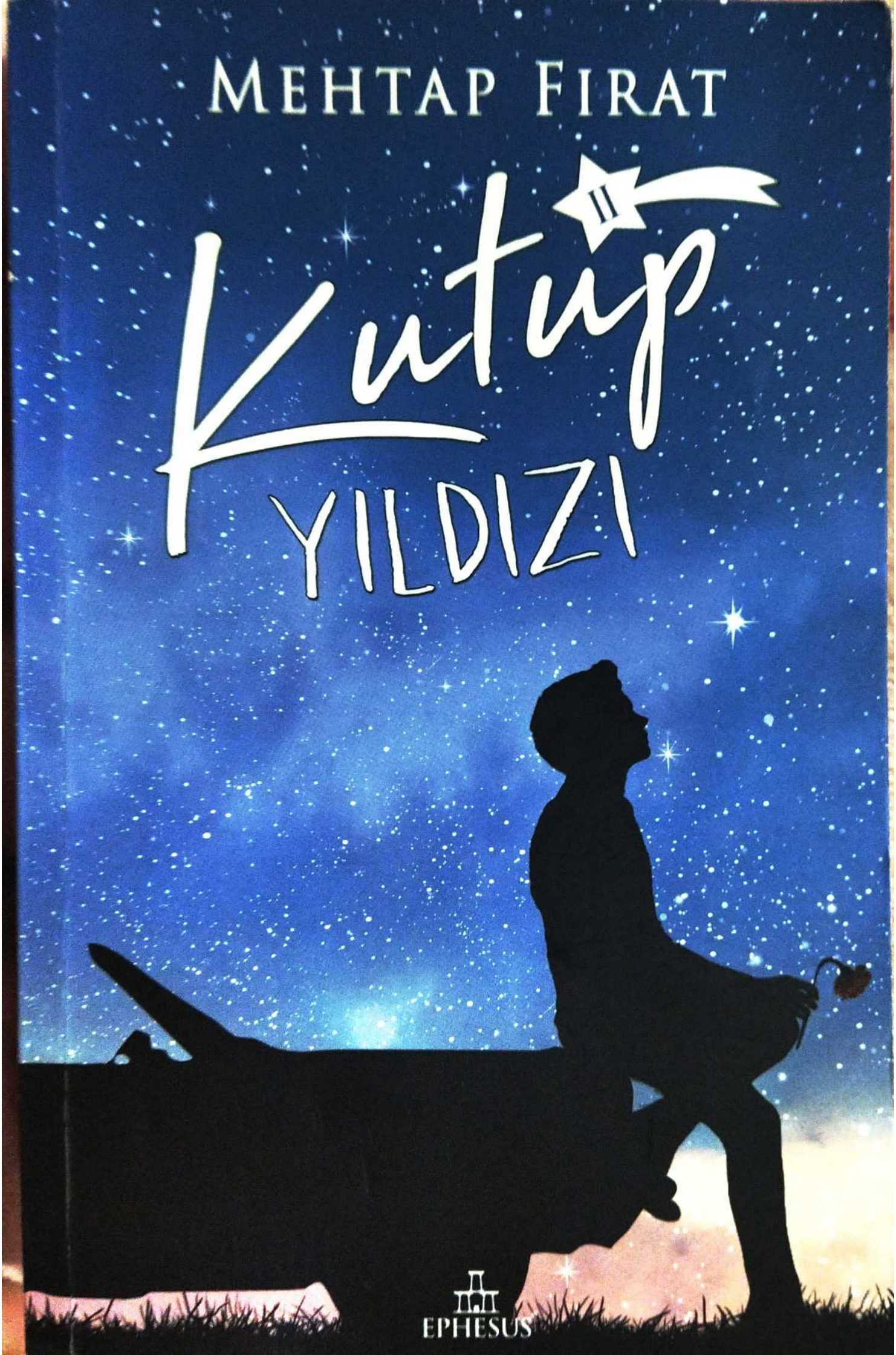
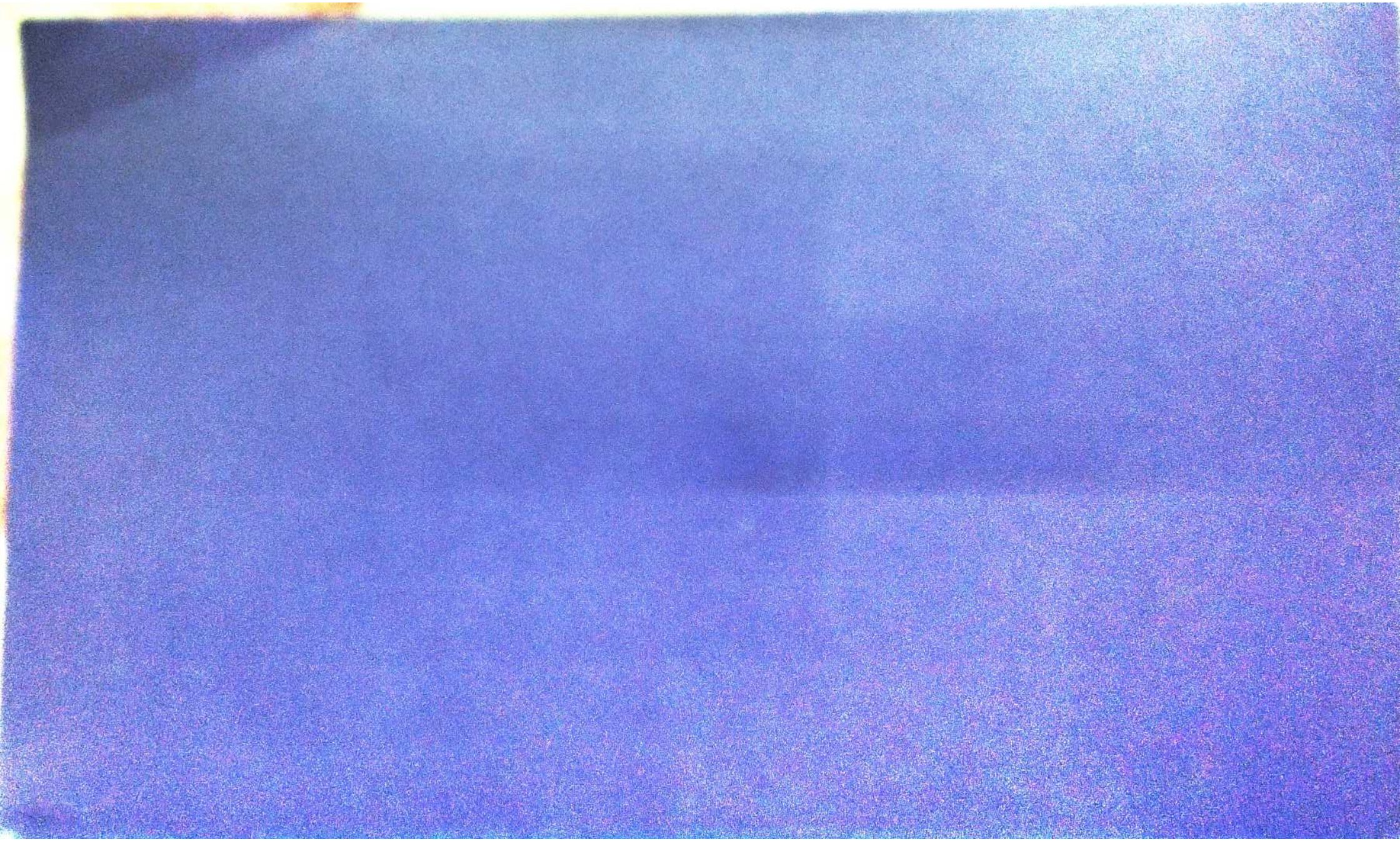
MEHTAP FIRAT

Kutup Yıldızı

EPHESUS

KUTUP YILDIZI - 2

Kutup Yıldızı

MEHTAP FIRAT

KUTUP YILDIZI - 2

Kutup Yıldızı

MEHTAP FIRAT

EPHESUS®

GİRİŞ

Şubat 2016, Demir Gürsoy

Üzerimdeki gri, kalın kazağın kapüşonunu başıma geçirmeden önce karşımda yer alan boy aynasındaki yansımaya göz kırptım. İşaret ve başparmağımı silah şekline getirip gözlerimi iyice kısarak tam kalbimi hedef alıp o silahın tetiğini çektim. *Bum!* Dudaklarımdan önce acı çekermiş gibi bir nida, ardından da kahkaha sesleri yükselirken alaycı tavrımı bir kenara bırakıp açık kahverengi saçlarımı iyice dağıttım. Saçlarımın dağınık olmasını ve alnıma düşen o küçük tutamın oluşturduğu görüntüyü beğeniyordum.

Koşuya bedenimi hazırlamak için bulunduğum yerde birkaç ısınma hareketi yapıp kazağımın kapüşonunu da başıma geçirdikten sonra odamdan çıkıp merdivenlere doğru ilerledim. Bir aşağı kata hızla inerken son basamakları görmezden gelip ayaklarımı iyice kaldırarak boşluktaki geniş koridora zıpladım. Fakat tam da o sırada mutfaktan çıkan yardımcımız Aysun Abla, benim ani zıplayışımla yerinde sıçrayarak elindeki çamaşır sepetini yere düşürdü. Başparmağıyla damağını yukarıya ittiğinde onu biraz korkuttuğumun farkına vardım.

"Pardon, Aysun Abla," diyerek mahcup bir tavırla iki elimi de teslim oluyormuş gibi havaya kaldırdım ama sırıtmamak için neredeyse kendimi zor tutuyordum. Hiçbir şey demeden yanımdan uzaklaşırken Çıkardığım gürültüye karşılık olarak annemin azarı oturma odasından kulaklarıma ilişti.

"Yavaş in şu merdivenlerden, çocuk. Düşüp bir yerlerini kıracaksın." Koruyucu anne tavırlarını üzerinden hiç atmadan, oturma odasından çıkıp koridordaki görüş alanıma girdi.

Uzun, dalgalı saçlarını omuzlarına kadar kestirdiğinden bu yana gözlerime daha bir sert görünüyordu annemin sergilemiş olduğu tavırlar. Fakat bu sert görüntünün ona yakıştığını da inkâr edemezdim. Kendinden emin, hâkimiyeti elinde tutmayı başaran ve özgüveni oldukça yerinde bir kadın duruyordu sanki karşımda.

Ellerini beline yerleştirerek yanıma yaklaşıp kaşlarını kaldırdığında söylenmelerini duymazdan geldim ve yanağına doğru hızlı bir öpücük bıraktım. Huylanmış olsa da pek sesini çıkarmadı. *Aksine, gülüp geçti.* Annemin kuralcı tavırlarının ne yazık ki benim üzerimde pek de etkili bir tarafı yoktu. Söz dinleyen birisi değildim. Bu yüzden de onun gözünde hâlâ beş yaşında yaramaz, küçük bir çocuktan farksızdım.

"Nereye gidiyorsun bakalım?" diyerek merakla sorduğunda kapüşonumun bağcıklarıyla uğraşmaya başlamış ve iki ipin ucunu birbirine geçirerek sıkı bir düğüm atmıştı. *Bu halimi yakın arkadaşlarım görse bana emziğimin nerede olduğunu sorarlardı.*

"Koşuya çıkıyorum. Malum, spor salonundan kaydımı aldığım için ancak bu şekilde turnuvalara hazırlanıyorum." Alayla yaklanmama karşılık annem parmaklarının arasında hatta tutmaya devam ettiği kapüşon bağcıklarını daha da sıktı. *Beni boğazlayarak diğer tarafa gönderme planları mı yapıyordu acaba?*

Önümüzdeki bahar aylarında okulda gerçekleşecek olan futbol turnuvaları için şimdiden hazırlık yapmaya başlamıştım. Aslında Galasataraylı olmak dışında futbola pek meraklı sayılmazdım ve turnuvalara katılmak istememin amacı da başkaydı. Annem ise hem bu mevzunun ne olduğunu bildiğinden, hem de... "Çünkü oğlumun şu 'yaşını kendinden büyük gösteren' tiplemelere benzemesini istemiyorum." ...hem de yaşımdan daha büyük görünmemi istemediğinden, ısrarı üzerine geçen yıl gitmiş olduğum spor kulübünden kaydımı aldırmıştım. Pekâlâ, bu konuda annemle tartışamazdım çünkü ben de bedenimin yaşımdan büyük görünmesini pek tercih etmiyordum. *Her ne kadar son zamanlarda sergilediğim davranışlar bunun tam tersini gösteriyor olsa da...*

"Bu akşam kalıyorsun, değil mi?" diye heyecanla ve bir o kadar da merakla sorduğunda gözlerimi kaçırarak ondan bir adım uzaklaştım ve boğazımdaki kapüşon bağcıklarını hızla çözmeye odaklandım.

Bu akşam için planlarımı çoktan yapmıştım. Sanki tüm günlerimi Batuhan'la geçirdiğim yetmiyormuş gibi hafta sonumu da ona göre planlamıştım. Söz vermiştim ve günün geri kalanını onunla, bana ait olan evde PlayStation oynayarak geçirecektim. Ardından da Emre ve Bahar'la birlikte dışarı çıkıp sahildeki bir kafede, verilen yarıyıl tatili ödevlerini gözden geçirecektik. *Yani evde kalma gibi bir lüksüm söz konusu dahi değildi.*

Annemin tüm itirazlarına rağmen bundan birkaç hafta öncesinde, on sekizinci yaş günümde babamdan hiç de beklemeyeceğim bir jest gelmişti. Bana hediye olarak şehrin içinde bir daire satın almıştı. Her ne kadar sonrasında aslında tüm binayı satın aldığını öğrenmiş olsam da bu jestine karşılık sadece teşekkür edebilmiştim. On beşinci yaş günümde dedemden gelen Impala'dan sonra aldığım en pahalı hediyelerden biriydi. Üstelik içini de annem özel olarak dekore ettirmişti. Tüm bunlar ise tamamıyla benden habersiz bir şekilde gerçekleşmişti.

Babamın bana neden bir ev satın aldığını az çok tahmin edebiliyordum. Hatta tahmin etmiyor, asıl nedeni biliyordum. Evlatlık olduğumu öğrendiğimden bu yana ona eskisi gibi, gerçek bir baba gözüyle, bakamıyordum. Ergenliğim boyunca onunla o kadar çok kavga etmiş ve her kavganın sonunda evi terk edeceğimi o kadar çok söylemiştim ki sırf annemin üzülmesine dayanamayacağı için böyle bir çareye başvurmuştu. Son zamanlarda ise aramızdaki geçimsizlik daha da artmıştı. Konuştuğumuz en ufak meselede bile tartışacak bir şeyler arıyor ve kendimizi kavganın tam ortasında buluyorduk.

Çocukluğumdan bu yana, hatta evlatlık olduğumu öğrenmeden önce bile onun sevgisini hiçbir zaman hissetmemiştim. Bana sağladığı olanaklar için minnettardım elbette ama hiçbir zaman beni sevdiğine inanmamıştım. Gerçi beni sevdiğini bile düşünmüyordum. Belki de hiç sevmek, sahiplenmek istemiyordu. Sonuçta onun kanını taşımıyordum. *Bizimkisi sadece nüfus kâğıdı üzerindeki baba-oğul ilişkisiydi.*

"Bugün için Batuhan ve diğerlerine söz verdim. Hem neden geldiğimi de zaten biliyorsun, anne," diye açıklama yaptığımda düşen suratıyla birlikte gözlerini devirerek benden bir adım uzaklaştı. Bu duruma hiçbir zaman alışamayacaktı. Babama bu ev konusunda

boyun eğmiş olabilirdi ama yokluğuma karşılık yüzü hep aynı ifadeye bürünüyordu. *Üzgün ve bir o kadar da çaresiz.*

Aradan geçen birkaç haftadan sonra eve bu hafta sonu gelmemin asıl nedeni ise kirli çamaşırlarımdı. Mecazi olarak değil de gerçek kirli çamaşırlarımdan bahsediyordum. Her ne kadar evimde her türlü elektronik eşya bulunuyor olsa da çamaşır makinesinin nasıl kullanıldığını henüz çözememiştim.

"Korktuğum başıma geliyor işte. Biliyordum ben böyle olacağını. Bu ev iyice uzaklaştıracak seni bizden." Söylenmeye başladığı anda onu sakinleştirmek için kollarını sıvazladım. Ona destek olmak ve *her şeyin böyle daha iyi olacağını* söylemek istedim fakat bir adım geri atarak benden iyice uzaklaşmayı tercih etti.

"Ne anlaşmıştık biz seninle anneciğim? En azından hafta sonunu bizimle geçirsen olmaz mı? Doğum gününü birlikte kutlamamıza izin vermedin. Bari bırak da ehliyetini almanın şerefine beraber bir akşam yemeği yiyelim."

Doğum günümü onlarla kasten kutlamıyordum çünkü evlatlık olduğumu, yine benim için hazırlanan bir doğum günü partisinde öğrenmiştim. O zamandan beri de aile içinde düzenlenen doğum günü partilerinin benim için pek bir önemi kalmamıştı.

Ehliyet mevzusu ise babamdan gelen başka bir doğum günü jestiydi. Trafik Müdürlüğü'nde arkadaşı olduğu için henüz reşit olmadan teori ve direksiyon sınavına torpilli bir şekilde girmiş ve tam da yarıyıl tatili başlangıcında ehliyeti cebime atmıştım. Arkadaşlarıma utanacağım bu durumdan bahsetmemiştim elbette ama onlar zaten anlatmama bile fırsat vermeden çözmüşlerdi meseleyi. Gerçi araba kullanmayı İstanbul'da yaşayan kuzenim Şevket Abi sayesinde öğrenmiştim ve ehliyeti cebime atana dek de bana hediye edilen Impala'yı kaçak bir şekilde kullanmıştım. Annemin elbette bunlara da pek gönlü olmamıştı. *Onun açısından hem ehliyeti hem de kendine ait evi olan oldukça serseri bir ergendim.*

"Anne, uzatmasak ha? Büyütülecek bir konu değil, biliyorsun." Israrlarım karşısında sadece omuzlarını düşürerek başını salladı ve beni onayladı.

"Zaten sen beni hiç dinlemiyorsun ki," diye sitemle mırıldandığında onu üzdüğümün gayet de farkındaydım fakat üstüme gelmek

verine her şeyi zamana bırakmalıydı. Ancak bu sayede birbirimize ilaç olabilir ve zorluklarla baş edebilirdik.

Onu yumuşatmak adına uzanıp yanağına doğru sulu bir öpücük bırakırken kıkırdadı ama yüzündeki gerginliğin kolay kolay silinmeyeceğini biliyordum. Babamın aksine o şahane bir ebeveyndi ve hayatımın her bir anında ona hayranlık duyacaktım.

"İyi, git bakalım koşuna. Üşütme sakın, hava soğuk." Sıcacık elleri yanağımı okşarken uzanıp bu kez de avuç içini öptüm ve gülümsemeye çalışarak başımı salladım. Bazen çok duyarsız davrandığımı ve ona haksızlık ettiğimi düşünüyordum ama elimden daha iyisi gelmiyordu.

Annem yanımdan hızla uzaklaşırken kısa bir süre oturma odasına girişini izledim. Onu rahatlatabilecek birkaç kelam etmek istedim ama kelimeler boğazımda asılı kaldı. Bazen gerçekten onun sevgisini hak etmediğimi düşünüyordum.

Kendimi toparlamaya çalışarak omuzlarımı genişletip evin ahşap kapısını açtım ve bahçeye doğru adımlarımı atmaya başladım. Sokağa çıkar çıkmaz havanın soğukluğu doğrudan yüzüme çarpmıştı. Üzerime bir ceket almak için tekrar içeri girmek istedim ama ardından koşunun beni ısıtacağını düşünerek bu fikrimden vazgeçtim.

Eşofman altımın cebine yerleştirmiş olduğum cep telefonumu ve kulaklığımı çıkararak dinleyeceğim müzikleri ayarladıktan sonra birkaç ısınma hareketi yapıp omuzlarımı iyice gerdim ve koşmak için bacaklarımı harekete geçirdim.

Kulaklıklardan kalbime doğru ilişen şarkı sözlerini Bahar duymuş olsaydı, *"Koşu için farklı bir müzik seçimi,"* diyerek benimle dalga geçerdi. Oysa bu koşunun ya da turnuvalara katılmak istememin asıl amacı bile yine onun içindi. Annemden sonra belki de en çok değer verdiğim tek insandı ve canının bir zamanlar gereksiz biri yüzünden yanmış olması beni sadece mahvediyordu.

Birkaç hafta öncesinde gerçekleşen doğum günü partimden sonra yakın arkadaşlarıma okuldaki futbol turnuvalarına katılacağımı ve bunun için epey çabalayacağımı söylemiştim. Başta bu tutumumun çok gereksiz olduğunu söylemiş olsalar da ardından Emre ve Batuhan da bana eşlik edeceklerini belirtmişlerdi. Bahar

her zamanki gibi yaptığımızın çocukça bir hırs olduğunu belirterek itiraz etmiş ama hiçbirimiz onu pek dinlememiştik. İntikam soğuk yenen bir yemekti ve ben henüz ana yemeğe geçmemiştim bile. Bahar'ın yaşadıklarından sonra yaptıklarım bana göre hâlâ hafif kalıyordu.

Kardeşinin geçen yıl içinde yaşadıklarından Batuhan'ın haberi yoktu ama her bir detayı en ince ayrıntısına kadar ben biliyordum. Kimse on yedi yaşındaki bir genç kızın duyguları ve hayalleriyle aşağılık bir şekilde oynayamazdı. Hele de bu kişi benim en yakın dostumsa cüret bile edemezdi. Fakat Oğuz, bunu öyle adi bir şekilde gerçekleştirmişti ki elinde ona ait ne varsa alma hırsıyla dolmuştum.

Sırf Bahar'ın canını acımasız bir şekilde yaktı diye yıllardır takıntılı olduğu ve hatta sırf onun yakınında bulunabilmek için sınıf tekrarladığı ama bir türlü hislerine karşılık alamadığı okulun en havalı kızıyla yakınlaşmış ve yaşımızın küçüklüğüne aldırmadan soluğu yatakta almıştık. Annem ve Bahar bu yaptığımı ilk işittiklerinde tabiri caizse ağzıma sıçmışlardı. Fakat annem zaten on beş yaşından bu yana iyice zıvanadan çıktığımın farkında olduğundan bir süre sonra konuşmama kararı almıştı. Son zamanlarda da gereğinden fazla yaramazlık yaptığım ise gözler önündeydi.

Bahar tarafından durumlar daha farklı algılanıyordu tabii. Sırf Aybüke'yle takıldığım için çoğu zaman çemkiriyor ya da günlerce benimle konuşmuyordu. Hatta o tek gecelik yakınlaşmadan sonra benimle neredeyse bir ay boyunca konuşmamış ve karşılaştığımız her an bakışlarını kaçırmıştı. Tüm bunları yapmamın asıl nedeni ona duyduğum bağlılıktan geliyordu aslında. Bahar'ın yeri bende apayrıydı. Kılına zarar gelse onu korumak için kendimi felaketin ortasına atardım. Onun küçük ela gözlerine ya da kıvırcık saçlarına baktığım her an, bana ait olması gereken geçmişimden kırıntılar görüyordum. Anneme benziyordu görüntüsüyle. *Benim için kendi hayatından vazgeçen öz anneme...* Ondan bana hatıra olarak kalan sadece tek bir fotoğraf vardı elimde ve Bahar o fotoğraftaki yansımanın ikizi gibiydi. Geçen yıl yaşadıklarından sonra doğumumda ölmüş olan annemle aynı kaderi paylaşmasına ise asla göz yumamazdım.

Koşuya hız kesmeden devam ederken düşüncelerimi bölen şey kulaklığımda çalan şarkıların başa sarması olmuştu. Aldırmayarak ve tekrarlanan şarkıyı değiştirme zahmetine girmeyerek koşmaya devam ettim. *Bu şarkıyı ve hissettirdiklerini seviyordum.*

Çok sevdiğim komşumuz olan Devrim Amcaların evinin bulunduğu sokağın köşesinden döndüğümde etrafta bir farklılık olduğunu gördüm. Her hafta sonu garajda bulunan siyah Mercedes bugün kaldırım kenarında duruyordu. Oysa yardımcısı Sedat Abi'nin arabayı dışarda bırakmasına Devrim Amca'nın gönlü asla el vermezdi.

Bir tuhaflık olduğunu sezerek adımlarımı yavaşlatırken son zamanlarda Devrim Amca ve Esma Teyze'nin sık sık bir yere gidip geldiğini hatırladım. Bahçeden gelen gülüşme sesleri kulağımı doldururken kulaklığımın birini çıkararak siyah Mercedes'in bulunduğu alana doğru ağır adımlarla yürümeyi sürdürdüm. Kulağımda tekrarlanan şarkının nakaratını mırıldanırken bahçeye açılan dış kapıya yaklaştığımda kapının açık olduğunu fark ettim. Gülüşme sesleri şimdi çok daha yakından geliyordu. Devrim Amcaların uzak bir yerden misafirleri gelmiş olmalı diye düşünürken kendimi toparlamaya çalışıp merakımı da görmezden gelerek kaldığım yerden koşmaya devam etmek istedim. *Fakat...* Fakat tam da siyah Mercedes'in yanından öylece geçip gitmek isterken bir şey durdurdu bedenimi. *Daha önce hiç rastlamadığım kadar güzel bir şey hem de.*

"Olduğun yer cennetin bahçesidir.

Sanadır attığım her adım."

Dinlediğim şarkının nakaratı kulağımda yükselirken siyah Mercedes'e daha çok yaklaşmış ve gözlerimi bir an olsun cam kenarında uyuyan kızdan alamamıştım. Öyle masum, öyle duruydu ki bahçeden gelen kahkaha seslerini işitmez olmuş, sadece onun kaşlarını çatmış şekilde uyumasına odaklanmıştım. Kulağıma ilişen tüm o gürültünün pek de bir önemi kalmamıştı. Yakalanabilirdim ama umurumda da değildi.

Soluk mavi kazağının içinde iyice büzüşmüş, ellerini ise üşüdüğünü belli edercesine bacaklarının arasında birleştirmişti. Çatılan

---

* *Raviş'in seslendirmiş olduğu* ***Güzel Kadın*** *şarkısıdır.*

kaşları alnında hiç de hoş durmayan bir *V* çizgisine neden olurken uykusunda onu neyin bu kadar huzursuz ettiğini bilmek istedim. Tanımadığım, adını dahi bilmediğim bu kızın içinde yatan huzursuzluğu öğrenme dürtüsüyle doldum. Arabaya daha da çok yaklaştım ve sanki mümkün olabilirmiş gibi elim istemsizce onun küçük yanağına dokunma arzusuyla cama uzandı. Birkaç saniye boyunca elim camın üstünde yanağını gerçekten okşuyormuş gibi öylece hareket ederken uykusundaki huzursuzluğun daha da arttığını iyice çatılmış olan kaşlarından fark ettim. *Sen hangi cennetten düştün, uyuyan melek?* İçimden gelen o coşkulu ses onunla mutlaka yollarımızın kesişeceğini söylüyordu.

Bahçeden gelen kahkaha sesleri bana doğru iyice yaklaşırken elim ayağıma dolanarak cam kenarından hızla uzaklaşıp koşmaya başladım. Buradan bir an önce kaybolmam gerekiyordu.

Sokağın köşesini döndüğümde kapüşonum başımdan çıkmıştı ama bunu umursamayarak gizlendiğim yerde olanları izlemeye devam ettim. Aklıma tam da o anda annemin birkaç gün öncesinde Devrim Amcalarla ilgili söyledikleri kazınmıştı. *Ölen kızları Gülcan Abla'nın anısı hatırına iki genç kızı evlat edindiklerinden bahsetmişti.* Eğer yanlış tahmin etmiyorsam arabada uyuyan kız onlardan biri olmalıydı.

Esma Teyze kollarının arasında sarışın bir kızla bahçeden dışarı çıktığında bir anlığına ölmüş olan kızları Gülcan Abla'nın yaşadığını düşündüm. Fakat hayır, aynı sarı saçlara sahip başka bir kızdı bu. *Evlatlık alınan diğer kız olmalıydı.* Yüzündeki sıcak gülümsemeyle siyah Mercedes'e yaklaşıp arabaya bindi ve aradan birkaç dakika geçmeden görüş alanıma o girdi. *Çatık kaşlı uyuyan melek...*

O an aklıma sinsi bir plan yerleşti ve daha önce hiç yapmadığım bir şeyi denemek istedim. Fark edilmek istiyordum ama *o kız* tarafından fark edilmek istiyordum. O kızın bir şekilde dikkatini çekmeliydim.

"Gösteri zamanı, Gürsoy," diyerek mırıldanmış ve ardından omuzlarımı genişleterek kapüşonumu tekrar başıma geçirmiştim.

Hızlı adımlarla Devrim Amcaların bulunduğu sokağa doğru koşmaya başladım. Yanı başlarından geçip giderken Devrim Amca ve Esma Teyze kendi aralarında konuştuklarından beni pek fark

etmediler, fakat sarışın kızın gözleri bir an olsun üzerimden ayrılmadı. *Ups! Yanlış alarm! Yanlış kişi!*

Bunu nereden mi biliyorum? Başımdan düşen kapüşonuma aldırmadan bir anlığına arkamı dönüp *acaba bana baktı mı* diye göz gezdirdiğim sırada, sarışın kız hâlâ gittiğim yolu izlerken o bana dikkat bile etmemişti. Sadece çevresindeki yabancılığı inceler gibi bir hâli vardı. Sokağa bakıyordu, çevredeki sessizliği tartıyordu ama beni bir türlü fark etmiyordu.

Yanı başındaki sarışın kız onu dürterek benim gitmiş olduğum yolu işaret ettiğinde çoktan köşeyi dönmüş ve yine kimsenin beni görmeyeceğini umut ederek gizlenmiştim. Onları izlemeye kaldığım yerden devam ederken sarışın kızın keyifle bir şeyler anlattığına şahit oldum ve diğer kız ise içimi titretecek derecede, sadece, tebessüm etti. Biraz önce yüzündeki gülümsemeyle dışarı çıkan sarışın kızınkinden çok daha etkiliydi bu yüz ifadesi. Yanaklarında oluşan hafif tombulluk da ona farklı bir hava katmıştı sanki.

Tanımadığım kızlar yeni ebeveynlerinin kollarına girip bahçeye doğru adımlarını atmaya başladığında ben de gizlendiğim yerden çıkarak siyah Mercedes'in bulunduğu tarafa doğru uzun uzun baktım. Beni fark etmemiş olabilirdi ama bu onu tekrar görmeyeceğim anlamına gelmiyordu.

Mutlaka bir yerlerde karşılaşacağız uyuyan melek, mutlaka.

1. BÖLÜM

Bazen nedenini bilmediğiniz bir his kaplar içinizi. Aklınız ermez yaşananlara, yaşadıklarınıza. Sanki dışarıdan hayatınızı izleyen yabancı bir seyirci gibi hissedersiniz kendinizi. Olanlar oluyordur ama siz sadece izlemekle yetiniyorsunuzdur. Dökemiyorsunuzdur içinizdekileri, anlatamıyorsunuzdur sakladıklarınızı. Oysa susarak da olsa dökmek isterdiniz içinizde biriktirdiklerinizi. Birine sarılma ihtiyacıyla tutuşuyorsunuzdur, belki birinin elinizden tutmasına muhtaçsınızdır ama tam da o an fark edersiniz ki kimse yoktur yanınızda. Kimse çıkmaz karşınıza. Bir başınıza, yapayalnız olduğunuzu düşünür, kendi iç dünyanızda sıkışıp kaldığınızı anlarsınız. Başka şeyler yapmaya çalışır, olanları aklınızdan çıkarmak için çaba sarf edersiniz. *Tıpkı benim son zamanlarda yapmaya çalıştığım gibi.*

O sinema gecesinde ne gördüğümü, kimin siluetine bakakaldığımı çok iyi biliyordum. *Demir*'di. *Bundan emindim.* O arabayı fark ettikten sonra kendime engel olamıyordum. *Nasıl olabilirdim ki? Kör değildim. Ne gördüğümün farkındaydım. Oydu. Onun arabasıydı. Impala'ydı.* Belki de bunlar sadece hastalığımdan ötürü gelişen hayal gücümün bir parçasıydı, bilmiyorum. Sonuçta dünyadaki tek Impala Demir'e ait olamazdı. *Fakat...* İçimde bir yerlerde onun olmasını diliyordum. Benim için geri döndüğünü hayal etmek istiyordum.

O gece yaşananlar sadece Demir'i görmemden ya da onu gördüğümü sanmamdan ibaret değildi. Aynı akşam ateşim fena hâlde yükselmişti. Soğuk algınlığı, felaketinin diğer kısmını göstermiş ve beni boğazımdan bir kez daha istila etmişti. Bunu fark eden Esma Teyze'yle, Devrim Amca da tüm ısrarlarıma rağmen beni okula göndermemekte karar kılmışlardı. İki gün boyunca yatağımdan çıkmayarak bir nevi hastalığın tadını çıkarmak istemiştim ama pek

de başarılı olduğum söylenemezdi çünkü bir sorun vardı. Hayatımın sorunuydu belki de: *Senem.*

Sinema gecesi Esma Teyze'yle, Devrim Amca'dan sonra odama gelip bir nevi hesap sormak istemişti. Sokağın ortasında ne halt yemeye dikildiğimi sorduğunda ağzımı açıp tek kelime edemedim. İtiraf etmem gerekirse onu geçiştirdim. Hasta olduğumu ve gerçekten konuşmak istemediğimi söyledim. Hayatım boyunca ilk defa Senem'i o gece gerçekten çok sinirli bir şekilde gördüm. *Öfkelenmişti. Kızmıştı. Belki de kırılmıştı.* Bunu odamdan hemen çıktığında anladım. Kızmakta, kırılmakta haklı olabilirdi çünkü onu sadece geçiştirmekle kalmamış, aynı zamanda bana anlatacaklarını da dinlemek istememiştim. Çünkü biliyordum ki yine aklımı suya karışan toprak gibi çamura bulayacaktı. Çünkü söyleyeceklerini düşünüp yine kendi kendimi yiyecektim. Başlarda konuşurum zannediyordum, bunu başarabilirim diye düşünüyordum ama olmuyordu. Bizim döngümüzde bir türlü denge sağlanamıyordu. *Senem konuşuyor, Nisa ise dinliyordu.* Fakat artık bir şeyler değişmişti ya da değişmeye devam ediyordu. Artık onu dinlemek istemiyordum. Bana gelip sürekli Demir'den bahsetmesini işitmek de istemiyordum. Saatlerce onun konuşmasını dinleyip destekler nitelikte sahte cümleler kurmak da istemiyordum. Çünkü itiraf etmek istemesem de, hatta bunun için deli gibi çabalasam da bana ne zaman ondan bahsetse içimde bir şeyler kopuyordu. Sanki olanları ters bir şekilde yaşıyormuşuz gibi hissetmeme neden oluyordu.

O geceden bu yana doğru düzgün konuşmamıştık. Zaten Senem günün çoğunu okulda, ben ise evde pinekleyerek geçirmiştim. Fakat asıl kırıldığım şey, evimizin tatlı yardımcısı Zehra Teyze bile sürekli odama gelip beni kontrol ederken o gelip de nasıl olduğumu bile sormamıştı. Hata bendeydi gerçi. Bu kez onu dinlemeyerek aptallık yapan taraf bendim. Bu kadar katı olmamalıydım ama elimde değildi. Eskisi gibi davranamıyordum.

Komodinin üstündeki cep telefonumu elime alıp günlerdir dinlemekte olduğum şarkıyı kapattım. Gökhan Türkmen'in *Çatı Katı* şarkısıydı. Bana sürekli *onun* yokluğunu hatırlatıyordu.

Her zaman yaptığım bir şeydi bu. Sabahları hazırlanırken müzik dinlemeyi severdim. Sanki günümün iyi geçeceğine dair bana haber verirmiş gibi hissederdim. Yetimhanede de böyleydim. Her

sabah hazırlarken Sevda Hanım'ın bize hediye ettiği, odamızdaki küçük radyodan müzik frekanslarını ayarlamaya çalışırdım. Çoğu zaman Senem uykusundan olduğu için azar işitirdim ama artık böyle bir durum söz konusu bile değildi. *Birbirimizden ayrıydık. Odalarımız ayrıydı. Bazen hayatlarımızın bile ayrı olduğunu düşünüyordum.* Birbirimizden her geçen gün biraz daha uzaklaşıyorduk. Kan bağımız olmasına gerek yoktu. Her ne kadar kâğıt üzerinde kardeş olsak da ben kardeşimi yavaş yavaş kaybettiğimi düşünüyordum.

Olduğum yerde kendimi sarsarak duygularımdan uzaklaşmak istedim. Bu sabah sanki bir şeyler farklıydı. Regl döneminde değildim ama bu kadar duygu yükü bana kesinlikle fazlaydı. Neden böyle hissettiğim hakkında en ufak bir fikre sahip bile değildim ama farklıydı işte. Sanki kontrolümün dışında bir şeyler olacakmış gibiydi.

"Günaydın." Odamın kapısı aralandığında Senem içeri girdi. Yanıma geleceğine dair pek ihtimal vermiyordum oysaki.

"Nasıl oldun?" diye tedirginlikle sorduğunda yerdeki çantayı elime aldım. Günlerden sonra bunu ilk kez soruyordu. *Hiçbir şey olmamış gibi mi davranmalıydım, yoksa ilgisizliğine karşı somurtmalı mıydım?*

"Daha iyiyim." Sesim kısık çıkmıştı ama genel olarak diğer günlere göre daha iyiydim. Aramızdaki gerginlik odaya yayılırken Senem bana yaklaşarak yüzümü incelemeye başladı.

"Bana anlatacak mısın artık?"

"Neyi?" Hiçbir şey bilmiyormuş gibi yapmak işime geldiği için ben de öyle davrandım. Fakat Senem başını hafifçe eğerek gözlerini kıstığında kaçtığım konulardan kolay kolay sıyrılamayacağımı anladım.

"Bilmiyormuş gibi yapma Nisa. O akşam neden birdenbire ortalıktan yok oldun?"

"Sadece birini gördüğümü zannettim, o kadar." Konuyu oldukça basit bir şeymiş gibi göstermek istesem de Senem'in bakışlarından bunun hiç de basit olmayacağını anladım.

"Kimi gördüğünü zannettin?"

"Birini işte," diye kestirip attığımda Senem'in gözleri kısıldı. "Hem sen ne anlatacaktın bana? Ne oldu okulda?" diyerek konuyu

değiştirmeye çalıştım. Senem'le o gece yaşadıklarımı konuşmak istemiyordum. Yaşadıklarımdan ben bile emin değildim. *Hayal ürünü olabilirdi.*

"Hemen de değiştir konuyu zaten," diyerek kollarını birleştirip bana bozulmuş gibi yaptı ama ikimiz de ciddi olmadığını biliyorduk.

"Hadi anlat, dinliyorum seni." Onu cesaretlendirmek için harekete geçtiğimde omuzlarını düşürerek yatağıma oturdu. Okulda olanları dinlemeye hevesli değildim ama yaşadıklarımdan uzaklaşabilmek ve Senem'in bunu üstelememesini sağlamak için yapmaya mecburdum.

"Kendimi aptal gibi hissediyorum ve herkese aptallığımı biraz belli etmiş olabilirim. Hatta biraz değil, bayağı belli etmiş olabilirim. Malum, Gökçe bana kızmak zorunda kaldı. Eh, haklıydı kız. Sınırlarımı azıcık aştım." Ses tonundan gerçekten pişman olduğunu anlayabiliyordum ama bu zamanı geriye almamızı sağlamıyordu. Ne kadar pişman olursa olsun artık yaşanmıştı bir kere olanlar. Buna katlanmak zorundaydı.

"Ve tüm bunları ben yokken yaptın," diye mırıldanıp onu suçladığımda başını öne eğerek elleriyle oynamaya başladı. Senem'in mahcup olduğunu belirten ifadesiydi bu. *İstesem de kızamadığım ifadesi.*

"Özür dilerim." Mahcupluğunu daha da belirten o iki kelimelik cümleyi mırıldandığında gülümsememe engel olamayarak yanına oturdum ve onu omzundan tutarak kendime çektim. O da kırkırdadığında teknik olarak sorunlar ortadan kalkmıştı.

"Ama Nisa, varya o Aybüke cadısını elime verseler gebertirim." Senem ağzını açıp yeniden konuşmaya başladığında ve Aybüke'nin adını mırıldandığında gerilmeme engel olamadım. O günü aklımdan çıkaramıyordum. Onu Demir'in kapısında gördüğümü aklımdan bir türlü atamıyordum. *Evini bile bildiğine göre kim bilir onun hakkında daha neler biliyordu?*

"Bana bir, *sana ne Demir'den, ne yapacaksın Demir'i* demeler... Böyle al tavayı, kafasına kafasına vur yani. Sanırsın birlikteler de hanımefendi çocuğun boynuna tasmayı takmış. Gıcık, kendini beğenmiş, geri zekâlı, kara çıyan." *Senem'in Aybüke'ye karşı bu kadar güzel hisler beslediğini bilmiyordum (!).* Kızı gerçekten bir kaçık

sında öldüresi vardı ama gerçekleri de inkâr edemezdi. Aybüke ve Demir'in şimdi bir ilişkisi olup olmadığını bilmesem de, bir geçmişleri olduğunu ve Aybüke'nin sürekli bununla böbürlendiğini biliyordum.

"Onlar birlikte değiller mi zaten?" Sorumu yöneltirken bu konuyu o kadar da umursamıyormuşum gibi göstermeye çalıştım fakat aslında merak ediyordum.

"Ya yok Nisa! O Aybüke cadısı sadece uyduruyor." *Sevinmeli miydim? Yoksa Senem adına üzülmeli miydim?*

"Emin misin sen?"

"Evet, evet eminim. Çok eminim. Yüzde yüz eminim." Aramızda geçen kıkırdamalarımız yavaş yavaş son bulurken Senem yeniden ciddiyetini koruyarak gözlerimin içine baktı. Anlaşılan gerçekten ciddi bir şey söyleyecekti ya da soracaktı.

"Ne düşünüyorsun?"

Ne mi düşünüyorum? Senin aptal olduğunu düşünüyorum. Boşuna 'Demir' diye kendini yiyip bitirdiğini düşünüyorum. Her ne kadar şimdi böyle gülsek de bunun pek uzun süreli olmayacağını düşünüyorum. Senden bir şeyler sakladığımı ama ne yazık ki bunları söyleyecek cesaretimin olmadığını düşünüyorum. O kadar çok şey düşünüyorum ki ama ağzımı açıp tek kelime edemiyorum. Sanki birisi orayı zımbalamış da açamıyorum kenetlenen dudaklarımı.

"Sana ne demem gerektiğini bilmiyorum." Söylemem gereken tüm şeyleri kendime saklayarak kısa bir cevap verdiğimde Senem dudaklarını büzdü. Benden daha düzgün bir cevap beklediğini biliyordum ama elimden gelen de ancak bu kadardı. Omuz silkerek karşılık verirken ceketinin cebinden telefonunu çıkarıp gözlerini bana çevirerek sinsi bir şekilde gülümsedi.

"Bir şey deme. Hadi gel, fotoğraf çekelim." Birden telefonunun ön kamerasını bana doğrulttuğunda başımı geriye atmak zorunda kaldım. Aklından böyle bir şey geçireceğini düşünmemiştim bile.

"Ya git kızım! Sabah sabah ne fotoğrafı?" Kendimi geriye doğru atmayı sürdürürken Senem kolumdan tutup beni çekiştiriyordu. *Birdenbire nereden geldi ki şimdi bu aklına?*

"Hadi ama! Instagram'da paylaşacağım." Kaşlarım hızla sen ne yapacaksın dercesine kalkarken Senem masum masum sırıtmaya devam etti.

"Ne Instagram'ı? Instagram mı açtın sen?" Ona kızıp kızmamak konusunda karar veremiyordum. Eğer sosyal medyada takılmak istiyorsa takılabilirdi. Buna bir şey diyemezdim. Yetimhanedeyken ödevler ve bazen film ya da dizi izlemek dışında interneti pek kullanmazdık fakat yeni hayatımızda sanırım bu durumlar da bir hayli değişiyordu.

"Evet, sana da açalım. Hatta Facebook da açalım. Twitter da olabilir." Senem sosyal medyada dilediği gibi takılabilirdi ama ben uzak durma taraftarıydım. Hem nasıl kullanıldığını da pek bilmiyordum. İnterneti severdim ama sosyal medya araya girerse kendimi bazı şeylerden alıkoyacağımı da çok iyi biliyordum. *Ayrıca bu şiş gözlerle fotoğraf çektirmeyi de hiç mi hiç istemiyordum.*

"Almayayım ben. Asosyalliğimle mutluyum." Verdiğim cevap karşısında gözlerini devirirken ben de oturduğumuz yataktan kalkıp üzerime hırkamı geçirdim. Eğer biraz daha odada kalıp sohbet edersek ilk dersi kaçırabilirdik.

"İnat etme, açalım işte," diyerek bir kez daha beni yüreklendirmeye çalıştığında başımı *hayır* dercesine salladım.

"İstemiyorum. Hecelememi ister misin?"

"İyi, kal o zaman böyle." Ona cevap vermeden, elime almış olduğum çantanın içini kontrol ettim. Her şey hazırdı ama spor kıyafetlerimi almayı elbette unutmuştum. Oysaki dün geceden koyacağıma dair kendime söz vermiştim ama üşengeçlik başa belaydı.

Dolabımdan beden dersi için uygun kıyafetleri çıkarıp çantama yerleştirirken Senem ise telefonunun ön kamerasıyla fotoğraf çekiyordu. *Acaba bu kız bir gün eski haline dönecek miydi?* Çantamın fermuarını çektikten sonra tekrar karşısına geçip dikilmeye başladım. Artık fotoğraf çekmeyi bırakmalı ve odadan çıkmalıydı.

"Hadi, kalk artık. Sedat Abi'yi bekletmeyelim."

"Önce fotoğraf," diye inat ettiğinde omuzlarımı düşürerek gözlerimi devirdim. *Biz o konuyu kapatmamış mıydık?*

"Buraya geldiğimizden beri hiç fotoğraf çekmedik. Hadi ama kırma beni," diye mırıldandığında sitemle de olsa yanına gittim. *Bir an önce çeksin de gidelim.*

"Sen iyice şu *'but first let me take a selfie'* diyen tiplemelere benzedin, bak benden söylemesi." Onunla dalga geçtiğimde saçımın ucundan tutup çekiştirdi ve yanıma daha da çok yaklaşıp kamerayı bize doğrulttu.

"Ya bir sus da gülümse." Gülümsemekten çok tebessüm ederek kameraya baktığımda, benim aksime Senem dişlerini ortaya çıkarmıştı. Birkaç tane fotoğrafı üst üste çekerken ben aynı pozisyonda kalmıştım, o ise sürekli bakışını ya da gülümsemesini değiştirip durmuştu. Aramızdaki fark, telefonlarda yer alan emojilerle açıklanabilirdi. *Ben hep aynı ifadede kalıp surat asandım. Senem ise yüzündeki gülümsemeyle şekilden şekle girendi.*

Fotoğraf faslından sonra odadan koridora çıktığımda Senem hâlâ telefonuyla oynuyordu. Benim kapıda dikildiğimi gördükten sonra hızlı adımlarla yanıma yaklaşıp telefonu suratıma doğru uzattı.

"Bak, paylaştım bile." Ona bir kez daha gözlerimi devirdim ve ekrandaki resme bakarak altına yazdığı açıklamayı okudum.

"Bu kız gülmek konusunda fazla inatçı."

Ona *ciddi misin sen* bakışlarımı gönderirken dilimi çıkarıp "Sensin inatçı," diye mırıldandım. Omuzlarını hiç de beni takmıyormuş gibi silkerken koluma girip odanın kapısını kapattı. Sonunda gitme vaktimiz gelmişti. *Haftanın tüm günleri okula gitmeyip son günü okulun yolunu hatırlayan da bir ben vardım galiba.*

Okula geldiğim ilk saatten bu yana yaptığım tek şey kaçırdığım ders notlarını Gökçe'den alıp defterlerime geçirmekti. Eğer lisenin üçüncü sınıfındaysanız; nerede olursanız olun, normal lise ya da kolej, dersler o kadar da kolay olmuyordu. *Allah aşkına, bu kadar konu sadece üç gün içinde mi işlenmişti?* Benim bunları sürekli tekrar yapıp beynime iyice kazımam gerekiyordu, fakat bu aralar o kafayı kendimde pek bulamıyordum işte. Sadece derslerde değil, aynı zamanda teneffüslerde de ders notlarını almaya devam ediyordum. Tüm gün sınıfta yapılan konuşmalara ve Can'ın esprilerine pek konsantre olamamıştım. Kısacası günüm kaçırdığım

ders notlarını geçirmeye çalışmak, hocalardan azar işitmek ve mü-
lete arada sırada laf yetiştirmekle geçmişti. *Ah, bir de tıkınmakla!*
Malum, aç ayı oynamazdı! Üstelik sabah kahvaltı da yapmamıştım.
Aynı anda hem not geçirip hem de yemek yemek işkence gibiydi
ama deftere kırıntıları dökmemeyi başarmıştım.

Avuç içlerimin renkli kalemlere bulandığını ve parmak ucu-
mun sürekli kalem tutmaktan ağrıdığını da belirtmem gereki-
yordu. Tüm bunların üstüne bir de biyoloji hocasından azar işit-
tiğimi, daha doğrusu işittiğimizi hesaba katınca okula geldiğime
bir nevi pişman olmuştum.

Oğuz'la yapmamız gereken sunum ödevini bayağı geciktirmiş-
tik. Aslında ödevle ilgilenmeyen taraf bendim. Çünkü Oğuz, derste
bana konunun tamamını hallettiğini, gerisini sadece beraber kont-
rol etmemiz gerektiğini söylemişti. Bunun için beni evine davet et-
mişti, *yine*. Ona ilk önce gelebileceğimi söylemiştim ama Bahar'dan
duyduklarımdan sonra evine gitmeyi pek de istemiyordum. Üste-
lik annesi iş için şehir dışına çıkmışken bunu hiç istemiyordum.
Aramızdaki mesafeyi hâlâ koruyordum. Derslerde ya da teneffüs-
lerde sorduğu sorulara geçiştirerek cevap vermiş, benimle konuş-
maya çalıştığı sıralarda onu pek de dinlememiştim. Bunu bilerek
yapmıştım çünkü hislerim Oğuz'dan uzak durmam konusunda
beni sürekli dürtüyordu. Bu konuda kararlıydım. Oğuz'la aramda
sınıf arkadaşı ilişkisinden başka bir şey olmayacaktı.

"Biyoloji hocası fena kızdı bu sefer," diye mırıldanırken Gökçe
aynı zamanda telefonundan gözlerini ayırmıyordu. Teneffüste de,
derslerde de o telefon elinden bir türlü düşmemişti. Ben ise üze-
rimdeki eteği çıkarmış altıma eşofmanımı geçiriyordum. Gün için-
deki yorgunluğumu belki de beden dersiyle üzerimden atabilirdim.

"Haklıydı ama," diye cevap verirken bir yandan da saçlarımı
tepeden bağlamaya çalışıyordum. Gökçe telefonunu bırakamadı-
ğından hızlı bir şekilde üzerini değiştirmişti.

"Baksana, üstünden kaç hafta geçti ama ödevi hâlâ sunmadık,"
diye devam ettiğimde başını haklı olduğumu belirtircesine salladı.

"Oğuz iyi korudu ama seni. Hemen suçu üzerine aldı." Oğuz'un
böyle bir şey yapması gururumu falan okşamıyordu. Ayrıca öde-
vin hepsini tek başına yapmasına da sinir olmuştum. Hiçbir eme-
ğim olmadan üzerine öylece konamazdım o ödevin.

"Kimse ona böyle bir şey yapmasını söylemedi," diyerek sitemle mırıldandığımda Gökçe kaşlarını kaldırarak merakla bana baktı.

"Neler oluyor, Nisa? Siz Oğuz'la iyiydiniz." *Evet, iyiydik ama o asıl gerçekleri öğrenmeden önceydi. Keşke sana da olanları anlatabilseydim ama bunu yapması gereken kişi ne yazık ki ben değilim.*

"Boş ver Oğuz'u şimdi." Sesim sandığımdan daha kısık çıkınca Gökçe gerçekten konuşmak istemediğimi anlamış olacaktı ki beni zorlamadı.

"Peki, yarın ona gidecek misin?" İşte bunun cevabını gerçekten bilmiyordum. Aslında gitmek istemiyordum çünkü annesi evde değildi ama ödevi de kontrol etmemiz gerekiyordu.

"Aslında gitmek istemiyorum."

"Annesi evde olmadığı için mi?" Oğuz'un annesinin evde olmaması büyük bir sorundu ama aynı zamanda babası da evde değildi. Onunla yalnız olacağımızı bilmek beni tedirgin ediyordu.

"O da başka bir neden tabii," diye açıklama yaptığımda Gökçe bir süre cevap vermedi. Aklında bir şeyleri tartar gibi bir hâli vardı.

"İstersen ben de seninle gelirim. Eğer senin rahat hissetmeni sağlayacaksa yanında olurum."

Senem'den böyle bir şey isteyemezdim, malum onun çenesi pek bir düşüktü. Eh, Oğuz'u da sever hatta çoğu zaman bizi yakıştırıp dururdu. O yüzden onun benimle gelmesi pek cazip bir fikir olmazdı. Fakat Gökçe, Senem'in tam tersi gibi bir şeydi. Oğuz'la yakın arkadaş olabilirdi ama nerede, nasıl davranacağını da gayet iyi biliyordu. Bu fikir aklıma yatmıştı.

"Gerçekten yapar mısın bunu?"

"Tabii ki yaparım."

"Öyleyse akşam mesaj atıp haber veririm sana." İçimi bir rahatlama kaplarken Gökçe'ye gülümsedim. Gerçekten rahatlamış, kuş tüyü kadar hafiflemiştim.

"Bu arada kiminle yazışıyorsun sen saatlerdir?" Aslında cevabı az çok tahmin edebiliyordum ama yine de emin olmak için sormaktan kendimi alamamıştım.

"Sence?" diyerek sırıtıp göz kırptığında tahminlerimde yanılmadığımı anladım. *Demek ki Mustafa'yla konuşuyordu.*

"Nasıl gidiyor peki?"

"Biraz soğuk bir yapısı var, aynı benim gibi ama açarım ben onu."

Mustafa'yla Gökçe'yi tavırları bakımından ben de benzetiyordum. O yüzden konuşmalarına soğuk yaklaşmamaya özen gösteriyordum. Eğer aralarında arkadaşlıktan öte bir şey olacaksa da pek itiraz edeceğimi zannetmiyordum. Korkularımı ya da ön yargılarımı kenara bırakmalıydım. Fakat Mustafa'nın çocukluk anılarından kolay kolay kurtulabileceğini de düşünmüyordum. Senem'le eskisi gibi yan yana gelmiyor olabilirlerdi ama bu onun duygularını bastırabildiği anlamına gelmiyordu. Mustafa'yla bu Gökçe mevzusunu en yakın zamanda konuşmam gerekiyordu. Kimsenin ki özellikle Gökçe'nin, kalbinin kırılmasını istemiyordum.

"Ha bu arada Nisa, haftaya üçüncü sınıflar olarak hep beraber kampa gidiyormuşuz." Gökçe tekrar konuşmaya başlayıp konuyu değiştirdiği sırada ben de ayakkabımın bağcıklarını bağlıyordum.

"Ne kampı?"

"Bir günlük bir şey olacakmış. Piknik gibi düşün. Perşembe sabahtan gidip cuma günü geri dönecekmişiz."

Kamp ya da piknik artık her ne deniliyorsa kulağa o kadar da kötü bir fikir gibi gelmiyordu ama tüm üçüncü sınıfların gideceğini bilmek can sıkıcıydı. Tüm üçüncü sınıflar demek, Demirlerin de bizimle geleceği anlamına geliyordu.

"Bu da izin kâğıdın. Eğer geleceksen sizinkilere imzalatman gerekiyor." Gökçe elime izin kâğıdını uzattığında alıp çantamdaki defterlerden birinin arasına yerleştirdim.

"Sağ ol."

Gökçe cep telefonunu çantasına atarak saçlarını düzelttikten sonra üzerine hırkasını geçirdi. Bense çoktan hazır olduğum için sadece onu bekliyordum. Hava o kadar da soğuk olmadığından, dışarıda ders işleyecektik. Kapıdan çıkıp spor sahasına doğru ilerlerken Aybüke ve bizim sınıftan birkaç kız daha önümüzden yürüyorlardı. İstemeyerek de olsa konuşmalarına kulak misafiri oldum.

"Kime yazıyorsun sen sürekli?" Özlem'in Aybüke'ye sitemle hatta biraz sinirle soruyu yöneltmesi karşılığında gözlerim Aybüke'ye kaydı. Bugün onunla göz göze gelmemek için sürekli gözlerimi kaçırıp durmuştum, fakat şu anda tam da önümde yürüyordu.

"*Demir Bey'e.*" Cevabı karşısında ilk önce biraz duraksamış olsam da Gökçe'ye ayak uydurup yürümeye devam ettim.

"Kızım, sen aptal mısın? Hiç mi akıllanmayacaksın? Çocuk seni şeyine bile takmıyor, sen hâlâ..." Özlem'in cevabı karşısında Gökçe'yle birbirimize bakıp kıkırdamaya başladık. Hatta öyle sesli kıkırdamıştık ki bir anda Aybüke'nin bize çevrilen sert bakışlarıyla karşılaştık. Fakat Gökçe'ye değil de sadece bana bakıyordu keskin gözleri.

"Neye gülüyorsun sen?" Öyle sert ve soğuk bir şekilde soruyu yöneltmişti ki, bir an Gökçe'nin araya girip bir şeyler söyleyeceğini düşündüm. Fakat onu kolundan tutarak engelledim. Aybüke sert kız havalarına bürünebilirdi ama ondan korkacak değildim. Üstelik kapanmamış bir hesabımız vardı.

"Hiç," diyerek basit bir şekilde cevap verdiğimde ilk önce ağzını bir şeyler gevelemek için açmaya yeltendi ama daha sonra fikrini değiştirmiş olacak ki hızla arkasını dönüp yürümeye devam etti. *Demek ki bakışlarıyla karşısındakini korkutabilen taraf sadece Aybüke değildi.*

Beden dersi düşündüğümden daha eğlenceli geçmişti. Normalde spor yapmayı da, bu dersi de pek sevmezdim ama Halit Hoca bizimle sürekli takılarak gerçekten bunu eğlenceli bir hâle getirmişti. İlk ders o kadar da zor şeyler yapmamıştık. Okulun sahasında iki tur koşmamızı söylemişti. Koşmaktan nefret ederdim ama öğretmene de karşı gelemezdim.

Sonrasında ise bize voleybol ile futbol derslerinden, kadınların neden daha çok voleybolu, erkeklerin ise futbolu tercih ettiğinden bahsetti. Bunu yaparken iki cinsin arasındaki farklılıkları dile getirmekten de hiç mi hiç çekinmedi. Hatta Aybüke'yle, "*Mesela Aybüke gibi kızlar aman tırnakları kırılmasın diye hem futbol hem de voleybol oynamazlar,*" diyerek dalga geçti. O an tüm sınıf kahkahayı basarken, tek gülmeyen kişi Aybüke'ydi. Halit Hoca'nın kendisi hakkında böyle şeyler söylemesinden rahatsız olmuş olacaktı ki ikinci derste tüm vaktini voleybola ayıracağını ima edercesine hepimize gözdağı vermişti ve öyle de yapmıştı.

atmıştım ama bu kez aynı şey olmayacaktı. *Çekirge bir sıçrar, iki sıçrar, üçüncü de ele geçerdi.*

Aybüke'nin gülümsemesi yüzüne daha da çok yayılırken sinir hücreleri sanki bir bilgisayar programı gibi bedenime yüklendi. Hızla oturduğum yerden kalkıp sızlayan başıma aldırmadan yerdeki sert voleybol topunu elime aldım.

"Topu mu istiyorsun?" Sesim sandığımdan daha sert ve öfkeli çıkarken Aybüke hiç de beni takmıyormuş gibi yapmaya devam etti.

"Evet. Atar mısın?"

O kadar rahat ve kendinden emin bir şekilde konuşuyordu ki, bu öfkemi daha da çok arttırdı. Bu öfke sadece topun başımı acıtmasından kaynaklanmıyordu üstelik, içimde biriktirdiğim birtakım şeylerin de belirtisiydi. *Kıskançlıkların mesela... Evet, benden güzel olabilirdi. Evet, benden çok daha güzel olabilirdi. Çevresindekilere, süse püse, havaya sahip olabilirdi ama bu kesinlikle düzgün bir insan olduğu anlamına gelmiyordu.*

"Bence sen dayak istiyorsun." Ne dediğimi onlar duymamıştı ama Gökçe kesinlikle duymuş olacaktı ki hızla oturduğu yerden kalkıp yanıma geldi.

"Oha Nisa! Ne yapacaksın?"

"Yapmam gerekeni tabii ki."

Aramızda geçen bu kısa diyalog beni bir anlığına yetimhanedeki günlerime götürmüştü. Altıncı sınıftayken erkek yurdundan bir çocuk Senem'e çirkin, pasaklı gibisinden saçma sapan şeyler söyleyip dadanmıştı ve Senem bunu bana anlattığında tıpkı şimdi olduğu gibi yerimden fırlayıp o çocuğun yakasına yapışmıştım.

Gözümün önünde canlanan anıları kenara bırakarak adımlarımı hızlandırdım. Tam karşısına geçtiğimde elimdeki topu ondan çok daha sert bir şekilde ayaklarının önüne attım. İsabet ettirmiş olacaktım ki sızlanarak geri adım atmak zorunda kalmıştı.

"Ne oluyor be sana, geri zekâlı?" Sesini birdenbire öyle yükseltmişti ki futbol oynayan erkekler bile bizim bulunduğumuz tarafa bakmak zorunda kaldı.

"Asıl sana ne oluyor? Ne istiyorsun benden?" Sorumu anlamamış gibi yaparak, yanındaki kızlara bakıp *"Ne diyor bu be?"* diyerek mırıldandı.

İkinci derste Halit Hoca öğretmenler toplantısından ötürü yanımızdan ayrılmıştı. Ayrılmadan önce de bize istediğimiz şekilde takılabileceğimizi, dersin sonunda ise geri geleceğini söylemişti. Onun gitmesinden bu yana ise Aybüke kendi grubunu da yanına alarak voleybol filesinde bir nevi marifetlerini göstermeye çalışıyordu. Ben bu havada üşürken hanımefendinin altında kısacık bir şort, üstünde ise askılı bir tişört vardı. *Akıllara zarardı!*

Oğuz, Can'ı da yanına alarak sınıfın erkekleriyle futbol maçı yaparken Gökçe ve ben de sakin bir köşeye geçip oturmuştuk. Malum, ortak yönlerimizden birisi ikimizin de spor yapmayı sevmemesiydi. Gökçe bu aralar yeni başladığı ve tiryakisi olduğu bir İngiliz dizisinden bahsedip dururken ben de tüm düşüncelerimden uzaklaşmaya çalışarak onu dinliyordum. Konusu ilgimi çekmiş olacak ki eve gidince bakmayı düşünüyordum. Anlattığına göre dizi, bir kraliyet ailesinin bayağı entrikalı ve bir o kadar da ateşli hayatını ele alıyordu.

"Ama dizideki özel korumayı görmen lazım, Nisa. Aksanı mı desen, yoksa takım elbisesi mi desen... Böyle yakıp kavuruyor insanı." Ona kıkırdarken, o da yeni hayranı olduğu adama salyalarını akıtmaya devam ediyordu.

"Bu diziye kesinlikle bakacağım ama adama abayı yakarsam sorumlusu sensin."

"Ya sen izle de abayı beraber yakarız." Kahkahamı serbest bıraktıktan hemen sonra kendimizi gülümserken bulduk. Aynı zamanda Gökçe bana cep telefonundan dizinin resimlerini gösteriyordu. Malum Halit Hoca gider gitmez soyunma odasına koşup telefonunu alıp gelmişti. Tam bahsettiği adamın gerçekten fena bir tip olmadığını dile getirecektim ki başıma saplanan ani bir ağrıyla sözlerimi yutmak zorunda kaldım. Elimle başımın sızlayan yerini ovuştururken gözlerim bir yerde seken voleybol topuna, bir de bana kıs kıs gülen voleybol filesinin arkasındaki aptallara kayıyordu. *Bu kadarı da gerçekten fazlaydı ama.*

Halit Hoca gittiğinden bu yana sadece bir kere yaşanmamıştı bu durum. İlk önce top ayağıma değmişti ama sınıftan bir kız yanımıza gelip özür dileyerek kendi almıştı. Sonrasında tekrar yakınımıza düşmüş ve koluma değmişti. Yine sesimi çıkarmadan onlara

atmıştım ama bu kez aynı şey olmayacaktı. *Çekirge bir sıçrar, iki sıçrar, üçüncü de ele geçerdi.*

Aybüke'nin gülümsemesi yüzüne daha da çok yayılırken sinir hücreleri sanki bir bilgisayar programı gibi bedenime yüklendi. Hızla oturduğum yerden kalkıp sızlayan başıma aldırmadan yerdeki sert voleybol topunu elime aldım.

"Topu mu istiyorsun?" Sesim sandığımdan daha sert ve öfkeli çıkarken Aybüke hiç de beni takmıyormuş gibi yapmaya devam etti.

"Evet. Atar mısın?"

O kadar rahat ve kendinden emin bir şekilde konuşuyordu ki, bu öfkemi daha da çok arttırdı. Bu öfke sadece topun başımı acıtmasından kaynaklanmıyordu üstelik, içimde biriktirdiğim birtakım şeylerin de belirtisiydi. *Kıskançlıkların mesela... Evet, benden güzel olabilirdi. Evet, benden çok daha güzel olabilirdi. Çevresindekilere, süse püse, havaya sahip olabilirdi ama bu kesinlikle düzgün bir insan olduğu anlamına gelmiyordu.*

"Bence sen dayak istiyorsun." Ne dediğimi onlar duymamıştı ama Gökçe kesinlikle duymuş olacaktı ki hızla oturduğu yerden kalkıp yanıma geldi.

"Oha Nisa! Ne yapacaksın?"

"Yapmam gerekeni tabii ki."

Aramızda geçen bu kısa diyalog beni bir anlığına yetimhanedeki günlerime götürmüştü. Altıncı sınıftayken erkek yurdundan bir çocuk Senem'e çirkin, pasaklı gibisinden saçma sapan şeyler söyleyip dadanmıştı ve Senem bunu bana anlattığında tıpkı şimdi olduğu gibi yerimden fırlayıp o çocuğun yakasına yapışmıştım.

Gözümün önünde canlanan anıları kenara bırakarak adımlarımı hızlandırdım. Tam karşısına geçtiğimde elimdeki topu ondan çok daha sert bir şekilde ayaklarının önüne attım. İsabet ettirmiş olacaktım ki sızlanarak geri adım atmak zorunda kalmıştı.

"Ne oluyor be sana, geri zekâlı?" Sesini birdenbire öyle yükseltmişti ki futbol oynayan erkekler bile bizim bulunduğumuz tarafa bakmak zorunda kaldı.

"Asıl sana ne oluyor? Ne istiyorsun benden?" Sorumu anlamamış gibi yaparak, yanındaki kızlara bakıp *"Ne diyor bu be?"* diyecek mırıldandı.

"Nisa, hadi gidelim. Boş ver şu salağı." Gökçe kolumdan tutup yönümü değiştirmek için çabalarken kolumu hızla onun elinden çektim.

"Hayır, hiçbir yere gitmiyorum. Görülecek hesabım var bununla." Aybüke söylediklerime hiç de aldırmıyormuş gibi yaparak pişkin pişkin sırıtmaya devam etti.

"Sen kendine fazla güveniyorsun. Bence güvenme." Konuşan sanki o değil de bir yerlerde patlayacak olan egosuydu.

"Gerçekten sidik mi yarıştıracaksın?" Söylediklerim karşısında öyle sesli bir kahkaha attı ki Yeşilçam filmlerindeki kötü kadınlara benzedi.

"Sidik yarışına girebilmemiz için aynı seviyede olmamız lazım tatlım." Birkaç kız dışında yanındakiler ona hayranlık nidalarını yükseltirken sinirlerimin seviyesi de gitgide artıyordu. Bunun altında kalacak değildim. Beni böyle ezebileceğini sanıyorsa, yanılıyordu. Omuzlarımı dikleştirdim ve bu kez alaycı bakışlarını ona gönderen taraf ben oldum.

"Haklısın tabii, aynı seviyede değiliz," dediğimde çevresindeki kızlara *gördünüz mü* dercesine sırıtmaya başladı ama onun tüm hevesini daha ağır cümlelerle söndürmeyi planlıyordum.

"Sonuçta ben, bedenimi bir yataktan çıkarıp başka bir yatağa atmıyorum. Sürtük gibi davranmıyorum." Söylediklerim karşısında yanındaki tüm kızların beti benzi atarken Aybüke'nin sırıtan suratı anında düştü. Onu böyle iğrenç bir şekilde ezip geçmek istemezdim ama kendi kaşınmıştı. *Demir'in peşinde kuyruk olan yine kendisiydi. Acaba Demir'in onunla sırf intikam almak için birlikte olduğundan haberi var mıydı?*

"Laflarına dikkat et yetimhane gülü." Yetimhaneden geldiğimi sanki tükürürcesine yüzüme vururken alınmadım. *Ben geldiğim yerden utanmıyordum. Neden utanayım ki? Orası benim evimdi.*

"Laflarıma dikkat mi edeyim? Allah Allah! Nedenmiş o? Her şeyi yapan sen ama laflarına dikkat etmesi gereken ben... Yok öyle yağma!"

"Ne yapmışım ben?" Yüzüne yeniden o sinir bozucu gülümsemesi yayıldığında bir adım daha atarak üzerine yürüdüm. Gökçe hâlâ gitmemiz konusunda bana ısrar ediyordu ama duymazlıktan

geliyordum. *Bu mesele kapanmadan şuradan şuraya adımımı atmayacaktım.*

"Ne yapmadın ki? Sürekli gözlerin üzerimde. Sürekli o kibirli bakışlarını bana çeviriyorsun. Millete çekip çekip fotoğraflarımı, videolarımı gönderiyorsun! Asıl senin derdin ne? Aptal mısın? Takıntılı mısın? Sorunlu musun? Nesin sen ya? Ne istiyorsun benden Aybüke?"

İsyanım karşısında beni gerçekten hiç de kafasına takmıyormuş gibi yapmayı sürdürerek o da bana doğru bir adım attı ve işaret parmağını üzerime doğrulttu. İlk önce kıs kıs güldü, sonrasında ise o iğneleyici sert bakışlarını atmaya başladı.

"Bana bak, yetimhane gülü. Kiminle konuştuğunu biliyor musun? Hayır, bilmiyorsun. Annenden terbiye almadığın öyle ortada ki. Ah, doğru ya, annen de yoktu senin. Evlatlıksın sen. Eh, fena mı oldu bak? Okuldaki popülerliğini arttırdık. Herkes biliyor, tanıyor artık seni. Bence bundan gayet memnun olmalısın. Hadi şimdi geç köşene, otur."

Benim yetimhaneden geldiğimi bir kez daha yüzüme vurmasından utanmıyordum. Okuldakilere ya da başka birilerine fotoğraflarımı, videolarımı göndermesini de dert etmiyordum. *Ama...* Annesizliğimi bu denli yüzüme vurması bardağı taşıran son damla olmuştu. *Hiç kimse bu kadar ağır bir şekilde aşağılanmayı hak etmiyordu!*

Arkasını dönüp arkadaşlarına o kendini beğenmiş gülümsemesini keyifle gönderirken bir adım atıp yürümesini engelledim. Çünkü o çok sevdiği, biraz önce herkesin gözüne batırırcasına dalgalandırdığı saçları artık elimdeydi.

"Kızım, seni varya parçalarım!" Onu öyle hızlı bir şekilde kendime çevirip yere düşürmüştüm ki kafası taş zemine değdiyse bile umurumda değildi. Yüzüne sert bir şekilde tokadı basarken aynı zamanda söylenmeye devam ediyordum.

"Öldürürüm seni! Pislik!" Gökçe kollarımdan tutup beni Aybüke'nin vücudundan ayırmaya çalışıyordu ama sürekli onu iteklemek zorunda kalıyordum. Aybüke'nin ise sesi dahi çıkmıyordu. *Ne oldu kolej gülü? Biraz önce bülbül gibi şakırken şimdi ne oldu? Küçük dilini mi yuttun?*

"O nasıl bedduaydı öyle?" Sırıtışı gitgide yayılırken öfkemi hâlâ bastıramıyordum. O kızın söylediği iğrenç sözler aklımdan bir türlü çıkmıyordu. Bir de bunun üstüne Oğuz'un karşımda böyle sırıtması domino taşlarının yerle bir olması gibi sinirlerimi yerinden oynatıyordu.

"Gülersin tabii. Senin de ondan bir farkın yok. Mayanız aynı sonuçta." Yüzündeki gülümseme birden çekilirken kaşlarını çattı. *Ne o? Yoksa gerçekleri öğrenmemi beklemiyor muydun?*

"Bu ne demekti şimdi?" Ses tonu biraz önceki gülümsemesinin aksine çok soğuktu ama ona açıklama yapacak hâlde değildim. Mümkünse bir an önce buradan gitmek istiyordum.

"Rahat bırak beni demek," diyerek arkamı dönüp yürümeye başladığımda kolumdan sert bir şekilde tutup beni kendine doğru çevirdi.

"Nisa, ne demekti bu şimdi?"

"Ya bırak kolumu!" Hızla kolumu onun ellerinden çekerken sesimi bir tık daha yükselttim.

"Nisa!" Ama sesini yükselten taraf sadece ben değildim. Adım öyle sert bir şekilde dudaklarından dökülmüştü ki kendimi tutmak yerine, dökülmek için omuzlarımı dikleştirdim ve sert bakışlarımı onun siyaha yakın gözlerine doğrulttum.

"Ona inat olsun diye yapıyorsun, değil mi? Bu yüzden bana karşı bu kadar ilgili davranıyorsun. Yanımda olmak, bana sahip çıkmak istiyorsun ama aslında hiçbir şey hissetmiyorsun." Ses tonum gitgide kısılırken nedenini bilmediğim bir his kaplıyordu yine içimi. Gözlerim dolmuştu. Oğuz aklı karışmış bir şekilde bana bakarken ellerini saçlarına götürüp dağıttı.

"Ne saçmalıyorsun sen?"

"Ne mi saçmalıyorum? Benden hoşlanmadığını dile getiriyorum, Oğuz. Demir'e olan kinin, nefretin yüzünden bana yakın davranıyorsun. Ona inat olsun diye yapıyorsun çünkü elinden Aybüke'yi aldı. Sen de beni almak istiyorsun. Belki de tıpkı Bahar'a yaptığın gibi..." Yerdeki taş zemini inceleyen gözleri bir anda benimkilerle buluştuğunda şaşkınlığı daha da çok arttı. Tüm bunları nereden bildiğimi merak ediyordu belki de.

"Sen," diyerek fısıldadı ama konuşmasına izin vermedim. Söyleyeceklerim daha bitmemişti.

"Ne o? Hiç öğrenmeyeceğimi mi zannettin?" Elleriyle saçlarını tekrar dağıttı. Daha sonrasında ise yüzünü sıvazladı.

"İki arkadaşın arasının açılmasına neden oldun. Şimdi birbirlerine nefretle bakıyorlar. Hoşuna gidiyor mu bari?" Sözlerim karşısında bana inanamayarak bakmayı sürdürdü. Sitemle nefesini dışarı bırakırken gözlerini gözlerime dikip bir adım daha atarak bana yaklaştı ve işaret parmağını tıpkı biraz önce Aybüke gibi üzerime doğrulttu.

"Asıl tüm bunları ona olan ilginden dolayı yapan sensin. Ne kadar inkâr etsen de ne kadar o burada olmasa da ona karşı bir şeyler hissediyorsun." Oğuz için her şey Demir'den ibaretti. Varsa yoksa Demir'le olan atışmasıydı onun için. Madem öyle düşünüyordu, madem ben sürekli inkâr ediyordum artık bunu tersine döndürmenin de vakti gelmişti. Bana doğrulttuğu parmağına hızla vurarak ondan bir adım daha uzaklaştım.

"Evet! Evet, hissediyorum! Tamam mı? Oldu mu? Aldın mı cevabını? Demir'e karşı bir şeyler, çok ama çok derin şeyler hissediyorum."

Sesim öyle yüksek çıkmıştı ki bir anlığına kendimi kontrol etmeyi unuttum. Oğuz duyduklarından ötürü yüzü dehşete kapılarak bir adım gerilerken ben de gözlerimden süzülen küçük bir damlayla onun sessizliğini fırsat bilip konuşmaya devam ettim.

"Tam şuramda," diye fısıldadım bir elim göğüs kafesimin üstüne giderken. "Tam şuramda bir şeyler sızlıyor. Anlıyor musun? Canımı yakıyor. İçimi parçalıyor. Beni mahvediyor. Daha önce başıma böyle bir şey gelmedi. Böyle bir şey yaşadığımı, hissettiğimi hatırlamıyorum bile." Burnumu çekerek elimin tersiyle yanağıma süzülen yaşları silmeye çalıştım. *Neden ağlıyordum ki şimdi ben? Duygu patlaması yaşamanın sırası mıydı?*

"Ve tüm bunları sürekli inkâr etmek ne kadar zor, biliyor musun? Ve evet, o gitti. Günlerdir onu görmüyorum. Nedeni ne biliyor musun? Çünkü benim yüzümden. Çünkü ona hiçbir şey söyleyemediğim için çekip gitti." Hıçkırmamı bastırmaya çalıştım ama

yine başarılı olamadım. Oğuz, kollarını açarak bana yaklaşmaya çalıştığı sırada elimi kaldırarak onu durdurdum.

"Bunları yaşamak kolay değil. Dört duvarın içinde sadece Senem'le birlikteyken mutluydum ama şimdi... Şimdi bambaşka bir dünyanın içindeyim. Sizler gibi değilim. Hiçbir şeyi umursamadan yapamam. Yaşayamam. Çünkü ben buyum. Her şeyi, herkesi haddinden fazla düşünürüm. Düşünmem gereken insanlar var çünkü. Senem var. Yeni ailem var. Yeni yeni edindiğim arkadaşlıklarım var. Tüm bunları içine atıp saklamak, hiçbir sorun yokmuş gibi davranmak, hayat devam ediyormuş gibi yapmak kolay değil. Aslında çok zayıfken güçlü görünmeye çalışmak kolay değil."

Hiçbir şey demedi. Sadece derin derin gözlerimin içine baktı bir süre. Bir şey demesini de beklemiyordum zaten. Diyecek bir şeyi olmadığından emindim.

"Tamam mı? Artık gidebilir miyim?"

Başını eğerek bana yol açtığında adımlarımı hızlı hızlı atıp yanından uzaklaşmak istedim. Yanaklarıma süzülen ıslaklığı ellerimin tersiyle silerken aynı zamanda Sedat Abi'nin okulun çevresinde olup olmadığını görmek için etrafı inceliyordum. Okulun son saati olduğundan çıkış kapısında beklediğini gördüm. Bu biraz da olsa içimi rahatlattı. Soyunma odasından eşyalarımı alıp arabaya gidebilirdim. Şu anda ihtiyacım olan tek şey bu okuldan, çevredeki bu insanlardan uzaklaşmaktı. Kimseyi görmek, kimseyle konuşmak istemiyordum. Sadece yalnız kalmak istiyordum.

☆

Sessizlik... Sadece koca bir sessizlik vardı üzerimde ve günlerden sonra ilk kez kendimi bu kadar huzurlu hissediyordum.

Eve dönüş yolunda sesimi hiç çıkarmadım. Senem birkaç kez neyim olduğunu, neden bu kadar durgun olduğumu sorsa da cevaplayacak gücü kendimde bulamadım. Belki de Aybüke ve Oğuz'la olan bağrışmalarımız beni bu kadar yormuştu. Muhtemelen Senem de bana olanları sormak istemişti ama tüm bu soru-cevap kısmından kaçmak için başımı cama yaslayıp gözlerimi kapadım. Konuşmak, dertleşmek için doğru zaman değildi.

Akşam yemeği esnasında da durum farksızdı. Zehra Teyze'nin masayı sevdiğim yemeklerle donatmasına rağmen tabağımdakilere

dokunmamıştım bile. Aç değildim ya da o kadar kendimde değildim ki yemek yiyecek gücü bile bulamamıştım. Okulda yaşananları kafamdan atamıyordum. Esma Teyze ve Devrim Amca da bir şeylerin ters gittiğinin farkındaydı, hatta iyi olup olmadığımı bile sormuşlardı ama onlara gerçekleri söyleyemeyeceğimden sadece keyifsiz olduğumu belirtmiş, konuyu geçiştirmiştim. Üstelememiş ya da üstüme gelmemişlerdi. Hâlsizliğimi daha çok hastalığıma yormuşlardı ve bu da benim işime gelmişti.

Yemekten sonra hastalığımı bahane ederek odama çekildim. Bir yandan yatağıma uzanmış tavandaki pencereden bulutlu gökyüzünü inceliyordum, diğer yandan ise telefonumun bitmek bilmeyen titreşimini duymazdan geliyordum. Oğuz her ne demek istiyorsa sürekli arıyordu. Aynı zamanda Gökçe de nasıl olduğumu merak ettiğine dair mesajlar atmıştı. Bense ikisini de cevapsız bıraktım. Olanlardan sonra kimseyle konuşmak istemiyordum. Beni kendi hâlime bırakmaları gerekirdi. En azından bunu bana borçluydular.

Telefonum komodinin üstünde oldukça sesli bir şekilde titrerken gözlerimi devirdim. *Neden bu kadar ısrarcı olduğuna anlam veremiyordum. Kaç defa aramıştı? On mu yoksa yirmi mi? Artık buna bir son vermeliydi.* Bahar ve Aybüke'den işittiklerimden sonra Oğuz'un söylediklerinde gram samimiyet görmüyordum. Peşimi bırakması gerekiyordu.

Komodindeki cep telefonunu elime alıp kontrol ettiğimde yirmi iki kez aradığını fark ettim ve şimdi ellerimin arasında yirmi üçüncü kez çalıyordu. Anlaşılan bu saçmalığa son verecek olan kişi yine bendim. Bu yüzden oflayarak cevapla tuşuna bastım.

"Ne var, Oğuz?" Sesim oldukça sinirli çıkarken kendimi dizginlemedim fakat onun da sesli bir şekilde nefes verdiğini duydum.

"Sonunda açabildin şu telefonu, Nisa! İyi misin? Seni çok merak ettim." *İyi rol kesiyordu ama buna lüzum yoktu.* Bana sergileyeceği tavırların hiçbirinde içtenlik aramayacaktım artık.

"Böyle davranmana gerek yok," diye mırıldanırken taviz vermedim. Onunla aramıza koyduğum mesafeyi telefonda bile anlamalıydı.

"Ben ciddiyim." *Ah, gerçekten mi? Teşekkürler.*

"Yarın geliyor musun?" Cevap vermeyişimi fırsat bilip devam ettiğinde bu konunun tamamıyla aklımdan çıktığını fark ettim. Kontrol etmemiz gereken bir ödev söz konusuydu fakat onun evine gitmek oldukça rahatsız ediciydi.

"Gelmek istemiyorum," diyerek doğrudan gerçeği vurguladım. Yalan söylemenin bir âlemi yoktu. Bir süre sessizliğini koruduğunda telefonu kapattığını düşündüm ama nefes alışverişleri bunun tam tersi olduğunun belirtisiydi.

"Peki, o zaman ben gelirim." *Neden bu kadar inat ediyordu ki? Allah aşkına, beni bilerek daha fazla sinirlendirmeye mi çalışıyordu?*

"Hayır, gelmeni istemiyorum." Yaklaşımım kabaydı, farkındaydım ama bu da umurumda değildi. Biri üstüme gelip ısrarla bana ne yapmam gerektiğini söylediğinde inat edercesine tam tersini yapmak istiyordum.

"Nisa, kontrol etmemiz gereken bir ödev var." *Neden getirmemişti ki o ödevi bugün okula? İlla gidecektim evine, değil mi? Resmen bunu istiyordu benden. Tamam o zaman!*

"Tamam, geleceğim," diyerek pes ettim. "Ama Gökçe de benimle gelecek." Onunla aynı ortamda baş başa kalmak istemiyordum. Bu yüzden sabah kalkar kalkmaz yapacağım ilk iş Gökçe'ye haber vermek olacaktı. Sonuçta bana teklifi o yapmıştı ve gerçekten ona ihtiyacım vardı. Sadece bunu şimdi bildirecek hâlim yoktu.

"Gökçe ne alaka şimdi?"

"Gökçe de gelecek, Oğuz. Konu kapandı." Daha fazla sakız gibi uzatmasını istemiyordum. Kabullenip sineye çekmeliydi. *Hatta gittiğime bile şükretmeliydi.*

"Tamam, sen nasıl istersen öyle olsun."

"Başka bir şey yoksa kapatıyorum."

"İyi geceler." Cevap verme gereği duymadan telefonu suratına kapattım. Ona karşı çok mu sert davranıyordum, bilmiyorum ama duyduklarımdan sonra kendime de hâkim olamıyordum. Oğuz'un yaptıkları ondan tiksinmeme neden oluyordu. *Bir anda neler oluyordu bana böyle?* Belki de regl dönemim etkisini erken göstermeye başlamıştı. Yoksa bu kadar duygu patlamasının ve saçma sapan tavırların başka bir açıklaması olamazdı.

Elimdeki telefonu komodinin üstüne bırakırken başımı yastığa yaslayarak gözlerimi kapadım. Uyumak ve sabah uyandığımda da gözlerimi yetimhanedeki odamda açmak istiyordum. Tüm bu hengâmenin aslında bir kâbus olmasını diliyordum. *Allah'ım lütfen! Şimdi gözlerimi kapatayım ve sabah o dört duvarın içinde uyanayım. Lütfen Allah'ım, esirgeme bunu benden!*

Dualarımın gerçekleşmesi çok uzun zaman almadı çünkü gözlerimi kapatmamın ardından birkaç dakika geçmemişti ki odamın kapısı gıcırdayarak aralandı. Kapı gıcırtısından rahatsız olduğum için kafamı yastığın altına gömerek yatakta tepinmeye başladım. Sadece birkaç dakika huzur ve uyku istemiştim. *Bu da haramdı bana, değil mi?*

Senem kapıyı gürültülü bir şekilde kapatarak lambayı açtığında ben de yastığın altından başımı çıkardım. Bir süredir karanlıkta oturduğumdan, lambanın ışığı gözümü almıştı. Birkaç kez gözlerimi kırpıştırmak zorunda kaldım. Yerimde doğrulup yatak başlığına yaslandığımda Senem de kollarını birleştirerek tam karşıma geçti. Yeşil gözlerindeki ifade tanıdıktı. Hesap soracaktı. *Gel Senem, bir de sen üstüme gel bakalım.*

"Bugün Aybüke'yle neden kavga ettin?" Tahminlerimde yanılmamıştım. Sorusuna cevap verme tenezzülünde bulunmayarak oturduğum yerden kalktım ve lambayı kapatmak için harekete geçtim. Bu konuşmayı sonraya bırakmalıydı. Kendimi berbat hissederken onunla uzlaşarak konuşabileceğimi düşünmüyordum.

"Yorgunum Senem. Konuşmak istemiyorum. Uyuyacağım."

"Zaten ne zaman konuşuyoruz ki Nisa? Bana hiçbir şey anlatmıyorsun. Hiçbir şey söylemiyorsun. Benimle eskisi gibi konuşmuyorsun. Bir derdin var, biliyorum ama ağzını bıçak açmıyor. Benden bir şeyler gizliyorsun. Neden yapıyorsun bunu? Neden?" Lambayı kapatma isteğimi bir kenara bırakarak ona döndüm. Bunca zamandır yaşanan her şeyin gayet farkındaydı ama bana hesap sormak için çok yanlış bir zamanı seçmişti. *Ayrıca hiç aynaya bakmış mıydı?*

"*Neden?* Bunu sahiden sen mi soruyorsun? Peki, ben neden senin aklına şimdi geliyorum? Umurunda mıyım sanki? Senin için çoktan ikinci plana atıldım. Hatta sosyal medya hesabına bile onca yıllık arkadaşınla değil de ilk Damla'yla olan resmini koyabiliyorsan gelip bana hesap sormaya da hakkın yok."

Bugün beden dersinde Gökçe telefonuyla ona ait Instagram hesabında gezinirken bana da hem programı, hem de Senem'in hesabını göstermişti. Fark ettiğim ilk şey Senem'in benden önce o sarı cadıyla olan resmini paylaşmasıydı. Suratım düşmüştü ama bunun nedeni kıskançlık değildi. *Ben, sadece kırılmıştım.* En yakın arkadaşımdan her geçen gün biraz daha uzaklaşmak, tenime tırnaklarımı batırarak acıtmaktan farksızdı.

"Farkında değilsin belki ama benden ilk uzaklaşan sendin Senem. Sürekli yaptıklarımdan ve tavırlarımdan dolayı çemkiren, beni hiç dinlemeyen yine sendin. Şimdi karşıma geçmiş, bana neden Aybüke'yle kavga ettiğimi soruyorsun. İçini rahat tut. Demir'le ilgili değildi. Onun adını bile ağzımıza almadık. Onunla kavga ettim çünkü..." Duraksadım. Nefes almaya ihtiyacım vardı.

"Çünkü herkesin ortasında gerçek bir ailemin olmadığını ve evlatlık olduğumu yüzüme vurdu. Bundan utanmıyorum ama bilmediğin bir şey var: Bu hayatı ben değil, sen seçtin. Beni buraya sürükleyen de yine sendin. Oysa ben hiçbir şey istemedim, beklemedim senden. Anlıyor musun? Ben sadece seni bırakamadım ama görüyorum ki bensiz de gayet iyi idare edebilirmişsin."

Karşısında dik durmaya çalışarak gözlerimdeki yanma hissini bastırdığımda odamdan çekip gitmesini bekledim. Ona kızdığım zamanlar hiçbir şey demeden çekip giderdi ama şimdi tam karşımda durmaya devam ediyor, elinin tersiyle yanağına süzülen damlayı siliyordu. *Neden ağlıyordu ki şimdi? Duygu sömürüsü mü yapacaktı? Yoksa beni daha zor bir durumda mı bırakacaktı?* Yanıma iyice yaklaşarak kollarını boynuma doladığında hıçkırıkları da odada yankı yapmaya başladı.

"Nisa, ben çok üzgünüm. Çok özür dilerim." Konuşurken sesi de titredi. Buz gibi donmuş olan ellerimi kaldırıp ona aynı şekilde sarılarak karşılık vermek istedim fakat bir şeyler beni engelliyordu. Kırgınlığım daha ağır basıyordu, yapamıyordum.

"Sadece yalnız kalmak istiyorum. Çıkar mısın?" Bana gücenebilirdi ama en azından anlayış göstermeliydi. Karşılık vermediğimi anladığında ağır hareketlerle benden uzaklaştı.

"Lütfen, Senem," diyerek ısrar ettiğimde ise başını hızla sallayarak elleriyle gözlerinin altını sildi ve odamdan çıktı. Kapıyı

ardından kapatıp gittiğinde tuttuğum nefesi dışarı bırakarak lambayı kapattım ve kendimi tekrar boşluğa atarak yatağıma uzandım.

Gözlerimi kapatmak istediğim sırada komodinin üstündeki telefonumun yoğun bir şekilde titremeye başlamasıyla ağlamak istedim. *Hadi ama! Sadece birkaç saniye huzur istiyorum.* Gelen mesajın Oğuz'dan olabileceğini düşünerek daha da sinirlendim. *Tamam, demiştim değil mi? Daha ne istiyordu?*

Sinirle komodinin üstündeki telefonu alıp ekrana baktığımda mesajın Oğuz'dan olmadığını fark ettim. *Günahını boşuna almıştım.* Numara tanıdıktı ama numaranın yanındaki görüntü daha da tanıdıktı. Hızla yatakta doğrulup gelen mesajı okumak için Whatsapp'ı açtım ve numaranın üstüne tıkladım. Ağzım şaşkınlıktan iyice açılırken günlerden sonra ilk defa dudaklarımın kıvrıldığını anımsadım.

Kedi Yavrusu: Kaşlarını çatarak bana attığın bakışları özledim. Yakında görüşmek üzere.

2. BÖLÜM

Boğazımdaki yanma hissi nefes borumu parçalarken koşmayı bırakıp aniden durdum. Yutkunduğumda boğazımdaki acı bir tık daha ağırlaştı ve kulaklığımı çıkarıp dinlediğim şarkıyı kapattım. Eğilip diz kapaklarımdan destek alırken kesik nefes alışverişlerimi dizginlemeye çalıştım ve bir kez daha anladım ki spor yapmaktan da koşmaktan da nefret ediyordum. *Hangi akla hizmet sabahın erken saatlerinde kendimi sokağa atmıştım ki?* Zehra Teyze'nin deyimiyle zaten bir kuru kemikten ibarettim. *Öyleyse benim neyime koşuya çıkmak?*

Senem hafta sonunu sıcak yatağında mışıl mışıl uyuyarak geçirirken benim akli dengem bozukluğunu bir kez daha kanıtlayıp sokağa itelemişti bedenimi. Dakikalarca kendime eziyet etmek için koştuğum yetmiyormuş gibi bir de yanıma içecek hiçbir şey almamıştım. Boğazım kurumuştu. *Harika (!). Başka ne isteyebilirdim ki?*

Aslında kendime çektirdiğim tüm bu çilenin nedeni aklımdaki soru işaretlerinden başka bir şey değildi. İçinde beyin barındırmayan kafatasım, *"Düşün de düşün. Başka işin yok!"* dercesine dürtüyordu beni. Gerçi son zamanlarda yaptığım dengesizlikleri hatırladıkça bu koşunun benim için hafif bir ceza olduğunu varsayıyordum. Okulda olanları aklıma getirmek bile tüylerimin diken diken olmasına neden oluyordu.

Hemcinsim olmasına rağmen Aybüke'yi pataklamaktan da saçlarını yolmaktan da pişmanlık duymuyordum. Sessiz, sakin biri gibi görünebilirdim ama kurumayan yaramın kabuğu kaldırıldığında pençelerini göstermekten çekinmeyen kaplandan farksızdım. En derin yerden vurmuş olması onun acizliğiydi. İnsan yeri geldiğinde empati kurmayı bilmeliydi oysaki. Hayatın her anı mutlu tiyatro sahnelerinden ibaret değildi. Benim yerimde o da olabilir, annesiz ve babasız büyümenin ne demek olduğunu tadabilirdi.

Yapması gereken tek şey sadece kendini benim yerime koyarak düşünmekti. Bu kadar basit bir eylemi yapmak çok da zor olmamalıydı.

Keşke aklımı yoran tek şey Aybüke'yle ettiğim kavga olsaydı ama asıl durum da, kapı da bambaşka birine açılıyordu. Hiç düşünmek istemesem de aklımın bir köşesine sığınarak orada yaşıyordu. Beni mahvediyor, canımı çıkarıyordu belki ama oradan da bir saniye olsun ayrılmıyordu.

Demir'i günlerdir görmüyordum. O parti gecesi çekip gittiğinde olayların bu raddeye geleceği aklımın ucundan bile geçmezdi. Gittiği yetmiyormuş gibi ansızın kapımı çaldığı her an elim ayağıma dolanıyordu. Uzaklarda olmasını bilmeme rağmen basit bir mesajla ya da kısa bir telefon görüşmesiyle beni altüst ediyordu. *Bu kadar da kabiliyetliydi işte!*

Bazı zamanlarda yemek yerken, su içerken, hatta uyumaya çalışırken, hatta ve hatta nefes alıp verirken bile bir anda gülüşü aklıma geliyor ve kendimi ona karşılık verirken hayal ediyordum. Şu kısacık zaman diliminde içine hapsolduğumuz yaşantıda beni tamamıyla etkisiz bir oyuncu hâline getirmişti. *Birine karşı derin duygular beslemek böyle mi oluyordu yani? Yanında olsa da olmasa da sadece onu düşünmek miydi? Şimdi ne yapıyor, nasıl bir hâlde, yemek yedi mi ya da yanında kimler var diye merak etmek miydi?* Eğer durum gerçekten böyleyse ben hiç mi hiç hoşlanmamıştım bundan.

Hâlâ kesik kesik çıkan nefesimi düzene sokmak için kaldırımın kenarına oturduğumda telefonumu çıkarıp dün gece atmış olduğu mesaja bilmem kaçıncı kez sırıtarak baktım. Ben dengesizsem o benim iki mislim daha fazla dengesizdi. Mesajı silmeye kıyamadığım gibi hızla kapatırken karşılaştığımız o ilk an yerleşti zihnimin köşesine yine.

Penceredeki bornozlu halimi gördüğünü hatırladıkça hem sergilediği tavrı sinir ediyordu, hem de aksi gibi yüzümde tebessümün oluşmasına neden oluyordu. İkimizin arasındaki özel bir sırdı aslında ilk karşılaşmamız. Sonrasında gerçekleşen tüm o karmaşalar ise sadece içine düştüğüm muammadan ibaretti.

Senem'le aramın açılmasındaki en büyük faktör de yine Demir Gürsoy'du fakat ona kızamıyordum işte. Bir şekilde ne yapıyor ne ediyor beni kendine çekmeyi başarıyordu. Kapılıyordum büyüsüne hiç beklemediğim anlarda. Çiftlik evinde yaşananlar en

büyük örnekti mesela. Benden gurur yapmadan özür dileyişini, yanıma yaklaşma çabalarını, Mustafa'yı sevgilim zannetmesini hatırladıkça sırıtmama mâni olamıyordum. Kesin bir cevap alabilmek için resmen peşimde dört dönmüştü.

Film izleme çabalarımızı da unutmamak gerek tabii... O hemen yanımda, kendinden emin bir şekilde oturup filmi izlerken ben gözlerimi bir an olsun ondan alamamıştım. Dudaklarını nasıl hareket ettirdiğini, gözlerini her kıstığında kenarlarında oluşan kırışıklıkları an be an ezberlemiştim sanki. Sırıttığında yanağında beliren çizgiler sadece ona özel bir sanat eseri gibiydi. Sanki başka birinin böyle bir güzelliğe sahip olması mümkün değildi. O kadar güzel gülümsüyordu ki insanın baktıkça bakası geliyordu.

Filmi izlerken aniden meydana gelen kumanda tartışmamız sonrasında, yere düşen mısırlarla birlikte bizim de zemine kapaklanmamız ve ardından neredeyse ilk defa... *Üstünden çok da zaman geçmeyen o dakikaları hatırlamak bile nefesimi tutmam için yeterliydi.*

Çoğu zaman insan keşkelerle yaşıyordu. Zamanı geriye alıp yaşayamadığı o birkaç saniye için can çekişiyordu. *Keşke o anı yaşasaydım da içimde ukde kalmasaydı,* diyordu. Ben de öyleydim. O gece Meltem Teyze gelmeden önce keşke ona izin verseydim ya da o biraz daha hızlı olsaydı. *Zaten neden öpmemişti ki beni?* Üstelik bunu sadece o gece değil, yarış gecesinde de yapmıştı. Oysa ikna edebilirdi. *İnatçı bir yapım olduğunun farkındaydım ama eğer söz konusu Demir Gürsoy ise beni kolay kolay kandırabilecek bir güce sahipti.* Bana tiksindirici gelen o eylem belki de onunla güzel kılınabilirdi. Hatta sadece onunla yaşayabilirdim.

Ay, yeter ama! Allah'ım sen neler düşündürüyorsun öyle? İnsanın zihni sabahları daha açık olur derlerdi ama benim zihnim sanırım sabahları daha bir sapıtıyordu. Bu koşu faslı bana hiç iyi gelmemişti. Aldığım nefes ciğerlerime değil de başka bir yerlere kaçmıştı galiba. *Kalk Nisa, kalk! Koşu senin neyine? Kalk, yürü, eve git!*

Oturduğum kaldırım kenarından hızla kalkarken aynı zamanda ellerimle kendimi serinletmeye çalıştım. Bu kadar spor zayıf bünyem için çok fazlaydı. Gerçi bu sayede semtte bilmediğim yerleri keşfetmiştim. Arka sokaklarda çocuklar için küçük, sakin bir park vardı. Havalar biraz daha ısındığında oraya gidip kitap okuyabilirdim ama şimdilik eve dönmem ve aklımı toparlamam gerekiyordu.

Eşofmanımdaki tozları silkeledikten sonra kulaklığımı yeniden takıp dinlediğim şarkıyı açtım. Bulunduğum sokağın köşesinden dönmek için harekete geçtiğim sırada ise taş zeminle buluşmamak adına büyük çaba sarf etmek zorunda kaldım. Neredeyse yere kapaklanmak üzereydim ki beni tutan güçlü kollar sayesinde bundan kıl payı kurtuldum. *Hep böyle oluyordu ama!*

"Böyle karşılaşmalara bir son vermeliyiz." Suat Amca'nın, hani şu Demir'in manevi babası olan Suat Amca'nın yüzünü görmemle birlikte kıkırdadım çünkü bu onunla aynı şekilde ikinci karşılaşmamızdı. İri yarı bir adam olduğu söylenemezdi aksine gerçekten düzgün bir fiziği vardı. Üstündeki eşofmanlardan pek belli olmuyordu ama takım elbise giydiğinde vücudu *ben buradayım* derecesine kendini sergiliyordu.

"Vallahi bence de," diyerek şakıdığımda yanıma yaklaşıp kolunu omzuma atmıştı Suat Amca. Boynuma doladığım kulaklığı çıkarıp cebime atarken onun yanında yürümeye devam ettim.

"Sabahları koşuya çıkar mısın böyle?" Bir anlığına, *"Sen nereden biliyorsun benim koşuya çıktığımı?"* diye saçma bir soru soracaktım ki üstümdeki eşofmanların da başka bir açıklaması olamazdı ya da muhtemelen beni görmüş olmalıydı.

"Aman Allah korusun! Bir daha tövbe çıkmam. İlk ve sondu," diyerek kendimden emin bir şekilde konuşurken, göz ucuyla Suat Amca'ya baktığımda bana samimiyetle gülümsediğini gördüm. *O da, gülünce şu on yaş gençleşenlerdendi.*

"Sevmez misin?"

"Nefret ederim! Benden uzak, Allah'a yakın olsun." Gören, duyan da spordan çok çektiğimi falan düşünürdü ama ne yapabilirdim ki sevmeyince hiç ısınamıyordum.

"Demir sever spor yapmayı. Her sabah olmasa da arada bir çıkar." Boğazımı gıcık tutarken konunun neden birdenbire Demir'e bağlandığını anlayamadım. Suat Amca'ya meraklı bakışlarımı diktiğimde bana sadece göz kırptı.

"Geldi mi o?" Sırf konuya Fransız kalmamak için lafı ağzımdan geveleyerek çıkardım. *Hadi canım oradan! Aslında çok merak ettiğin için soruyorsun,* diye haykırsa da iç sesim onu duymazlıktan geldim.

"Hiç haberim yok. Geldiyse bile muhtemelen kendi evindedir. Çocuğa artık her ne dediysen buradan uzaklaşmak istedi." Aniden

bastıran öksürük kriziyle konuşmanın ortasından çıkıp yok olmak istedim fakat Suat Amca'nın belime hafifçe vurmasıyla bu durumdan kolay kolay yırtamayacağımı anladım. *Ne demek oluyordu şimdi bu? Suat Amca da mı farkındaydı yani? Eh, yok artık ama!*

"Suat Amca ben ne diyeceğimi bilmiyorum," diye mırıldandığımda hemen karşıma geçerek gözlerimin içine baktı. *Aha da geliyor bir şeyler! Biliyor, vallahi kesin bir şeyler biliyor!*

"Beni sakın yanlış anlama, Nisa. Hiçbir şekilde seni sorguya çekmiyorum. Oğlumla aramız pek iyi olmasa da onu az çok tanıyorum ve bu Demir'in yapacağı türden bir şey değil. Üzerinde bayağı etki bırakmışsın." Böyle gelişi güzel konuşmak onun için basitti ama kimin daha etkili olduğu tartışılırdı.

"Bunu yapmamayı dilerdim." Yaşadıklarımdan sonra aklıma mantıklı başka bir cevap gelmemişti. Suat Amca'nın suratı biraz düşmüş olsa da ona karşı yalan söylemek istemedim.

"Öyleyse ondan hoşlanmıyorsun." Böyle karşılık vereceğini düşünmemiştim ama hislerimin ne doğrultuda sürüklendiğini kestiremiyordum.

Yelkeni olmayan küçük bir gemi gibiydim sanki. Yoğun fırtınada sürükleniyor ama kıyıya ulaşamıyordum. Batmam ise an meselesiydi.

"Bunun hoşlanıp hoşlanmamakla bir alakası yok. Birbirimizi o kadar da iyi tanımıyoruz. Bu sadece farklı bir..."

"*Duygu,*" diyerek beni tamamladığında tebessüm ederek başımı salladım. Aslında söylediklerim o kadar da yalan sayılmazdı. Gerçeğe yakındı. Demir'le aramızdaki çekimin farkındaydım ama birbirimizi çok da iyi tanımıyorduk. *Onun en sevdiği rengi, en sevdiği yemeği bile bilmiyordum.*

"Demir için de öyle olmalı. Yoksa bir kız için hayatta çekip gitmezdi," diye devam ettiğinde yüzüme bir sıcaklık yayıldı. Onunla bu konuları konuşmaktan oldukça utanıyordum. Resmen kafa kafaya vererek Demir'i çekiştiriyorduk.

"Siz nasıl her şeyi biliyorsunuz? Böyle şeyler gizli kalmaz mı?" Sorduğum çelişkili soruya karşılık Suat Amca gözlerini kaçırsa da beni cevapsız bırakmadı.

"Evet, haklısın. Böyle şeyler gizli kalmalı. Demir bana pek bir şey anlatmaz. Annesine ise herkesten çok bağlıdır. Hiçbir şeyini

gizlemez. Yanlış olduğunu biliyorum ama Meltem'i biraz zorlayarak ötmesini sağladım, diyelim." Demir'le aralarının olmaması içimde bir yerlerin sızlamasına neden oldu çünkü her baba-oğulun yeri geldiğinde birbiriyle dertleşmeye ihtiyacı vardı. Fakat Suat Amca ve Demir için aynı şey söz konusu değildi. Onlar bir bozuk paranın farklı iki yüzü gibiydiler. Bir aradaydılar ama birbirlerine de sırtları dönüktü işte.

"Peki, siz ne düşünüyorsunuz?"

"Oğlumun sana fena hâlde abayı yaktığını ve kolay kolay da hislerinden vazgeçmeyeceğini düşünüyorum," dediğinde yüzündeki tebessüm kıkırtıya dönüşmüş ve konuşmaya devam etmişti.

"Evlatlık olduğunu öğrendikten sonra bir süre sessizliğe gömüldü. Henüz küçük olduğu için kabullenemedi ilk zamanlar. Sadece Bahar ve bazen de Batuhan açıyordu ağzının düğümünü. On beş yaşından sonra da iyice zıvanadan çıktı. Ergenlikti, partilerdi, kızlardı derken bir baktık ki eşek kadar adam olup başka birine dönüşmüş. Onu düzeltmekten çok yargıladık. Daha çok ben yargıladım. Meltem hep yanındaydı ama ben değildim. Ona babalık yapamayacağımı düşünerek hep kaçtım." Suat Amca'nın itirafıyla sarsılırken bunları daha önce bir başkasına anlatmadığını tahmin ettim. Bu kadar açık sözlü olacağını da düşünmezdim.

"Fakat şimdi bambaşka şeyler oluyor ve biz önüne geçemiyoruz. Geçmek de istemiyoruz aslında çünkü biliyoruz ki bunlar güzel şeyler." Sessizliğimi fırsat bilerek konuşmayı sürdürürken evlerimizin bulunduğu sokağa döndük. *Güzel şeyler diyordu Suat Amca... Bahsettiği o güzel şey ben mi oluyordum yani?*

"Şirkette işleriniz nasıl gidiyor?" Konuyu değiştirerek başka tarafa çekmek istedim. Demir mevzusunu daha fazla konuşmak istemiyordum.

"Güzel denemeydi ama yemezler," diyerek benimle dalga geçtiğinde, attığım pasın yerine ulaşmadığını fark ederek gözlerimi devirdim.

"Artık konuşmasak bu konuyu, kendimi gerçekten garip hissediyorum." Karşımdaki adam yabancı biri olsaydı belki çok daha fazla konuşabilirdim ama değildi. Öz olmasa bile o, Demir'in babasıydı.

"Tamam, tamam. Susuyorum artık. Seni daha fazla zorlamayacağım," dediğinde teşekkürlerimi belirtircesine başımı salladım ki tam da o sırada bizim evin büyük kapısına geldiğimizi fark ettim.

"Yürüyüş ve daha fazlası için teşekkürler kızım," diyerek devam ettiğinde nezaketen başımı öne eğerek saygımı belirtmek istedim.

"İyi günler, Suat Amca."

Suat Amca arkasını dönerek sokağın diğer tarafına doğru yürümeye başladığında ben de büyük kapıyı açarak evin bahçesine girdim. Mart ayının son günlerine geldiğimiz için Zehra Teyze'nin kocası Orhan Amca bahçedeki güllerin dallarını budуyor, topraklarına gübre atıyordu. Sabahın bu erken saatinde beni gördüğü için şaşkınlığa uğramış olsa da ona el sallayarak mutfak kapısından eve girdim. Yorgun ve uykusuz olmasaydım ona seve seve yardım eder, elimi toprağın içine hiç çekinmeden bırakırdım.

Zehra Teyze kahvaltı masasını hazırlarken beni görmüş ve nereden geldiğimi anlamak istercesine gözlerimin içine bakmıştı. Onun tombul yanaklarını sıkma isteğimi de içimde bastırarak merdivenlere doğru yürümeye devam ettim. Kahvaltıya oturmadan önce üzerimdeki şu pis ter kokusundan kurtulmam gerekiyordu.

Kahvaltı boyunca aklımdan geçirdiğim tek şey bugün için çok şanssız olduğumdu. Her şey tersine dönmüş gibi aksilikler de peşimi bırakmıyordu. *Allah'ım, sen bu Nisa kulunu bilerek mi sınıyorsun ha? Nedir benim bu çektiğim?*

Üstümü değiştirip yüzümü de yıkadıktan sonra odaya döndüğümde aklıma dün yapmayı unuttuğum birtakım mevzular geldi. *Mesela Gökçe'yi arayıp haber vermek gibi.* Oysa bugün benimle birlikte Oğuz'un evine gelmesi gerekiyordu fakat hayat beni bazen öyle zor bir durumda bırakıyordu ki, o gitmek istemediğim eve mecburiyetten tek başıma yol alacaktım.

Gökçe'yi aramayı unuttuğum için çoktan ailesiyle plan yapmış ve Adapazarı'ndaki dedesini ziyaret etmek için yola çıkmıştı. Onu aradığım dakikalarda ise neredeyse varmak üzere olduklarını söylemişti. Gerçi hata bendeydi. Sorunlarımı dert edip yapılacak listemi ertelersem olacağı da buydu. Bugünün işini yarına

bırakmamam gerektiğini de bir kez daha anlamıştım. Sızlanmalarım da mızmızlanmalarım da boşunaydı bu saatten sonra.

Gökçe, sırf bizi oyalaması için Senem'e teklif sunabileceğimi söylemişti. Dün gece aramızda yaşanan tatsızlığı telafi etmek için onu da yanımda götürebilirdim. Aslında başlarda kulağa hiç de kötü bir fikir gibi gelmiyordu ama Senem'in Oğuz konusundaki ısrarlarını bildiğimden dolayı oldukça tereddüde kapılmıştım. Bizi oyalamaktan ziyade çenesiyle aklımızı karıştırırdı ki ben sorunlarıma çözüm üretemeden başka bir haber kapıma yanaşmıştı bile. Meğerse bugün Senem'in o çok sevdiği arkadaşı Damla buraya gelecekmiş. Sarışın kızımız beni şaşırtmamış, bu hafta sonunu benimle ziyan etmek yerine o cadıyı eve davet etmişti. Üstelik aramızdaki atışmayı gereğinden fazla düşünen taraf olduğumu da bir kez daha ispatlamıştı. Bu durumda da ona teklif etmek yerine mecburen tek başıma gidecektim Oğuz'un evine.

Kahvaltı esnasında Esma Teyze ve Devrim Amca'ya bu ödev mevzusundan ilk kez bahsetmek zorunda kaldım. Günlerdir hastalığımı bahane edip her şeyden kaçtığım gibi onlara da ödev için Oğuz'a gitmem gerektiğini söylemeyi atlamıştım elbette. Başlarda sadece ödev için bir arkadaşımın evine gitmem gerektiğini söylemiş ve onaylarını almıştım ama sonra o arkadaşın Oğuz olduğunu dillendirdiğimde Esma Teyze'nin kaşları çatılmıştı. Meğerse Oğuz'un annesini katıldığı birkaç dernekten tanıyor ve pek de hoşlanmıyormuş. Anlattığı kadarıyla sürekli kendi tasarımlarından bahseden, burnu havada bir modacıymış. Bu yüzden onun evine gitmektense Oğuz'un buraya gelmesini tercih edeceğini söylemesine rağmen benim açımdan çok daha kötü bir fikirdi. Senem'in çenesinden hayatta kurtulamazdım. Üstelik Damla da bu evin sınırları içerisinde olacağı için resmen çifte bela olurlardı. Ders çalışmaktan ziyade onların açılmış çenelerine maruz kalırdık. Devrim Amca araya girip Esma Teyze'nin itirazlarından beni kurtardığında ise ona minnet dolu bakışlarımı gönderdim. Ödevim söz konusu olduğu için Oğuz'a gitmemde hiçbir sakınca görmemiş ve Esma Teyze'yi de Sedat Abi'nin beni götürüp getirmesi karşılığında ikna etmişti.

Kahvaltıdan sonra hızlıca bir duş almış, duşun ardından ise mesaj yoluyla Oğuz'un ev adresini öğrenmiştim. Onun evine

gideceğim saate kadar odamdaki pencere kenarında dizlerimi karnıma çekerek sandalyeye oturmuş, bir elimi de çeneme yaslayarak arka sokağa gözlerimi dikip vakit öldürmüştüm. Her bir araba sesini duyduğumda başımı pencereden uzatıyor ve geçip giden arabaları seçmeye çalışıyordum. *Ne yazık ki hiçbiri Impala görüntüsüne sahip olmuyordu.* Yüreğim ise pes etmeden burkularak bakmaya devam et diyordu.

Aslında yapmam gereken bir sürü birikmiş ödevim vardı ama onları tipik bir öğrenci gibi haftanın son gününe bırakmayı tercih edenlerdendim. Ödev yapacak havayı henüz yakalayamamıştım. Bir ara Senem ve Damla'nın yanına gitmeyi bile aklımdan geçirmiştim malum Damla cadısı düşündüğümden çok daha erken bir saatte eve damlamıştı fakat onların yaptıkları dedikodularla da cebelleşemezdim. Kulağa tırmalayıcı bir ses gibi ilişiyordu Damla'nın o hiç sevmediğim tınısı.

Öldürdüğüm boş vakitlerden sonra telefonumda saati görmemle birlikte pencere kenarından ayrılarak hazırlanmaya koyuldum. Nemli olan saçlarımı basit bir topuz yaparak topladıktan sonra dolaptan günlük giyebileceğim bir kot pantolon ve hardal sarısı renginde bir kazak çıkarıp üstüme geçirdim. Makyaj yapma gereğinde bulunmadım çünkü Oğuz'un görüntümle saçma sapan hayallere kapılmasını istemiyordum. Ona karşı içimde hiç geçmeyecek bir ön yargı oluşmuştu. Evine gitmek bile istemiyordum ama buna mecbur bıraktığı için ondan da hesap sormalıydım.

Boy aynasının karşısında yapmış olduğum saçlarımın kenarından çıkan tutamları tel tokalarla tutturmaya çalışırken kapım aralanmış ve Senem yüzündeki sinsi sırıtışıyla içeri girmişti. *En azından yanında o cadı olmadığı için memnundum.* Yanıma yaklaşıp komodinin üstünde Can'ın doğum günü partisinin olduğu akşamdan bırakılmış Esma Teyze'ye ait makyaj eşyalarıyla oynamaya başladı.

"Makyaj da yap azıcık." Elinde tutmuş olduğu uzun fırçayı önce pudraya batırdı, sonra da yüzüme doğru sallamaya başladığı sırada aniden başımı çekmek zorunda kaldım. Yüzüme değil de daha çok gözümün içine sokmak ister gibi bir hali vardı. Sanki aramızda hiçbir tatsızlık olmamış gibi davranıyordu ve bu hiç de hoşuma gitmiyordu. *Söylediklerimden ders alması gerekmez miydi?*

"Çek şunu gözümün önünden," diyerek yüzüme salladığı fırçayı elimin tersiyle ittim. Suratı düşmüş olsa da fırçayı yerine bırakırken ben de bastırmak istediğim hapşırığımı serbest bıraktım. Fırçayı öyle bir yaklaştırmıştı ki nefesimi tutmak imkânsızdı.

"Kızım, çocuk peşinde fır dönüyor! Azıcık bir yüz ver şu çocuğa ya!" Kurduğu cümleler kulağımı tırmalarken kaşlarımı da iyice çatarak baktım ona. Oğuz'la beni yan yana getirme hayallerinden vazgeçmeliydi artık. Aksi halde suyunu çıkarmaya başlıyordu. *Utanmasa ikimizi bir çırpıda evlendirecek, elime de iki çocuk bırakacaktı. Ortalıkta da "Hanimiş Senem teyzesi?" diye gezinecekti.*

"Bak, ne biçim konuşuyor?" Biraz önce onun bıraktığı fırçayı bu kez ben ellerimin arasına alarak yüzüne doğru salladım ama benden daha hızlı hareket edip hemen başını geri çekti ve kıkırdamaya devam etti.

"Ayrıca bu hâl ne? Pazara mı gidiyorsun? Etek giy, etek! Mini olsun hatta." Baştan aşağıya beni süzerken yaptığı tek şey daha da çileden çıkarmak oldu. Damla'yla takıla takıla iyice dengesizleşmişti. Ne söylediğini de bilmiyordu artık.

"Kapa o çeneni Senem. Yoksa vallahi ben kapatacağım ha!" Yükselen ses tonumla birlikte birkaç adım geri çekilmiş olsa da kolay kolay pes etmeyeceğini biliyordum.

"Çocuk senden hoşlanıyor işte, Nisa. Daha ne istiyorsun? Bir şans versen, ölür müsün?" *Evet, ölürüm. Sanki ben dedim ona gel benden hoşlan diye.*

"Ama ben ondan hoşlanmıyorum! Daha kaç defa söylemem gerekecek bunu?" Sesim istemeden de olsa yüksek çıktığında Senem'in eğlenen yüz ifadesi de birdenbire değişti. Ağzımdan çıkanlardan şikâyetçi değildim. Sürekli aynı konudan dolayı üstüme gelmesine dayanamıyordum.

"Bana hiçbir şey anlatmadığın için hislerinin ne yönde olduğunu pek bilmiyorum. Kusura bakma."

Ses tonu daha çok şüpheciydi fakat onu umursayacak kadar vaktim yoktu. Hislerim konusunda Senem'le konuşabileceğimden pek de emin değildim. Üstelik Oğuz ve onun saçma sapan davranışlarını ona izah etmek gibi bir niyetim yoktu. Benim bildiklerim bile sınırları aşıyordu. Senem'in bilmesine ise hiç gerek yoktu.

Bahar'dan zaten hazzetmiyordu, bir de olanları bilirse resmen kıza nasıl davranacağını kestiremezdim. O yüzden çenemi kapalı tutmak en mantıklı davranıştı.

Söylediklerine pek de kulak asmadan çalışma masamın yanına yaklaşıp yerdeki küçük el çantasını aldım. Biyoloji kitabını, not defterini ve birkaç kalemi cüzdanımla birlikte çantanın içine atarken Senem de konuşmayacağımı anlamış olacaktı ki oflayarak odamdan çıkmak için hareketlendi. Hiçbir şey demeden koridora çıkıp kapıyı da ardından kapattıktan sonra merdivenlerden gelen ayak sesleriyle uzaklaştığını anladım. *Aman sarı cadıyı bekletme Senem!*

Onun odamdan çekip gitmesiyle dolaptan elime rastgele bir ceket alıp üzerime geçirdim. Daha fazla vakit kaybetmek istemiyordum aksi takdirde Oğuz'un evine gidip gelmem de uzun bir süremi alacaktı. İçine gerekli bulduğum eşyalarımı yerleştirdiğim çantamı da kaptıktan sonra odadan çıkıp merdivenlere yöneldim. Alt kattan gelen Damla cadısının kahkahaları kulağıma sinek vızıltısı gibi ulaştığında gözlerimi devirmeye engel olamadım. Üstüne Senem'in ona eşlik ettiğini işittiğimde, bu göz devirme faslı seviye atlamış ve ben hangi ara evden çıkıp kendimi dışarıya attığımı anlamamıştım. Bahçeden de uzaklaşarak kaldırım kenarında beni bekleyen Sedat Abi'nin yanına ulaştığımda asık suratımla hemen geçip ön koltuğa yerleştim. Sedat Abi de direksiyon koltuğuna geçip beni süzdüğünde hiçbir şey demeden Oğuz'un bana göndermiş olduğu adresi ona gösterdim. Canımın sıkkın olduğunu anlamış olacaktı ki hiçbir şey demeden arabayı çalıştırmış ve beni bulunduğumuz sokaktan uzaklaştırmıştı.

Sinirlerimi başka insanlardan çıkarmamam gerekirdi ama Senem'in bu tutarsız halleri her geçen gün daha da çok canımı sıkıyordu. *Hayır, gerçekten anlayamıyordum. O dedikodu meraklısı sarı cadıda gerçekten ne buluyordu? Bende olmayıp da onda olan neydi? Sarışın olduğu için kan mı çekiyordu acaba? Gerçi ben o saçların orijinal olduğundan bile şüphe duyuyordum ya neyse!*

Oğuz'un evine giderken yol boyunca aklımdaki düşünceler hep aynı kalmakla birlikte birbirini kovalıyordu. Önce Aybüke'nin patakladığım yüzü yansıyordu gözlerimin önüne, ardından da tartışmış olduğum Oğuz beliriyordu tam karşımda. Her ne kadar Oğuz'la biraz sonra yüzleşecek olsam da -ki kaçacak bir delik

bulamayacaktım- Aybüke'yle yaşadığım durumu kolay kolay üzerimden atamıyordum. *Kim bilir hafta başında ne tür sürprizlerle karşı karşıya kalacaktım?*

Bazen kanadı yaralı bir kuş gibi öylece çırpınıyordum ama yaralarımı saracak kimseleri de göremiyordum etrafımda. Devrim Amca ve Esma Teyze'ye yaşadığım duygu karmaşalarını anlatamazdım. Bizimle her şekilde ilgilendikleri yetmiyormuş gibi bir de onları içine hapsolduğumuz hislerle daha fazla meşgul edemezdik. *Ya da böyle düşünen sadece bendim.*

Senem mi? Buraya ayak bastığımız günden bu yana başka âlemlerin içine atlamıştı. En azından düşüncesiz bir şekilde yaşamayı tercih ediyordu ve bana rağmen halinden hiç de şikâyetçi değildi.

Mustafa desem... Kendi derdiyle uğraşıyor ve belki de sahip olduğu tek yol arkadaşını, babasını tanımaya çalışıyordu.

Demir ise... Ah! Ona çok kızgındım işte! Tüm çıkmazlıklar içinde beni yalnız bırakmış ve kaçmayı tercih etmişti. Onu günlerdir görmüyordum ama varlığı da yokluğu da ruhumun her bir tarafına toz bulutu gibi yayılmıştı. *Bir an önce gelmezse o tozun içinde kaybolmak üzereydim.*

Sedat Abi şehir merkezinin yakınlarında dar bir sokağa dönüp bahçeli bir evin önünde durduğunda başımı yasladığım pencereden çekerek ona baktım. Tebessüm etmeye çalışarak teşekkür ettiğimde kemerini çözmeden yanağımı okşamıştı bir abi edasıyla.

"Moralin niye bozuk bilmiyorum ama sıkma o güzel canını." Önümdeki torpido gözüne uzanıp oradan bir çikolata çıkararak bana uzattığında çocuklar gibi sevinerek elindekini alıp yemeye koyuldum. *Bir çikolata paketine tav olmayacak kız tanımıyordum.*

"Sonra beni almaya gelme. Olur mu? Yanımda para var, otobüsle ya da taksiyle gelirim eve." Bunu özellikle istemiyordum çünkü son zamanlarda Sedat Abi babası Orhan Amca'ya yardım etmek için ev işleriyle o kadar çok meşgul oluyordu ki üniversite sınavlarına hazırlanacak zamanı pek bulamıyordu. Bir de bunun üstüne bizim gel-git işlerimize bakması kendimi suçlu hissetmeme neden oluyordu.

"Esma Abla özellikle seni almamı söyledi," dediğinde elimdeki bitmiş çikolata paketini çantama sıkıştırmakla meşguldüm.

Esma Teyze eminim Sedat Abi'yi çok sıkıştırmıştı bu konuda ama buna ihtiyacım yoktu. Başımın çaresine bir şekilde bakmayı öğrenmeliydim.

"Ona benim istemediğimi söylersin. Kocaman kızım ben."

"Peki o vakit ama bana kızarsa suçu senin üstüne atarım, ha bunu da bilesun." Son kelimelerini vurgularken annesi Zehra Teyze'yi taklit ederek Karadeniz damarını konuşturmuştu Sedat Abi. Orhan Amca ve Zehra Teyze Karadeniz şivesine tam anlamıyla hâkimken Sedat Abi'de buna çok nadir rastlıyordum.

Onu başımla onayladıktan sonra arabadan çıkarak karşımdaki dokuz numaralı evin kapısına yaklaştım. Sedat Abi sokaktan çıkıp gözden kaybolurken ben de zili çalmış ve beklemeye başlamıştım. Tedirginliğim geçen her saniyede artarken bahçenin içinden gelen ayak sesleri daha da yaklaşmıştı. Dün olanlardan sonra Oğuz'la nasıl göz göze geleceğimizi bilmiyordum.

Büyük kapı aralanırken karşımda Oğuz'u görmeyi planlamıyordum, evdeki çalışanlardan birini görmeyi beklerken Oğuz tam da karşımdaydı.

Bana değil de arkamdaki sokağa gözlerini diktiğinde neyi aradığına anlam veremedim. *Hu, hu! Ben buradayım Oğuz!*

"Gökçe yok mu?" Sorusunu öyle üstü kapalı bir şekilde sormuştu ki ağzının üstüne bir tane patlatmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Sakın ağzını açayım deme, vallahi çarparım tam ortasına!" diyerek parladığımda iki elini de önce teslim oluyormuş gibi havaya kaldırdı, ardından ise işaret parmağı ve başparmağını birleştirerek ağzına fermuar çekti. Bana yol vererek kenara çekilip bahçeye girmemi işaret ettiğinde, "Adapazarı'na aile ziyaretine gitti," diyerek durumu özetledim.

"Baş başayız yani?" diye mırıldandığında alttan yansıttığı sırıtışını yakalayarak kapı tarafına geri döndüm.

"Oğuz bak, vallahi giderim," dediğimde omuzlarımdan tutarak beni engelledi ve eve doğru zorla da olsa yürümeye başladım.

"Tamam, tamam. Kapatıyorum çenemi."

Bahçeyi arkamızda bırakıp ahşap kapıdan içeri geçtiğimizde pek de şaşırabileceğim bir manzarayla karşılaşmadım. Ev iç tasarımıyla

bizimkini andırıyordu. Büyük bir salon, koridorun başında ise döşemeli bir merdiven yer alıyordu. Girişin sağ tarafına düşen kısmında mutfağın olduğunu da fark ettim. Bizim evdekine oranla biraz küçüktü ama salonla birleşik olduğu için pek de göze batmıyordu. Dekorasyonda gri ve turkuaz renkleri kullanıldığı için evin ayrı bir havası vardı aslında. Gayet ferah görünüyordu. Oğuz'un moda editörü annesi evin içini de kıyafetleri gibi tasarlamış olmalıydı.

Oğuz kapıyı arkamdan kapatarak yanıma yaklaşmış ve kolunu omzuma atmıştı. Her ne kadar sergilediği tavırdan ötürü rahatsız olmuş olsam da onun evinde olduğum için bunu görmezden gelmeye çalıştım.

"Çalışma masasını çoktan hazırladım bile," diyerek beni oturma odasında çevresinde altı tane sandalye bulunan büyük bir masanın yanına götürdü. Dediği gibi her şeyi ayarlamıştı. Siyah büyük bir karton, makaslar, yapışkanlar, ödevin konusuyla ilgili resimler, kalın harflerle internetten çıkarılmış konu başlıkları... Önümdeki masanın üzerinde yer alıyordu. Yanımda boşuna bir sürü malzeme getirmiştim. *Anlayamadığım ise Oğuz tüm bunları hallettiğine göre bana ne kalmıştı?*

"Her şeyi ayarladım. Geriye sadece resimler ve notları kartona yerleştirmek kaldı. Dekore etme konusunda berbat olduğum için onu sana bıraktım." Dudaklarından dökülenleri gözlerimi kırpıştırarak dinledim. *Nasıl yani? Her şeyi, hatta tüm ödevi yapmıştı ve beni sadece buraya on beş dakikadan fazla sürmeyecek bir çalışma için mi çağırmıştı? Resimleri ve notları kartona yapıştırmak için mi gelmiştim? Üstelik annesi moda editörüydü ve eminim, bu işlerden benden çok daha iyi anlayan biriydi. Eh, pes yani! Absürtlüğün seviye atlamış haliydi resmen!*

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diyerek oldukça sakin bir şekilde sorsam da aksine sinir küpüne dönmüş bir vaziyetteydim. *Hayır,* anlamında başını salladığında ise, "Yani bunun için mi geldim ben buraya?" diyerek önümdeki masayı işaret ettim. Yüzündeki gülümsemeyi bastırmaya çalışarak bu kez beni onayladı.

"Evet." Öyle sakin bir şekilde mırıldanmıştı ki sanki bunda hiçbir sorun yokmuş gibi davranıyordu. Oysa bu saçmalığı okulda da tamamlayabilir ve hatta zaman kaybına gerek duymadan öğretmene sunabilirdik. Böylelikle ben de bugün buraya gelmek zorunda kalmazdım.

"Okulda da yapabilirdik. Biliyorsun, değil mi?" Sorum karşısında mütemadiyen de olsa başını sallamak zorunda kaldı ama sonrasında o sinsi sırıtış bir kez daha yüzündeki yerini aldı. Gerçekten fazla sinir bozucuydu.

"Ama okulda baş başa kalamazdık." Parmak uçlarıyla çenemi tutmaya yeltendiğinde eline vurarak geri çekildim. Haddini aşmaması gerektiğini bir şekilde kafasına sokması lazımdı.

"Cıvıklığın sırası değil, Oğuz. Ciddi olur musun, lütfen?"

"Peki, sen neden biraz sakin olmayı denemiyorsun?" *Allah aşkına! Küçük çocuklar gibi davranıp sadece on beş dakikalık bir görev için beni buraya davet ediyordu. Hatta davet etmiyor, bildiğin zorluyordu ve önümdeki manzara karşısında ise sadece sakin kalmamı söylüyordu. İnanılacak gibi değil! Benimle böylesine aptalca oyunlar oynamak ona zevk mi veriyordu?*

"Ben gayet sakinim ama aynı zamanda tedirginim de," diye karşılık verdiğimde benden uzaklaştığı için biraz olsun nefes alma şansı yakalayabilmiştim ama sadece *birazcık*. Onunla koca bir evde yalnız olmak beni hâlâ geriyordu.

"Özür dilerim. Çocuk gibi davrandım." *Sorun değil,* diyerek konuyu kapatacak değildim elbette. Benim için büyük bir sorundu ama hatasını da fark ettiği için memnundum. Bazı şeylerden ders alması gerekiyordu. *Mesela beni evine bir daha emrivaki yaparak davet etmemeliydi. Gerçi öyle bir şey söz konusu olduğunda da artık cevabım kesinlikle belliydi ya neyse.*

Oğuz benden uzaklaşıp mutfağa gittiğinde üstümdeki ceketi çıkarıp sandalyenin kenarına astım çünkü ev bayağı sıcaktı. Daha fazla vakit kaybetmek istemediğim için masanın üstündeki materyalleri tek tek inceleyerek ödevin son kısmını halletmek için kolları sıvadım. Siyah kartonu gelişi güzel bir şekilde masanın ortasına yerleştirip kenarlarını da kalkmaması için tutturduktan sonra not kâğıtlarını üstüne bıraktım.

"Neden siyah?" diye söylendiğimde, Oğuz mutfaktaki dolaplardan bir şeyler çıkarmakla meşguldü fakat neyi sorduğumu anlamak için bana bakmayı da ihmal etmedi.

"En sevdiğim renk." Bunu giydiği kıyafetlerden ya da spor arabasından anlamam gerekirdi. *Eh, kartonu da kırmızı ya da pembe seçmesini bekleyemezdim elbette.*

"Zevksiz," diye mırıldandığımda mutfaktan çıkarak oturma odasına doğru ilerledi. Elindeki çerez ve kurabiye tabaklarını televizyonun karşısındaki sehpaya bıraktıktan sonra yanıma gelmiş, bir sandalye çekerek tam karşıma oturmuştu. Önümdeki not kâğıtlarını ve resimleri birbirleriyle bağdaştırıp kartonun üzerinde belirli yerlere bırakırken Oğuz da pür dikkat beni izliyordu.

"Hayır, anlamıyorum. Lütfen bana mantıklı bir açıklama yap. Tüm ödevi bitirmişsin. Bana ne kalmış ki?" Sorduğum soruya karşılık bir elini yanağına yaslayarak parlayan irisleriyle beni izlemeyi sürdürdü.

Bugün her zamankinden daha farklı görünüyordu aslında. Üstündeki kazak bile siyah değil, lacivertti. Ayrıca tıraş olmuş ve muhtemelen parfüm şişesini de üzerine boşaltmıştı fakat bunların hiçbiri yine de beni etkilemiyor, ona karşı duygularımı değiştirmiyordu.

"Eh, sunumu sen yapacaksın." *Neden şaşırmamıştım acaba ben buna?* Tabii ki de en zor kısmını benim üstüme yığacaktı. Bunca çabasına karşılık bu da benim üstüme vazifeydi.

Dikkatimi Oğuz'dan ayırıp tekrar ödeve verdiğimde hazırlamış olduğu not kâğıtlarını da okumaya başladım. Madem sunumu ben yapacaktım en azından aklımda kalacak bir şeylere de ihtiyacım vardı. Oğuz oturduğu yerde cebinden bir sigara paketi çıkardığında, onun keskin gözleri ve paket arasında gidip geldim.

"Yanında içsem sorun olur mu?" Sorusuna karşılık ne diyeceğimi bilemedim çünkü sigara kullandığından haberim bile yoktu. Her ne kadar beni rahatsız edeceğini bilsem de burası onun eviydi, onun alanıydı. Pek de söz hakkına sahip olduğumu düşünmüyordum.

"Sigara kullandığını bilmiyordum."

"Kullanıyorum ama okulda içmiyorum," dediğinde anladığımı belirtircesine başımı sallayarak tekrar kendimi ödeve verdim. Oğuz da çakmağın ucunu tutuşturarak sigarasını dudaklarının arasına aldı.

Elime büyük bir cetvel alıp kartonun ortasını ayarlamaya çalışırken konu başlığının bulunduğu kâğıdı da tam o kısma yerleştirmeye çalıştım. Diğer resimler ve notları da aynı şekilde kartona yapıştırmayı sürdürürken boğazıma yerleşen gıcık öksürüğümü dışarı bırakmama neden oldu. Sigara dumanı beni her zaman rahatsız etmişti ama Oğuz'un kullandığı markadaki zehir daha beter olmalıydı ki boğazımdaki yanma hissinden kurtulamamıştım.

Rahatsız olduğumu fark eden Oğuz oturduğu sandalyeden kalkarak salonun diğer ucuna gidip pencereyi araladı ve beni bu işkenceden kurtararak sigarasını orada içmeye devam etti. Gülümsemeye çalışıp ona teşekkür ettiğimi belirttikten sonra ayakta dikilerek notları ve resimleri yapıştırmaya devam ettim. Ayakta çalışmak, bende bir nevi alışkanlık gibi bir şeydi. Böyle proje ödevlerini oturarak yapmayı pek beceremiyordum.

Resimleri ve notları tek tek kartona geçirmeye devam ederken Oğuz da bulunduğu pencere kenarından uzaklaşarak tekrar mutfağa ilerledi. Bu kez de birkaç içecek şişesiyle tekrar salona girdi. Aslında bu kadar hazırlığa gerek yoktu. Ödevi bitirir bitirmez eve gitmeyi düşünüyordum.

Kendimi fazla yormadan işimi bitirdiğimde kartondaki kâğıtlardan evde çalışmak için kısa notlar almış ve son bir kez daha yapmış olduğum esere hayranlıkla bakmıştım. Gayet iyi duruyordu hazırlamış olduğum karton. Ayrıca Oğuz'un da hakkını yiyemezdim. Çıkarmış olduğu resimler ve notlar resmen birbiriyle uyum içindeydi. Hemen arkamda dikildiğini hissettiğimde ne zaman yanıma gelip benimle birlikte kartona baktığını fark etmemiştim. O da mutfaktaki işlerini bitirmiş olmalıydı.

"Tamamdır, bitti bu," dediğimde hemen arkamdan kartonun bir köşesine uzanarak yapışkanı kalkmış olan bir kâğıt parçasını düzeltti. Kendimi geri çektiysem de Oğuz'daki sigara kokusu burnumun direğini sızlatmıştı bile.

"Güzel görünüyor," diye fısıldadığında bilmiş bir edayla ona gözlerimi dikip sırıttım.

"Eh, herhalde yani. Ben yaptım." Kendimi övmeyi sevmezdim ama Oğuz'un beni sırf buraya basit bir düzen için çağırdığını hatırladığımda onu sinir etme fırsatını da kaçıramazdım. Fakat bana

sinir olmuş gibi bakmıyordu aksine oldukça dikkatlice gözlerini üzerime dikmişti.

"Sen de güzel görünüyorsun," diye fısıldadığında zorla yutkundum ve o da aramızdaki mesafeyi kapatarak bana yaklaştı.

Nereden çıkmıştı ki şimdi bu güzellik mevzusu? Oldukça sade bir kızdım ben. Üstelik onun kadar kendime özenerek de gelmemiştim buraya. Hatta elimde olsa hiç aynaya bile bakmayacaktım. Neden şimdi böyle bakıyordu ki bana? Ve neden bir anda dibimde bitmişti ki?

Koyu gözleri benimkileri delip geçerken bakışlarının nereye doğru kaydığını yakalayabilmiştim. *Ah, hayır! Bu ifadeyi tanıyordum.* Daha öncesinde de görmüştüm ama en azından o zaman istediğim kişi tam karşımda duruyordu.

"Seni öpmek istiyorum, Nisa." *Hayda! Bu da nereden çıktı şimdi?* Bakışlarımı ondan kaçırmak istediysem de çenemi tutup beni kendine bakmaya zorladı. *Gerçekten bunu mu planlıyordu?* Öyleyse çok yanlış kişiye bulaşmıştı çünkü buna asla izin vermeyecektim.

Gözlerini kapatıp dudaklarını bana doğru yaklaştırırken sigara kokan nefesi beni daha da rahatsız etmiş ve hızla başımı çekerek gerilemiştim. Oğuz kapattığı gözlerini tekrar açtığında ben de aramızdaki mesafeyi korumayı sürdürdüm.

"Nefesin sigara kokuyor ve bu çok... İğrenç." Onu reddettiğim için suratının düşmesini ya da beni terslemesini bekliyordum ama o, tam aksi bir davranış sergileyerek kahkaha attı.

"Yani tek neden kokan nefesim mi?" Sorusuna karşılık ondan iyice uzaklaşarak salondaki sehpanın yanına gitmiş ve kendimi gri renkteki koltuğa bırakmıştım.

"Hayır, elbette. Bu şey, yani öpüşmek bence iğrenç. Sonuçta sabah kahvaltısında pastırma ya da sucuk yemiş olabilirim." Elbette dalga geçiyordum ama Oğuz'un ciddiyetle bakan gözleri pek de eğlenmediğini gösteriyordu.

"Ya da bunu başka birine saklıyor olabilirsin," dediğinde göz göze geldik, o ise kaşlarını kaldırarak beni süzgeçten geçirmeye devam etti. Bir şekilde dünkü yaptığım itirafın konusunu açacağını anlamalıydım.

Söylediklerini duymazdan gelerek önümdeki sehpaya uzanıp hazır kurabiyelerden birini elime aldım. Lezzetli görünüyorlardı.

Ağzıma atıp uzun uzun çiğnemeyi sürdürdüğümde bile Oğuz'un ifadesi değişmedi. Tam karşımda duruyor ve bir cevap vermemi bekliyordu.

"Konuşmamız gerek, Nisa. Dün söylediklerinde ciddi miydin?" Çiğnediğim kurabiye boğazımdan mideme doğru yol alırken Oğuz'un ısrarlı gözlerine baktım. Buraya gelmeden önce onunla bu tartışmayı yapacağımızı zaten varsaymıştım ama bu kadar hızlı olacağını düşünmemiştim.

"Bunu gerçekten konuşmak zorunda mıyız?" diye sorduğumda tam karşıma geçerek kollarını birbirine kenetledi ve başını sallayarak beni onayladı. Kaçışım yoktu anlaşılan.

"Evet, ciddiydim," dediğimde bakışlarını kaçırdı. Yüzündeki ifadeden hayal kırıklığına uğradığını görebiliyordum ama ısrarla öğrenmek isteyen oydu.

"Hislerin konusunda da mı?" *Hislerim... Hangi limana ulaşacağını bilmediğim hislerim.* İnkâr etmemi istiyor, ona hayır dememi bekliyordu ama kimseyi boş yere umutlandırmak gibi aciz bir duruma da düşmeyecektim. Dürüst olacaktım.

"Hislerim konusunda da." Salonun ortasında bir sağa, bir sola gitmeye başladığında sinirlendiğini anladım ve korkmaya başladım. Belki de şimdi kalkıp gitmem gerekiyordu.

"İnkâr edeceğini düşünmüştüm. Yanılmışım."

"Neden sana yalan söyleyeyim ki?"

"En azından o zaman bir şansım olduğunu varsayardım," dediğinde omuzlarımı dikleştirerek, gözlerimi devirdim. *Hâlâ şanstan bahsediyordu. Hangi şanstan?*

"Senin hiçbir zaman şansın olmayacak, Oğuz. Unut bunu." Kendimden oldukça emin tavrım karşısında bir şey demeden karşıma geçip, tekli koltuğa oturdu.

"Neden senin gözünde suçlu sadece benim? Bahar, bana geldi Nisa. İlk önce o istedi. Bunu hiç mi kale almıyorsun?"

Bahar'la aralarında nasıl bir geçmiş olduğunu bilmiyordum. Bahar'ın söylemlerine göre eskiden daha farklı bir kızmış. Gökçe ve Demir ise onun Oğuz'un peşinde çok koştuğunu dile getirmişti fakat Oğuz isteseydi Bahar'ı reddedebilirdi. Böyle bir durumda aklıma sadece ondan faydalandığını kazıyabilirdim.

"Sonuçta sen bir erkeksin Oğuz ve öğrendiğim kadarıyla b den de büyüksün. Bunu pek dert etmiyorum ama her ne ka inkâr edeceğini bilsem de Bahar'ın sana gelmesini fırsata çev mişsin. Mantığınla değil de daha çok hormonlarınla hareket mişsin. Hem de basit bir kıskançlık oyununu böylesine iğrenç vaziyete düşürerek yapmışsın bunu."

Bahar'ın gururunu göz önünde bulundurarak sarf etmişti cümlelerimi. Kıvırcık da Oğuz'un ayağına kendi gittiğini söyl mişti ama bunun pek de önemi yoktu. Sırf Aybüke, Demir'le ilg lendi diye cezasını Bahar çekmek zorunda değildi.

Konuyu bambaşka bir tarafa çekmek istesem de Oğuz'un yü ifadesinden anladığım kadarıyla söylediklerime alınmıştı. Belki d bu kadar ileriye gitmemeliydim ama haksızlığa da tahammül ede meyen bir yanım vardı.

"Yine de beni gereğinden fazla yargıladığını düşünüyorum. (dönem bizimle değildin ve hiçbir şeyi doğru düzgün bilmiyorsun.

"Her şeyi detaylıca bilmem gerekmiyor. İki arkadaşın arası nın açılmasına neden oldun. Bence bu oldukça makul bir sebep."

Oğuz masadaki cam şişeye uzanıp önümdeki iki boş bardağı doldururken yüzüne de alaylı bir ifade yerleşti. Başını beni hiç de onaylamıyormuş gibi salladıktan sonra gözlerimin içine bakıp omuzlarını dikleştirdi.

"Gürsoy, Senem ve senin aranı bozduğunda tek tek yedireceğim bu lafları sana." Sanki geleceği görüyormuş gibi vurgulayarak kurmuştu cümlelerini. Oğuz'un sözleri, kafamdan silip attığımı sandığım düşüncelerin aklımın en ücra köşesinde yeniden filizlenmesine sebep olmuş ve bazı şeyleri bir tokat gibi suratıma çarpmıştı.

Bir anlığına söylediklerinden dolayı yediğim kurabiye boğazımda kalırken ciğerlerime doğru elimle birkaç kez vurdum. Sessizliğimi korumayı sürdürdüğüm sırada içini koyu kırmızı bir sıvıyla doldurmuş olduğu bardağı bana uzattı. Uzattığı bardağı alıp almamakta tereddüt ederken, "Vişne suyu Nisa, en sevdiğinden," diyerek açıklama yaptı.

"İçine bir şey atmadın, değil mi? Hap falan?" Oğuz gözlerini kırpıştırırken söylediklerimi sindirmeye çalışır gibi bir hali vardı. Bu kez gerçekten fazla ileri gitmiştim, *yani sanırım.*

"E yok artık ama yuh! Sen beni iyice Tecavüzcü Coşkun yaptın."

"Yaptıklarını düşündükçe öyle bir izlenim bırakıyorsun. Kusura bakma." Aslında tamamıyla onunla dalga geçiyordum ama oturduğu koltuktan hızla kalktığında bana gerçekten sinirlendiğini anladım. Şu koca çenemi tutmayı öğrenmem gerekiyordu. Yerli, yersiz her şey dökülüyordu ağzımdan. Gerçi üzerime bu kadar gelirse sonuçlarına da katlanması gerekirdi. *Ne yapayım yani? Yeri geldiğinde pat diye her şeyi söyleyen dengesizin tekiydim.*

Oğuz yanımdan uzaklaşıp çalışma masasındaki malzemeleri toplamaya başladığında ben de oturduğum yerden kalkıp gitmek istedim ama aniden üstüme çöken bir yorgunlukla koltuktan kalkmayı başaramadım. Ağzım sanki orta yerinden ayrılacakmış gibi açılıp esnediğimde ise sabah erkenden kalktığım için uykumu alamadığımı fark ettim. Daha horozlar bile uyanmadan koşuya çıkarsam olacağı buydu. Birkaç kez daha ardı ardına esnediğim sırada gözlerimden yaş gelmeye başladı. Halsizliğim nerede olursam olayım belli ediyordu kendini. Üstelik bulunduğum koltuk çok rahattı ve uyumamak için resmen direniyordum.

Koltuğun kenarına iyice yerleşerek bir elimi çeneme yaslayıp gözlerimi kapadım. Hazır Oğuz etrafı toparlarken ben de biraz kestirebilirim diye düşündüm. O işini hallettiğinde ise kalkıp dinç bir şekilde eve gidebilirdim.

Tavandaki büyük gösterişli lambanın sarı ışığının doğrudan yüzüme ulaşıp, gözlerimi acıtmasıyla göz kapaklarımı araladım. Gözlerimi birkaç kez kırpıştırdıktan sonra birbirine kenetlemiş olduğum ellerimden biri üzerimdeki yumuşak dokuya gitti. *Battaniyeydi.* Ellerimi yumruk şekline getirerek gözlerimi ovaladığımda yatmış olduğum yerde biraz daha gerinip koltuğa iyice yayıldım. Tam gözlerimi tekrar kapatacağım sırada davulun dank sesini kulaklarımda işittim. *Bir dakika, bir dakika! Ben neredeydim ve şu anda saat kaçtı?*

Etrafı incelemeye koyulurken üzerimdeki battaniyeyi hızla koltuğun diğer kısmına atmış ve pencereye bakmıştım. Hava çoktan kararmıştı. *Kahretsin!* Uzandığım yerden hızla kalkıp dağılmış

saçlarımı düzeltmeye çalışırken Oğuz da elindeki iki tabakla birlikte mutfaktan çıkıp yemek masasına doğru ilerliyordu.

"Günaydın uykucu," diye keyifle mırıldandığında onu duymazdan gelip yanımda getirmiş olduğum çantayı aramaya koyuldum. *Nereye kaybolmuştu bu?*

"Saat kaç?" Oğuz ani telaşımı ifadesiz bir şekilde izlerken ben de çantamı aramaya devam ediyordum ki vestiyer kısmında asılı olduğunu fark ettim.

"Dokuza geliyor," diye beni yanıtladığında ona inanamayarak baktım. *Akşamın dokuzundan bahsediyordu. Bunca zamandır bu koltukta mayışmış mıydım yani?*

"Dokuz mu? Sen neden uyandırmadın ki beni?" Oğuz'a isyankâr bir sesle bağırırken yine yaptığım işi elime yüzüme bulaştırdığımı fark ettim.

Oğuz'un gözleri benimle hazırlamış olduğu yemek masası arasında gidip gelirken kendimi daha da suçlu hissettim. Bunun için zamanım yoktu. Benim bir an önce eve gitmem gerekiyordu. Bu saate kadar burada durmam bile hataydı.

"Ne bileyim? Çok güzel uyuyordun, ben de kıyamadım." Başımı yana eğerek ona baktığımda yüzünde bir tebessüm oluştu ama umursamayacak kadar telaşlıydım. Hâlâ sandalyenin üstünde asılı olan ceketimi hızla alıp üzerime geçirdim.

"Esma Teyze kesecek beni, kesecek." Oğuz eliyle masayı işaret ettiğinde ise, "Bunun için zamanım yok," diyerek onu yemek düşüncelerinden vazgeçirmeye çalıştım. Kapı tarafına doğru ilerleyip vestiyerden de çantamı aldığım sırada Oğuz da peşimden geldi.

"Ben bırakırım seni."

İtiraz etmeye yeltenip taksi ya da otobüsle gidebileceğimi söyleyecektim ama çoktan üstüne ceketini geçirmişti. Zaten bana fırsat vermeden arabasının anahtarlarını da avucunun içine almıştı. Benden önce davranıp dışarı çıktığında evin kapısını ardımdan kapatıp onu takip ettim. Otomatik düğmeyle açmış olduğu spor arabasının ön koltuğuna geçip oturdum. Oğuz da direksiyondaki yerini alıp motoru çalıştırdığında kendimce Esma Teyze'ye sıralayacağım türlü bahaneler üretmeye çalıştım. Uyuyakaldım diyerek

doğruyu söylersem, muhtemelen hem çok şaşırır hem de beni azarlardı. Bu yüzden bir yalan bulmam gerekiyordu.

Oğuz, şehrin ışıklarının arasında yavaş bir şekilde yol almaya devam ederken etraftaki dükkânların hâlâ kapanmamış olması dikkatimi çekti. Yarışlarda arabayı nasıl kullandığını az çok hatırlıyordum ama onun dışında sakin bir şoförddü aslında. Şehirden uzaklaşıp semte yaklaşırken araladığım pencereden yüzüme çarpan hava içimi titretti ve nedensizce bu anın tadını çıkarmak istedim.

"Beni şu kenarda bırakır mısın?" Oğuz dediğimi anlamamış olacaktı ki arabayı sürmeye devam etti. "Yürüyeceğim biraz," diye direttiğimde ise kaşlarını kaldırarak göz ucuyla bana baktı ve *hayır* anlamında başını salladı.

"Bu saatte mi?" Ses tonu azarlar gibi çıkarken bunun nedenini tahmin edebiliyordum. Sonuçta eve gideceğim diye yakınıp onun hazırladığı yemek sofrasını görmezden gelmiştim ve şimdi de yürümek istediğimi söylüyordum.

"Evet, temiz hava iyi gelir. Açılırım biraz."

"Saçmalama Nisa. Eve bırakayım işte. Bu saatte sokaklarda iti var, kopuğu var. Manyaklaşma." Hevesimi kursağımda bırakmasını istemiyordum. Üstelik semt o kadar da uzak düşmüyordu şehrin bu kısmına. Yarım saat içinde evde olabilir ya da bir otobüse atlayabilirdim.

"Bir şey olmaz. Semt buraya yakın," diye direttiğimde aniden direksiyonu kırarak arabayı yolun sağında durdurdu. Bana kafayı yemişim gibi bakıyordu ve muhtemelen sinirlenmişti.

"Emin misin?" diye sorduğunda hızla başımı sallayıp kemeri çözdüm ve arabadan indim. Dışarı çıktığımda havanın gerçekten serin olduğunu fark edip üstümdeki cekete daha da çok baskı uyguladım.

Oğuz, gözlerimin içine bu yaptığından sanki çok pişman olacakmış gibi onaylamayan bir şekilde baksa da direksiyonu kırıp geldiği tarafa doğru sürmeye başladı. Onun uzaklaşmasıyla birlikte ben de çantamdan telefonumu ve kulaklığımı çıkardım. Bu serin havada bana eşlik edebilecek en güzel şey müzikti.

Oğuz'un yanımdan uzaklaşmasıyla ben de kaldırım taşlarının üzerine çıkıp geriye kalan yolu yürümeye başladım. İleride bir

yerlerde mutlaka bir otobüs durağı bulunmalıydı. Yoksa da artı yürüyerek ulaşırdım eve.

Çoğu zaman inatçılığımla baş etmek zorunda kalıyordum. Bazense bir keçiden bile beterdim. İki inatçı keçi masalını bilmeyen yoktur. Irmağın farklı taraflarına geçmek isteyen iki keçi köprünün üstünde birbirlerine yol vermeye yanaşmamış, ardından da kendilerini ırmağın derin sularında bulmuşlardı. Benim durumum daha farklı sayılırdı. Karşımda toslayacağım başka bir keçi yoktu. Köprüde yalnızdım. Bir tarafımda onca yıllık dostum, diğer tarafımda ise filizlenen duygularım vardı. İnatçılık değil de daha çok arada kalmışlık gibi bir histi bu. Hangi tarafa gideceğimi kestiremiyordum. *Belki de ırmağa kendi rızamla atlardım. Kim bilir?*

"Ah bu yangın beni öldürüyor yavaş yavaş,
Kor kor ateşler yanıyor içimde,
Aşkı beni kül ediyor."

Caddede ilerlemeyi sürdürürken kulağımda ahenkle mırıldanan *Aydilge*'nin sesine eşlik etmek istedim. Aslında gitmek istediğim yol belliydi ama cesaret şurubu henüz boğazımdan geçmemişti. *Bunun için kim bilir kaç yürek yemem gerekecekti?*

Telefonumda sırayla çalan şarkılara kendimi öylesine kaptırmıştım ki yoldan saptığımı ve hiç de bilmediğim karanlık bir sokağa girdiğimi çalan şarkının bitmesiyle fark ettim. *Hoppala! Şimdi olacak iş miydi bu?*

Etraf o kadar karanlıktı ki yanından geçmiş olduğum evlerin hiçbirinde hayat belirtisi yoktu. Sokağı aydınlatan tek şey silik bir şekilde parlayan sokak lambalarıydı. Telefonumda kapanan şarkıyı tekrar açıp geldiğim yola yöneldiğimde orta yaşta iki adamın da benimle birlikte bu karanlık sokakta olduğunu fark ettim. Yanlarından hızla geçip giderken gözlerini bana diktiklerini gördüm. Bedenim korkuyla titremeye başladığında adımlarımı daha da hızlandırdım. Arkamdaki adamların peşimden gelip gelmeyeceğini anlamak için ise ceketimin cebindeki telefondan gelen müziğin sesini iyice kıstım.

* Sezen Aksu'nun yazmış, Aydilge'nin seslendirmiş olduğu **Sorma** şarkısıdır.

"Fena bir şeye benzemiyor," dedi kaba bir sesle biri ve korku tüm bedenime yayıldı. Benim bir an önce bu sokaktan çıkıp yok olmam gerekiyordu. *Allah'ım sen yardım et!*

Adımlarımı daha da hızlandırıp koşmaya yeltendiğim sırada görmüş olduğum adamlardan biri önüme geçerek yolumu kesti ve ben de durmak zorunda kaldım. Diğeri ise zaten arkamdaydı.

"Yavrum, sen nereye böyle?"

O tiksindirici ses tonu kulaklarıma ilişiğinde cebimdeki ellerimi yumruk yaparak sıktım. Adamın yüzüne geçirmek için güç toplamaya çalıştım. Oğuz haklı çıkmıştı. Sokaklar tekin değildi. Yalova küçük bir şehir olabilirdi ama pislik her yerde pislikti. Cevap vermeden adamın yanından geçmeye yeltendiğim sırada kolumu sert bir şekilde tutarak beni olduğum yere mıhladı.

"Ağzı var, dili yok bunun abi. Titriyor bir de!" Arkamdaki adam da alayla bana iyice yaklaşırken bedenimdeki titremenin soğuktan olmadığını biliyordum. Korkuydu her yerime saplanan. Bu adamlardan bir an önce kurtulmam gerekiyordu. *Kurtulabilecek miydim bu karanlık sokaktan? Aklımdan geçenler olacak mıydı? Benim yaşımda bir kıza dokunmaya yeltenecekler miydi? Belki yalvarırsam, belki direnirsem bir umut ellerini vicdanlarına koyup bırakırlardı beni.*

"L-Lütfen bırakın beni."

Dişlerimin titremesine mani olamayarak soluduğumda karşımdaki adam kahkaha attı. *Neden Oğuz'u dinlememiştim ki ben? Neden başımın dikine gidiyordum sürekli? Bu kadar akılsız olmak zorunda mıydım?*

"Oy, oy, oy! Sese bak lan! Bebek bu, bebek!" Ürpermiş ve buz tutmaya başlamıştım.

Hayatım belki de bu adamların avucunun içinde saklıydı. Tecavüze uğrayacak ve belki de solmuş bedenim bu dar sokağın kenarına atılacaktı. Ertesi gün haberlerde aynı şeyler ekrana yansıyacak ve bir zamandan sonra ise mutlaka unutulacaktım. Gerçek anne babama kavuşamadan can verecektim.

"Tadından yenmez. Ver bakalım, bir makas." Karşımdaki adam elini yanağımda gezdirip, parmaklarıyla makas almak istediğinde gerileyerek diğer adama çarptım. Şansımı bir kez daha denemek

isteyip yürümeye yeltenmiştim ki bu kez de kolumu kavrayıp kamdaki adama başıyla işaret etti.

"Öyle olmaz işte. Dur bir konuşalım, anlaşalım. Sonra biz rakırız seni gideceğin yere," diye devam ettiğinde gözlerimde riken acıyı yanaklarıma doğru akıttım.

"Abi, Allah rızası için bırakın. Allah rızası için diyorum ya! H mi insafınız, korkunuz yok sizin?" Sesim yükselirken gözyaşları da hücum etmiş, hıçkırmama neden olmuştu. Fakat adam hiç isti fini bozmadan aynı iğrenç sırıtışıyla bana bakmayı sürdürmüştü. *Çenesindeki ak sakallardan utanmalıydı!*

"Bu yalvarınca daha bir güzel oldu lan. Daha çok mu yalvart sak acaba?" Kurduğu cümlenin altında yatan imayı çok iyi anla dığımda bu midemin bulanmasına yetmişti. Geriye tek bir çare kalmıştı. Nasıl yapacağımı bilmiyordum ama şansımı denemek zorundaydım.

Adamın yüzümde gezdirmiş olduğu elini dişlerimin arasına geçirip ısırdıktan sonra omuzlarından sert bir şekilde itip bacağına da bir tekme attım. Birkaç adım da olsa araya mesafe koyabildi ğim için koşmaya yeltendim. Fakat arkamdaki diğer adamı unut tuğumu çantamın kulpundan tutmasıyla fark ettim. Başımdan ge çirdiğim çantamı çıkarıp onun ellerinin arasına bırakarak koşmaya devam etmek istedim ama adam benden hızlı davranıp üstüme at ladı ve beni kucakladığı gibi diğer adamın karşısına geçirdi. Elinin ısırdığım noktasını sıvazlayan adam daha sonra aynı eli kullana rak yüzüme sert bir tokat geçirdi. Yüzümün yanmasından ötürü artık bu zorbalığa daha fazla tek başıma direnemeyeceğimi anla dım ve avazım çıktığı kadar bağırmaya başladım.

"Yardım edin! N'olur biri yardım etsin! Kimse yok mu? Allah için biri yardım etsin!" Fakat kimseden çıt çıkmadı. Çığlığımı du yan sadece ben oldum.

Etraftaki onca evin ışığı dönüp benim için yanmadı. *Gerçek ten uyuyorlar mıydı? Yoksa korkularından duymazdan mı geliyorlardı? Bu pisliğe gözlerini yumarak, rahat rahat başlarını yastıklarına mı yasla yacaklardı? Haksızlıktı bu! Her şeyden daha çok haksızlıktı hem de! Ya rın akşam haberlerinde bir cinayet daha mı görmek istiyorlardı? Kim bi lir belki de bazılarının yüreği burkulacak, bazıları ise "Tahrik etmeseydi adamları," diyerek bilmeden yorum yapacaklardı.* Gözlerimdeki yaşlar

sel gibi akıp giderken karşımdaki adam bir elini ağzıma götürüp çığlıklarımı bastırmaya çalışmış, diğer eliyle ise boğazımı kavramıştı. Nefes borumu kullanamıyor, ciğerlerimi dolduramıyordum. İşkence gibiydi.

"Bir kez daha bağırırsan keserim o gırtlağını. Anladın mı?" Yapabildiğim tek şey başımı sallamak oldu. Kaçacak bir yerim, sığınacak bir dalım yoktu. Çaresizdim ve bu saatten sonra yaşanacak hiçbir şeyin anlamı olmayacaktı.

"Güzel," derken memnuniyetle sırıttı karşımdaki adam. "Nerede kalmıştık?" diyerek yüzündeki iğrenç gülümsemesiyle fısıldarken aynı zamanda ceketimin düğmelerine uzanmıştı. Çırpınmak istediysem de arkamdaki adam kollarımı kaçmamam için daha da sıkı tutuyordu. Ne kadar çırpınırsam çırpınayım onları engelleyemeyeceğimi biliyordum. Benim için cezası belirlenmiş bu mahkûmiyete daha fazla şahit olmamak için gözlerimi kapadım ve dudaklarımı hapsetmiş ellerin arasından hıçkırarak ağlamayı sürdürdüm.

Hayatım bir film şeridi gözlerimin önüne serilmişti. En başa dönmüştüm birden. Beş yaşlarında saçları dağılmış, yetimhane koridorunda, *"Anne, gitme!"* diye bağıran o küçük kız olmuştum. O zaman da haykırışlarımı yine sadece ben duymuştum. Annem de hıçkırıklarıma, gözyaşlarıma aldırmadan bırakıp gitmişti beni.

Sahne değişiyor, ben hıçkırıklarla ağlarken sarışın bir kız yanıma gelip oturuyordu. Ellerimi avucunun içine alıp *"Ağlama. Ben senin arkadaşın olurum,"* diye kulağıma fısıldıyor, sarılıyordu. Senem'le ayrılacağımızı düşündüğümüz, vedalaştığımız o gece düşmüştü anılarımın tam ortasına. Sanki kimse bizi ayıramayacakmış gibi sarılmış ve beraber uyumuştuk o gece. Şimdi ise ona veda etmeden gidiyor olmak o kadar acı veriyordu ki, karanlık sokağın zeminlerinde kayboluyordum.

Sonra sahne yine değişiyordu. Bu kez büyük bir bahçesi olan evin tam ortasında dikiliyor ve bana uzatılan aile sıcaklığını umutla kucaklıyordum. Gözlerim ışıldıyor, kapıdan eve girdiğim anda hayatım değişmeye başlıyordu.

Film şeridi bambaşka bir boyuta doğru sürüklenirken çevremdeki insanların yüzleri hızla yer değiştiriyor, yerini bambaşka siluetler, bambaşka ifadeler, bambaşka duygular ve bambaşka gülümsemeler

alıyordu. Sahnenin sonuna doğru yaklaştığımda ahşap bir kapının önünde dikiliyor ve bana yaklaşan gölgenin dokunuşlarıyla gözlerimi kapatıyordum. Yanağıma usulca öpücüklerini bırakırken *"İyi geceler, Kutup Yıldızı,"* diye fısıldıyordu kulağıma.

Gözlerimi aralayıp hapsolduğum düşten uyanmak istemiyordum. Bu büyüden uzaklaşarak onun sesini kaybedemezdim. Kulaklarımdaki kulaklık taş zeminle buluşurken üzerimdeki ceket kollarımın arasından sıyrıldı. Havanın esintisinden çok karşımdaki adamın bedenimde gezinen elleri titretiyordu beni. Üşüyordum, korkuyordum, titriyordum. Adam bunun farkındaydı ama durmuyordu. *Durmayacaktı, biliyordum.* İstediğini alana dek bırakmayacaktı yakamı. Kendi uçkurunu düşünecekti. Gözlerimi açamazdım. Bununla yüzleşecek cesaretim yoktu. Yapamazdım. Bir mucize olmasını diledim ama elimdeki şansları da çoktan tükettiğimi anladım.

Fakat... Tam da o an bir şey oldu. Hiç ummadığım, aklımdan dahi geçirmediğim bir şey yaşandı. Karanlık gece duyduğum sesle, sessizliğini kaybedip yankılandı. Kara büyü bozulurcasına bedenimdeki eller duraksadı. Mucizelere inanmayan ben ise artık bunun mümkün olabileceğini düşünmeye başladım.

"Bırakın o kızı!"

3. BÖLÜM

Duyduğum o kadife sesin etkisiyle gözlerim istemsiz bir şekilde açıldı. Karşımdaki adamların duruşu da değişirken sesin geldiği tarafa doğru döndüler. Hayal gücümün bir oyunu mu diye düşündüğümde bunun olmamasını, karşımdaki o varlığın gerçek olmasını diledim. Gözlerimi sıkı sıkıya kapatıp açtım ve manzara değişmedi. *Gerçekti ve tam karşımdaydı.* Korku dolu gözleriyle bana bakıyordu. Onu görmenin verdiği heyecanla yüzümde bir tebessüm belirirken adamların yanından sıyrılıp ona doğru koşmak istedim.

"Demir!" diyerek adını haykırdım sessiz gecede. Fakat daha bir adım atamamıştım ki arkamdaki adam kollarımı morartacak şekilde sıkmayı sürdürdü ve beni diğer tarafa doğru çekmeye başladı. Karşımdaki adam ise benimle ilgilenmeyi bırakarak ona doğru ilerledi.

"Korkma, tamam mı? Sana kimsenin zarar vermesine izin vermem."

"Sen kimsin lan?" Demir gözlerini bir an olsun benden ayırmazken o iğrenç ses yine yankılandı karanlık sokağın duvarlarında.

"Eğer o kızı bırakmazsanız eceliniz olurum." Hem kollarımı tutana hem de ona doğru yaklaşan adama öyle tiksinircesine bakıyordu ki kendi canını tehlikeye atacağını sezebiliyordum. Fakat karşısındaki adam ona hiç de aldırmayarak kahkahasını serbest bıraktı. Resmen hem benimle hem de onunla dalga geçiyordu. Demir daha fazla dayanamayarak bana doğru bir adım atmaya yeltendiği sırada adam bu kez de onu omuzlarından tutup bulunduğu yere sabitledi.

"Bırakıp ne yapalım oğlum? Seni mi alalım?"

"Ulan, millet sizin gibi şerefsizler yüzünden artık dışarı çıkamıyor be! Gücünüz ancak genç kızlara mı yetiyor?" Demir ellerini

kullanarak adamı omuzlarından itip düşürmeye çalıştı ama başarılı olamadı. Onun zayıf bedeni, karşısındaki adamda pek de etkili durmuyordu. Uzun boylu olabilirdi ama bu güçlü olduğu anlamına gelmiyordu. Aksine davranışıyla adamın daha da sinirlenmesine neden oldu.

"Bana bak velet! Bas git kendi yoluna. Gece gece kafamın tasını attırma!"

"Kafanın tası atarsa ne olur lan? Ha, ne olur? O kızı almadan hiçbir yere gitmiyorum!" Adam, Demir'in söylediklerinden sonra onu öyle sert bir şekilde itti ki yere düşürdü. Ayağa kalkmaya çalıştıysa da bu kez işini garantiye almak için karnına doğru güçlü bir tekme attı. Demir'in gözleri hâlâ bendeyken adam tekmelerinin şiddetini arttırdı.

"Bırak onu! Ya, bırak onu! Vurma ona!" Debelenmelerimin boşuna olduğunu biliyordum ama canının yanmasına da dayanamıyordum. Ona doğru bir adım bile atamıyordum. Adam karnına doğru birkaç tekme daha attıktan sonra arkasını dönüp benim olduğum tarafa baktı. Ağladığımı görüyor, bundan zevk alıyordu.

"Bize vermeyip buna mı verecektin kız?" Alaylı tınısı midemin kasılmasına neden olduğundan doğrudan yüzüne kusmak istiyordum.

"Sana bırak onu, dedim!" diye bağırdığımda arkamdaki adamın nefesi boynumdaki boşluğu kirletiyordu. Demir'in yanında bulunan adam ise onu sızlanmalarıyla baş başa bırakarak tekrar bana doğru ilerlemeye başladı.

"Sen, şu veledin işini hallet. Kız benim."

Kollarımı tutan adama doğru konuştuğunda birden serbest kalmanın verdiği hazla Demir'e doğru koşmak istedim ama beni tutan iri kollar yüzünden bir kez daha başarısız oldum. Ayağa kalkmaya çalışıyor, dudaklarından çıkan kanı elinin tersiyle temizliyordu.

Demir'e doğru ilerleyen adam cebinden bir şey çıkardı ancak ne olduğunu göremedim. Endişe tüm vücudumu sarıp sarmalarken beni tutan kollara tüm hıncımla daha sert vurmaya çalıştım. Görüş alanımı kapatıyordu. Demir'e ne olduğunu, o pisliğin ona ne yapacağını göremiyordum. Duyduğum haykırışa karşılık üzüntü keskin bir bıçak gibi yüreğimi delip geçtiğinde daha da çok çırpındım. Başımı sürekli çevirmek için çabalayarak ona ne olduğunu

görmeye çalıştım. *Bir şey olmuştu. Demir'e bir şey olmuştu.* Tekrar yere düşerken bulunduğu yerde acı ile debeleniyor ve kolunu tutuyordu. Canı yanıyordu. *Ne yapmıştı ona o pislik herif?*

Bedenimi güçlü kollarıyla kavrayan adam beni uzaklaştırmak için ayaklarımı arka arkaya sürüklerken aniden gelen siren sesini duymasıyla gözleri fal taşı gibi açıldı. Tuttuğu kollarımı panikle bıraktığında bir anda yere kapaklanırken buldum kendimi.

"Polis lan bu! Topukla topukla!" Demir'in yanındaki diğer adam da ne olduğunu anladığında elinde tuttuğu her neyse sokağın kenarına atıp hızla koşmaya başladı ve gecenin sessizliğiyle bizi yalnız bıraktılar.

Derin derin nefes alarak düştüğüm yerden kalkmaya çalıştığım sırada adamlar çoktan uzaklaşmışlardı. Kolumdaki sızıya aldırmadan yere düşmüş olan ceketimi ve cep telefonumu ellerimin arasına aldığımda yaşadığım şokun etkisinden kurtulabilmek için kendimi sarstım. Bedenim hâlâ tir tir titriyordu. Fakat o tekrar görüş alanıma girdiğinde acıyla yerde kıvrandığını gördüm ve üzerimdeki şoktan kurtulmaya çalışarak ona doğru koştum. Başından tutup kalkmasına yardımcı olmaya çalıştım. Kafamda beliren soruları sormam için doğrulması gerekiyordu. *Beni nasıl bulmuştu? Ne zaman dönmüştü?*

"İyi misin?" diyerek nefes nefese sorduğumda başını salladı ama pek de iyi görünmediğinin farkındaydım. Boğazını tutan öksürük kriziyle yere kan tükürmesi bir oldu. *O kadar çok yakmışlar mıydı canını?* Elinin tersiyle dudaklarının kenarını sildiğinde omuzlarını düşürerek gözlerime odaklandı. Yüzümün kenarına düşen saç tutamını kulağımın arkasına yerleştirdi.

"Polislere ben haber verdim. Kaybolduğunu düşününce telaşa kapıldım. Gerçi neredeyse geç kalıyorlardı ama neyse ki son anda yetiştiler. Kaç sokak aradım seni, haberin var mı? Bu saatte dar sokaklarda işin ne senin? Aptal falan mısın, Nisa?"

Kesik kesik çıkan nefesiyle beni azarladığında dudaklarım şaşkınlıktan aralanarak ona baktım.

"Sen beni takip mi ediyorsun?"

Bunu sormamın belki de ne yeri ne de zamanıydı ama buraya nasıl geldiğini de merak ediyordum. Tam da yardıma en muhtaç

olduğum sırada belirmişti yanımda. Mutlaka bir açıklaması olmalıydı. Sorduğum soruya karşılık gözlerini devirerek tekrar yere tükürdü ve gözlerimin içine daha sert baktı.

"Gerçekten şu an bunu mu tartışacağız?"

Yaptığım dengesizliği bir kenara bırakarak yere düşmüş olan çantamı da alıp tam karşısına oturdum ve yüzünü incelemeye başladım. Dudağı patlamış, kaşının üstünde de bir sıyrık oluşmuştu. Karnının ne hâlde olduğunu bilmek bile istemiyordum. *Ne diye atlamaya çalışmıştı ki adamların üstüne?*

"Ya sen manyak mısın? Ne diye adamların üstüne cengâver gibi atlıyorsun?" Gözlerimin içine öyle derin baktı ki bir anlığına irislerindeki boşlukta kaybolacağımı zannettim.

"Ne yapsaydım? Bıraksaydım da sana..."

Devam edemeyerek gözlerini kaçırıp taş zemine baktığında kendimi daha fazla tutamayacağımı anlayıp kollarımı boynuna doladım. Havanın soğuğuyla kuruyan gözyaşlarım yanaklarımdaki yerini aldığında daha da sıkı sarıldım ona.

Onu günlerdir görmüyordum. Yüzünü, gülümsemesini esirgemişti benden. Kızıp gitmişti buradan ama şimdi yine benim için gelmişti ve tam karşımda duruyordu. Fark ettim de bu yüzü görmeyi gerçekten çok özlemiştim. Kollarını belimde hissettiğimde onu hiç bırakmak istemezcesine daha da bastırdım kendime. Huzur buluyordum kollarının arasında. *Buradaydı. Benim için buradaydı.*

"İyi ki buradasın," diyerek fısıldadığımda, kokumu içine çekti ve saçlarımın arasına küçük bir buse bıraktı.

"Hâlâ anlamıyorsun, değil mi?" diye mırıldandığında bedenimi uzaklaştırarak gözlerinin içine baktım.

"Benim bile dokunmaya korktuğum birine, başkalarının el sürmesine izin verir miyim zannediyorsun?"

Böyle konuşmaması gerekirdi. Beni daha da çok ona çekmemeliydi. Sihirli değneğini üzerime doğrultmaktan vazgeçmeliydi. Büyüsüne kapılmamalıydım ama elimde de değildi. Etkisinden bir türlü kurtulamıyordum.

Bir elim havaya kalkıp yüzüne dokunduğunda gözlerini kapattı. İlk defa bu kadar çok yakındım ona. Her bir ayrıntısını ezberlemek ister gibi yüzünde gezindi avuç içim. Önce çenesinde yeni yeni çıkan sakallarını hissetti elim, ardından kaşının altındaki bene takıldı

gözlerim. Tebessüm ettim ama sonra dudağındaki yara izini fark ettiğimde suratım düştü. Canı benim yüzümden yanmış, o her zaman alayla kıvrılan dudağı benim yüzümden patlamıştı. Nedensizce acısını hafifletmek istedim. Korku, adrenalin, heyecan tüm benliğimi kaplarken diğer elim de kavuştu yanağıyla. Ne yeriydi belki ne de zamanı ama daha fazla tutamazdım kendimi. Dudağının kenarındaki kan izleri de umurumda değildi. Sadece bir kez olsun denemek, bir kez olsun hissetmek istiyordum. Gözlerimi kapatarak yaklaştım dudaklarına ve sanki o an tüm dünya durmuş gibi hissettim. Nefesim tekledi, benliğim ise onunkine karıştı. Hiçbir şey hareket etmiyordu sanki hiçbir şey de tek bir canlılık belirtisi bile yoktu. *Sadece o ve ben vardık.*

"Ya da bunu başka birine saklıyor olabilirsin," diyen Oğuz'un sesi çınlamıştı kulaklarımda onu öperken. İğrenç olduğunu düşündüğüm şeyi şu anda istediğim kişiyle gerçekleştiriyordum ama yine de bir şeyler eksik gibiydi. Yolunda gitmeyen birtakım şeyler söz konusuydu. Vücudum titriyor, kalp atışlarımın ritmi değişiyordu. Hatta karnıma kramplar giriyordu ama yine de bir şeyler eksikti işte. Eksikti çünkü o karşılık vermiyordu. Benim dudaklarım hareket ederken onun dudakları kıpırdamamıştı bile. *Belki de hata yapmıştım.*

Hayal kırıklığına uğrayarak kapalı olan gözlerimi açtım ve uzaklaştım ondan. Rüzgâr ters yöne doğru savurmuştu beni. Yanlış yapmıştım. Gecenin soğuğunda titremeyi sürdürürken onun da gözlerinin kapalı olduğunu ve hatta yutkunduğunu fark ettim. Yavaşça araladığında dudaklarının kenarındaki kıvrımlarda bir hareketlilik oldu.

"Özür dile..." İşaret parmağı dudağıma dokundu ve izin vermedi cümlemi bitirmeme.

"Şşş! Sakın," diye fısıldadığında ondan uzaklaşmak istedim ama elimi tutarak beni engelledi. Üstelik her zaman titreyen taraf sadece ben olurken, bu kez o da benimle birlikte titriyordu. Belki de çok korkmuştu.

Yüzümü ellerinin arasına aldığında başımı yere doğru eğmek istedim ama dudağını yanağımda hissettiğimde her şeyi unuttum. O pislik adamın sert tokadını yapıştırdığı yeri Demir narince, sanki canımı yakmaktan korkarmış gibi öptü. Başparmağı dudaklarımın üstünde gezinirken geri çekildi ve gözlerini kapatarak dudaklarını

dudaklarıma bastırdı. Bense nefessiz kaldım. Daha ne yaşadığımı kavrayamazken artık beraber hareket ediyordu dudaklarımız. İşte bu kez gerçekten karşılıklıydı. Kalbimdeki her bir odacık onun dudaklarındaki sihri almak için yerinde kıpırdanıyordu.

Onu öperken hiçbir hata yapmak istemiyordum ama profesyonel de değildim. Daha önce kimseyle öpüşmemiştim. Tecrübesizin önde gideniydim ama tuhaf olan bir şey varsa o da benim gibiydi. Sanki nasıl hareket etmesi gerektiğini bilmiyor gibi bir hâli vardı. Nefesi nefesime karışırken gözlerim aralandı ve artık uzaklaşmamız gerektiğini anladım. Kendimi geri çekerken Demir tekrar yakınlaşmak istedi ama bunun için vaktimiz yoktu. *Saat kim bilir kaçtı?* Bu gece haddimi gereğinden fazla aşmıştım.

"Lütfen gidelim buradan." Fısıltıyla çıkan yalvarışlarımdan sonra başını sallayarak ellerimden tuttu.

Oturduğumuz zeminden kalkarken bir anlığına dengemi kaybedip yere düşecektim ama tam o sırada kollarını belime dolayarak beni kendine hapsetti. Çok üşüyordum fakat ceketimi giyecek gücü de kendimde bulamıyordum. Yüzümdeki kanın çekildiğine bile yemin edebilirdim. Demir, tenimin soğukluğundan üşüdüğümü anlamış olacaktı ki elimde tuttuğum ceketimi alıp omuzlarımın üstüne yerleştirdi. Beni kendine daha da çok çektiğinde birbirimize tutunup yürümeye başladık.

İki sokak arkada Impala'yı gördüğümde yüzüme onun görmeyeceğini bildiğim bir gülümseme yayıldı. *Nelere şahit olmuştu bu külüstür ve yine nelere şahit olacaktı?* Benim için ön koltuğun kapısını açarken itiraz etmeden oturdum. Ceketimin cebindeki telefonun titrediğini fark ettiğimde çıkarıp ekrandaki isme baktım. *Senem arıyordu.* Onu cevaplamak yerine reddederek mesaj kısmına girdim. Esma Teyze ve Devrim Amca endişelenmiş olmalıydılar.

"Birazdan evde olacağım," diye yazdıktan sonra telefonu kapatıp tekrar cebime atmak istedim ama Senem'in cevap vermesi o kadar gecikmedi.

"Merak etme. Her şey kontrolüm altında." *Kim bilir yine hangi saçma hayallere kapılmıştı?* Gözlerimi devirerek telefonu ceketimin cebine sıkıştırdım.

Demir direksiyon koltuğuna yerleşip arabayı çalıştıracağı sırada bu kez de onun telefonu çaldı. Pencere kenarındaki boşluktan telefonunu çıkarıp cevapladığında bir süre sessiz kaldı. Telefonun

diğer ucundaki sesi ben de az çok duyabiliyordum. Özellikle siren sesini çok iyi fark edebiliyordum.

"Kızı buldum. İlginiz için teşekkür ederim. İyi akşamlar," dediğinde ise düşüncelerimde yanılmadığımı anladım. *Polisle görüşmüştü.*

Arabayı çalıştırıp hareket ettiğimizde bir süre gözlerimi ondan alamadan sessizliğimi korudum. Fakat için için de merak ediyordum beni nasıl bulduğunu. *Ne zaman dönmüştü? Beni takip mi etmişti?* Her şeyi merak ediyordum ama soracak gücü de kendimde bulamıyordum.

"Ne işin vardı o gereksizin evinde?" diye sorduğunda afallayarak ona baktım. Sorularımın cevabı ortadaydı aslında.

Ne yani Oğuz'un evinde olduğumu da mı biliyordu? Peki, bunca zaman boyunca ben onu nasıl fark etmemiştim? Hadi onu fark etmedim, bu külüstürü göremeyecek kadar da mı körleşmişti gözlerim? Anlaşılan Kedi Yavrusu kendini de arabasını da çok iyi kamufle etmişti.

"Gerçekten beni takip mi ettin?"

"Bunu seninle tartışmayacağım," dediğinde sinirlenerek omzuna doğru vurdum. *Ne demek bunu seninle tartışmayacağım?* Yüzünün aldığı şekil o anda değiştiğinde, "Kızım, şu elinin ayarı yok mu ya?" diye sızlanarak bağırdı. O an fark ettim kazağındaki sıyrığı ve orada açılan yaranın şişkinliğini çünkü elime de bulaşmıştı kan lekesi.

"Demir! Kolun kanıyor!" Elim ayağıma dolanırken kucağımda bulunan çantamın içinde peçete aradım ama tam da ihtiyacım olduğu anda o peçete paketini orada göremedim. Bunu nasıl fark etmediğimi anlayamıyordum. O pislik herifin cebinden ne çıkardığını ve Demir'in neden yerde acıyla kıvrandığını şimdi daha iyi kavrıyordum.

"Şerefsiz herif, sapladı bıçağı," derken kaşlarını acının verdiği sıkıntıyla çatmıştı. Bu şartlarda arabayı kullanması bile hataydı.

"Hemen hastaneye gidiyoruz!"

"Bir şeyim yok, Nisa. Hissetmiyorum bile," dediğinde ona bir tokat geçirmemek için kendimi zor tuttum. *Hem adam sapladı bıçağı diyordu hem de bir şey hissetmiyorum diyordu. Kolundaki o koca şişliği de mi görmüyordu?*

"Ya saçmalama! Ne demek bir şeyim yok? Hemen doktora gidiyoruz! Yaran derin olabilir." Bağlamış olduğum emniyet kemerini

çözerek ona döndüğümde sadece sırıtarak karşılık verdi. *Bu durumda nasıl gülebilirdi ki? Hiç mi akıllanmayacaktı?*

"Nisa, gerçekten..." Lafı ağzına tıkayarak onu susturdum. Bana bir şeyi olmadığını yutturamazdı.

"Doktora gidiyoruz, hemen." Kendimden emin bir şekilde tane tane konuştuğumda yüzündeki gülümseme genişledi ve arabayı sağa çekerek durdurdu.

"Neden durduk ki şimdi biz? Ben ne diyorum, sen ne yapıyorsun Demir?" diye çemkirirken o da kemerini çözüp bana doğru döndü ve yanıma yaklaşarak çenemi tutup yanağıma küçük bir öpücük bıraktı.

"Benim ilacım sensin, *Kutup Yıldızı." Sırıtma! Sakın kaymak gibi eriyip sırıtarak karşılık verme şu çocuğa Nisa! Sakın gülme!*

Günlerden sonra ondan işittiğim o iki kelimeye gülmemek için dudaklarımı birbirine kenetledim ama gözlerimin içine öyle masum bir şekilde bakıyordu ki karşı koymamak elde değildi.

"Ay, yok! Sen beni delirteceksin!" Arabanın içini kahkahası doldururken bu kadar kolay pes etmeyecektim. *O doktora gidilecekti.* Canı benim eve yetişmemden daha önemliydi. Doktor olmasa bile mutlaka bir nöbetçi eczaneye görünmeliydi.

"Bak, belli etmesen de canın yanıyor. En azından bir nöbetçi eczaneye gidip yaralarını gösterelim."

"Gitmezsek yakamı bırakmayacaksın, değil mi?" diye sorduğunda gülümseyerek başımı *hayır,* anlamında sallayıp dudaklarımın arasından da bir *cık* sesi çıkardım.

"İnatçılığını özlemişim," diye devam ettiğinde ise yüzüm neredeyse alev alacakmış gibi ısındı. *Burası sıcak mı olmuştu? Yoksa arabanın kaloriferleri son seviyede mi çalışıyordu? Gerçi bu külüstürde kalorifer var mıydı?*

Ellerimle kendimi serinletmeye çalışırken Demir de önce göz ucuyla bana bakmış, ardından da tekrar arabayı çalıştırmıştı. Birkaç dakika içinde bulduğumuz nöbetçi eczanenin önünde durduğunda onunla birlikte ben de arabadan indim. Başıma gelen tüm bu şeyler benim yüzümden olmuştu. En azından yanında olmalıydım.

Eczaneden içeri girip iyi akşamlar diledikten sonra görevli kadına olan biteni anlattık. Demir'in şişmiş kolunu gösterdiğimizde ise eczacı kadın ondan bir sandalyeye oturmasını istemiş ve ardından

da elindeki makasla yanımıza gelip yaranın bulunduğu kısmı yavaş bir şekilde kesmişti. Demir, makasın soğukluğunu hissettiğinde yüzünü buruşturmuştu. Bense kan görmeye dayanamadığımdan sadece elini tutup başımı çevirmiştim.

"Yaran o kadar derin değil delikanlı. Sargılı bez ve tentürdiyotla kapatırız ama sen birkaç gün pek hareket ettirmemeye çalış bu kolunu. Aynı zamanda yine de bir doktora görün. İltihap kapmasın."

Eczacı kadın durumu izah ettikten sonra arka tarafa giderek bizi bir süre yalnız bıraktı. Elinde malzemeleriyle yeniden yanımıza döndüğünde Demir oturduğu sandalyede gerildi. Kadın pamuğa tentürdiyot döküp yarasını temizlemeye başladığında Demir suratını iyice ekşitti. O an kendini sıktığını fark ettim.

"Ulan, nefret ediyorum şunun kokusundan," diye sızlanırken elini daha da sıkı tuttum. Nefret ettiği şey aslında koku değildi, yanma hissinden dolayı canının acıyor olmasıydı.

Eczacı kadın tentürdiyotla işini bitirip sargı bezini de yarasına sardıktan sonra o kısmı bantlayıp Demir'in kolunu hareket ettirmemesi gerektiğini bir kez daha dile getirdi. Kaşı ve dudağındaki yaralara da yara bandı yapıştırdıktan sonra işini bitirdiğini söyledi. Demir'in oturduğu yerden kalkmasına yardımcı olup deri ceketini omuzlarına yerleştirdim. Cebinden cüzdanını çıkarıp eczacı kadına para uzatacağı sırada kadın elini tutup Demir'i engelledi.

"Koy onu cebine çabuk. İnsanlık öldü mü?" Kadının azarlayan tınısını işitmemizle birlikte minnetle teşekkürlerimizi belirtip eczaneden çıktık. Bu gece yaşadıklarımdan sonra dünyada hâlâ böylesine iyi yürekli insanların olması insanlığın henüz ölmediğini kanıtlamıştı.

Demir, arabaya binerken kolundaki sargıdan dolayı biraz zorlanmıştı ama ona yardım edip bu kez kemerini ben taktım. Sergilediğim bu davranışı sırıtarak izledi. Arabayı çalıştırdığı sırada ben de hemen yanına oturdum ve daha ne olduğunu anlayamadan elini benimkine kenetledi. Bir ara vites değiştirmek için elimi bırakmış olsa bile yine vakit kaybetmeden sıcaklığını tekrar avuç içime hapsetti.

Bizim evin bulunduğu sokağa kadar sesimi çıkarmadan yüzünün aldığı şekli izledim. Günlerdir onu görmememin verdiği etkiyle gözlerimi bir an olsun üzerinden çekemiyordum ve yanından ayrılmak da içimden gelmiyordu.

Sokağın köşesini döndüğümüz sırada Demir, arabayı durdurmak zorunda kaldı çünkü bunu eczaneden çıktıktan sonra özellikle ondan rica ettim. Kimsenin bizi bu şekilde görmesini istemiyordum. Elimi avuç içinden çektikten sonra saçıma götürüp aynaya bakarak berbat görünen halimi düzeltmek istemiştim. Çantamın kulpuna tutunduğum sırada aklıma kazınan birkaç soruyla arabadan inmeden önce ona döndüm.

"Bir şeyi merak ediyorum," diye fısıldadığımda kemerini çözerek bana döndü. Başıyla beni onaylayarak cesaretlendirdiğindeyse, "Ne zamandır buradasın? Ne zaman döndün?" diyerek sorularımı sıraladım. Önce derin bir nefes aldı, ardından ise saçlarını dağıtıp gözlerini kaçırdı. Cevabını büyük bir merakla bekliyordum.

"Sence?" *Bu tek kelimelik cevap her şeyi açıklıyordu.*

"O gece gördüğüm sendin, değil mi?" Hangi geceden bahsettiğimi sormasına gerek yoktu. İkimiz de konunun nereye bağlanacağını biliyorduk. Devrim Amcalarla gittiğim sinema gecesinden bahsediyordum.

"Gözünden de hiçbir şey kaçmıyor."

"Neden birdenbire ortalıktan kayboldun ki? Neden yanıma gelmedin?" Demir söylediklerime anlam veremeyen bakışlarla kaşlarını kaldırdı. Gerçi şaşırması normaldi, ben de kendimden böyle bir cevap beklemiyordum.

"Gelsem ne yapacaktın? Kovardın sen beni. Sanki seni tanımıyorum." Gülümsedim çünkü o gece yanıma gelmiş olsaydı gerçekten dediğini yapar, *"Senin ne işin var burada?"* deyip çemkirerek kovardım onu.

"Beni iyi tanımışsın," diye fısıldadığımda elinin tersiyle yanağımı okşadı. Zamanın tam da şu an durmasını diledim.

"Nasıl oluyor da bu kadar kısa bir sürede seni bu kadar çok özleyebiliyorum?" Yüzümü elinden uzaklaştırarak geri çekildim.

Gözlerimin içi yanmaya başladığında bunun nasıl sonuçlanacağını biliyordum. Arabadan inecek ve eve girecektim. Sonrasında ise Senem'in gözlerinin içine bakabilmek için bu gece yaşadığım her şeyi unutmak zorundaydım. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum ama mecburdum. Ona karşı bir şeyler beslemem bile yasaktı.

"Demir, lütfen," diye mırıldandığımda havada kalan elini geri çekmek zorunda kaldı. "Eve git, hadi. Yaran mikrop kapmasın,"

diye devam ettiğimde ise titreyen sesime aldırmadan tebessüm etmeye çalıştım.

"Bu hâlde hayatta annemin karşısına çıkamam. Soru yağmuruna tutar beni. Kendi evime gideceğim." Anladığımı belirtircesine başımı salladıktan sonra çantamın kulpuna daha da sıkı tutundum. "Okulda görüşürüz," diyerek arkamdan seslendiğinde elim tereddütle kapı koluna uzandı.

Başımı çevirip ona baktığımda yüzündeki gülümsemeye hüzünle karşılık verdim. Sanki ona veda ediyormuşum gibiydi. Yaşadığımız onca şey o sokak arasında kalacakmış ve bir daha hiç yan yana gelemeyecekmişiz gibi bakıyordum gözlerinin içine. Üstelik tüm yaptıklarından sonra ona teşekkür bile etmemiştim. Oysa hayatını benim için tehlikeye atmıştı. Eğer polisler tam zamanında gelmeseydi ikimiz de diğer tarafı boylayabilirdik. Hızla yanına yaklaşıp yanağına öpüp öpmediğimi bile belli etmeyen bir öpücük bıraktım.

"Her şey için teşekkür ederim," diye fısıldadıktan sonra kendimi dışarı attım. Bir şey demesini ya da hareket etmesini beklemeden eve doğru yürümeye başladım. Kalbimdeki ağrıyı hissettiğimde, tırnaklarımı derime geçirdiğim elimle o kısmı yumruklamak istedim. *Hiçbir şey olmamış gibi devam edebilir miydim hayatıma? Bu geceyi zihnimden söküp atabilir miydim?*

Büyük siyah kapının önüne ulaştığımda sokağın kenarında bulunan arabaya baktım. Farlarını birkaç kez benim için yakıp söndürdükten sonra yapmamam gereken bir şey yaparak elimi kaldırıp *hoşça kal* dercesine salladım. Basit bir vedaydı belki de aramızda geçen saniyelik dokunuşlara. Fakat sorumluluklarımı almalı ve her ne olursa olsun bana bir hayat bahşeden arkadaşıma sırt çevirmemeliydim. Kalbimi tozlu bir rafta duran ve hiç açılmayacak olan kitap sayfalarının arasına saklayıp gizlemeliydim herkesten.

Araba çalışıp sokağın kenarından uzaklaşmaya başladığında ben de yüzümdeki ıslaklığı göz ardı ederek bahçeye girdim. Anahtarlarımı kullanarak ahşap kapıyı açıp vestiyerdeki aynadan kendime baktıktan sonra saçlarımı ve üstümdekileri hızla bir kez daha düzelttim. Hâlâ uyumamış olan Esma Teyze ve Devrim Amca'yı oturma odasındaki koltukta sarmaş dolaş bir şekilde gördüğümde önce verdiğim rahatsızlıktan dolayı özür dilemiş, ardından da ödevin uzun sürdüğünü bu yüzden geç kaldığımı dile getirmiştim.

Tepkileri aşırı sert olmamıştı ama bir dahaki sefere daha erken gitmem gerektiğini söylemişlerdi. *Tabii bu geceden sonra bir daha böyle bir şey söz konusu olursa...*

Ağır ağır merdivenlerden çıkarken Senem'in kapısının aralık olduğunu fark ettim. Şakıyarak yanıma merakla geldiğinde halsiz olduğumu söyleyerek başımdan savdım. Başta itiraz etmek istediyse de pes ederek beni serbest bıraktı.

Odamın bulunduğu kata ulaştığımda rahat bir nefes alabildim. İçeri girip kapıyı da ardımdan kapattıktan sonra bir süre boyunca karanlıkta yatağımın üstünde öylece oturdum. Korku bedenime ulaşırken ellerimi dizlerimin arasına alarak titreyen bedenimi bastırmaya çalıştım ama işe yaramadı. Bu gece yaşanan hiçbir şeyi ömür boyu unutamayacaktım. Korkuyla ilk defa bu kadar yakından yüz yüze gelmiştim. Mustafa'nın aylar öncesinde yetimhane bahçesinde söylediği her bir cümle kulağımda yankılanıyordu şimdi.

"Dışarıdaki dünyada neler oluyor, biliyor musun? Kızlara tecavüz eden pislikleri, elinde boş kutularla dilenen çocukları her gün görüyorum Nisa. Sonunuzun böyle olmasını mı istiyorsun? Buradan çıkıp gittiğinizde gerçekten mutlu olacağınıza mı inanıyorsun?"

O zaman bunları dile getirdiğinde sadece dinleyip geçmiştim ama bu gece ne kadar haklı olduğunu bir kez daha anladım. Bu gece bataklıkta kaybolmak üzereydim. Son anda uzatılan bir el sayesinde çıkıp kurtulmuştum.

Düzgün bir aileye sahipken bile başımı derde sokabiliyorsam, o zamanki düşüncelerimle kim bilir nelere maruz kalacaktım? Akıllanmam ve dikkatli olmam gerekiyordu. Hayatın beni nerede köşeye sıkıştıracağını bilemezdim, hatta tahmin bile edemezdim. *Demir olmasa kim bilir şu anda ne halde olurdum?* Karanlık bir geceyi aydınlatan kahramandı o. Gerçi benim yüzümden dayak yemişti ama yine de o adamları üzerimden uzak tutmayı başarmıştı.

Üstümü değiştirmeden başımı yastığa yaslayıp titrememi bastırmak için yorganı üstüme çektim. Gözlerimi kapayıp her şeyi unutmak istesem de uzun bir süre boyunca bu gecenin kâbuslarıyla uyanacağımdan emindim.

4. BÖLÜM

Ansızın sanki yüksek bir yerden düşüyormuşum gibi hissederek gözlerimi araladığımda nerede olduğumu kavrayamadım. Pencereden odama sızan sabahın ilk ışıklarıyla yattığım yerde doğruldum. Alnıma yapışan terli saçları kulağımın arkasına iterken hâlâ bulunduğum yeri inceliyordum. Odamdaydım, yatağımdaydım. *Güvendeydim.*

Cumartesi gecesi yaşadıklarımdan sonra iki gece boyunca kâbuslarım bana eşlik etmişti. O adamlar her yerdeydi ve gözlerimi her kapattığımda bana bakan iğrenç çehrelerini görüyordum. Görmüş olduğum kâbusun etkisinden dolayı yorganı üstüme bastırırken dün gece yastığımın altına bırakmış olduğum telefonu çıkarıp saati kontrol ettim. Alarmın çalmasına yarım saat kala uyanmıştım. Normalde alarm sesini duymadan asla uyanmazdım. Sadece annemi gördüğüm rüyalarda ansızın gözlerim aralanırdı ama bu kez kâbuslar beni çok daha fazlasına sürüklüyordu. Gece boyunca o kadar karmaşık rüyalar görmüştüm ki neredeyse hepsi gerçek gibiydi. Fakat sonuncusu daha beterdi. Daha gerçekti. Sanki o geceyi tekrar yaşamama neden olmuştu. Sanki o adamlar hâlâ buralarda bir yerdeydiler de beni ele geçirmek için can atıyorlardı.

O gece olanların etkisinden uzun bir süre kurtulamayacaktım. Bunun gayet farkındaydım. Neredeyse benim için her şeyin bittiğini, hayatımın son bulacağını düşünmüştüm. Bu korkuyu kolay kolay üstümden atmanın imkânı yoktu. Üstelik kimseye de durumu anlatacak cesareti kendimde bulamıyordum. *Ne diyebilirdim ki? 'Neredeyse iki pislik bana tecavüz edecekti ama kıl payı kurtuldum' mu?* Hayatta anlatamazdım. *Üstelik nasıl kurtulduğumu sorduklarında ne diyecektim?* Demir'i tüm bunların içine dâhil etmek her şeyi daha da zorlaştırırdı. O, bu mevzunun dışında kalmalıydı.

Sabahın bu saatinde öyle çok şey düşünmüştüm ki vakit ne kadar erken olsa da tekrar uykuya dönemeyeceğimi anladım. Yorganı üzerimden atarak yerdeki terlikleri ayağıma geçirdim ve okul için hazırlanmaya başladım. Komodinin üstüne bırakmış olduğum telefonum titrediğinde elime alıp gelen mesaja baktım. *Ondandı.*

O geceden sonra Demir'in mesajlarının ardı arkası kesilmemişti. Neyle karşı karşıya kaldığımı sadece o biliyordu. Her defasında nasıl olduğumu soruyor ve ben de her defasında aynı kısa cevabı veriyordum. *"İyiyim."* Oysa berbat bir vaziyette olduğumu ikimiz de çok iyi biliyorduk. *Biliyorduk,* diyorum çünkü hissediyordum. Eğer Demir yazdığım o tek kelimelik mesaja biraz olsun inanmış olsaydı beni sürekli soru yağmuruna tutmazdı. *O olmasaydı, kim bilir nasıl bir durumda olurdum?* Can borcum vardı artık Demir Gürsoy'a ve ondan uzak durmak istediğim her an bu can borcu bir yumru gibi boğazımda düğüm olacaktı.

Telefonu komodinin üstüne bıraktığımda bir kez daha titredi ama cevaplamak yerine aynanın karşısına geçerek hazırlanmaya koyuldum. Daha fazla oyalanmak istemiyordum. Okul kıyafetlerimi üzerime geçirdikten sonra dağınık olan saçlarımı tepeden toplayıp atkuyruğu yaptım. İyice solmuş olan yanaklarıma biraz renk vermek için birkaç kez hafif bir şekilde tokatladım ama bu renk vermedi aksine beni daha da çok kendime getirdi. Gözlerimi kapattığım küçük bir zaman diliminde karşımda belirmişti o açık kahverengi gözler endişeyle.

"Benim bile dokunmaya korktuğum birine, başkalarının el sürmesine izin verir miyim zannediyorsun?" Sözlerini kulağımda işitmiştim yine ve yine. Bir elim dudağıma doğru giderken yanağıma süzülen damlayı burnumu çekerek karşıladım. *Ondan vazgeçmek sandığımdan çok daha zor olacaktı ve sustuğum her an biriktirdiklerim zihnimde çığlıklarla boğuşacaktı.*

Pazar günü, yani dün yaşadıklarım ise ayrı bir karmaşadan ibaretti. Üzerimden yaşananları silkeleyip atamadığım gibi Senem'in de hayal dünyasıyla baş etmek zorunda kalıyordum. Kendince bambaşka kurgular yaratmıştı. Sürekli bana Oğuz'la aramda geçenleri soruyor ve neden o akşam eve geç geldiğimi ısrarla bilmek istiyordu. Ona hiçbir şey yaşamadığımı söylemiş olsam da bana bir türlü inanmıyor, sessizliğimi ise Oğuz'a bağlıyordu. Fakat

cesaret edip de ona yaşadıklarımı, hoşlandığı ve hatta taptığı çocukla öpüştüğümü söyleyemiyordum. *Zaten bunu nasıl yapabilirdim ki?* Senem'in yüzünde oluşacak hayal kırıklığını tahmin edebiliyordum. Günler, haftalar ve hatta aylar boyunca konuşmazdı benimle. Değil konuşmak, yüzüme bile bakmazdı. Belki de pişman olurdu beni yanında sürüklediğine. Onun arkasından sürekli bir şeyler karıştırıyor ama anlatacak cesareti bulamıyordum. Fakat dayanamıyordum da. Demir'e karşı ben de direnemiyordum. İyice ne yapacağımı bilemez bir hâle gelmiştim. *Aşağı tükürsem sakal, yukarı tükürsem bıyık hesabıydı.* Tek umudum Demir'in benim kadar bu mevzuyu uzatmamasıydı. Aramızda yaşananları umursamasını istemiyordum. *Basit bir gönül eğlencesi gibi düşünmeliydi, gerçi içinde hiçbir eğlence barındırmıyordu ya neyse.*

Üstüme ceketimi geçirirken koridordan duyduğum seslerle düşüncelerimi bir kenara bırakıp kapımı aralayan Senem'e gözlerimi diktim. Heyecanlı görünüyordu ve sesi de canlı çıkıyordu. Sabah sabah bu neşesinin nedenini merak ettim.

"Ay Nisa!" diyerek odamın içine damladığında koşup üstüme atlamış, ardından da değişik hareketlerle dans etmeye başlamıştı. İçindeki canlılığı dışarı vuruyordu. İyi uyumuş ya da güzel bir rüya görmüş olmalıydı.

"Ne bu heyecan sarışın?" Saçlarını savurarak dans etmeyi sürdürürken bu kez de yatağımın üstüne çıkıp zıplamaya başladı.

"Ay Nisa, Demir gelmiş ya!" Böylesi kıpır kıpır olmasının nedenini tahmin etmem gerekirdi fakat bu kadar erken öğrenmiş olmasına da anlam veremedim.

"Gelmiş mi? Sen nereden biliyorsun?" Bozuntuya vermeden aynanın karşısında oyalanmayı sürdürdüm.

"Damla biraz önce mesaj attı." *Adını duyduğumda bile gözlerimi devirmekten kendimi alamadığım o sarı cadının nasıl bir takip sistemi kullandığını merak ediyordum doğrusu.*

"O çakma sarı kafa nereden duymuş acaba?" Senem'in suratı düşerken tüm hevesini söndürdüğümü anladım fakat kusuruma da bakmamalıydı. O cadının adını duymak bile şalterlerimin atmasına neden oluyordu.

"Ya Damla bu, öğrenir. Ayrıca çakma değil, doğal sarışın." *Ona ne şüphe zaten!*

"Tabii okulda ne var ne yok didiklerse, öğrenir." *Fakat anlam veremediğim başka bir konu vardı. Damla neden sabahın erken saatinde Senem'e mesaj atıp Demir'in geldiğini söylüyordu? Bu Damla'yı ne ilgilendirirdi? Yoksa korktuğum başıma gelmiş ve benim saf arkadaşım o cadıya duygularından mı bahsetmişti?*

"Bana bak, bu Damla cadısı senin Demir takıntını bilmiyor, değil mi?" Sorum karşısında yerinde huzursuzca kıpırdanıp gözlerini kaçırdı. Cevabımı almıştım. "Eh, gerçekten pes yani, Senem!" Oldukça yüksek çıkan sesim odayı inletirken Senem de yatağıma oturarak omuz silkti.

"Ne var ki bunda? Biz iyi anlaşıyoruz."

"İyi anlaşabilirsiniz, buna laf etmiyorum ama o kıza güvenilmez." *Arkadaşından her şeyi saklayan kız mı söylüyordu bunu? Konuşma Nisa, batacaksın konuştukça.* İç sesimi duymazdan gelmek istediysem de kulaklarımı sağır edercesine oradaydı sanki.

"Çok ön yargılısın Nisa." *Ben mi ön yargılıydım?* Belki biraz ama o kızda vardı bir bit yeniği, sadece Senem görmek istemiyordu.

"Daha geçen haftalarda yanıma gelip onun hakkında haklı olduğumu ve seni küçük bir kavgada hemen bırakıp gittiğini söylemedin mi? Söyledin. Bir gün yiyeceksin kıçına tekmeyi, alacaksın ağzının payını. O zaman da *Nisa haklıydı*, dersin."

"Ağzına hiç yakışmıyor şöyle laflar. Ayıp, ayıp. Bozdun iyice sen kendini." Senem beni pek de umursuyormuş gibi görünmüyordu, aksine halimden zevk alarak dalga geçiyordu. Damla'yla olan arkadaşlığını onaylamadığımın bilincindeydi ama sanki bunu da görmezden geliyormuş gibi davranıyordu.

"Bu daha ağzımı açmamış halim. Açarsam var ya..."

"Aman, açma sakın! Sen cumartesi ne oldu, asıl onu söyle bana." Dün yaşadığım zorlu dakikalar başa sarmıştı sanki. *Bu konuda gerçekten peşimi bırakmayacak mıydı? Daha kaç defa Oğuz'la aramda bir şey olmadığını ve olmayacağını söylemem gerekecekti?*

"Olmadı bir şey dedim ya kaç defa!"

"Olmuş bir şey."

"Olmadı Senem, olmadı!" Cevabımdan memnun kalmamış gibi yanaklarını şişirip nefesini dışarı bıraktı. Suratının iyice düştüğünün farkındaydım ama daha fazla üstüme gelmekten vazgeçmeliydi.

"Zaten sen bana hiçbir şey anlatmıyorsun." *Al bir de buradan yak!* Yine başlayacaktı, *"Sen bana hiçbir şey anlatmıyorsun,"* tavırlarına, oysa bilmiyordu ki anlatırsam yüzüme bile bakmayacağını.

"Trip mi atacaksın şimdi?"

"Evet, tabii ki de trip atacağım!"

"Peki, senin tribini çekebilmek için anten mi takayım, yoksa Digitürk'e mi bağlanayım?" Kabul ediyorum, oldukça vasat bir espriydi ama bir şekilde asılan suratını da yumuşatmam gerekiyordu.

"İğrençsin Nisa! Kahvaltıya iniyorum ben," dediğinde yüzünü sanki limon yemiş gibi ekşitti. Ardından da dediğini yaparak bana dil çıkardı ve kahvaltıya inmek için odamdan çıktı.

Senem'in odamdan çıkmasıyla aynadaki saçları tepeden toplanmış, üniformalı kıza gözlerimi diktim. *Ne yapacaktım ben? Bu daha ne kadar böyle devam edecekti? Sabrım karşısında daha kaç kere kendime güvenmeye çalışarak göğüs gerecektim? Oysa sabrımın taşmasına ramak kalmıştı. Eğer Demir bugün okula gelirse neler olurdu? Ondan bir şekilde uzak durmalıydım ama ya o benden uzak durmazsa? O zaman nereye kaçacaktım?*

O geceden sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. *Bir yandan Senem'in sürekli beni Oğuz'la yakıştırması, diğer yandan onun Demir'e olan takıntısı ve öte yandan benim Demir'le hiç ummayacağım bir şekilde yakınlaşmış olmam. Tüm bunları birbirinden nasıl ayıracaktım?* Tek umudum Demir'in bugün yanlış bir şey yapmamasıydı. Böylelikle onu bir kenara çeker ve tüm yaşananları geride bırakmamız gerektiğini söyleyebilirdim.

Kahvaltıya daha fazla geç kalmamak için yatağımın kenarındaki okul çantamı alarak koridora çıktım ve ardından da merdivenlere doğru ilerledim. Aşağıdan gülüşme sesleri geliyordu. Konuşmalardan anladığım kadarıyla Senem iki ay sonra gerçekleşecek olan doğum gününden bahsediyor ve Esma Teyze de onun için özel bir şeyler ayarlayacağını söylüyordu. Senem'e doğum günü partisi demek bile heyecanlanmasına neden olurdu. Yetimhanede de

koştururdu herkesin cümbüşüne. Gerek yardım olsun gerek düzenleme olsun hepsinde bulunmak isterdi.

Kahvaltı masasına otururken Esma Teyze doğum günü partisi için birkaç mekâna bakacağını ve Senem'i bilgilendireceğini söylüyordu. Onlara yardım edebileceğimi söyleyerek sarışının heyecanına ortak olmak istedim.

Zehra Teyze çayımı doldururken bir eliyle de alnımı okşadı. Ateşimi ölçtüğünü anladığımda avuç içini öperek iyi olduğumu söyledim ve oturmasını istedim.

"Kızlar, biliyorsunuz ki Sedat üniversite sınavlarına hazırlanıyor. Biz de Esma'yla düşündük ve sizin için bir okul servisiyle görüşmeye karar verdik." Masa başında oturan Devrim Amca'nın sessizliği delen konuşmasıyla elimdeki çatalı tabağın kenarına bıraktım. Bunun Sedat Abi açısından mükemmel olacağını biliyordum ama cumartesi yaşadıklarımdan sonra hayatta dışarı Sedat Abi olmadan çıkamazdım. Haberlerde her şeyi görüyorduk. Artık otobüslerde, taksilerde ve hatta servislerde bile can güvenliği sağlanamıyordu. Ne olacağını, nerede olacağını kestiremiyorduk.

"Olmaz. Sedat Abi götürmeye devam etsin bizi." Ani çıkışımla birlikte masadaki herkes bana şaşkınlıkla baktı. *Her zaman başkalarını düşünen Nisa, bu kez kendi tarafını seçiyordu.* Orhan Amca ve Zehra Teyze de birbirlerine bakmayı sürdürürken Esma Teyze, bu ani çıkışın nedenini anlamaya çalışır gibi kaşlarını çattı.

"Sınavlar için biraz hazırlansın. Sonra Sedat sizi yine götürür."

"Yok, olmaz. Ben sadece Sedat Abi'yle giderim," diyerek Esma Teyze'ye cevap verince herkes bende bir tuhaflık olduğunu sezdi. Senem koluma çimdik attığında sarsılarak ona döndüm.

"Manyaklaştın mı sabah sabah? Bırak, çalışsın Sedat Abi. Biz başımızın çaresine bakarız. Niye yan çiziyorsun?" *Çünkü aynı şeyleri tekrar yaşayamazdım. Bir kez daha o korkuyla yüzleşemezdim. Üstelik yanımda beni kurtaracak kimsenin olmamasından çok korkuyordum.*

"Yan çizmiyorum. Sadece Sedat Abi'yle daha iyiyim ben. Şimdi servis falan masraf üstüne masraf olacak." En azından makul bir sebep ortaya atmak istemiştim ama Senem pek de ikna olmuş gibi görünmüyordu.

"İyice kafayı yedin sen," diye söylendiğinde masadaki herkes de bunu duymuştu. Devrim Amca ortamdaki gerginliği anlamış olacaktı ki doğrudan bana bakarak konuştu.

"Siz bu dediklerimizi bir düşünün, sonra tekrar konuşuruz ama şimdi okula geç kalmayın."

Devrim Amca, Sedat Abi'ye bir bakış attığında aynı anda masadan kalktık. Bahçeden çıkıp sokağa doğru ilerlerken Sedat Abi'yle göz göze gelmemeye özellikle dikkat ettim. Bana kızdığını düşünmüyordum ama aramızdaki gerginliği düzeltmek için onunla özel olarak konuşmam gerekiyordu. Şimdilik bu hakkımı da sonraya bıraktım.

Okul yolu boyunca ön koltukta oturmama rağmen Sedat Abi ağzını açıp da tek bir kelime laf etmedi. Oysa çoğu zaman bizimle konuşmak ve sabahları geçirdiğimiz o uykulu dakikaları daha canlı kılmak isteyen taraf o olurdu. Kahvaltı masasında sergilediğim davranışla onu kırdığımı düşünmüyordum sadece yaptığım bu dengesizliğe anlam veremediğini varsayıyordum. Çünkü aslında bahsi geçen konuyu birkaç gün öncesinde ortaya fikir olarak ben atmış, ardından da Senem'in deyimiyle gerçekten yan çizmiştim. Fakat cumartesi gecesi yaşadıklarımdan sonra korkumun da haddi hesabı yoktu. Bu kadar korkak olacağımı aklımın ucundan dahi geçirmezdim. Sevda Hanım her zaman, *"Olması gereken şeyi sen ne kadar engellemeye çalışsan da mutlaka gelip seni bir şekilde bulur,"* derdi. Belki de haklıydı. Ben sadece davranışlarımla olacakları ertelemeye çalışıyordum. *Arabadan indiğim an yere düşüp beyin sarsıntısı geçirmeyeceğimin garantisi var mıydı şu fâni dünyada?*

Bu sabah bir değişiklik yapıp ilk önce Devrim Amca'yı hastaneye bıraktıktan sonra Sedat Abi vakit kaybetmeden arabayı okula doğru sürmüştü. Otoparka girmeden sağa kırıp bir kaldırım kenarında durduğunda Senem hızla oturduğu yerden fırlayarak okulun bahçesine doğru neredeyse koşar adımlarla ilerlemeye başladı. Onun gidişinden faydalanarak Sedat Abi'ye dönüp özür dilemek ve neden böyle bir şey yaptığımı ona anlatmak istedim.

"Kahvaltıda söylediklerim için çok üzgünüm Sedat Abi ama inan bana, bir açıklaması var ve sana bunu mutlaka anlatacağım. Şimdi okula gitmem gerek." Tebessüm ederek başıyla beni

onayladığında, daha fazla arabada oyalanmak istemediğimden kendimi dışarı attım.

Tanıştığımızdan bu yana Sedat Abi her zaman bana gerçek bir abi gibi yaklaşıyordu. Yüzümün asıldığı ya da mutlu olduğum anları anında fark ediyordu. O berbat geceyi anlatabileceğim ve desteğine ihtiyaç duyabileceğim tek insan da o olabilirdi. En azından o zaman korkumu yenene dek bizi okula ve diğer yerlere bırakmaya devam ederdi. Bir süre boyunca Sedat Abi'nin gidişini bekledikten sonra arkamı dönüp gün içinde kim bilir neler yaşayacağım diye düşünerek büyük okul binasına baktım.

Buraya geldiğim o ilk gün sanki dün yaşamışım gibi hâlâ gözlerimin önündeydi. Karşımdaki bu koca bina birkaç ay öncesine kadar ne yabancıydı bana ama şimdi içeri girdiğimde bir şeylerin gün geçtikçe daha da değiştiğini bir kez daha anlayacaktım. Bir kez daha sahte gülümsememi suratıma yerleştirecektim. Bir kez daha hayat sanki kaldığı yerden devam ediyormuş gibi yaşayacaktım bugünü. Günün sonunda yastığa başımı koyduğum an yine aynı duayı edecek ve gözlerimi bir sonraki sabaha açtığımda kendimi o dört duvarın içinde bulmak isteyecektim.

Keşke, diyordum çoğu zaman. Keşke hiç çıkmasaydım bana ait olan o yuvadan. Hiç gelmeseydim buralara. Hiç tatmasaydım bu duyguları. Resim odasındaki pencere kenarına geçip saatlerce gelmeyecek olan annemi beklemeye devam etseydim. Hiç dönmeyeceğini bilsem de 'bir umut' diye fısıldasaydım kendi kendime ama her ne olursa olsun gelmeseydim buralara. Yük olmasaydım bu insanlara. Hayatlarını bir de benim için değiştirmek zorunda kalmasalardı. Fakat her şey için çok geçti, değil mi? Ben o yuvadan çoktan kanatlarımı çırparak çıkmış, başka bir diyara sürgün edilmiştim. Artık mücadele edip bir şekilde geriye kalan yaşantımı sürdürmem gerekiyordu. Nasıl olacağını bilmiyordum ama yapmak zorundaydım işte.

Oldukça ağır bir şekilde attığım adımlarımı hızlandırarak binanın dış merdivenlerinden içeriye gireceğim sırada, otopark alanına giren bir araba sesiyle başımı o tarafa çevirdim. Impala'nın varlığını görmemle birlikte yok olmak istercesine hızla içeriye girdim. En azından şimdilik ondan kendi yöntemlerimle kaçmaya çalışacaktım. Bunun sonunun nereye varacağını bilmiyordum ama başka çarem de yoktu.

Kantine doğru yürümeye devam ederken Senem'in çoktan Gökçe'nin yanındaki sandalyede yerini aldığını gördüm. Keyifle Oğuz'a bir şeyler mırıldanırken Oğuz'un sitemle, *"Bir şey olmadı kızım. Ders yaptık, o kadar,"* dediğini duydum. Anlaşılan Senem benden kapamadığı bilgileri Oğuz'dan almak için hemen harekete geçmişti fakat çabası boşunaydı.

Can her zamanki gibi yine Gökçe'yi kızdırarak güne başlarken, Senem ise Oğuz'un verdiği cevaptan hiç de tatmin olmamış bir şekilde sandalyesine yaslanıp çenesini kapalı tutacağını mırıldanmıştı. *Çok şükür!*

Onların bulunduğu masaya doğru ilerlerken başka bir masada oturan Bahar'la göz göze geldiğimizde kıvırcığa elimle selam verip gülümsemeye çalıştım, Bahar ise daha sevecen bir tavırla yaklaşıp bana göz kırpmayı tercih etti. Buna pek anlam verememiş olsam da bozuntuya vermeden Gökçe ve diğerlerinin bulunduğu masadaki yerimi aldım. Boş sandalyelerden birine otururken Oğuz'un çantasının yanında cumartesi günü hazırladığımız sunum kartonu yer alıyordu. Bana *durumlar ne âlemde* dercesine bir bakış attığında, iki elimin de başparmaklarını havaya kaldırarak ona her şeyin yolunda olduğunu belirttim. Pazar günü Senem'in sorgularından kaçtığım her dakikayı değerlendirmiş ve çıkardığım notları ezberleyerek kendimi bu sunum ödevine hazırlamıştım.

Can hâlâ Gökçe'yi sabahın bu saatine aldırmadan deli etmek için uğraşırken kızı onun ellerinin arasından kurtarmak istedim. Gökçe'yi iyice kendime çekip sarıp sarmalayacağım sırada Batuhan'ın tüm kantini inleten sesiyle bu fikrimden vazgeçip doğrudan onların bulunduğu tarafa başımı çevirdim.

"Oğlum, nerelerdesin sen ya?" Sadece bizim masamızdakiler değil, aynı zamanda kantindeki birçok kişi de okulun giriş tarafına bakıyordu. *Malum gözde prensimiz yeniden sahalardaki yerini almıştı.*

Batuhan sanki uzun zamandır Demir'i görmemiş gibi sarılırken, Bahar ise onu iteklemeye çalışarak kendine yer açmak istiyordu. Emre ikisinden de daha sakin davranıp oturduğu yerden kalkmamıştı bile.

"Geldim işte, oğlum. Bırak artık," diye söylenirken Batuhan'ın kollarının arasından ayrılarak bizim bulunduğumuz tarafa bakmıştı. *Düzeltiyorum, doğrudan hiç kimseye değil de sadece bana bakmıştı.*

Bakışlarımı kaçırmak istediysem de yüzündeki yara bantlarından gözlerimi bir an olsun alamadım. *O yaraların nedeni de bendim.*

"Kaşına, gözüne, dudağına, koluna ne oldu lan senin? İstanbul'da tinercilere falan mı bulaştın?" Batuhan dalga geçercesine söylenmeye devam ederken aynı zamanda da Demir'in yüzündeki yara bantlarına dokunmaya çalıştı fakat eline aldığı darbeden dolayı da kendini hızla geri çekmek zorunda kaldı.

"Elleşme oğlum. Zaten ağrıyor. Düştük işte bir yerlerden," diye söylendikten sonra gözleri yine benimkileri arayıp bulmuştu.

Suçluluk bedenimin her bir yerine yayılırken masadan bir an önce kalkıp gitmek istedim ama bu tavrımın oldukça garip kaçacağını bildiğimden bakışlarımı bir kez daha kaçırmayı yeğledim. Fakat önüme dönmek isteyeceğim sırada Bahar'ın meraklı bakışlarıyla karşı karşıya kaldım. Kaşlarını iyice kaldırarak bir bana, bir de Demir'e bakarken ne olduğunu tam olarak o zaman idrak ettim. *Bahar olanları biliyordu.*

Önüme dönerek onların bakışlarından uzaklaşabilmeyi umut ederken bu kez de Oğuz'un keskin bir şekilde, neredeyse içinden lazer ışınları çıkaracak olan koyu renk gözleriyle karşılaştım. Ne yaşadığımı bilmese de Demir'e olanların altında yatan nedenin ben olduğumu hemen anlamış olmalıydı. Oldukça zeki biriydi ve o bakışlardan sonra bu konunun tekrar açılacağını az çok tahmin edebiliyordum. Dudaklarını bir şeyler söylemek için açtığı sırada onu durduran şey Gökçe'nin yüzünü ekşiterek konuşması olmuştu.

"Gürsoy gelir gelmez topladı yine tüm ilgiyi. Yalnız onun yüzüne ne olmuş öyle ya?" Gökçe'nin dudaklarından bir kıkırtı sesi yükselirken gülümsemeye çalışarak ona döndüm ve bana eliyle hiç çekinmeden Senem'i işaret etti.

"Hele şunun hali, tam bir açılmış kabak çiçeği!" Senem kimseyi duymuyor, sadece onun bulunduğu tarafa bakıyordu. Aklı gitmişti yine Demir'i görünce. Saçını, başını düzeltmesi de bunun göstergesiydi.

"Senem, hu hu! Biz buradayız canım ama sen başka bir yerdesin galiba." Gökçe söylenmeye devam ederek Senem'i sırtından dürttüğünde sonunda sarışın kızımız bulunduğumuz yeri fark edebilmişti.

"Ne dürtüyorsun kızım? Sırf gıcıklığına yapıyorsun, değil mi?"

"Tabii ki de gıcıklığına yapıyorum. Kendine gel artık. Sınıfta bol bol görürsün. Ne içine düşecekmiş gibi bakıyorsun?"

Söz konusu Demir Gürsoy olduğunda Gökçe hiç çekinmeden içindekileri ortaya döküyordu. Senem başlarda bozulmuş olsa da ardından hiç de umursamayan bir tavırla omuz silkerek tekrar onların masasına bakışlarını dikti. Gökçe ise iyice sinir olmuş bir tavırla bu kez de koluna çimdik attı fakat Senem yine aldırmadı. Cesaretimi toplamaya çalışarak bir kez daha ben de Senem'in bakışlarını çevirdiği tarafa bakmak istedim fakat başımı çevirir çevirmez onunla göz göze geldiğimde hemen önüme dönerek bu fikrimden anında vazgeçtim.

"Ayy, biraz önce Demir buraya mı baktı?" Senem'in şakıyarak masaya dönüp konuşmasıyla birlikte de durumun ciddiyetini daha yakından fark ettim. *Kural bir; bir daha asla o tarafa bakmak yok.* Gökçe gözlerini devirerek, sitem edercesine nefesini dışarı bıraktığında durumu sadece benim fark ettiğimi anladım. *Tabii Oğuz'un çatılan kaşlarını görmezden geldiğim sürece bu böyleydi.*

"Yeter ama artık, Senem! İyice kafayı yedin sen!" Gökçe oturduğu sandalyeden söylene söylene ayaklanırken ben de onunla birlikte kalktım.

"Siz de kalkın, gidelim artık. Hem sunumunuz yok muydu bugün?" Oğuz ve Can'ı da kalkmaları için teşvik ettiğinde Oğuz eline kartonu alarak önden yürümeye başladı. Can da onu takip edip bize eşlik ederken Senem oturduğu yerden bir santimetre olsun kıpırdamadı.

"Bırakın, bu da kalsın burada böyle," diyerek Gökçe, Can'ın koluna girip merdivenlere doğru yürümeye başladı.

Senem'i elimle dürtüp *hadi artık* dercesine başımla merdivenlerin bulunduğu tarafı işaret ettiğimde beni tamamen duymazdan gelip oturduğu yerden hızla kalktı ve sınıf arkadaşlarının, yani sarı cadı Damla'nın yanına doğru yürümeye başladı. Bu gidişle bir gün Senem sayesinde akıl hastanesinin yolunu tutacaktım. Ben gıcık kapmayı sürdürdükçe sanki bana inat olsun diye her koşulda o sarı cadının yanında soluğu alması sinirlerimin bozulmasına neden oluyordu.

Senem'in peşinden gitmek yerine Gökçe ve diğerlerinin arasına karışmayı tercih ettim. Sabah sabah hiç dedikodu çekecek havada değildim. Merdivenleri tırmanarak sınıfa girdiğimizde Gökçe, Can'ın yanına geçmiş, Oğuz'u ise sırf sunum yapacağımız için bize ait sıraya postalamıştı. Oğuz elindeki kartonla yanımdaki yerini aldığında bir anlığına gözlerimin içine uzun uzun baktı. Hatta öyle derin baktı ki, bakışlarımı onun koyu irislerinden kaçırmak zorunda kaldım. Sormak istediği bazı şeyler olduğunu tahmin edebiliyordum ama bunu şimdi yapmasını istemiyordum. Zilin çalması ve öğretmenin sınıfa girmesiyle de bu durumdan bir nevi kurtulmuş oldum fakat bir şekilde Oğuz'un ağzımdaki baklayı çıkarmak için beni zorlayacağını sezebiliyordum.

Biyoloji öğretmenimiz aynı zamanda sınıf öğretmenimiz de olduğu için derse giriş yapmadan önce bu hafta içinde yapılacak olan kamptan bahsetmiş ve ailelere dağıtılmış olan imzalı kâğıtları toplamıştı. Devrim Amca'ya imzalattığım kâğıdı öğretmenime uzatırken bu kampın pek de kötü bir fikir olmayacağını düşünerek gitmek istiyordum. Son zamanlarda havalar düşündüğümüzden daha sıcaktı ve meteoroloji bizi yanıltmazsa kamp günü de aynı şekilde hava güzel olacaktı. Bu yüzden de doğayla kucaklaşma fırsatını kaçırmak istemedim. Üstelik bu kez Senem de benimle aynı fikirdeydi ve kampa her ne kadar sınıflarımız farklı olsa da beraber gidecektik. Bu kez kimse oyunbozanlık yapmayacaktı.

Sınıf öğretmenimiz izin kâğıtlarıyla işini bitirdikten sonra eline biyoloji kitabını alarak Oğuz ve beni doğrudan tahtaya kaldırdı.

Oğuz hazırlamış olduğumuz kartonu tahtaya mıknatıslarla tutturduktan sonra bakışlarını bana çevirdi ve elini uzatarak, sözün bende olduğunu belirtti. Derin bir nefes alıp verdikten sonra suratıma yerleştirdiğim tebessümle sunuma başlayacaktım ki hemen ön sırada, karşımda oturan Aybüke'nin varlığını yakından gördüğüm an suratımdaki tüm o sevecen hava da yok olup gitti. Ona sert bakışlarımı gönderirken, Aybüke ise beni şaşırtarak sadece gözlerini kaçırdı. Ben de dikkatimi daha fazla dağıtmasına izin vermeden hazırlamış olduğumuz ödeve giriş yaptım.

Sunum çok da uzun sürmemişti. En fazla on beş dakikamızı almıştı. Ben konuyu kısa bir şekilde özet geçtiğimde Oğuz da bazı kısımlarda araya girerek hem bana eşlik etmiş hem de kartonun

üzerine yapıştırdığımız resimlerin örnek çıktılarını sınıfa dağıtmıştı. Sunumu bitirdiğimizde ise öğretmenimiz oldukça memnun kalmış gibiydi. Keyifli bir ifadeyle oturduğu yerde bizi alkışlayarak gülümsedi. Sunumu ve hazırladığımız görselleri çok beğendiğini ama ödevi bu kadar geç teslim ettiğimiz için de notlarımızdan düşeceğini söylemişti. Mızmızlanmak istediysem de bize karşı toleransından dolayı çenemi kapalı tutmam gerektiğini kendime hatırlattım. Ödevin çoğu kısmını Oğuz'un hazırladığını belirttiğimde ise gözleri iyice açılarak bana baktı hemen yanımda dikilen kişi. Son günlerde belki de onu yersiz bir şekilde suçluyor ve çok üstüne gidiyordum. Oysa sergilediğim bu tutarsızlığı hak etmiyordu. *Ona karşı biraz daha kibar olmayı deneyebilirdim, aramızdaki mesafeyi korumak şartıyla tabii.*

Öğretmenimiz hazırlamış olduğumuz kartonu deney sınıfına asacağını söyleyerek bizi sıramıza doğru uğurladığında ön sırada oturan Aybüke'yle yeniden göz göze geldik ve yine aynı durum yaşandı. Gözlerini bir kez daha benden kaçırmayı tercih etti. *Hayret!* Ben üstüme gelmesini ve beni gördüğü her yerde boğazıma yapışmasını beklerken o tam tersini yapıyordu. Bunun altında mutlaka bir şeyler yatıyor olmalıydı ama şimdilik aklımın ucuna dahi getirmek istemiyordum. Sadece ödevi sonunda teslim etmiş olmanın rahatlığını yaşamalıydım.

Ders boyunca hemen yanımda oturmasına rağmen Oğuz'dan hiç ses çıkmamıştı. *Ne bir soru ne de başka bir şey...* Aslında beni bir şekilde köşeye sıkıştıracağını düşünmüştüm ama sessizliğini korumayı tercih etmişti ya da bunu sonraya bırakıyordu. Pek şikâyetçi olduğumu söyleyemezdim. O gece yaşadıklarımı kimseye, hatta Senem'e bile anlatmayı düşünmüyordum. O dakikalar beynime her iliştiğinde boğazım sıkışıyor ve nefes alamıyordum. O adamların yüzleri ve ellerinin gezindiği yerler geliyordu aklıma ve midemin bulanmasına engel olamıyordum.

Teneffüs zili çaldığında Oğuz sessizliğini hiç de bozmayarak oturduğu yerden kalkıp Can'ı da yanına aldı ve birlikte sınıftan çıktılar. Ders içinde Gökçe ve Can'ın arasında küçük bir tartışma yaşandığından Can da bu kez tavır yaparak bizden uzaklaşmıştı. Gökçe ise elinde uğraştığı ve sürekli sırıtarak ekranına baktığı cep telefonuyla eşyalarını bize ait olan sıraya yerleştirip yanımdaki

yerini aldı. Can'ın tavrının bu aniden gelen mesajlardan dolayı olduğunu düşünüyordum.

"Mustafa babasıyla artık temelli olarak buraya taşındı. Diyorum ki kamp öncesi üçümüz bir yerlerde buluşup bir şeyler mi yapsak?" Gökçe'nin heyecanı ve yüzündeki o aptal sırıtışın nedeni belli olurken, Can'ın da neden bu kadar tavır yaptığını sonunda anlayabilmiştim. Mustafa'yla aralarındaki ilişki öyle bir ilerlemişti ki Mustafa ona Yalova'ya yerleştiğini bile söylemişti. Aslında bu ilişkiyi destekleyebilirdim ama Can'ın üzülmesine de dayanamazdım. Gökçe'yi gerçekten nasıl sevdiğini çok iyi biliyordum. Doğum günü partisinde bana anlattıkları bir an olsun aklımdan çıkmamıştı. Onun sevgisine haksızlık yapılmasına gönlüm el vermezdi, *her ne kadar rakibi en yakın arkadaşım olsa da.*

"Benim için fark etmez. Size uyarım," deyip Gökçe'yi cevapladığımda kolumdan tutarak beni ayağa kaldırdı ve teneffüsü dışarıda geçirmek istediğini söyledi. İtiraz etmek istediysem de soluğu koridorun soğuk duvarları arasında aldım.

Gökçe'yle merdivenlere doğru ilerlerken hemen karşıdan *onun* gelmesi beni durdurmaya yetmişti. Yanında yürüyen Bahar'ın kulağına bir şeyler fısıldadıktan sonra tıpkı kantinde olduğu gibi doğrudan bana bakmıştı. Bahar ve diğerleri merdivenlerin bulunduğu taraftan aşağıya doğru inerken Demir arkadaşlarına başıyla küçük bir işaret verdikten sonra koridordaki yürüyüşünü sürdürdü. *Sakın düşündüğüm şeyi yapma Kedi Yavrusu,* diye içimden geçirirken Gökçe tuhaf bakışlarını bana göndermekle meşguldü. Demir'e bakıp yanımıza gelmemesi için hafif bir şekilde başımı sağa sola salladığımda bir an duraksadı ama korktuğumu fark etmiş olacaktı ki hızla arkasını dönüp merdivenlerden aşağıya inmeyi tercih etti ve gitmeden önce de bana sırıtarak göz kırptı. Koridorda bulunan diğer öğrencileri, yanımdaki Gökçe'yi hiç umursamadan yaptı bunu üstelik.

"Demir biraz önce sana göz mü kırptı yoksa bana mı öyle geldi?" Gökçe'nin sorusuyla başımı ona çevirdiğimde, kaşlarını kaldırarak bana meraklı bakışlar attığını gördüm. *Eh be Demir! Yaptığın küçücük bir davranışla bile beni zor durumda bırakabiliyorsun ya büyüğünden aferin sana!*

"Y-yok canım." Keşke konuşurken sesimin titremesine de engel olabilseydim. Gökçe pek de ikna olmuşa benzemiyordu ama şimdilik onu susturmanın başka bir yolu da yoktu.

"Hadi gel, bahçeye çıkalım." Koluna girip onu merdivenlere doğru sürüklemeye başladığımda ilk önce gelmek istemedi ama sonrasında bunun hesabını soracağını belirten bakışlarını üzerime doğrultmaktan hiç çekinmedi. Dudaklarıyla *cık cık* sesleri çıkarırken başını da beni hiç onaylamadığını belli eden bir tavırla salladı fakat ağzını da açıp bir şey demedi. En azından şimdilik de olsa beni zorlamadığı için ona minnettardım.

Kantinden bahçeye çıkarken içeride öyle çok kişinin kalmadığını fark ettim. Senem bir köşede Damla ve ona ait olan çevrenin tam ortasında oturuyordu. Beni gördüğünde elini sallayarak gülümsedi ve ben de aynı şekilde karşılık verdim fakat bir farkla; çevresindeki kişilerden hiç de hazzetmediğim için gülümsemem oldukça yapmacıktı.

Bahçeye çıktığımızda neredeyse tüm öğrencilerin de burada olduğunu gördüm. Haklarını vermem gerekiyordu. *Hava mis gibiydi!* Gözlerimi kapatarak oksijeni doyasıya içime çektiğimde Gökçe de halime gülerek koluma girdi. Beraber her zaman oturduğumuz ve okuldaki çoğu kişinin pek de tercih etmediği ıssız çardağa doğru ilerlemeye başlamıştık. Bahar ve diğerlerinin oturmuş olduğu bankın yanından geçerken aralarından birinin orada bulunmadığını fark ettim. *Demir ortalıklarda görünmüyordu.* Gökçe'ye fark ettirmemeye çalışarak bahçeyi kolaçan ettiğimde hiçbir yerde olmadığını anladım. Bir an *belki de Aybüke'nin yanındadır* diye düşünmüş olsam da hayır, Aybüke'nin yanında da değildi. Aybüke de diğer öğrenciler gibi sınıftan birkaç kızla birlikte bir ağacın altında sohbet ediyordu. *Neredeydi bu çocuk?*

Çardağa doğru yürümeyi sürdürürken Gökçe, Mustafa ile ilgili bir şeyler mırıldanıyordu fakat kendimi ona ve söylediklerine odaklayamıyordum. Aklım başka bir yerdeydi ve içinden de bir türlü çıkamıyordum.

"Gel bakalım buraya." Birinin elimden aniden tutarak beni çekmesiyle kolum Gökçe'nin kollarının arasından sıyrıldı. Bir an dengemi kaybedip neredeyse düşüyordum ki güçlü kollar beni bu kez de belimden yakalamıştı. Gözlerimi yerdeki taş zeminden ayırıp

tanıdık sese doğru çevirdiğimde yüzündeki yara bantlarına rağmen sırıtışına yakalandım. Gökçe ağzı iyice açılmış bir şekilde bize bakarken onun burada olduğunu neredeyse unutuyordum, çünkü Demir beni öyle bir çekmişti ki bünyem de allak bullak olmuştu.

"Ne yapıyorsun sen?" Belimi sarıp sarmalamış olduğu kollarından hızla çıkarken başımı da Gökçe'nin bulunduğu tarafa çevirdim. Ellerini beline koyarak bizden bir açıklama beklediğini gayet iyi bir şekilde belirtmişti.

"Ne oluyor size?" Sesi öyle yüksek çıkmıştı ki neredeyse elimle ağzını kapatacaktım. Neyse ki bulunduğumuz yerde bizim dışımızda kimseler yoktu. *İşin garip tarafı ise Demir, Gökçe ve benim gizli yerime giden yolu nereden biliyordu?*

"Sen bir gitsene," diyerek kıza karşı neredeyse oldukça kaba ve emrivaki bir şekilde konuşmuştu. *Tamam, havalı bir yapısı olabilirdi ama bu tavrını benim arkadaşlarımın üzerinde kullanmak zorunda değildi.*

"Allah Allah! O nedenmiş?" Fakat Demir bilmeliydi ki Gökçe onun emir verebileceği kızlardan biri değildi. Hatta yanından bile geçmiyordu ve araya girmezsem birbirlerine girmeleri an meselesiydi.

"Gökçe, sen bir git," diyerek yalvaran bir ses tonuyla konuştuğumda bana inanamayan bakışlarıyla kaşlarını çattı. "Ben birazdan geleceğim," dediğimde ise bir bana, bir de Demir'e sert bakışlarını göndermeye devam etti. Demir onu daha da sinir edecek bir tavır sergileyip başıyla arka tarafı, gitmesi için, işaret ettiğinde elimin tersiyle koluna vurdum. Dudaklarından küçük bir inilti koptuğunda ise yanlış kola isabet ettirdiğimi anladım. *Hay aksi! Bir rahat dur Nisa!*

Gökçe memnuniyetsiz bakışlarını son kez üzerimizde gezdirip daha fazla üstelemeden yanımızdan gitmeyi tercih etmişti. Benimle bir şekilde bu konu hakkında mutlaka konuşacağını biliyordum ama şimdilik bizi yalnız bıraktığı için ona teşekkür borçluydum. Bu sayede ertelediğim bazı durumları da gözler önüne serebilirdim. Onun gidişiyle Demir'in karşısına geçtiğimde hâlâ sırıttığını gördüm. *Birilerine üstünlük taslamayı seviyor olmalıydı.*

"Ne yaptığını sanıyorsun sen? Bu da neydi şimdi? Bir gören olacak." Sesim oldukça yüksek çıkarken bir anlığına bahçede

olduğumuzu unuttum fakat Demir kolumdan tutup beni kendine doğru iyice çektiğinde pek de bunu umursuyor gibi değildi.

"Bir sakin olur musun? Ne bu şiddet, bu celal?" Alaylı tavrına karşılık gözlerimi devirirken sakin olmayı denemeye çalıştım fakat işe yaramadı.

"Yaptığın dengesizlik. Okuldayız," diye fısıldadığımda beni hiç de duymuyormuş gibi yaparak yüzünden silinmeyen sırıtışıyla aramızdaki boşluğu iyice kapattı. Yanaklarımı sıkıp ardından da yüzüme düşen saç tutamını kulağımın arkasına bırakırken gözlerini bir saniye olsun benden ayırmadı. *Niye böyle tatlı tatlı bakıyordu ki bana? İşleri daha da zora sokmaktan zevk mi alıyordu?*

"Okulda olmayıp nerede olacağız Nisa? Ayrıca bu hareketlerime alışsan iyi olur. Ne de olsa artık *sevgili* sayılırız. Öyle değil mi?" Tek bir kelimesi nefesimin kesilmesine yetmişti. *Sevgili... O ve ben...*

Bedenim benden bağımsız bir şekilde ürperirken boğazımdaki düğümü yok etmek için yutkundum ve kollarının arasından hızla çıktım. Tahminlerim beni asla yanıltmıyordu. Demir'in o gece yaşananları böyle yorumlayacağını biliyordum. *Fakat... Yapamazdım. Olmazdı. Bu düşüncelere bir son vermeliydi.*

Bir adım daha geri atarak ondan iyice uzaklaştığımda gözlerimi kapayıp derin bir nefes aldım. Yüzüme oldukça sert bir ifade takınmaya çalışırken söyleyeceklerimin inandırıcı olması için başımı dik tuttum. Onu bu boş hayallerden kurtarmam gerekiyordu.

"Ne saçmalıyorsun?" Sesim sandığımdan da sert çıkmıştı. *Bu iyiydi.* İyi olmalıydı çünkü onu bir şekilde kendimden uzaklaştırabilmem için söyleyeceklerim de yapacaklarım da ikna edici olmalıydı.

"Sen ve ben diyorum Nisa. İkimizden bahsediyorum." Yüzü ansızın düşerken tavırlarımı anlamlandıramadığını bakışlarından ve gerileyen adımlarından fark ettim.

"Ben de bunu soruyorum zaten. Neye dayanarak artık sevgili olduğumuzu söyleyebilirsin ki?" Demir birkaç kez gözlerini kırpıştırdıktan sonra elleriyle saçlarını dağıtıp ensesini kaşıdı. Çatılan kaşları durumu anlamak ister gibiydi.

"O gece..." Söze başladı ama devam da ettiremedi. Nasıl bir giriş yapacağını bilmiyordu çünkü tavırlarım üzerinde ters bir etki

oluşturmuştu. "Beni öptün, Nisa. Beyin sarsıntısı falan geçirmedin, değil mi? Unutmuş olamazsın."

"Ve sen de bu anlamı çıkardın, öyle mi? Seni öptüğüm için artık sevgiliyiz yani. Bu kadar mı? Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" İğneleyici ses tonum onun yüzündeki ifadeyi geçen her saniyede yerle bir ederken başarılı olduğumu farz ettim. Başka şansım da umudum da yoktu.

"B-beni öptün," diyerek sessizce fısıldayıp neredeyse kekelediğinde, *"Evet, seni öptüm geri zekâlı! Evet, bunu ben istedim!"* diye haykırmak istedim ama yapamadım. Onu benden uzaklaştırmak, bizim yan yana gelebileceğimize dair kurduğu senaryolardan kurtarmak zorundaydım. İşler daha da sarpa sarmadan son bulmalıydı.

"Seni öpmem..." *Sakın gözlerinin içine, yüzündeki yara bantlarına bakma Nisa. Sakın bocalama. İçindeki vicdan azabını ortaya çıkarıp seni ele geçirmesine izin verme. Sakın.* Devamını nasıl getireceğimi, ne diyeceğimi bilmiyordum. Bunu yapmayı hiç istemiyordum. Aslında yapmak istediğim tek şey kollarının arasına atlayıp doyasıya kokusunu içime çekmekti ama yapamıyordum işte.

Rol yapmak çok zordu. Nefesim daralıyor, ciğerlerim temiz havayı karşılamıyordu. Daha çok boğuluyor gibiydim ama yine de başımı dik tutmalıydım. Onu ikna edecek, onun benden vazgeçmesini sağlayacak cümleler sarf etmeliydim. Derin bir nefes çektim önce, ardından da omuzlarımı dikleştirerek sert tutmaya çalıştığım yüz ifademle ona baktım. Ancak bu şekilde bana inanabilirdi. Dudaklarım yalan söyleyebilirdi ama gözlerimden anlamalıydı bizim asla yan yana gelemeyeceğimizi.

"Seni öpmem sadece teşekkür amaçlıydı. O gece tam zamanında imdadıma yetiştin. Kendimi buna mecbur hissettim." Yüzüme savrulan o ifadeyi daha yakından görüyordum artık. Hayal kırıklığı çehresinin her bir noktasındaydı.

"İyice saçmaladığının farkında mısın sen? Karşımdaki kız, o geceki kızla aynı mı?" İnat edeceğini, asla vazgeçmeyeceğini biliyordum ama böyle olmak zorundaydı. Gözlerimin içinde akmak için birikmiş selleri geri savurarak ifademi sabit tutmaya çalıştım.

"Diyeceğimi dedim."

"Yalan söylüyorsun. Bunu bize yapma. Hislerinle konuş Nisa." Bu bir rica ya da emir değildi. Daha çok yalvarıştı. Fakat ben ne kadar hislerimle konuşmak istesem de yapamazdım. Daha kırıcı olmalı, onun canını daha çok yakmalıydım. Ancak bu şekilde benden vazgeçebilirdi.

"Hislerimle mi? Olmayan hislerimle konuşamam Demir." Ses tonum öyle aksi çıkmıştı ki bir an konuşanın ben olduğuna bile inanamamıştım.

"Gerçeği duymayı bu kadar çok mu istiyorsun?" Sorum karşısında tereddüt etti ama tepkisiz kalmayı da sürdürdü. Bense fırsattan yararlanarak dikenlerimi daha da çok batırdım avuç içimde hapsettiğim yüreğine.

"O zaman al sana gerçek. Kusura bakma, egonu biraz zedeleyeceğim ama sana karşı tırnağımın ucu kadar bir şey hissetmiyorum." İşaret parmağımdaki tırnağımın ucunu ona doğru, neredeyse gözlerinin içine sokarcasına gösterdiğimde yüzündeki hayal kırıklığı yerini bambaşka bir ifadeye bıraktı. Burnundan soluduğunda öfkesi beni korkutsa da geri çekilemez, ona mağlup olamazdım.

"Öyle mi?"

"Öyle."

"Öyle mi?" Sorusunu tekrarladığında aramızdaki mesafeyi iyice kapattı ve bu kez gözlerini kaçırarak korkan taraf ben oldum.

"Öyle." Fakat yine de kendimden taviz vermedim. Parmağını üzerime doğrultarak iyice bana sokulduğunda bir eliyle yüzümü kavrayıp beni kendisine doğru bakmaya zorladı, diğer elinin işaret parmağı ise şakağımın hemen üstünde yer alıyordu.

"Öyleyse, sen de şunu o kıt beynine iyice sok. Bundan sonra olacaklardan ben sorumlu değilim."

Elleri vücudumu terk ederken, arkasına dahi bakmadan hızla yürümeye başladı. Onun yanımdan uzaklaşmasıyla ben de omuzlarımı düşürdüm ve bedenimi soğuk duvara iyice yasladım. Yapadıklarım berbat hissettiriyordu. *Sanki kocaman bir odanın içindeydim ama hiçbir yere sığamıyordum. Sanki karşımda koca bir kapı vardı ama ben kulpunu çevirmeye korkuyordum. Sanki gökyüzü sonsuzluğa dek açıktı ama ben yine de nefes alamıyordum.* Üzerimdeki yük tüm ağırlığıyla benim küçük omuzlarıma birikmişti ve altında ezilmemek

için direniyordum. Yanağıma süzülen damlaları serbest bırakırken elimin tersiyle her birini kovalamak istedim ama daha birini bile silemeden bir diğeri aynı yere doğru hücum ediyordu.

Bunu yapmayı, ondan vazgeçmeyi hiç istememiştim ki. Çok mu kolay zannediyordu her şeyi? İlk defa birine karşı bu kadar derin duygular beslerken elim kolum bağlıydı. Diyemiyordum ki: *"Demir aslında ben de istiyorum. Hem de her şeyden çok seninle olmak istiyorum. Hayatına girmek, seni keşfetmek; eğer ileride birbirimizden kopsak bile bir parçan olmak istiyorum."* Fakat yapamıyordum işte. Kolay kolay vazgeçemiyordum beni karanlığın içinden çıkarıp aydınlıkla kavuşturan dostumdan. Onun hislerini bile bile yapamazdım bunu. Tutamazdım Demir'in o çok istediğim ellerini.

Burnumu çekerek gözyaşlarımı üzerimdeki ceketimle sildim ve geldiğim yönden tekrar okula doğru yürümeye başladım. Teneffüs zili henüz çalmamıştı ama bahçe neredeyse boş gibiydi. Gökçe ve hatta Senem bile ortalıklarda görünmüyordu. Yüzümü iyice ovalayıp gözyaşlarımı da tamamen yok ettikten sonra burnumu çekmeye son verip kantine girdim. Etrafta tanıdık yüzleri görmeyince merdivenlere doğru ilerleyip sınıfın bulunduğu kata çıktım.

Koridor boyunca ilerlerken Gökçe'nin hâlâ ortalarda görünmediğini fark ettim. Muhtemelen tuvalete gitmiş olmalıydı. Aslında derse girmeden önce benim de bir yüzümü yıkamam gerekiyordu. Yönümü değiştirip tuvaletin bulunduğu tarafa doğru yürüyeceğim sırada Aybüke'nin sınıftan birkaç kızla koridora çıktığını gördüm. Onu pek de umursamayarak adımlarımı atmayı sürdürürken beni şaşırtıp arkadaşlarının yanından sıyrılarak tam karşıma geçti.

"Biraz konuşabilir miyiz?" Şu anda onunla konuşmak, istediğim en son şeyler listesinde bile yer almıyordu. Biraz önceki yakıştırmalarından sonra benden uzak durmalıydı. Yoksa çok yanlış kişiye patlayacaktım. Üstelik ne konuşmak istediğiyle de ilgilenmiyordum. Eğer benden özür dilememi falan bekliyorsa rüyasında bile göremezdi.

"Bak, canım zaten sıkkın bir de sen gelme üstüme. Ayrıca özür dilememi falan bekliyorsan daha çok beklersin. Hatta hiç bekleme bile." İçimde biriktirdiğim öfkeyi doğrudan yüzüne çarptığımda tebessüm etti ama geri de çekilmedi.

"Özür dilemesi gereken kişi benim, Nisa. Ailen ya da annen hakkında söylediklerim çok iğrenç şeylerdi. O dayağı fazlasıyla hak ettim. Çok üzgünüm." Bir an gerçekten karşımdaki kızın Aybüke olup olmadığını idrak edemedim ama oydu ve yüz ifadesinden anladığım kadarıyla gerçekten pişman görünüyordu. Aybüke havalı bir kız olabilirdi ama yapmacık bir tavır sergileyebileceğini sanmıyordum. O yüzden özründeki samimiyete inanmak istedim fakat bu onu hemen affedeceğim anlamına da gelmiyordu.

"İnsanın kendini bilmesi güzel." Özür dilemiş de olsa asla koyvermeyecektim. Çizgilerimi ve sınırlarımı bilmeliydi.

"Ben kötü biri değilim, Nisa," dediğinde gözlerimi devirdim. Şu an gerçekten bununla ilgilenecek vaktim yoktu.

"Umurumda değil. Çekil önümden." Lafımı ikiletmeden kenara çekildiğinde ben de kaldığım yerden yürümeye devam etmek istedim. Fakat tam da o sırada merdivenlerden yukarı çıkmış olan Gökçe'yi gördüğümde tuvalete gitme isteğimi bir kenara bırakarak ona doğru yürümeye başladım.

"Neredesin Gökçe sen ya?"

"Asıl sen neredesin? O uyuz sana ne dedi?" Gökçe'nin Demir'le olanların peşini kolay kolay bırakmayacağını tahmin edebiliyordum fakat şimdi bunları konuşmanın zamanı değildi. Üstelik arkamda bıraktığım Aybüke'nin meraklı bakışlarını üzerimizde hissederken hiç zamanı değildi.

"Şimdi olmaz," diye fısıldadığımda Gökçe önce gözlerini devirdi, ardından da susmayacağını belli eden delici bakışlarını üzerime dikti. Tam ağzını tekrar açacaktı ki koridorun diğer tarafından bize doğru neredeyse uçarak gelen Senem'in çığlığı hem onu durdurdu hem de koridordaki herkesin dikkatini çekti.

"Nisa! Nisa! Nisa!" Koşturarak yanıma ulaştığında doğrudan boynuma atladı ve neredeyse beni boğarcasına sıkı sıkı sarıldı. Hatta o kadar hızlı bir şekilde üstüme atlamıştı ki neredeyse ikimiz de yere düşüyorduk. Neler olduğuna anlam veremezken benden hızla uzaklaşıp bu kez de ellerimi tuttu.

"Ellerim, ayaklarım titriyor, Nisa. Baksana!" Tutmuş olduğum ellerinin gerçekten titrediğini fark ettim ama bu coşkusunu neye borçlu olduğunu bilmiyordum. Aybüke ve Gökçe başta olmak üzere

koridorda bulunan herkes açılmış şaşkın ağızlarıyla Senem'e bakmayı sürdürüyordu. *Ben de dâhildim bu kadroya tabii.*

"Senem, ne oluyor? Hayırdır?"

"Ya neler olmuyor ki Nisa? Kalpten gideceğim, düşüp bayılacağım şuraya şimdi! Bak, kalbim nasıl gümbür gümbür atıyor?" Bir elimi tutarak bu kez de doğrudan kalbine götürdüğünde gerçekten hızlı attığını fark ettim. Yerinde duramıyor, çocuklar gibi şakıyordu.

"Kızım, bir nefes al da söyle artık ne olduğunu," diye mırıldandığımda, kıkırdamasını bastırarak hem Gökçe'ye hem de bana derin derin baktı. Nefesini dışarı bıraktıktan sonra ise tekrar kahkaha atıp çocuklar gibi yerinde zıpladı.

"Tutun nefesinizi."

"Sarı, şimdi ben seni bir tutacağım ama var ya..." Gökçe'nin sinirlenmesine ben de hak veriyordum çünkü her ne olduysa söylemeliydi artık.

"Of, Gökçe ya hiç heyecan yaptırmıyorsun insana! Numara yapın bari." İkimiz de aynı anda aynı hareketi yapıp gözlerimizi devirerek omuzlarımızı düşürdüğümüzde Senem, "Tamam, tamam. Söylüyorum," diyerek hızlıca soludu. Başımı söylemesi için salladığımda, yüzüne daha önce Senem'de gerçekten hiç görmediğim bir gülümseme yayıldı. Hatta bu, o kadar güzel bir gülümsemeydi ki gözlerinin içinin parlamasına neden oluyordu. Bir kez daha derin bir nefes alıp verdikten sonra sonunda ağzındaki baklayı çıkarmak için dudaklarını araladı.

"Demir, biraz önce bana çıkma teklif etti!"

5. BÖLÜM

Son zamanlarda yaptığım hataları sıralamaya kalkışsam altında karınca gibi ezilirdim. Belki de en büyük hatam yetimhaneden sıyrılıp bu insanların hayatına girerek kendime başka bir dünyanın kapısını açmayı istemekti. Fakat şu an öyle bir yerdeydim ki ne nereye gideceğimi biliyor ne de bu durumun altından nasıl kalkacağımı düşünüyordum. Omuzlarımda benden bile ağır bir yük vardı ama benim kaldırmaya mecalim yoktu. Daha önce böylesine büyük bir boşluğa düştüğümü hatırlamıyordum. Aklımı toparlayamıyordum. *Kalbim ise... Kalbim ise tüm organlarımdan daha yorgundu. Yorgun, halsiz, her şeyden daha şimdiden bıkmış bir vaziyetteydi.*

Hayatımın iplerini elimde tutamıyordum artık. Dengeyi sürekli kaybediyor, terazinin hangi tarafında durmam gerektiğini kestiremiyordum. Bunlar beni berbat bir yol ayrımına sürüklese de, o yol tabelalarının başına geldiğim an seçim yapamıyordum. Araf'ta sıkışıp kalmış gibiydim. Mümkünse artık hayatımın, elimle kucağımdaki kedinin tüylerini okşayarak, şömine ya da odun sobasının başında oturacağım kısmına atlamak istiyordum. Çünkü şimdiki yaşantımdan oldukça bezmiş bir hâldeydim.

Dün okulda olanlardan sonra kendime gelebilmem bir hayli vaktimi almıştı. Şaşkınlığım vücudumun her bir noktasına yayılmış olmalıydı ki yüzümdeki ifadeyi gören herkes neyim olduğunu soruyordu. *Gerçi neyim yoktu ki?* Yaşananları ya da yaşanacakları hazmedemiyordum. Sanki her şey sırf bana inat olsun diye daha da beter bir hâl alıyordu. Daha da kötüye gidiyordu.

Senem'in şakıyarak yanımıza gelip söyledikleri, tırmalayıcı bir sesle hâlâ kulağımda çınlıyordu.

"Demir, biraz önce bana çıkma teklif etti!" Peki, sonrasında ne mi oldu? Ah, neler olmadı ki...

Dün işittiğimiz o cümleden sonra başta ben olmak üzere koridordaki herkes büyük bir şaşkınlığa uğradı. Hatta kimse Senem'in söylediğine inanmak istemedi. Gökçe ortalığı inletecek bir kahkaha atıp *"Hadi lan oradan!"* diyerek Senem'le dalga geçti ve onun o davranışı Aybüke'nin öylesine hoşuna gitti ki, ilk defa Gökçe'ye katılarak güldüğünü gördüm. Fakat akabinde tüm o gülüşmeler son bulmuştu çünkü Damla koşturarak yanımıza gelip Senem'e, Demir'le nerede, ne zaman buluşacaklarını sorduğunda tüm ciddiyeti sonunda kavrayabilmiştik. *Yalan ya da sahte değildi. Demir, gerçekten bunu yapmıştı.*

Koridordaki tüm o gülen suratlar ifadesiz bir şekle büründüğünde ne demem gerektiğini ya da o an için ne yapacağımı bilemedim. Gerçeğin gün yüzüne çıkması canımı hiç ummadığım kadar çok yakmıştı. Demir'in canına okumalıydım. Hatta ağzını, gözünü dağıtıp yüzündeki her bir organı koparark köpeklerin önüne yem niyetine atmalıydım. Böyle bir şey yapacağını, yapmayı bırakın aklının ucundan dahi geçireceğini düşünmemiştim.

"Bundan sonra olacaklardan ben sorumlu değilim," dediğinde ne demek istediğini anlamamıştım fakat şimdi taşlar yerine oturuyordu. Beni en zayıf noktamdan, can evimden vurmayı başarmıştı. Senem'in ona olan hislerini bir koz olarak kullanacaktı. Oysa bilmiyordu ki bu en çok Senem'in kalbini kırardı. Demir'e daha çok bağlandığında her şey iyice çıkmaza girecekti. Olacakları düşündükçe korkuma engel olamıyordum.

Dünden bu yana öylesine heyecanlı, mutlu ve şen şakraktı ki Senem, onu ilk defa bu kadar hayat dolu görüyordum. Üzülmesine dayanamazdım. O güzel kalbi Kedi Yavrusu yüzünden acırsa buna herkesten daha çok ben üzülürdüm. Demir ise gözümde oluşturmaya başladığı değeri tek bir hareketiyle yerle bir etmeyi başarmıştı. Her ne olursa olsun, bizim aramızdaki mevzuya Senem'i dâhil etmemeliydi. Onu tüm bu karmaşanın içinde başka bir sarmaşık yapmamalıydı. *Tabii suçun en büyüğü bendeydi ama yine de sarışını bu aptal kördüğümün bir parçası haline getirmemeliydi.*

"Hâlâ aynı şeyi mi düşünüyorsun?" Gökçe'nin aramızdaki sessizliği bozup elindeki meyve sularıyla birlikte oturmasıyla yasladığım tahta çardak masasından başımı kaldırıp doğrulmaya çalıştım.

Öğle arasına girdiğimizden bu yana ağzımı bıçak açmamıştı. Öylece susuyor ve öylece çevremdeki yabancılığı izliyordum. Derslerde bile aynı sessizliğimi korumayı başarabilmiştim ama öğle arası diğer teneffüslerden daha uzun sürdüğü için Gökçe bu sessizlikten sıkılmaya başlamıştı.

"Aklımdan hiç çıkmıyor ki. Yakında tımarhaneyi boylayacağım." Alayla karışık mırıldanmam karşılığında gülümsemek istediyse de bunu yapmaktan vazgeçip elindeki meyve sularından vişneli olanı bana uzattı.

"Eve gittiğinizde bir şey oldu mu? Nasıldı dünkü hali?"

Aslında dün eve nasıl gittiğimizi bile hatırlamıyordum. Senem'in yüzündeki mutluluk herkese bulaşmış gibiydi. Eve gidene dek ben ağzımı açmazken onun telefonu susmak bilmemişti. Herkesin bir anda ilgi odağı haline gelmişti. *Anlaşılan okulun gözde prensinin yeni gözdesi olmak böyle bir şeydi.*

Eve gittiğimizde de durum pek farklı sayılmazdı. Çok konuşmamıştık bile. Esma Teyze ve Devrim Amca onun şen şakrak hallerini keyifle izlerken, ben uzaktan tepkisiz kalmıştım. Üstelik manevi aile bireylerimize işin gerçek yüzünü söylememişti. Bunu neden yaptığını bilmiyordum ama sadece bir arkadaşla dışarı çıkacağını belirtmişti. Demir'le buluşacağı için o kadar çok heyecanlanmıştı ki sürekli kıyafetler giyip çıkarmış ve her defasında soluğu benim odamda alarak fikrimi sormuştu ve ben de her seferinde aynı sözleri sarf edip onun mutluluğunu izlemiştim.

"Yerinde zıplıyordu. Çocuklar gibi mutluydu. Zaten biz de pek konuşmadık. Sürekli telefondaydı. Ona her şeyin nasıl başladığını sorduğumda ise aynı kelimeleri söyleyip konuyu kapattı. *'Her şey bir anda oldu. Yanıma geldi ve bana akşam bir yerlere çıkıp çıkamayacağımızı sordu.'* Bu kadar. Sonrasında da o gelip aldı işte."

"Peki, akşam ne yapmışlar? Nereye gitmişler? Anlatmadı mı?"

Aslında işin en garip kısmı Senem'in buluşmadan sonra bana hiçbir şey anlatmamasıydı. Evden çıkarken tüm neşesi yerindeyken geri döndüğünde suratında çözemediğim bir ifade vardı. Mutluydu

ama aynı zamanda yüzünde bilmediğim bir hüzün de bulunuyordu. Bir an Demir'in ona canını sıkacak bir şeyler yaptığını düşündüm ama gidip de neler olduğunu sormaya cesaret edemedim. *Cesaret edememekten ziyade içimden gelmedi.* Ne tuhaftır ki Senem de anlatmadı. Normal şartlarda olsa en ince ayrıntısına kadar bana dökülecek olan kişi dün akşam resmen sessizliğini korumuştu.

"Aslında biliyor musun? Pek detaya girmedi. Gerçi ben de sormadım. Bir yerlere gidip kahve falan içmişler sanırım."

Gökçe söylediklerimi aklında tartarcasına başını sallarken ben de ifadesizliğimi koruyarak omuz silkip bana uzattığı meyve suyunu başıma diktim. Zaten bu olanlardan sonra bana iyi gelecek tek şey soğuk bir içecekti.

Gözlerim bahçedeki diğer çardakların altındaki öğrenciler arasında gelip giderken bir grup üçüncü sınıfın Senem'in başında toplandığını gördüm. Sarı cadı Damla da o grubun başını çekiyordu.

Demir bahçenin başka bir tarafında Emre'yle konuşuyordu ki bu konuşma daha çok laf anlatmaya benziyordu. Emre başını hiç de onaylamayan bir şekilde salladıktan sonra arkasını dönüp okula doğru ilerlediğinde Demir'le göz göze geldik. Fakat bakışlarımı anında kaçırmayı tercih ettiğimden aramızdaki göz teması çok da uzun sürmedi. Başımı kaldırıp tekrar gittiği yolu izlediğimde ise Senem'in yanına ulaşmış ve kulağına doğru bir şeyler fısıldamıştı. O sırada sarışının çevresindeki tüm gözlerde heyecan barınırken, okulun diğer ucunda bulunan Aybüke ve çevresindeki gözlerde ise öfke geçen her saniye daha da büyüyordu.

Demir'in okuldaki etkisi böyleydi. Bir taraf heyecanla olacakları izlerken, diğer taraf ise sadece kin kusuyordu. Bu ben de olsam, bir başkası da olsa asla değişmeyecek bir kural gibi görünüyordu. Demir Gürsoy bu okulun en etkili elemanıydı.

"Bak, şuraya yazıyorum. Tamam mı? O Gürsoy uyuzundan Senem'e hayır falan gelmez. Parmağında oynatacak kızı resmen." Gökçe bakışlarımın nereye takılı kaldığını takip etmiş olacaktı ki Demir'in yüzüne neredeyse tiksinircesine bakarak konuşmuştu.

"Biliyorum," diye fısıldadığımda kolumu hafif bir şekilde dürterek beni ona doğru bakmaya zorladı. Gökçe'nin deniz gözleri bazı

şeylerin çok iyi farkındaydı ama bakışları sesini çıkarmak için benden izin istiyor gibiydi.

"Seni şu ana kadar hiçbir şeyi anlatman için zorlamadım, biliyorsun ama bir derdin olduğunda dinlerim. Asla yargılamam ve şu küçük gözlerindeki umutsuzluk, bana nedense o uyuz Gürsoy'la aranda bir şeyler olduğunu söylüyor. Anlat hadi, dök içini."

İçimdeki umutsuzlukla Gökçe'nin gözlerinde umut aramak istedim. Cevap vermek için dudaklarım aralandı ama saniyesinde konuşmaktan vazgeçtim. Nasıl anlatacağımı, tüm bu karmaşayı nasıl dile dökeceğimi bilmiyordum.

"Ben iyi değilim," diye mırıldandığımda gözlerimdeki o yanma hissini iliklerime kadar hissettim. Ağlamak istemiyordum ama bir anda her şey yerle bir oluyor, kendime hâkim olamıyordum.

"Bunun farkındayım zaten. Anlat hadi. Dün ne oldu? Ya da genel olarak neler oluyor?" Gökçe sorularını ardı ardına sıralarken omuzlarımı düşürdüm ama elimi tutarak konuşmam konusunda ısrarcı olduğunu da belirtti.

"Aslında Demir sana bulaşıyor, değil mi? Ben sana en başında dedim, kolay kolay peşini bırakmaz diye. Peki, tüm bunların arasında Senem ne alaka? Bu resmen sağ gösterip de soldan vurmaktır." Gökçe içindekileri açığa çıkarırken yanağıma süzülen damlayı hızlıca elimle yok ederek başımı dik tutmaya çalıştım.

"Her şeyin sorumlusu benim, Gökçe."

"Ne alaka, Nisa? Sen ona umut vermedin. Ne diye sülük gibi yapıştı sana?"

Gökçe'nin tutmuş olduğum elini bırakırken gözlerimi onunkilerden kaçırdım çünkü biraz sonra söyleyeceklerim belki de onu hayal kırıklığına uğratacak ve arkadaşlığımızı zedeleyecekti. Fakat daha fazla da içimde tutamazdım. Birilerine anlatmak istiyordum. *Bana kızar mıydı? Yoksa anlamaya mı çalışırdı? Benimle arkadaşlığını sürdürür müydü? Yoksa yanımdan kalkıp gider miydi?* Tüm bunların cevabını alabilmem için yapmam gereken tek şey ona asıl gerçeği anlatmaktı.

"Onu öptüm."

"Ne?" Çığlığı okul bahçesini inletirken gözlerini birkaç kez kırpıştırarak bana baktı.

"Ve bu yanaktan basit bir öpücük de değildi. Gerçi daha so
rasında onu da yaptım ama hani şu dudakların birbirine temas
tiği var ya... İşte ondan bahsediyorum."

Masmavi gözleri iyice açılırken dudakları kıpırdamadı. Eli
kullanarak hafif bir şekilde kolunu dürttüğümde girdiği transt
kurtularak gözlerimin içine ciddi olup olmadığımı tartarcası
baktı. Gayet ciddi olduğumu anladığında ise yanımdan kalkıp
deceğini düşündüm ama yapmadı. Bulunduğumuz çardakta otu
maya devam etti.

"Ne zaman, hangi ara, nasıl oldu bu?"

Sorularını tane tane mırıldanırken daha öncesinde hiç fark e
mediğim bir gerçek gözlerimin önüne serildi ve içimdeki umut y
şermeye başladı. Yanımdan kalkıp gitmeyecekti ya da beni aza
lamayacaktı. Belki birazcık kızacaktı ama yine de beni anlama
çalışacaktı. Neden ve nasıl yaptığımı öğrenmek isteyecekti. Çünk
Gökçe'nin deniz gözlerine her baktığımda ona güvenebileceğin
biliyordum. Hatta belki de Senem'den daha çok ona güvenebili
dim. Bu okula, o sınıfa adım attığım ilk gün beni nasıl yalnız b
rakmadıysa şimdi de yalnız bırakmayacaktı.

"Geçen cumartesi akşamı..."

Söze yaşadığım en berbat olayı anlatarak başladığımda her şey
de bir anda ortaya dökmüştüm. Öğle arasının büyük bir vaktin
Gökçe'ye başımdan geçen talihsizlikleri anlatarak geçirmiştim
Gıkını çıkarmadan, hiçbir soru sormadan öylece dinlemişti ben
Sadece cumartesi akşamı yaşadıklarımı değil, aynı zamanda ön
cesinde olanları da anlatmıştım. *İçimde biriktirdiğim ve kimseye dök
mediğim gerçekleri.* Demir'le ilk nasıl karşılaştığımızı, onlara aile ye
meğine gidişimizi, çiftlikte ve hatta dans okulunda olanları, sank
o anları tekrar yaşıyormuşçasına anlatmıştım.

Konuşmaya başladığım gibi kendimi de dizginleyemiyordum
çünkü birilerinin beni anlamasına, bana akıl vermesine çok ihti
yacım vardı. Gökçe'nin fikirlerine önem veriyordum ve gerçekler
hakkımda ne düşüneceğini bilmek istiyordum.

"Ne düşünüyorsun?" diye sorduğumda önce cevap vermed
ama ardından nefesini neredeyse dışarı püskürterek bıraktığında
gözlerimin içine baktı.

"Nasıl bir kör olduğumu düşünüyorum. Allah'ım! Harbi bu nasıl bir körlüktür?" Ne demek istediğini anlamadım ama konuşmama izin vermeden devam ettiğinde onun aslında ne için kendine bu kadar kızdığını kavrayabildim.

"Senem'e o kadar çok kızarken resmen gözümün önünde olup biteni görmemişim. Bir de aranızda hiçbir şey geçmedi diye kendimi avutuyorum. Ne kadar aptalım. Gerçi o yarışlara geldiğin gece aranızda bir şeylerin olacağını hissetmiştim ama sen sonra sürekli tersleyince ihtimal bile vermedim. Bir daha da aklımın ucuna getirmedim."

En başından beri ben de Gökçe'nin bir şeyler sezdiğini tahmin etmiştim ama cesaretimi toplayıp ona açılamamıştım. Açılamadığım gibi davranışlarım da onun aklını karıştırmıştı.

"Ama gerçekten helal olsun Demir'e. Biliyorsun, her yiğidin harcı değildir iki kişiye karşılık tek başına mücadele etmek ki Demir de kaslı falan değil yani. Bildiğimiz cılız bir çocuk. Seni gerçekten büyük bir vahşetten kurtarmış."

Sesimi çıkarmadan başımı sallayarak Gökçe'yi onayladığımda onun gözlerinde ilk defa Demir'e karşı düşmanlık görmedim. Aksine bu kez hayranlıkla ışıldıyordu gözlerinin içi.

"Nasıl başardın peki? Tüm bunları içinde bastırmayı yani," diyerek sessizliğimi fırsat bilip konuşmaya devam ettiğinde üzerimdeki yükü bırakmak istercesine omuzlarımı düşürdüm.

"Başaramıyorum ki. Bazen sanki duygularım kendiliğinden çıkıveriyor ortaya ve elim ayağıma dolanıyor. Aklımı kaybediyorum. Bir yanım çok korkuyor ama diğer yanım da çok istiyor."

"Sen gerçekten bu çocuğa..." Başımı yere eğip parmaklarımla oynamaya başladığımda cümlesinin devamını getiremedi Gökçe. Başımı kaldırıp tekrar gözlerinin içine baktığımda ise yüzündeki tebessümde hiçbir suçlayıcı ifadenin olmadığını gördüm.

"Kendimi bildim bileli hep doğru olanı yapmak istedim ama şimdi neyin doğru, neyin yanlış olduğunu kestiremiyorum. Hissettiğim tüm bu duygu karmaşasına da anlam veremiyorum. Çok çaresizim." Sesim neredeyse yok olurcasına kısılırken Gökçe'nin yüzündeki tebessüm alaylı bir ifadeye dönüştü ve gözlerimin içine bakarak oldukça sesli bir şekilde kahkaha attı.

"Belli belli! Baksana, çocuğa resmen, *'Seni teşekkür amaçlı öptüm,'* demişsin. Gerçekten böylesine saçma bir fikir nasıl geldi aklına? Merak ediyorum doğrusu." Ağlanacak halime gülmesi bir nebze olsun beni de keyiflendirmişti.

"O an için ne yapacağımı bilemedim ki, gerçi bundan sonra ne yapmam gerektiğini de bilmiyorum."

"Tahmin edebiliyorum. Söz konusu en yakın arkadaşı ya da kardeşiyse çaresiz kalabiliyor insan ya da benim gibi bencilce davranıp kaybetmeyi göze alıyorsun."

Gökçe örnek olarak Bahar'la yaşadıklarını vurguladığında cumartesi günü Oğuz'la aramda geçen konuşmayı bana tekrar hatırlattı. Ses tonu daha çok Bahar'ı özler gibi çıkmıştı. Oğuz'un sözleri ise hâlâ kulağımda yankılanıyordu. Bir gün Senem'le aramızın açılmasına Demir'in neden olacağını söylemişti. *Yoksa o bir gün bana çok mu yakındı? Sonumuz Gökçe ve Bahar gibi mi olacaktı? Arkadaşlığımız bitecek, geriye sadece bilinmeyenler mi kalacaktı? Birbirimizin yüzüne bile bakmayacak, aynı evde yaşayıp başımızı mı çevirecektik? Düşüncesi bile berbat bir kâbustan çok daha kötüydü.*

"Senem nasıl da çabuk umutlandı," dediğinde Gökçe bakışlarını Senem'in bulunduğu tarafa çevirmişti. Ben de onun sayesinde tekrar bakmıştım Senem'in heyecanla yanındakilere neler anlattığına. Dün sadece Damla yanındayken şimdi çevresi daha da kalabalıktı sarışının. Hatta üst sınıflardan birkaç kız bile onunla sohbet ediyordu.

"Bir de dün akşam evden çıkışını görseydin, resmen havalara uçuyordu."

"Sarışınlığı doğal olsa gerek," diye mırıldandığında gözlerimi devirmeme engel olamadım. Başka bir zamanda olsaydı bu imayı yaptığı için ona çok kızardım ama bu kez ben de o sarışınlığın doğal olduğunu düşünüyordum.

"Yalnız Aybüke'ye de iyi malzeme çıktı. Gördüğü yerde ate

gezen o kızı ilk defa üzgün görmüştüm. Başlarda dedikodunun gerçekliğine inanmayıp Senem'le bayağı bir dalga geçmişti ama Demir'in ilgiyle yaklaştığını gördüğünde ise o dalga yüzüne büyük bir öfke olarak yayılmıştı.

Aybüke'nin nasıl biri olduğunu çözemiyordum. Bir bakıyordum çevresine egoyla yaklaşan, kendini bir şey zanneden biri, bir bakıyordum önemsemeyeceğini düşündüğüm bir meseleye bile üzülen bambaşka biri.

Bazen asla çözemeyeceğimizi düşündüğümüz insanlar tanırdık. Yüzlerine yerleştirmiş oldukları maskelerden dolayı bizden sakladıkları diğer tarafı bir türlü göremez, maske kalktığında ve gerçekler gün yüzüne çıktığında ise aslında koca bir yanılgıya kapıldığımızı fark ederiz. Dün Aybüke yanıma gelip de benden özür dilediğinden bu yana aynen böyle düşünüyordum. Etrafına *ben en güzeliyim, ben en havalısıyım, ben en birinciyim* izlenimleri verse de aslında kimsenin görmediği ama benim fark ettiğim başka bir tarafa sahipti. *Vicdanlıydı.* Pek göstermiyordu belki ama yine de böyle hissediyordum.

"Bu durumda dans okulunu ne yapacaksın peki?" Gökçe'nin aramızdaki sessizliği bozup yeniden konuşmasıyla bakışlarımı Aybüke'nin üzerinden çekerek ona çevirdim.

Bir de dans okulu mevzusu vardı tabii. Bunun üzerine bayağı vakit harcamış ve çok düşünmüştüm. Aklımda ise sadece tek bir karar belirmişti.

"Ortamı sevmeye başladım ama buraya kadarmış. Bugün gidip son kez dans ettikten sonra kaydımı aldıracağım. Onunla daha fazla aynı yerde duramam."

"Emin misin?"

"Başka şansım yok."

Esma Teyze'nin bu dans okulu meselesinde ne kadar ısrarcı olduğunu hatırladıkça aldığım kararı pek içime sindiremiyordum ama bir şekilde yerimi bilmem gerekiyordu. Onunla olduğum her an, her dakika yaşanacaklar beni daha da zorlayacaktı. Bu yüzden de bir yerden başlayıp bazı saçmalıklara son vermem gerekiyordu. Fakat yine de bugün, son bir kez gidip o küçük çocukların gözlerindeki umudu görmeliydim. Onların arasında dans etmek,

kendimden geçmek ve yüzlerinde oluşacak her bir heyecana şahit olmak istiyordum.

Gökçe almış olduğum bu karara itiraz etmek istercesine kaşlarını çatıp dudaklarını araladığında, aniden konuşmaktan vazgeçti çünkü duyduğum ayak seslerinden anladığım kadarıyla yanımıza biri gelmişti. Başımı çevirip gelen kişiye baktığımda ise Gökçe'nin neden sustuğunu anlamıştım.

"Biraz konuşabilir miyiz, Nisa?"

Yanımıza gelenin Bahar olduğuna şaşırmıyordum. İşin aslı tüm gün boyunca zaten olabildiğince ondan kaçmıştım ama biliyordum ki öğle arasında bu pek de mümkün olmayacaktı. O da bana neler olup bittiğini soracak ve bir şekilde yüzleşmem gereken gerçekleri suratıma çarpacaktı.

"Kızın canı zaten çok sıkkın Bahar. Sonra konuşun ne konuşacaksanız." Benden önce davranan Gökçe'ye teşekkürlerimi belirten bakışlarımı gönderirken Bahar'ın ise pes etmeyeceğini tahmin edebiliyordum.

"Canını sıkanın ne olduğunu bildiğim için geldim." Açıklamasını yaptıktan hemen sonra bana dönüp, "Lütfen Nisa," diye direttiğinde oturduğum yerden kalktım. Bundan daha fazla kaçmayacaktım.

"Birazdan gelirim," diyerek Gökçe'ye mırıldandığımda tebessüm ederek başıyla beni onayladı. En azından anlayışlı yaklaşıp Bahar'a çemkirmediği için mutluydum.

Bahar'ın arkasından yürüyüp etraftaki öğrencilerden iyice uzaklaştıktan sonra bir ağacın altındaki gölgede durduk. Ellerini beline yerleştirerek bana dik dik baktığında Gökçe'den işitmediğim azarı Bahar'dan işiteceğimi anladım.

"Neler oluyor, Nisa?"

"Ne demek istiyorsun, Bahar?"

"Kardeşinden ve ortalıkta dönen saçmalıktan bahsediyorum." Senem'den hoşlanmadığını defalarca belirtmişti ve şimdi yine üstüne basarak kuruyordu cümlelerini. Hatta bu kez iğrendiğini bile açık açık belli ediyordu.

"Neden hesabını gidip Demir'le yapmıyorsun?"

"Yapmadığımı mı zannediyorsun? Bir bakıyorum bana başka bir şey diyor, sonra bir bakıyorum bambaşka bir şey yapıyor. Gerçekten size ne oluyor, Nisa?" Kollarımı göğsümde birleştirerek ayaklarımla yerde ritim tutmaya başladığımda, Bahar sergilediğim tavırdan hoşlanmamış olacaktı ki omuzlarımdan tutarak beni durdurdu. Onun bu ani hareketinden dolayı ben de hızla kendimi geri çekerek ondan uzaklaştım.

"Demem gereken her şeyi dün *ona* da söyledim. Gidebilir miyim artık?"

Amacım Bahar'ı kırmak ya da üzmek değildi ama o Demir'in en yakın arkadaşıydı ve söyleyeceğim küçük bir kelimenin bile ona dokunacağını biliyordum. Bahar gerçekten harika bir kızdı ama bu bizim meselemizdi. Bu yüzden artık daha fazla uzatmamalı ve hatta mümkünse geri çekilmeliydi.

Arkamı dönüp Gökçe'nin bulunduğu çardağa doğru ilerlemeye başlayacağım sırada yeniden konuşunca adımlarımı durdurmak zorunda kaldım.

"Bana, *'kızı kazandım,'* demişti. Nasıl heyecanlandığını ya da nasıl mutlu olduğunu görmedin bile. Sana karşı neler hissettiğini görmek istemiyorsun. Gözlerini kapatıyorsun. Oysa sen de aynı şeyleri..."

"Hissetmiyorum." Sonunu getirmesine izin vermeden ona dönüp ben noktaladım başladığı cümleyi. Bunun sürekli yüzüme çarpılması tenime batırılan dikenlerden farksızdı. *Evet, aynı şeyleri hissediyorum ama yapamayacağımı, onunla olamayacağımı, buna boyun eğemeyeceğimi şimdiye kadar anlamaları gerekirdi.*

"Gözlerin gerçeği söylerken dudaklarından dökülenlere inanmamı bekleme, Nisa." Dudaklarım bir kez daha itiraz etmek için aralandı ama söyleyecek bir şeyim olmadığı için geri kapandı. *Ne söyleyebilir ya da daha ne kadar inkâr edebilirdim ki?* Fakat öylece pes edemezdim. Bir şeyler söylemek için tekrar harekete geçeceğim sırada Bahar'ın ela gözlerindeki yalvaran bakışlar başka bir ifadeye büründü ve omzumu tutan bir elle söylemek istediklerimi de yutmak zorunda kaldım.

"Kızı daha fazla zorlama, Bahar."

Oğuz'un nereden ya da nasıl geldiğini bilmiyordum ama tam zamanında yardımıma koşmuştu. Kolunu iyice omzuma dolayarak

beni Gökçe'nin bulunduğu tarafa çevirdi ve arkamda Bahar'ı bırakarak beni yürümeye zorladı. Gözlerinin içine bakıp dudaklarımı kıpırdatarak teşekkür ettiğimde, gülümseyerek sadece göz kırptı. Neden bilmiyorum ama Oğuz'un saniyelik gülüşü ansızın içimi ısıtmıştı. Beni gerçekten zor bir durumdan kurtarmıştı yoksa asla Bahar'la mücadele edemezdim.

Gökçe'nin yanına döndüğümüzde bir bana, bir de Oğuz'a bakmıştı. Neler olduğunu bilmek istiyordu ama tekrar tekrar aynı şeyleri söylemek istemiyordum. Oğuz'un ona *sonra konuşuruz* dercesine attığı bakışların ardından ise başını sallayıp teselli etmek istercesine kolumu sıvazladı. Fakat aramızdaki bu sessizlik o kadar da uzun sürmedi. Can'ın koşturarak yanımıza gelip okulda dönen dedikoduyu bir kez daha dile getirmesiyle film bir kez daha başa sardı.

"Lan oğlum! Ortalıkta dönen dedikodu doğru mu? Senem'le Demir harbi çıkıyor mu?"

"Bir sus lan!" diyerek Oğuz, Can'ın ensesine doğru oldukça sert bir şaplak geçirirken, ben de yüzümü ellerimin arasına alıp başımı eğdim ve yerdeki taşları parmaklarımın arasından izlemeye başladım.

"Ne dedim şimdi ben ya?"

"Ayy, Can! N'olur bir de sen başlama!" Gökçe de Can'a susması için talimat verirken ben başımı yerden kaldırmıştım. Ama Can'ın meraklı gözleri bu kez de benimle buluşmuştu.

"Nisa, ne oluy...?" Konuşmasına izin vermeden hızla oturduğum yerden kalkarak hareketlendim.

"Artık sınıfa gidelim mi? Lütfen!" Ani çıkışımla birlikte üçü de gözlerimin içine baktığında cevap vermelerine izin vermeden arkamı dönüp hızla yürümeye başladım. Bu konuyu konuşmaktan, bu konunun sürekli dile gelmesinden çok bunalmıştım.

Oğuz bana yetişerek yanımda yürümeye başladığında Can ve Gökçe de arkamızda kalmıştı. Binaya girip merdivenlerden sınıflara doğru çıkarken etrafta dönen dedikodu hâlâ aynıydı. *Senem ve Demir'i konuşuyorlardı.* Duymazlıktan gelmek için çabalıyordum fakat hemen arkamdan gelen Gökçe bile olanları sessizce Can'a anlatmaya çalışıyordu.

Bizim sınıfın bulunduğu kata çıktığımızda Can hâlâ Gökçe'ye bir şeyler soruyordu. Ona dönüp artık susması gerektiğini belirtircesine kaşlarımı kaldırdığımda ağzına fermuar çeker gibi yaparak sırıttı. Gülümsemeye çalışarak tekrar önüme döndüğümde artık sınıfın kapısına ulaşmıştık. Fakat tam içeriye girecekken birine çarpınca olduğum yerde kalakaldım. Biraz olsun gülümsemeye sebep bulan dudaklarım, onu görmenin verdiği etkiyle aniden eski üzgün hâlini almıştı. Bir çift açık kahverengi göz ise beni resmen delip geçmişti. *On yedi yıllık hayatımın belki de en karmaşık dönemini yaşamama neden olan kişi tam karşımda duruyordu.*

"Geri zekâlı! Manyak! Çok yanlış seçim yaptın, Demir, çok!" Aybüke'nin sınıftan gelen bağırışlarını işittiğimde neden burada olduğunu anlamıştım. Gün boyu Aybüke, Senem'le o kadar çok uğraşmıştı ki birinin buna son vermesi gerekmişti. *Eh, olaya ben dâhil olamıyorsam, sözde sevgili duruma el atmalıydı.*

Sınıfa girmek için hareket etmek istediğim sırada o da benimle birlikte hareket edince ikimiz de olduğumuz yerde çakılı kaldık. Ne ben gözlerimi ondan alabiliyordum ne de o bıçak gibi keskin bakışlarını üzerimden çekiyordu. Tüm gün ona baktığım her an gözlerini benden kaçırırken şimdi tam karşımda duruyordu. Oysa ikimiz de aynı şekilde bakıyor, aynı şekilde hissediyorduk. *Sinirliydik, öfkeliydik, kızgındık. Hangimiz daha suçlu, hangimiz daha masumdu? Belki de eşittik.*

Ben susmayı tercih ederek hayatımın aptallığını yapmış, o ise canımdan parçayı kendi oyununa alet ederek her şeyi batırmıştı. Bağırmak istiyordum. Hatta omuzlarından itip, tüm gücümle ona vurmak istiyordum ama yapamıyordum. Bir şey beni engelliyordu. Engelleyen şey tüm suçun ona ait olmamasıydı. Aslında kabahatin en büyüğü bendeydi ama ben yine de onu suçlamak istiyordum. Belki ancak o zaman üzerimdeki bu ağır yük biraz olsun hafiflerdi.

"Çekil lan kızın önünden."

Oğuz, kolunu omzuma atıp beni iyice kendine çekerek konuştuğunda bana attığı sert bakışları bu kez de ona doğrultmuştu. Sesini çıkarmıyor, hiçbir şey söylemiyordu. Öfkesini göstermek için konuşmasına da gerek yoktu. Açık kahverengi gözlerindeki o öldürücü ifade her şeyi ortaya koyuyordu. Bakışlarını tekrar bana çevirdiğinde kendimi çırılçıplak kalmış gibi hissettim. Öyle kötü

bakıyordu ki bana ve omzumdaki kola... Benden iğreniyormuş gibiydi. *O bana böyle bakarken neden bu kadar çok incinmiş hissediyordum? Kızıp bağırmam gerekirken neden yapamıyordum? Neden konu o olduğunda ben, ben olamıyordum?*

Omzuma çarparak yanımdan rüzgâr gibi geçip gittiğinde gözlerimden düşen damlaya engel olamadım. Bakışlarım ansızın onun gittiği koridora kaydı. Arkasını dönüp de bir kez olsun bakmamıştı bile. Dudaklarım gidişinin hüznüyle iyice büzülürken boğazımdaki yumruyu yutmak ve gözlerimde biriken damlalara da hâkim olmak zorundaydım. Ağlamayacaktım. Her ne olursa olsun, ağlamayacaktım. Kimse benim onun için ağladığımı görmeyecekti. Kimse ona karşı olan hislerimi anlamayacaktı, bilmeyecekti. Vazgeçmek zorundaydım. Bir kez daha kalbimin yerinden çıkacakmışçasına atmasına neden olan o kişiden vazgeçmek zorundaydım. *Ben vazgeçiyorum Demir ama lütfen sen vazgeçme.*

6. BÖLÜM

Okulun son saatlerinde olanlardan ve Bahar'ın üstüme gelmesinden dolayı geriye kalan derslerde sessizliğimi korumayı tercih ettim. Hatta bana sorulan soruları bile cevaplamayıp *bilmiyorum* dercesine tavır takındım. Bu okula geleli çok olmasa da öğretmenlerim zeki olduğumu bildiğinden son zamanlardaki tavrımı gördükçe şaşırıyorlardı. Malum, son günlerde yaşadıklarımdan sonra okula geldiğim ilk zamanki *inek* halimden pek de bir eser yoktu. *Ben bile kendime şaşırıyordum.*

Tüm gün yanımda oturan Gökçe sadece beni anlamaya çalışmakla kalmamış, aynı zamanda kimsenin yapmadığını yaparak beni kendi halime bırakmayı tercih etmiş ve üstüme gelmemişti. Nerede, nasıl davranması gerektiğini çok iyi biliyordu ve bazı zamanlarda gerçekten kurtarıcım oluyordu.

Okul çıkışında Demir ansızın ortalıktan kaybolurken Oğuz ise beni ve Senem'i eve bırakabileceğini söylemişti. Fakat Senem'in kendi dünyasında kurduğu hayallerle daha fazla uğraşmak istemediğimden onu kibar bir şekilde reddettim. Aslında tüm ön yargılarıma ve içimde biriktirdiğim kuruntulara rağmen Oğuz'la gidebilir ve kafamı dağıtmasını sağlayabilirdim. Uzatacağım beyaz bayrağı havada kapardı. Garip ama farklı bir etkisi vardı üzerimde. Ne kadar kızsam da onunla konuştuğumda kendimi bir şekilde rahatlamış hissediyordum. Açık sözlülüğüyle Mustafa'ya çok benziyordu ama *sadece bu kısmı tabii.*

Sedat Abi'nin bizi okuldan almasıyla eve gidiş yolunda durumlar farklıydı. Arka koltukta Senem'le birlikte otururken gözlerim ister istemez onun telefonuna kayıyordu. En son gördüğüm şey ise Demir'e mesaj attığıydı. Akşam bir şeyler yapıp yapamayacaklarını sormuş ve ben ondan gelen cevabı göremeden telefonu kapatmıştı. Senem'in söylediğine göre artık sınıfta da aynı sırayı

paylaşıyorlardı. *Gerçekten sevgili miydiler? Demir ona nasıl davranıyordu? İlgili miydi? Yoksa sırf benden intikam almak istediği için mi Senem'e yaklaşmıştı?* Cevaplarını bilmediğim sorularla yüzleşmek üniversite sınavına girmekten bile daha çok korkutuyordu beni.

Eve vardığımızda cevapsız sorularımı bir kenara atarak hızla hazırlanmaya koyuldum. Her ne kadar Esma Teyze henüz bilmese de, bugün dans okulundaki son günüm olacaktı ve ben bir saniyesini bile kaçırmak istemiyordum. *İşte şimdi de sırf bu yüzden buradaydım.*

Salondaki büyük dev aynanın karşısına geçmiş bir yandan üzerimdeki narçiçeği rengindeki elbisenin ince askılarını düzeltirken diğer yandan da karnımı içime çekmeye çalışıyordum. Bu hareketi kilolu olduğumdan değil, pek işe yaramasa da rahatlamak için biraz solunum egzersizi iyi gelir diye yapıyordum. *Nefesini tut ve sonra geri bırak.*

Ellerim üstümdeki elbisenin kumaşında gezintiye çıktığında suratım çoktan düşmüştü bile. Dans okuluyla ilgili her şeyi öğrenmek isteyen Esma Teyze'ye bugünkü provalarda yer alacağımı söylediğimde mutlu olmuş ve bana gizlice bu elbiseyi almıştı. Bedenimi, boyumu ya da zevkimi nasıl tutturmuştu bilmiyorum ama aldığım kararın onu hayal kırıklığına uğratacağından emindim. Herkesten çok istiyordu burada devam etmemi. İşin aslı bu ortamı yeni yeni sevmeye başlarken ben de bırakmak istemiyordum ama bir şekilde buna mecburdum. Yaşananlardan sonra onunla aynı ortamda daha fazla duramazdım.

Dizlerimin hemen altında biten elbiseyi ellerimle son bir kez daha düzelttikten sonra dalgalı koyu kahverengi saçlarımı da küçük bir tokayla arkadan topladım. Aydan Hoca'nın bir an önce gelmesini beklerken bakışlarımı da koca salonda yer alan diğer dans öğrencilerinin arasında gezdirdim. Bir kısmı bugünkü ders için ısınma hareketleri yaparken diğer bir kısmı ise yere bağdaş kurmuş, kendi aralarında sohbet ediyorlardı.

Koridordan gelen ayak sesleriyle bakışlarımı Aydan Hoca'nın geldiğini ümit ederek kapıya çevirdim. Fakat kapıdan içeri Aydan Hoca değil de tanımadığım biri girdi. Dans okulunda pek vakit geçirdiğim söylenemezdi ama şu ana dek katıldığım derslerde bu yeni yüzü görmediğimden emindim. Uzun boylu ve beyaz tenliydi. Siyaha yakın koyu renkteki hafif dalgalı saçları tenine ayrı bir hava

katmıştı. Benden birkaç yaş büyük olduğunu göz ardı edersek aslında oldukça yakışıklıydı. Kirli sakalını sıvazlayarak salonun ortasına doğru yaklaştığında göz göze geldik. O an gözlerinin ela olduğunu fark ettim. Elindeki büyük spor çantasını oldukça sert bir şekilde yere bıraktığında salonda tok bir ses yankılanınca tüm bakışlar onun üzerinde toplandı. *Pekâlâ, kimdi bu çocuk?*

"Selam millet," diyerek seslenirken ellerini kot pantolonunun cebine atmış ve sırıtmaya başlamıştı. Ses tonu da en az yüzü kadar karizmatikti.

Salondaki çoğu kişinin bakışlarında hem şaşkınlığı hem de sevinci gördüğümde kendi aralarında çoktan fısıldaşmaya başlamışlardı. Bazıları ise oturduğu yerden kalkarak yeni gelen çocuğa sarılıyorlardı. Aynanın karşısında prova yapan Ceren ise karşılaştığı manzarayla aniden durmuş ve yeni gelen çocuğun tarafına dönerek hızlı adımlarla yanıma gelmişti.

"Eren? Ne işin var senin burada?" diyerek hararetle sorduğunda karşımızdaki çocuğun adının Eren olduğunu öğrenmiştim.

"Şey... Kuzenim olur kendisi. Aynı gün doğduğumuz için annelerimiz adlarımızı böyle kafiyeli koymak istemişler. Eren, Ceren." Ortamda Eren'i tanımayanın sadece ben olduğumu Ceren'in bana açıklama yapmasından anlamıştım. Anladığımı belirtircesine başımı salladığımda tekrar kuzenine dönmüş ve ellerini belinde birleştirmişti.

Eren, "Duydum ki yardıma muhtaçmışsınız," dediğinde hemen yanı başımda bulunan Ceren verdiği cevaptan pek hoşnut kalmamış olacaktı ki gözlerini devirerek nefesini sitemle dışarı bıraktı. Tam ağzını bir şeyler söylemek için açtığı sırada ise Aydan Hoca ellerini çırparak topuklu ayakkabılarıyla girdi salona.

"Eren'i bizzat ben çağırdım çocuklar. Bildiğiniz üzere gösterilerimizin koreografilerini o tasarlıyor."

Aydan Hoca açıklamasını yaparken gizlice Eren'i inceledim. Kimse beni onunla tanıştırma gereğinde bulunmadığı için bakışlarımı bir müddet üzerinden çekemedim. Ansızın bakışları bir kez daha benimle buluşurken önce gözlerini kıstı, ardından ise ayaklarımdan başlayarak gözlerime dek beni merakla bir güzel süzdü. Benim onu tanımadığım gibi o da beni tanımıyordu. Aramızdaki

bu yabancılığı yadırgamıyordum fakat Aydan Hoca'nın söyledikleri-nden anladığım kadarıyla büyük bir sorumluluğu üzerinde taşıyordu Eren.

"Size kötü bir haberim var," diyerek konuşmaya devam ettiğinde Aydan Hoca, sınıfta bir uğultu koptu ama hocamız ellerini havaya kaldırarak uğultunun biraz olsun dinmesini sağladı.

"Kaçağımız henüz ortalıklarda olmadığı için gösterimiz yazın başına ertelendi. Ben de bu yüzden yeni bir koreografi oluşturması için Eren'i çağırdım. Artık bir yerlerden başlamamız gerekiyor yoksa bu yıl için her şeyi askıya almak zorunda kalacağız."

Koreografinin değiştiğini, daha doğrusu *onun* değiştirdiğini bana günler öncesinde Ceren söylemişti fakat şimdi Aydan Hoca'dan işittiklerim gün içinde kaçıncı defa unutmaya çalıştığım suçluluğumu bir kez daha bana hatırlatmıştı. Demir benim yüzümden çekip gitmişti ve şimdi her şey yine benim yüzümden tepetaklak oluyordu. Gözlerim yanmaya başlarken salondaki gürültü ve itiraz sesleri ise geçen her saniyede daha da artıyordu.

"Üzüntünüzü anlayabiliyorum çocuklar ama yapacak başka bir şey yok. Bizim Eren'le ofiste biraz işlerimiz var. Siz de bu arada ısınma hareketlerinize kaldığınız yerden devam edin."

Aydan Hoca, yanına Eren'i alarak arkasını dönüp salondan ayrıldığında ben de peşlerinden gitmek istedim. Muhtemelen yeni koreografi için hazırlıklara başlayacaklardı. Bu durumda benim burada olmamın pek de bir anlamı yoktu. Kaydımı sildirmek istediğimi ancak şimdi söyleyebilirdim. *Henüz bir şeye başlamamışken.* Fakat salondaki tartışmalar beni bir süre daha bulunduğum yere hapsetti. Salondakilerin bir kısmı Eren'in varlığından gayet memnun olup Demir'i suçlarken, bir kısmı ise koreografinin değiştirilmemesi gerektiğini savunuyordu. Üstelik koreografinin özellikle değişmemesini isteyenlerin başında ise Ceren yer alıyordu. Oldukça inatçı bir tavırla çevresindekilere Demir'i savunurken bir anda konuşması bölündü ve bilmediğim bir nedenden ötürü gözleri benim arkama doğru çevrildi.

"Her şey ancak bu kadar üst üste gelebilirdi zaten! Sonunda kaçağımız yuvasına döndü." Bir an benimle mi konuşuyor diye düşünürken arkamdan yaklaşan ayak seslerini fark ettim.

"Sana da merhaba, Ceren."

Duyduğum sesle aniden arkamı döndüğümde benimle değil de salona yeni giriş yapan Demir'le konuştuğunu anladım ve gözlerimi bir an olsun ondan alamadım. O bana göz ucuyla bile bakmazken ben gözlerimi ondan alamıyordum çünkü ilk defa onu bu şekilde görüyordum. Her ne kadar şu anda salondaki diğer tüm erkekler aynı kıyafetleri giymiş olsa da Demir üstündeki siyah keten pantolonu ve içine yerleştirip kollarını dirseğine kadar sıvazladığı beyaz gömleğiyle oldukça farklı görünüyordu. Kolundaki sargı ona pek yakışmasa da havaya kaldırmış olduğu saçlarıyla gerçekten çekiciydi.

"Yüzüne ne oldu senin?" diye bağıran Ceren onun yanına yaklaştığında, tıpkı bugün okulda Batuhan'ın yaptığı gibi yüzüne dokunmak istedi ama Demir geri çekilerek buna izin vermedi. "Ayrıca koluna da," diye devam ettiğinde ise Demir bir adım daha gerilemek zorunda kaldı.

"Bir yerlerden düştüm." *Nasıl hissediyorsun, Nisa? İçin parçalanıyor mu bari? Senin yüzünden çevresine de yalan söylüyor artık.* İç sesimi duymazdan gelerek aralarındaki konuşmaya kulak kesildim.

"İyi misin peki? Pek iyi görünmüyorsun."

"İyiyim, merak etme."

"Geldiğin iyi oldu. Eren burada." Ceren kuzeninin varlığından hiç de memnun olmayan bir tavırla konuşmaya devam ettiğinde Demir'in yüz ifadesindeki değişiklik Eren'den pek de hoşlanmadığının kanıtıydı.

"Ne işi varmış?" Ses tonu ise daha çok hesap sorar gibiydi.

"Sence?" diye sorduktan hemen sonra Ceren omuzlarını düşürerek, "Gösteri ertelenmiş. Aydan Hoca da bu yüzden onu çağırmış. Kimseye haber vermeden çekip gidersen olacağı buydu," diyerek açıklamayı sürdürdü. Demir, yüzünü sıvazlayıp ensesindeki saçları da kaşıdıktan sonra elindeki çantayı sert bir şekilde yere fırlattı. Yüz ifadesi gitgide daha da değişiyordu. Belli ki bu durum onu epey sinirlendirmişti.

"Ulan! Yemin ederim şans yok bende!" Bağırışıyla salondaki herkesin dikkatini çektiğinde gözleri gözlerimle buluştu. Bakışlarındaki

öfkeyi hâlâ görebiliyordum ama bu öfke bana mıydı, yoksa Eren'in buradaki varlığına mıydı, çözemiyordum.

"Oooo, Demir Bey! Buranın yolunu bilir miydiniz siz?" Aydan Hoca yeniden Eren'le birlikte salona girdiğinde Demir'in gözlerindeki öfke daha da büyüdü.

"Siz de yokluğumu hemen değerlendirmişsiniz hocam." İğneleyici bakışlarını hiç çekinmeden Eren'e doğrulttu. Eren ise onun söylediklerine pek de aldırmıyormuş gibi yaparak pişkin bir şekilde sırıttı.

"Çocuğum, haber vermeden gidiyorsun. Ne yapsaydım?"

Aydan Hoca'nın açıklamasına karşılık Demir, cevap vermek yerine sadece gözlerini devirmiş ve suskunluğunu korumuştu. Elinden oyuncağı alınmış küçük çocuklar gibi duruyordu karşımda. Suçlu hisseden tek taraf ben değildim anlaşılan.

"Bir daire oluşturun bakalım. Konuşmamız gerek. Eren, sen de geç bir yere. Nasılsa herkesi tanıyorsun," diye devam etti Aydan Hoca. Diğer öğrencilerle birlikte daire oluşturarak olacakları bekledik. Eren'in ela gözleri benimkileri bulduğunda, bu kez sadece bakmakla yetinmemiş adımlarını da bana doğru atmaya başlamıştı.

"Hayır, hocam. Herkesi tanımıyorum."

Tam karşımda durduğunda dairenin çevresindeki herkesin pür dikkat bize baktığını fark ettim. Eren'in sırıtışı yüzüne iyice yayılırken utanarak gözlerimi kaçırdım ve yine Demir'e yakalandım. Yüzündeki öfkenin daha da büyüdüğünü gördüğümde ise gözlerimi bu kez de ondan kaçırmak zorunda kaldım. *Hay, ben böyle işin ama ya!*

"Nisa bizim çömezimiz, Eren. Eren de bizim gösterilerimizi hazırlayan yetenekli bir öğrencimiz."

Aydan Hoca bizi tanıştırırken tebessüm etmeye çalıştım fakat koca bir dairenin çevresinde herkes size gözlerini dikmişken bu oldukça zor bir durumdu. Eren, yüzünden silinmeyen gülümsemesiyle tokalaşmak için bana elini uzattığında nezaketen de olsa geri çevirmeyerek avucumu ona doğru uzattım. Fakat tokalaşmak yerine elimi ters çevirmiş ve gözlerini benden bir saniye olsun ayırmadan dudaklarını oraya bastırmıştı. *Hop hop! Sen ne yapıyorsun yahu?*

"Daha önce böyle güzel bir çömezle karşılaşmamıştım." *Hadi canım sen de! Ben mi güzeldim? Benden mi bahsediyordu?*

Utanç seviyem bir tık daha yükselirken salondaki diğer kızların benden çok daha güzel ve bakımlı olduklarını hatırladım ama Eren'in üzerime doğrulttuğu bakışlardan anladığım kadarıyla gerçekten benden bahsediyordu. İltifatı karşısında ne yapacağımı bilemezken hâlâ avucunun içinde olan elimi hızla geri çektim.

"Yavaş..." Demir'in sert ses tonuyla ortamdaki sessizlik bozulurken dairedeki herkes bu kez de onun bulunduğu tarafa döndüğünde, "... gel istersen, arkadaşım," diyerek cümlesinin sonunu getirdi.

Yüzüme bir sıcaklık yayılırken gülmemek için kendimi tutup dudaklarımı birbirine bastırsam da diğer kızlar benim kadar başarılı olamamıştı. Kızların kıkırtıları salonda yankılanırken Demir'e yandan bir bakış attım ve onun da benimle birlikte gülmemek için kendini zor tuttuğunu fark ettim. Karşımdaki Eren bir bana, bir de Demir'e bakarken onunla aramızda ne olduğunu tartmaya çalışıyordu ama sadece o değil, salondaki diğer herkesin de Demir'in yersiz tepkisine anlam vermek ister gibi bir hali vardı.

"Her neyse," diyerek Aydan Hoca tekrar araya girdiğinde gerginlik biraz da olsa azalmıştı. Eren tekrar kendi yerine giderken Aydan Hoca da konuşmasına kaldığı yerden devam etti.

"Hepinizin partneri var. Önümüzdeki gösteride aynı şekilde devam etmek istiyor musunuz, yoksa değiştirecek misiniz?"

Konuyu yine başa sarıp gösteriye getirdiğinde herkes kendi arasında fısıldaşmaya başlamıştı. Ben de fırsattan istifade Aydan Hoca'nın yanına yaklaşarak bu durumdan sıyrılmak istedim. Nasılsa bugün son günümdü ve bu gösteriyle hiçbir alakam yoktu. Tam ağzımı açmak üzereyken adının Cenk olduğunu hatırladığım öğrenci sözü alarak diğerleri adına konuşmaya başladı.

"Değiştirmeyelim hocam. Hepimiz alıştık artık, devam edelim böyle."

Salonda bulunan herkes Cenk'i onaylarken Aydan Hoca'ya daha da yaklaştım. İşte şimdi kursu bırakacağımı söylemenin tam sırasıydı. Fakat daha ağzımı açamadan Aydan Hoca'nın bakışları

doğrudan Demir'in bulunduğu tarafa çevrildi ve ben de söyleyeceklerimi biraz daha ertelemek zorunda kaldım.

"Demir, sen ne yapacaksın?"

"Nasıl, ne yapacağım hocam?" Demir bir kaşını kaldırarak meraklı bakışlarla Aydan Hoca'ya döndüğünde ben de konunun nereye bağlanacağını bilmiyordum.

"Partnerin yok oğlum. Yine partnersiz star olmayı mı düşünüyorsun? Yoksa gösteriden tamamen ayrılmayı mı?"

Bu doğru sayılırdı. Daha okul partisinin gerçekleştiği gece Gökçe bana Demir'in dans okuluna gitmesine rağmen kimseyle dans etmediğini açıklamıştı. Üstelik burada geçirdiğim vakitlerde de onu çocuklar dışında kimseyle dans ederken görmemiştim. Gerçekten bir partneri yoktu. Fakat göz göze geldiğimiz kısa zaman diliminde yanaklarının kenarı hafif bir şekilde kırışmış, dudakları ise o çarpık gülümsemesiyle kıvrılmıştı. Neden sinsi bir şekilde gülümseyerek bana baktığını ise anlamıyordum.

"Partnerim var benim." Doğrudan gözlerimin içine baka baka kurmuştu bu cümleyi. Suratım verdiği cevapla ansızın düşerken gözlerimi onunkilerden kaçırdım. *Hani partneri yoktu bu çocuğun? "Çünkü beni ilk defa bir kızla dans ederken görüyorlar," dediğinde yalan mı söylemişti? Demek ki yalan söylemiş, kandırmıştı ben de dâhil herkesi. Kimdi acaba partneri? Güzel miydi? Tüm bunları neden merak ediyordum ki?*

"Öyle mi? Bizim niye haberimiz yok?" diye sorduğunda Aydan Hoca resmen duygularıma tercüman olmuştu. *Evet, neden bizim haberimiz yok bu partner mevzusundan?*

Suratım gitgide asılırken onun sırıtışı ise aynı oranda artıyordu. *Neden gülüyordu ki? Çok mu komikti? Bana yalan söylemişti!* Sinir bozucu gülümsemesine daha fazla tahammül edemeyeceğim için ona bakmak yerine gözlerimi yerdeki fayanslara çevirdim. Karelerin içindeki motifler yaşadığım andan daha iç açıcıydı.

"Nisa, hocam." Duyduğum sesle gözlerim yuvalarından fırlayacakmış gibi açıldığında başımı hızla yerden kaldırarak ona çevirdim. Gözlerindeki o kurnaz ifade kastettiği Nisa'nın ben olduğumu haykırıyordu.

"Oooooo!"

Başta Ceren olmak üzere salonda bulunan herkesten bir yaygara koparken kaşlarımı iyice çatarak ona, *sen ne yapıyorsun* dercesine bakmaya başladım.

"Ne saçmalıyorsun sen?" Sesim tahmin ettiğimden daha yüksek ve sert çıkarken Aydan Hoca bir bana, bir de Demir'e bakıyordu.

"Hocam, benim partnerim hemen yanınızdaki çirkin kız." İşaret parmağıyla doğrudan beni göstermişti.

"Çirkin mi?" *Nelere takılıyordum böyle? Bir çirkin bir güzel, maymuna çevirdiniz iyice beni!*

"Ya ben neredeyse hiçbir şey bilmiyorum. Ne partnerinden bahsediyorsun?" *Sen dansla, duyguları karıştırmışsın, Demir!*

Ne yapmaya çalışıyordu, amacı neydi bilmiyordum ama saçmaladığı kesindi. Birkaç hareket dışında hiçbir şey bilmiyordum ve söz konusu koca bir dans gösterisiydi. *Başına bela mı almak istiyordu?* Üstelik daha kursu bırakacağımı söyleyememiştim bile!

"Öğrenirsin. Ne var bunda?" Dans etmeyi bilen birisi için bunu söylemek ne kadar da kolaydı. Sanki bir eşyanın yerini değiştirmekten bahsediyorduk. *Gerçekten beni umursamıyor muydu yoksa düşünme yetisini mi kaybetmişti?*

"Ne demek *ne var bunda*? Gösteriye falan çıkamam ben. Hocam, kendi kendine konuşuyor bu."

"Hayır, kendi kendime konuşmuyorum. Partnerim sensin. Sen olacaksın. Sen oldun. Konu kapandı."

İtirazlarımı duymazdan gelerek kendi bildiğini okurken beni daha da zor durumda bırakıyordu. Beni gerçekten düşünmüyordu. Hatta o kadar düşünmüyordu ki benim inatçılığıma karşılık iki katı bir inatçılık sergiliyordu. Gözlerimi kısıp dudaklarımı büzerek Aydan Hoca'ya yalvaran bakışlarımı gönderdiğimde iki elini de havaya kaldırarak karışmadığını belli etmiş ve geri çekilmişti. Tekrar gözlerimi Demir'e diktiğimde ise bana hiç aldırmadan omuz silkti. Onu gerçekten çözemiyordum. Bugün okulda neredeyse yüzüme dahi bakmazken, şimdi partnerinin ben olduğumu söylüyordu. *Amacı neydi? Böyle yaparak nereye varmayı planlıyordu? Yoksa beni zor durumda bırakmaktan zevk mi alıyordu?*

"Yalnız bir alev aldı buralar. Ne oluyor? Bilelim hani." Sinirlerim zaten duman altındayken Eren'in imalı bir şekilde konuşması beni daha da sinirlendirmişti.

"Aralarındaki etkileşimi inkâr etmekte üstlerine yok kuzen," dediğinde Ceren, ağzım bir karış açılarak ona baktım. Eren anladığını belirtircesine başını sallarken, Ceren ise omuzlarını düşürdü ve gözlerimin içine bakıp dişlerini göstererek gülümsedi.

"Kim inkâr ediyormuş?" diyerek yanıma gelen Demir'e dayanamayıp elimin tersiyle bir tane geçirdim. Fakat daha birkaç saniye geçmeden sızlanmaya başladı.

"Kızım, şu elinin ayarı cidden yok ya!" diye bağırdığında yine yanlış kola isabet ettirdiğimi anladım. *Hay aksi!*

Aydan Hoca, "Yeter artık!" diye bağırdığında yaramazlık yaparken yakalanan çocuklar gibi sineye çekildik.

"Siz ikiniz kendi aranızda halletmeye çalışın bu durumu," dediğinde doğrudan Demir ve bana bakarak konuşmuştu. *Nasıl kendi aramızda halledebilirdik ki? Bu Kedi Yavrusu benden de inatçıydı.*

"Ama hocam," diye söze başladığım sırada elini havaya kaldırarak beni susturdu.

"İtiraz kabul etmiyorum, Nisa." İtiraz kabul etmiyordu ama benim söylemek istediklerim başkaydı. *Oysa ben bugün buraya kursu bırakmaya gelmiştim, Demir'in partneri olmaya değil!*

"Bizim Eren'le yapmamız gereken bazı işler var. Sizler de çalışmanıza dönün. Marş marş!"

Aydan Hoca, Eren'e gelmesi için başıyla işaret ettikten sonra arkasını dönüp salondan hızla çıkmıştı. Koca salondaki meraklı bakışların arasında bir başıma kalmışken ne yapacağımı bilmiyordum. *Oysa ne planlamıştım?* Bugün sildirecektim kaydımı ama Demir sağ olsun bunu da kursağımda bırakmayı başarmıştı. Gerçi hâlâ geç sayılmazdı. Sonuçta gösteri ertelenmiş ve ben de henüz onun partneri olduğumu kabullenmemiştim. Yani itiraz hakkım hâlâ geçerliydi. Bunu göz önünde bulundurarak Aydan Hoca'nın yokluğunu fırsat bilip soluğu Demir'in karşısında aldım. Onu bu saçmalıktan vazgeçirmenin bir yolu olmalıydı.

"Ne yaptığını zannediyorsun sen?!" Salondaki bakışların üzerimizde toplanmasını umursamadım. Hiçbir güç o gösteride bulunmamı sağlayamazdı.

"Diyeceğimi biraz önce dedim, Nisa."

"Ne demek *diyeceğimi dedim*? Ya sen manyak mısın? Ben doğru düzgün dans edemiyorum, hiçbir şey bilmiyorum. Başına bela falan mı almak istiyorsun? Onu da geçtim, koca bir gösteriden bahsediyorsun, Demir. Bak, heceleyerek söylüyorum. *Gös-te-ri.* Nasıl katılırım? Nasıl beceririm? Bir kere heyecandan pat diye bayılırım ben!" Kıkırdadı. Tek tepkisi kıkırdamak oldu. Karşımda resmen benimle dalga geçercesine kıkırdıyordu. Hatta kıkırtısı artık seviye atlamış ve kahkahaya dönüşmüştü.

"Ya ne pişkin pişkin gülüyorsun? Gülmesene!"

Hırsımdan yumruk yaptığım ellerimle omzuna doğru vurmak istemiştim ki son anda kolundaki sargıyı hatırlayıp kendimi dizginlemek zorunda kaldım fakat o benimle eğlenmekten bir saniye olsun vazgeçmedi. Hatta kahkahası boyut atlayarak bulaşıcılık seviyesine yükselmişti. Salondaki çoğu kişi de ona eşlik ettiğinde iyice kendimi rezil bir duruma düşürdüğümü fark ettim. Daha fazla dayanamayıp yumruğumu omzuna geçirmek için hareketlendiğim sırada elimi havada yakalayıp beni kendine doğru çekti. *Herkesin ortasında ne yapıyorsun be çocuk?* Salondakiler bizi dikkatle izlerken Demir'in bir eli hâlâ yumruğumu tutuyor, diğer eli ise belimi kavrıyordu. Gözlerini benimkilere kenetleyip sırıtışını genişletirken omuzlarından iterek hızla ondan uzaklaştım. Ne yapmaya çalıştığına gerçekten anlam veremiyordum. Okulda yüzüme bakmıyor, Senem'e çıkma teklif ediyordu ama şimdi koca salonun ortasında herkes bizi izlerken beni kendine çekiyordu. Kesinlikle akıl sağlığımla oynuyordu.

"Bu kadar korkmana gerek yok, Nisa. Ben sana öğretirim."

Ceren yanımıza yaklaşıp da omuzlarımdan tuttuğunda *hayır* dercesine başımı salladım. Emin olduğum bir şey varsa bu gösteride yer almak istemediğimdi. Daha önce bir topluluğun beni izlediği herhangi bir aktivitenin içinde yer almamıştım, kaldı ki gösteriye çıkacağım. *Hayatta olmaz.* Bir kere ben çok heyecanlanırdım. Elim, ayağıma dolanır her şeyi mahvederdim. Hem heyecandan altıma yapmayacağım ne malumdu? *Yok yok, hayatta olmaz! İmkânı yok!*

Demir, gözlerimin içine bakarak arkamdaki Ceren'i işaret ettiğinde ne demek istediğini gayet iyi anladım. Gözleriyle resmen, *"Bak, her şeyin bir çözümü var,"* diyordu fakat yine de bu iş olmayacaktı. O gösteride yer almayacaktım.

"Biriniz müzik ayarlasın. Nisa'ya geçen yılki gösteriden birkaç numara göstereyim de kendine gelsin."

Ceren parmaklarını şıklatarak salondaki diğer öğrencilere seslendiğinde içlerinden birisi cep telefonunu çıkardı ve ben daha ne olduğunu anlayamadan müzik çalara bağladı. Hareketli bir yabancı şarkı salonda yankılanırken, Ceren uzun saçlarını savurarak tam ortaya geçti. Benimle birlikte diğer öğrenciler de kenara çekilip ona izin verirken Ceren dansa dair ne biliyorsa hepsini sergilemeye başladı. Ve ben de aklımda biriktirdiklerimi unutmaya tabii ki.

Salondaki herkes hayranlıkla onu izlerken benim de ağzım açık kalmıştı çünkü gerçekten çok iyi dans ediyordu. Yabancı sanatçıların kliplerindeki profesyonel dansçılar kadar iyiydi Ceren. Vücudunu, kalçalarını hatta uzun saçlarını bile nasıl kullanacağını çok iyi biliyordu.

Şarkının sonlarına doğru bir anda salondakiler de ona eşlik etmeye başladığında hemen yanı başımda duran ve gösteriyi zevkle izleyen Demir'e ağzım açık bir şekilde baktım. Ben hayatta bu şekilde, onlarla bir bütün halinde dans edemezdim. Ceren işaret parmağıyla ona doğru gelmemi belirttiğinde hızla başımı sallayarak bir adım geri attım. Bana yaklaşmaya başladığında ise adımlarımı hızlandırıp Demir'in arkasına saklandım. Şarkı bitip herkes birbirini alkışlarken ben de saklandığım yerden çıktım.

"Biraz basit hareketler gösterebilirdin sanki Ceren, ha?" dediğinde Demir, ilk kez ona katılmadan edemedim.

"Pardon. Kendimi kaptırdım."

"Ben hayatta böyle dans edemem."

Sesim daha çok bir fısıltı gibi çıkmış olsa da Demir'in beni duyduğunu biliyordum. Gerçekten böyle dans edemezdim. Ceren kim bilir kaç yıldır bunun eğitimini alıyordur? Benimse hiçbir şey bildiğim yoktu. Belki de Demir'in partneri o olmalıydı. Yani ben olsam böylesine harika dans eden birini hayatta kaçırmazdım.

"Etmene de gerek yok zaten." Demir'in yanımda dikildiğini unutmuştum ki konuşmasıyla varlığını yeniden hatırlatmıştı. Kulağıma doğru, "Gel benimle," diye fısıldayarak elimi tuttu. Geri çekmek istediysem de bırakmadı.

Ceren ve diğerleri kendi aralarında tekrar konuşmaya daldığında Demir, elimi bırakmadan beni sürüklemeye devam etti. Büyük dans salonundan çıkıp koridorun sonunda bir odanın kapısını açarak beni de içeri itti. Ona oldukça sert bir şekilde bakmaya çalışırken, bana hiç aldırmadan kapıyı kapatıp karşıma dikildi.

"Aaa! Gargamel'le cadı geldi!"

Küçük bir çocuğun sevinçle şakıdığını duyduğumda nerede olduğumuzu kavrayabildim. Onu burada ilk gördüğüm yerdeydim, çocukların bulunduğu küçük salonda. Bakışlarımı ondan ayırıp çocuklara çevirdiğimde çoğunun bize bakıp gülümsediğini fark ettim. Öyle güzellerdi ki bir anlığına benim bile içim ısınmıştı. Fakat salonda çocukların başında zaten birisi vardı. O kişi benim yaşlarımda olan sarı saçlı bir kızdı. Kızın sarışınlığı birkaç dakikalığına da olsa unuttuğum birinin varlığını bana yeniden hatırlatmıştı. *Senem'i. Benim burada gerçekten Demir'le ne işim vardı?*

"Seni çalıştıracağım," diyerek tok bir sesle kendinden emin bir şekilde konuşmuş, aynı zamanda da sarışın kıza gitmesi için başıyla kapı tarafını işaret etmişti.

Salondaki kız itiraz bile etmeden çekip gittiğinde Demir de müzik çalara doğru ilerleyerek bir şeyleri ayarlamaya başladı. Onun boşluğunu fırsat bilip ayağımdaki küçük topuklu ayakkabılara aldırmadan kapıya doğru yöneldim.

"Seninle çalışmak falan istemiyorum. Gidiyorum ben."

Arka planda yavaş bir müzik çalmaya başladığında ben de kapıya ulaşmıştım fakat daha kulpunu kavrayamadan Demir kolumdan tutup beni kendine doğru çevirmiş ve bedenimi kapıyla vücudunun arasına almıştı.

"Hiçbir yere gitmiyorsun. Çalışacağız. Nasılsa partnerim değil misin?"

"Hayır, değilim!" diye bağırdığımda belimden tutarak beni iyice kendine çekmiş ve bedenimi onunkine bastırmıştı. Nefesi benimkine karışırken gözleri ise dudaklarıma kaymıştı.

"Emin misin?" diye fısıldadığında nefes almayı unutuyordum. O bana gitgide sokulurken gözlerim istemeden dudaklarına sabitlenmişti. *Neden dudaklarına bakıyordum ki? Neden o geceyi, onu öptüğümü hatırlıyordu ki zihnim?*

"Bırak beni," diyerek zor da olsa konuşabildiğimde elbette beni bırakmamıştı. Aksine iki elini de kullanarak belimden tutmuş ve ayaklarımı yerden keserek beni salonun ortasına taşımıştı. Belimden tutmayı bir an olsun bırakmayıp beni yere sabitlediğinde ayağımdaki küçük topuklu, kaygan ayakkabılar yüzünden neredeyse dengemi kaybediyordum.

"Bırak beni, Demir." Bırakması için diretmeme rağmen ısrarla daha sıkı tutuyordu bedenimi. Üstelik yüzüne de beni hiç umursamadığını belli eden bir ifade yerleştirmişti.

"Ya bıraksana!" diyerek son bir kez daha şansımı deneyip çevremizdeki çocuklara aldırmadan bağırdığımda, nasıl olduğunu anlamadığım bir şekilde belimi tutmayı bırakmıştı ve ben de kendimi fayansın üzerinde, yerde bulmuştum. Kalçam çok fena acımaya başlamıştı. Üzerimdeki elbise ise yere düştüğümden dolayı biraz açılmış, bacaklarımı ortaya çıkarmıştı. Salondaki çocuklar küçük bir kahkaha patlatırken ekşiyen suratımı onlara çevirip, *"Ne gülüyorsunuz be?"* diyerek cırlamak istedim ama sinirimi onlardan çıkaramazdım.

"Öküz!" Düştüğüm fayansın üzerinde elbisemi düzeltmeye çalışıp kaşlarımı çatarak Demir'e cırlamayı tercih ettim. Fakat paşamın umursamazlığı üzerindeydi. Üzgün olduğunu belirtircesine dudaklarını aşağıya doğru büzüştürdü; üzgün değildi de daha çok dalga geçiyordu sanki. Açık kahverengi gözlerine yüklediği sinsi bakışlar ise *bunu sen istedin* der gibiydi. *En azından bir yardım eli uzatmaya tenezzül edemez miydi? Popom acıyor şurada!*

"Bırakmamı sen istedin."

"Aman, hemen de bırak!"

"En azından şu çocukların yanında azıcık medeni olmayı deneyemez misin?"

Bana doğru eğilip işaret parmağındaki tırnağının ucunu göstererek *azıcık* kelimesini vurgularken aslında neyi kastettiğini çok iyi biliyordum. Bu tavrından bir şeyler çıkarmamı istiyordu çünkü

aynı hareketi dün ben de ona yapmıştım. Salondaki çocukların gülüşmeleri devam ederken elini uzatıp "Gel hadi," diye mırıldandı. Elbette elini tutmak yerine ona bir tane geçirip geri ittim ve elbisemin uçlarını silkeleyerek ayağa kalktım. Gözleri benimkileri bulurken çalan şarkıya ayak uydurmak ister gibi bir eli yeniden belimi kavramıştı. Karşısında hiçbir tepki vermeden durmayı yeğlediğimde yüzüne hafif bir tebessüm yayıldı, ardından da bir elimi avucunun içine alıp diğer elimi de sanki onun kuklasıymışım gibi omzuna yerleştirdi. Bu kez itiraz etmek yerine suratına bakmamaya çalışarak onunla birlikte hareket etmeyi tercih ettim.

"Ne o Nisa? Çok mu kızdın?" diye kulağıma fısıldadığında kaşlarımı çatarak ona baktım. *Yok canım! Hiç kızar mıyım ben? Teessüf ediyorum ama (!).*

Yüzündeki muzır ifade beni daha da sinirlendirirken kendimi dizginlemek yerine serbest bıraktım. Ayakkabımın küçük, kısa topuğuyla sağ ayağının ucuna sert bir şekilde bastım. Sırıtan suratı birden ekşirken bu kez ben gülüyordum. Fakat gülümsemem o kadar uzun sürmemişti. Çünkü bastığım ayağını, benim hareket ettirdiğim ayağımın ters tarafına uzatmış ve dans etmemi engelleyerek bana çelme takmaya çalışmıştı ki neredeyse başarılı da olmuştu. Tam yere bir kez daha kapaklanmak üzereyken kollarından destek alarak kendimi kurtarabildim. Son hamlesi onu bu çekişmenin galibi yapmıştı. Attığı kahkaha memnuniyetini belli ediyordu. O kadar berbat bir ikiliydik ki dans ederken bile birbirimizle didişiyorduk. *Kaldı ki beraber gösteriye çıkacaktık...* Bu çocuk kesinlikle aklını kaçırmış olmalıydı.

Bedenimi dik tutmaya çalışıp beni kendi etrafımda elbisemin uçuşmasına neden olacak şekilde hızla döndürürken bir eli de sıkıca belimi kavramıştı.

"Sen mi beni engelleyeceksin, *Kutup Yıldızı*? Hiç şansın yok, hiç."

Gözleri gözlerimdeydi. Öyle derin bakıyordu ki kendimi çırılçıplak hissetmiştim. Sözlerinden söylemek istediği her şeyi anlayabiliyordum. Yapacaklarını açık bir şekilde engelleyemeyeceğimi dile getiriyordu. Ona karşı çıkamayacağımı söylüyordu. Haklıydı da. Ne yaparsa yapsın ona karşı çıkamıyordum. Gücüm yetmiyordu.

Anlamadığım bir şekilde ayaklarımız bizden bağımsız hareket etmeye, kendi eksenlerinde hızla dönmeye başladı. Gözlerimi

ondan ayıramazken açık kahverengi irisleri benimkileri resmen delip geçmiş, tüm zırhlarımı indirmişti. Bedenim onun varlığıyla titrerken kalbim davul gibi güm güm atıyordu. Fakat sadece ben duyabiliyordum. Sadece ben hissedebiliyordum kalbimin çığlıklarını. Konuşmuyor olabilirdik ama bu hislerime engel değildi. Üstelik o da benimle aynı durumdaydı. Gözleri yüzümün her bir köşesinde gezintiye çıkmıştı sanki. İnceliyordu, anlamaya çalışıyordu yaptıklarımı. Dudaklarımda takılı kalmıştı gözleri. Uzun uzun bakıp kilitlenmişti o noktada. Yine o geceye götürmüştü benliğimi.

"Olmayan hislerimle konuşamam," derken aslında nasıl büyük bir yalan söylediğimi yeni idrak ediyordum. Hislerimi gizlemeye çalışsam da gözlerimden her şey belli oluyordu zaten. Söylemek istediğimiz çok şey vardı ama belli ki söyleyecek cesaretimiz yoktu. Belki de cesaretsiz olan sadece bendim. O dilediği gibi davranıyor, istediği her şeyi yapıyor, söylüyordu ama bana gelince ise hislerimin, sözlerimin sonu hep çıkmaz sokaktı.

Ona neden Senem'i tüm bu saçmalıklara dâhil ettiğini sormak istiyordum mesela ama biliyordum ki ağzımı açtığım an şu anki büyü bozulacak ve ben yine her şeyi batıracaktım. Dansımız bitecek, ayaklarımız duracak ve yine boş boş birbirimizin suratına bakıp öylece susacaktık. Bunu istemiyordum. Kısa bir süreliğine de olsa onun kollarında huzuru bulmak, her şeyi bir kenara atmak istiyordum. Daha da hızlı bir şekilde dönmeye başladığımızda yüzüme nedenini bilmediğim bir gülümseme yayıldı.

"Daha hızlı hareket edebilirsin, Nisa. Sen sandığından çok daha yetenekli bir kızsın."

Sözleri beni daha da cesaretlendirmeye yetmişti. Bir kaşını dediğini yapıp yapmayacağımı tartarcasına kaldırırken ayaklarımı daha da hızlı hareket ettirmeye çalıştım. Birbirimize uyum sağlıyor, bir bütün olmaya çalışıyorduk. Salondaki çocukların alkış seslerini duymamla birlikte iyice ona bıraktım kendimi. Yaşananları ya da yaşayacaklarımızı bir anlığına unutmak istedim çünkü biliyordum ki sadece şu anı yaşamak için vardım.

Demir'in yüzüne de tıpkı benimki gibi bir tebessüm yayıldığında sırıtışım daha da genişledi. Öfke yoktu. Kızgınlık yoktu. Sinirli, atarlı giderli bakışlar ya da didişmeler yoktu. Sadece Demir, ben ve ayaklarımızın oluşturduğu ritim vardı. Küçük salonu

dolduran şarkı sona doğru yaklaşırken adımlarımız da ona ayak uydurarak yavaşladı. Hareket etmeyi bıraktığımızda gözleri dudaklarıma çevrildi. Başını yavaşça eğdi. Belimi bırakmayan eli beni daha da çok kendine çekti. Gözlerini kapatarak yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Dudaklarının dudaklarıma değmemesi için aramızda sadece küçücük bir mesafe kalmıştı. Gözlerimi tıpkı onun gibi kapatıp anın büyüsüne kapılmak istemiştim ki büyük dev aynadaki yansımadan çocuklar dışında başka izleyicilerimizin de olduğunu fark ettim.

"İzleyicilerimiz var," diyerek fısıldadım. Gözlerini açmayarak sırıttı.

"Biliyorum."

"Çocukları kastetmiyorum," dediğimde yüzündeki tüm sırıtış silinmiş ve gözleri hızla açılmıştı.

Başımla kapı tarafını işaret ettim. Oraya baktığında diğer sınıftaki öğrencilerin bir kısmının bizi izlediğini gördü. Utanmıştı. Benden hızla uzaklaşarak ensesini kaşımaya başladı. Bu hareketini artık ezberlemiştim. Ne zaman utansa ya da çekinecek bir tavır sergilese eli doğrudan ensesine gidiyordu.

Çevremizdeki çocuklara bakmaya cesaret edemiyordum çünkü çoktan kendi aralarında kıkırdamaya başlamışlardı. Kapı tarafına bir kez daha baktığımda bizi izleyen gizli seyircilerimiz de küçük salona giriş yapmışlardı.

"Acayip iyiydiniz! Nisa, seni bir çalıştıralım var ya muhteşem olacaksın!"

Ceren, ellerini birbirine çarparak beni kendine doğru çekip sarıldığında yüzümü bir ateş basmış, domates gibi kızardığımı hissetmiştim. Demir'le asla yan yana gelmemeliydik. Ateş ve baruttan farkımız yoktu. Bu kadar yakın olunca resmen alev alıp tutuşuyorduk. Ya kavga ediyor ya da bir şekilde yaptıklarımızı örtbas ederek birbirimize kapılıyorduk. Küçük salona giren Aydan Hoca'nın da yüzünde bilmediğim bir sırıtış varken ona da yakalandığımızı anladım. *Aferin Nisa! Sen hep böyle kendinden geç. Saçma sapan hareketler sergile, Kedi Yavrusu'nu asla engelleme. Aferin sana!*

Aydan Hoca, "Şimdi zevzekliğin sırası değil. Hepiniz doğru büyük salona. Atladığımız bir konuyu konuşmalıyız," deyince

öğrencilerin çoğu salondan çıkmak için hareketlenmişti. O sırada Ceren bize bakıp göz kırptığında Aydan Hoca araya girerek, "Siz ikiniz de düşün önüme," dedi ve yüzümü utançtan daha da kızarttı. Ona bakmamaya özen göstererek hızlı adımlarla salondan çıktım.

Büyük dans salonuna girdiğimde gözler hâlâ üzerimde hatta üzerimizdeydi. Çoğu ya kıkırdıyor ya da kendi aralarında fısıldaşıyordu. *Eh, o kadar çemkirip sonrasında birbirine yapışık mıknatıslar gibi yakalanırsak olacağı buydu.* Demir yanıma ulaştığında kıkırtı sesleri daha da yükseldi. Göz ucuyla bana baktıysa da dönüp ona bakmadım çünkü hâlâ çok utanıyordum. Üstelik yeni tanışmış olduğum Eren bile imalı bir şekilde bana bakarken durum sandığımdan daha da zor bir hale gelmişti.

"Bakın çocuklar, bildiğiniz üzere dans koreografisinin konusunu Demir'in isteği üzerine değiştirmiştik fakat Eren'le konuşup eski kurguya dönmemiz konusunda bir karar aldık." Aydan Hoca'nın yaptığı açıklama karşısında salonda büyük bir gürültü koparken hemen yanımdaki Demir'in suratı ise iyice düşmüştü.

"Hocam, haksızlık bu! Bana söz vermiştiniz. Bu kez benim dediğim olacaktı," diyerek itiraz etti Demir.

"Onu çekip gitmeden önce düşünecektin Demir."

"Sadece bir hafta yoktum!" *Ve benim yüzümden ortalıktan kaybolmuştu.*

"Senin bir anda ortadan kaybolman diğer dans okulunun bizden ayrılmasına ve gösterinin yaz başına kadar ertelenmesine neden oldu. Karnelerden önce gerçekleştirebilecek miyiz? Koreografiyi yetiştirebileceğini düşünüyor musun?"

"Bilmiyorum."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Aydan Hoca hiç çekinmeden herkesin gözünün önünde Demir'i suçlarken araya girmemek için kendimi çok zor tuttum. Her şey benim yüzümdendi. Bana kızdığı için çekip gitmişti ve şimdi de yine benim yüzümden gösteri planından olmuştu. Bu haksızlıktı! *Belki hiç dile getiremeyeceğim ama lütfen affet beni, Demir.*

"Sorumluluklarını bilmiyorsan böyle büyük işlere de bulaşmayacaksın, Gürsoy. Hem şu ana kadar tüm koreografileri zaten ben hazırladım. Yine benim hazırlamam herkes için daha iyi olacaktır."

Eren'in ortamı geren konuşması yüzünden bu kez Demir yerine ben öfkelenmiştim. *Ona ne oluyordu ki? Tamam, koreografileri hazırlıyor olabilirdi ama bu şansını denemek isteyen birinin önüne geçeceği anlamına gelmiyordu.*

"Bak, kendi ağzınla söylüyorsun her zaman ben hazırlıyorum diye. Öyleyse bırak da bu sefer bir başkası marifetini göstersin." Demir gerçekten bu gösteriyi hazırlamak ve kendini göstermek istiyordu ama Eren'in sert bakışlarından anladığım kadarıyla bu pek de mümkün olmayacaktı.

"İlk önce sorumluluk almayı öğren," dediğinde Eren sinirlerimi daha da bozmuştu. Bir şey olmasını ve Demir'in bu işten kazançlı çıkmasını istiyordum ama nasıl olacağını bilmiyordum.

"Kendi aranızda didişmeyin. Oylama yapacağız."

Aydan Hoca'nın ortaya attığı fikre gözlerimi devirdim. O madem buranın yetkilisiydi bir şekilde sözünü geçirebilirdi ama anladığım kadarıyla bu durumu adaletli bir şekilde çözmek istiyordu. Salondakilere neyi isteyip neyi istemediklerini sorduğunda yarısından çoğu Eren'i desteklemişti ve onun kazandığını düşünmüştüm. Fakat suratı asılan Ceren'in ortaya attığı fikirle tüm dengeler ansızın değişmişti.

"Hocam, neden doğrudan Nisa'nın fikrini sormuyoruz? Buradaki en yeni, en nötr insan o. Bence onun fikirlerini göz önünde bulundurmalıyız."

Ceren göz kırparak bana sırıtırken neden böyle bir fikri ortaya attığını anlamıyordum. Ne diyecektim ki şimdi ben? Tamam, Demir'in bu mevzuda kazanmasını istiyordum ama bunu sağlayacak kişi olacağımı hiç aklıma getirmemiştim. Eğer Demir'i seçersem buradaki çoğu kişi aramızda bir şeyler geçtiğini anlayacaktı ama Eren'i desteklersem de Demir kaybedecekti. *İşte buna göz yumamazdım.*

"İşte şimdi hiç şansım kalmadı." Demir'in yüzünün aldığı ifadeden çaresiz kaldığını ve artık pes etmeye iyice yaklaştığını anladım. Benim de onu reddedeceğimi düşünüyordu. Pekâlâ, bunu birçok kez başka yollarla yapmış olabilirdim ama bu kez, bu gösteriyi bu kadar çok isterken onu yarı yolda bırakamazdım. Üstelik

partneri ben olacaksam bunun imkânı bile yoktu. *Bir dakika... Biraz önce ben Demir'in partneri olmayı kabul mu etmiştim?*

"Bana sorarsanız," diye başladığımda Demir de dâhil herkesin bakışları bana çevrildi. Derin bir nefes alıp verdikten sonra omuzlarımı dikleştirip konuşmaya devam ettim.

"Herkes hata yapar ama aynı zamanda herkes ikinci bir şansı da hak eder; sorumluluk sahibi olsun ya da olmasın. Ayrıca ben *Kutup Yıldızı'nın* nasıl bir koreografi olacağını çok merak ediyorum." Demir'in gözlerindeki umut ışığını gördüğümde biraz da olsa gülümsemeye çalıştım. *Bu ondan özür dileme şeklimdi.* O kadar şaşkındı ki benden böyle bir atak beklemediği apaçık ortadaydı.

"Yani diyorsun ki, ona bir şans tanıyalım. Öyle mi?" diye sorduğunda, Aydan Hoca'ya başımı *evet* dercesine sallayıp tebessüm ettim.

"Evet, hocam."

"Peki, son bir soru daha. Bu koreografide Demir'in partneri olmayı kabul ediyor musun?"

İşte bu gerçekten beklemediğim yerdendi. Biraz önce kendi içimde bunun hayalini kurmuştum ve hatta kabullenmiştim bile. *Ama herkes bana bakarken sesli bir şekilde dile getirebilir miydim? Onu da geçtim hiçbir şeyin ucu birbirine bağlanamazken bunu başarabilecek miydim? Onunla bu gösterinin altından kalkabilir miydim?* Bilmiyordum ama yine de denemek istiyordum. İşte bu yüzden cevabım belliydi. Bu sabah kursu bırakacağıma dair kendime söz vermiştim ama zaten hiçbir şey benim istediğim yönde ilerlemezken bunu beklemek aptalcaydı.

"Ediyorum," diye mırıldanarak kabullendim.

"Pekâlâ. Sen kazandın, Gürsoy."

Eren, Aydan Hoca'dan önce davranarak elini anlaştıklarına dair tokalaşmak için Demir'e uzattığında onun gözleri hâlâ benim üzerimdeydi. Yaptıklarımdan ya da söylediklerimden dolayı şaşkındı. Ya da buna inanamıyordu. Eren'in uzatmış olduğu elini bile henüz fark etmemişti. Ona Eren'in elini işaret ettiğimde kendini sarsıp sonunda tutmayı başardı.

"Ben de senden bir şey istiyorum."

"Söyle bakalım," dediğinde Eren, Demir gözlerini tekrar bana dikti ve bir an olsun bakışlarını kaçırmadan konuşmaya devam etti.

"Onu Ceren'le birlikte sen hazırla. Madem içimizde en iyi olan sensin, onu da en iyisi yap." *Bir dakika ya! Bir anda neler oluyordu? Ne değişmişti? Ne demekti şimdi bu? Ben onu savunurken beni kendi elleriyle Eren'e mi teslim ediyordu?*

"Şüphen olmasın." Eren'in yüzüne anlam veremediğim bir gülümseme yayılırken aralarındaki tokalaşma faslı sona ermiş ve Demir tekrar yanımdaki yerini almıştı. Kaşlarımı iyice çatarak ona baktığımda ise hiçbir tepki vermemişti. Gerçekten hiçbir şey söylemeden beni Eren'in ellerine teslim etmişti. Bundan sonra onunla değil de Eren'le çalışacaktım. *Bu ne perhiz, bu ne lahana turşusu?*

Geriye kalan zamanda Kutup Yıldızı koreografisinin nasıl ilerlemesi gerektiği hakkında konuşuldu. Herkes kendi fikirlerini ortaya atarken bense sessizliğimi koruyarak atılan fikirleri dinledim. Bazıları film ya da dizi sahnelerinden uyarlamalar yapılabileceğini dile getirirken, bazıları da bunun kopyala yapıştırdan bir farkı kalmayacağını söyledi. Demir ise bu konuyla yakından ilgileneceğini ve elinden gelenin en iyisini yapacağını söyledi. Benim onun partneri olmam konusunda ise Ceren ve Eren kuzenler kendi aralarında bir program oluşturacaklarını ve beni o programa göre hazırlayacaklarını belirttiler. Tüm olup bitene sadece başımı sallayarak karşılık verirken hâlâ nasıl bu karmaşanın ortasında yer aldığıma inanamıyordum. Oysa buraya gelirken ne planlar yapmıştım fakat yine bambaşka durumların içinde bulmuştum kendimi. Dansı bırakmayı ümit ederken, koca bir gösterinin merkezinde yer almıştım. *Şimdi çık bakalım işin içinden çıkabilirsen.*

Soyunma odasında üstümü değiştirirken Ceren yanıma gelip her şeyin iyi olacağını ve kendimi çok sıkmamam gerektiğini söylemişti. Anlattığına göre buradaki herkesin ilk zamanlarda tereddütleri olmuş ama bir şekilde üstesinden gelmişlerdi. Hatta çıktığı ilk gösteride hıçkırarak ağladığını itiraf etmiş ama sonrasında tüm bu cümbüşe alıştığı için bir daha asla kopamayacağını söylemişti. Onun gibi mükemmel dans edebilir miydim, bilmiyordum ama en azından deneyebilirdim. Üstelik, Ceren öğretmenim olacaksa dersler o kadar da sıkıcı geçmez diye düşünüyordum.

Kıyafetlerimin bulunduğu çantayı elime alarak soyunma odasından çıktım ve Ceren'le birlikte asansörlere doğru ilerlemeye başladık. Bana bakıp sürekli gülümsüyordu. Aslında söylemek istediği

bazı şeyler olduğunu düşünüyordum ama bir şekilde çenesini kapalı tutuyordu. İçimden bir ses nedense söylemek istediklerinin Demir'le alakalı olduğunu fısıldıyordu. Haklı olduğumu tahmin edebiliyordum çünkü o küçük dans salonundaki yakalanışımızdan sonra ben de olsam aynı şeyleri düşünür ve merakımı gidermek için türlü sorular sorardım. Fakat Ceren'i tebrik etmeliydim; susmak konusunda gerçekten başarılıydı.

Dans okulundan çıkarak caddeye indiğimizde Ceren yanağıma hızlı bir öpücük kondurup yolun diğer tarafına geçti. Tanımadığım bir erkeğe sarılıp çantasını da yanındaki arabanın arka koltuğuna attığında gelen kişinin erkek arkadaşı olduğunu düşündüm. Ön koltuğa geçip oturduğunda bana el sallayıp yanındaki çocuğun omzuna başını yaslamıştı. Bindiği araba harekete geçerken ben de etrafı inceledim. Sedat Abi bugün beni dans okuluna bırakmıştı ama şimdi ortalıkta görünmüyordu. Normalde ben daha çıkmadan burada olurdu. Ceketimin cebinden telefonumu çıkarıp Sedat Abi'nin numarasını tuşladım. Telefon birkaç kez çaldıktan sonra ise sonunda açılmıştı.

"Sedat Abi, neredesin?"

"Nisa?" Sesi uykulu çıkmıştı. "Ben seni tamamıyla unuttum, güzelim. Çok özür dilerim. Bekle beni, on beş dakikaya oradayım." Sesindeki yorgunluğu fark ettiğimde onu uykusundan ettiğimi anladım. Gece gündüz üniversite sınavlarına hazırlandığını bildiğimden beni almayı unutmasını doğal karşıladım.

"Yok, sen hiç gelme. Bir otobüse atlar gelirim ben." Başta itiraz etmek istediyse de onu bir şekilde ikna etmeyi başarmıştım. Zaten çok yoruluyordu, bir de benim yüzümden kalkıp buraya gelmesine gerek yoktu.

Telefonu kapattığım sırada Demir'in de kurs binasının merdivenlerinden hızla indiğini fark ettim. İlk önce göz ucuyla bana, ardından da caddenin karşısında duran Impala'ya baktı.

"Sedat Abi yok mu?" Sorusuna karşılık sesimi çıkarmadım, sadece başımı olumsuz anlamda salladım. "Evden bir şeyler alacağım. Seni de bırakırım," diye devam ettiğinde yine sessizliğimi koruyup başımı aynı şekilde olumsuz bir tavırla salladım. Teklifi cazip görünüyordu ama bir şekilde ona *hayır* demenin bir yolunu bulmalıydım.

"Gerek yok, istemem. Otobüsle giderim ben." Tam karşımda belirip gözlerimin içine alayla baktıktan sonra tıpkı dans salonunda olduğu gibi bir anda elimi tuttu.

"İnat etme de yürü hadi." Ayaklarım benden önce onun söylediklerine itaat ettiğinde bir kez daha kendime kızdım. Ve sonuç ortadaydı: Demir'in arabasındaki deri koltukta oturuyordum.

Neden hiçbir şey benim istediğim gibi olmuyordu? Dans okulunu bırakmak istiyordum, yapamıyordum. Üstelik bir de tüm bunların üstüne Demir'in partneri olmuştum. Hem de kendi rızamla! Ondan uzak durmak istiyordum. Yine başarılı olamıyordum. Bir şekilde yolum hep Demir Gürsoy'a çıkıyordu ve ben aklımı yitiriyordum.

Yol boyunca yanındaki koltuktan sessizce izledim onu. Konuşmadı. Kızmadı, bağırmadı. Sadece direksiyonu hareket ettirip durdu. Bense yüzünün aldığı her bir şekli zihnimin en derin köşesine saklamak için onu seyrettim. Bağırıp çağırmam gerekiyordu. Nefretimi, sinirimi üzerine kusmalıydım ama bir şey beni engelliyordu. *Bir şey değil, birçok şey.*

Yüzündeki yaraları gördükçe içim daha da parçalanıyor, ona dokunma isteğiyle doluyordum. Benim yüzümdendi. *Dudağındaki o küçük iz, kaşında kabuk bağlamaya yüz tutmuş yara, kolundaki şişlik...* Hepsi benim yüzümden olmuştu. Bu yüzden kızamıyordum belki de ona. O benim için her şeyi yapmaya hazırken ben bir korkak gibi kaçıyordum.

Impala semte girip de beni o gece bıraktığı yerde durduğunda hemen inip gitmek istedim ama yine yapamadım. Durumunun nasıl olduğunu, hâlâ ağrısı sızısı olup olmadığını merak ediyordum.

"Kolun nasıl?" diye sorduğumda başımı sabit tutmuş, ona bakmamıştım.

"Daha iyi sayılır. Kursa gelmeden önce bir hastaneye uğrayıp gösterdim. Pansuman yaptılar."

"Bakayım," diyerek dayanamayıp kemerimi çözüp ona döndüğümde, Demir de aynı refleksle bana yaklaştı. Burunlarımız birbirine değerken göz göze geldik. Kalbim tekleyip nefesim onunkine karışırken yutkunmak zorunda kaldım. Gözlerini kapatıp gitgide bana sokulduğunda dayanamayarak hızla uzaklaşıp kapı koluna uzandım.

"Gitmeliyim." Fakat elimi tutarak bir kez daha engelledi beni.

"Gitme." Sıkı sıkıya tuttuğum kapı kolunu bırakarak ona döndüm. Yalvarır gibi bakıyordu bana. İşte şimdi ikimiz için dökülmenin tam sırasıydı. Yaptıklarımızın hesabını sormalıydık.

"Neden yaptın bunu?" Sesim sandığımdan çok daha kötü çıkmış, resmen titremişti. Neyi sorduğumu ise gayet iyi biliyordu.

"Bana başka çare bırakmadın. Sana yakın olabilmemin tek çözümü buydu." Bana yakın olabilmek için Senem'i kurban etmeyi çözüm olarak görüyordu. Oysa bu her şeyi daha da berbat edecekti.

"Hiç olacakları düşünmüyorsun, değil mi?"

"Sen beni düşündün mü?" Bu konuşmanın nasıl ilerleyeceğini kestiremiyordum. *Birbirimizi mi suçlayacaktık?*

"Aynı şey değil. Senem'in canını yakacaksın. Senden hoşlandığını bile bile bunu nasıl yaparsın? Nasıl onu kullanırsın?" Tek yaptığı başını eğmek oldu. Suçlu olduğunu o da biliyordu.

"Başka şansım yoktu." Ne demek *başka şansım yoktu*? Senem'i bunun içine katmayabilirdi. Ondan uzak durabilir ya da kendinden soğutmayı deneyebilirdi fakat Demir, tüm bunların tam tersini yapmayı tercih etmişti.

"Hani dün demiştin ya bana 'hislerinle konuş' diye, öyleyse kulaklarını iyi aç çünkü bu ilk ve son kez olacak." Neden bunu şimdi, bu şekilde yaptığımı bilmiyordum ama bir kez olsun ben de söylemek istiyordum. Bir kez olsun içimdekileri dökmek istiyordum.

"Ne hissettim biliyor musun? Seni öptüğümde..." Duraksadım. Devamını nasıl getireceğimi bilemedim. Çoktan yanağıma düşen bir damla gözyaşı her şeyi daha da zorlaştırdı.

"Sen beni öptüğünde hissettiğim şey, aslında her şeydi. Her şeyi hissettim, Demir. Kaybedişi, korkuyu, hüznü, acıyı, mutluluğu, tutkuyu belki de... Daha önce benzerini yaşamadığım bu güzel anın tadını çıkarmak istedim. Yani anlayacağın hissettim işte ve hâlâ da hissediyorum."

Cesaretimi zar zor toplamaya çalışarak dönüp ona baktığımda aynı şeyleri onun da gözlerinde gördüm. O da benim gibi çaresiz hissediyordu. Yanağımdaki ıslaklığı eliyle silerken gözlerimi kapatarak yutkundum. Devamını getirmeliydim.

"Ama yapamam. Senem'e bunu yapamam. Peşindeki diğer kızları, Aybüke'yi, hatta Senem'i bile bilemem ama ben bununla baş edemem. Senin de kalbine giremem." Kalbim sanki bir kayanın altında kalmış gibi ezilirken yüzümü avuçlarının içine aldı. Çenemden tutup beni kendine bakmaya zorladı. *Bakarsam, yapamazdım.* Ona sarılmamak için kendimi zaten zor tutuyorken buna dayanamazdım. Gözlerimi sıkı sıkı canımı yakmak istercesine kapatmayı tercih ettim.

"Senin için her şeyi yaparım." Dudakları yanağımda gezinirken sesi kulağıma yalvarırcasına fısıldadı.

"Her şeyi mi?"

Sorum karşılığında bana sarılarak başını *evet* dercesine salladı. Burnumu çekerek gözyaşlarımı bastırmaya çalıştım ama olmuyordu. Ondan isteyeceğim şey için belki de milyon kez kendimi suçlayacak, aynaya her baktığımda gördüğüm yansımadan nefret edecektim. Fakat söz konusu size bir hayat bahşeden arkadaşınız ise başka çareniz kalmıyordu.

"Öyleyse Senem'i mutlu et." Kolları bedenimi terk ederken gözlerindeki hayal kırıklığını bir kez daha iliklerime kadar hissettim ama beni ikna etmesine izin vermeyecektim.

"Senden gerçekten hoşlanıyor, Demir. Sana öyle kapıldı ki seni ondan söküp alamam." Başını hızla *hayır* anlamında sallarken uzanıp elini tuttum.

"Onu ikna edebilirim. Sadece oturup bir şeyler içtik. Hepsi bu kadar. Onu ikna edebilirim, Nisa. Onunla konuşabilirim." Hızlı hızlı konuşuyor, beni vazgeçirmek için neredeyse yalvarıyordu.

"Ama o küçücük bir buluşmaya heyecanlanacak kadar kapıldı sana. Bu onun canını yakar, Demir. Lütfen, onun canını yakma. Eğer bir şeye başladıysan, devamını getir."

"Benden bunu isteme."

"Senden istediğim tek şey bu. Lütfen."

Tutmuş olduğum elini bir anda bırakırken daha fazlasını söylemesine izin vermeden hızla arabadan indim. Bir saniye bile burada dursam yapamazdım. Onun büyüsüne kapılan kişi ben iken ondan bunu istemek canımı hiç olmadığı kadar yakmıştı. Hıçkırıklarımı serbest bırakarak yüzümü ellerimle kapadım. Beni bu şekilde görmesine izin veremezdim. Keşke her şey bir anda olsaydı da bu

çıkmazdan kurtulsaydım. Impala hâlâ hareket etmemişken arkamı dönüp bakamıyordum. Cesaret edemiyordum ona tekrar bakmaya.

Arkamdan gelme ihtimalinin verdiği korkuyla adımlarımı daha da hızlandırdım. Büyük siyah kapıya ulaştığımda bakışlarımı hareket etmeyen Impala'ya doğru çevirdim. Başını direksiyona yaslamıştı. Bana bakmıyordu. Oysa ne düşündüğünü, ne hissettiğini bilmek istiyordum. Aslında tahmin edebiliyordum; hayal kırıklığından başka bir şey olamazdı hissettiği.

Buna daha fazla dayanamayacağımı bildiğimden büyük kapıdan bahçeye attım kendimi. Kapıyı arkamdan kapatarak bir süre orada öylece durup bekledim. Impala'nın hareket ettiğini duyduğumda ise yüzümdeki ıslaklığı ellerimin tersiyle sildim.

Bahçedeki büyük salıncakta oturan Sedat Abi'yi gördüğümde ise gülümsemeye çalışarak onun bulunduğu tarafa doğru yürüdüm. Başkalarıyla konuşmak belki bana iyi gelebilirdi ki Sedat Abi'yle konuşmam gereken çok önemli bir mevzu vardı. *Cumartesi akşamı olanlar...*

"Ne yapıyorsun Sedat Abi?" Sorduğum soruyla varlığımı fark ederken beni gördüğünde yüzüne geniş bir gülümseme yayılmış, elindeki test kitaplarını havaya kaldırarak bana göstermişti.

"Kolay gelsin. Biraz konuşabilir miyiz?" diye sorduğumda ise kaşlarını merakla kaldırarak salıncakta bana yer açtı.

"Otur bakalım," diye işaret ettiğinde yanına oturup temiz havayı bir süre öylece içime çekerek sustum.

"Sana dün kahvaltıda yaptığım saçmalığın nedenini anlatmak istiyorum." Sedat Abi iyice şaşırmış bir vaziyetteyken elindeki test kitabını kapatıp kenara bıraktı.

"Bak, benim için sizi getirip götürmek sorun değil ama o ani çıkışının sebebini ben de merak ediyorum." Merak ettiğini tahmin etmiştim. Yaptığım saçmalığa kimse anlam verememişti ki Sedat Abi de versin.

"Geçen cumartesi akşamı bir şey oldu." Söze nasıl başlamam gerektiğini bilmiyordum ama bir şekilde olanları ona anlatmalıydım. En azından birilerine bundan bahsetmeliydim.

"Ne oldu?"

"Kötü bir şey oldu." Kaşları iyice çatılırken yüzüne sert bir ifade yerleştirdi.

"Endişelendiriyorsun beni, Nisa. Ne oldu güzelim? Söylesene da!" Derin bir nefes alıp verdikten sonra gözlerinin içine baktım. Biraz cesarete ihtiyacım vardı ve Sedat Abi başını *hadi* dercesine salladığında o cesareti bulmuştum.

"İki adamın saldırısına uğradım. Bana neredeyse..." Oturduğu salıncaktan hızla kalkıp karşıma geçtiğinde konuşmaya devam edemedim.

"Ne? Nasıl oldu bu? Bir şey yapmadılar sana, değil mi? İyisin." Sorularını hızlı bir şekilde art arda sıralarken elinden tutup onu tekrar salıncağa oturttum.

"Hayır. Allah'a çok şükür bir şey olmadı çünkü Demir tam zamanında yetişti." Kaşları daha da çok çatılırken söylediklerime hâlâ anlam verememiş gibi bir hali vardı.

"Hangi Demir?"

"Suat Amca'nın oğlu, Demir." Demir'in adını duymasıyla Sedat Abi'nin şaşkınlığı daha da artarken söylediklerimi sindirmeye çalışıyordu.

"Onun ne işi varmış o sırada orada? O iyi mi?" Sedat Abi'ye beni takip ettiğini söyleyemeyeceğimden başka bahaneler bulmaya çalıştım.

"İyi iyi. Bir şeyi yok. Eve gidiyormuş. Çığlık seslerini de duyunca işte..." Daha fazla devam edemeyecektim. O geceyi her hatırladığımda kendimi daha da berbat hissediyordum.

"Canım benim, sen niye en başta anlatmadın bunu? Ben de bu kız birdenbire neden böyle garip davrandı diye kendime soruyordum."

"Çünkü çok utandım."

Sesim sandığımdan daha kötü çıkmakla beraber neredeyse fısıldamıştım. Biraz önce kurutmak için çabaladığım ıslaklıklar yeniden yanağımdaki yerini almıştı. O gece başıma gelenleri anlatacak cesareti hâlâ zar zor buluyordum. Bu öyle berbat bir durumdu ki belki berbat kelimesi bile yanında hafif kalıyordu. Ölümün kıyısından dönmüş hangi kadın böyle bir vahşeti çabucak atlatabilirdi ki?

"Uyy, kurban olurum ben sana! Gel buraya."

Sedat Abi beni kendisine çekerek sıkıca sarılırken kollarımı sımsıkı ona doladım. Aramızda kan bağının olmasına gerek yoktu. O

buraya geldiğimden beri bana hep gerçek bir abi gibi yaklaşmıştı. Başka anadan doğma abimdi belki de.

Ona sarılırken bahçede bizi izleyen bir çift göz olduğunu fark etmemiştim. Devrim Amca, anlam veremediğim bakışlarıyla gözlerini gözlerime diktiğinde Sedat Abi'yle konuştuğum her şeyi duyduğunu anladım.

"Nisa, sanırım konuşmamız gereken bir konu var kızım."

7. BÖLÜM

Bahçedeki konuşmaların her kelimesine şahit olan Devrim Amca, Sedat Abi'yi de peşimden sürükleyerek bizi çalışma odasına çağırdı. Salonda oturan Esma Teyze, peş peşe Devrim Amca'nın arkasından gitmemize garip bakışlarıyla karşılık vermiş olsa da yerinden kıpırdamayıp televizyondaki diziyi izlemeye devam etti.

Sedat Abi'yle birlikte çalışma odasına girdiğimiz andan itibaren aşırı gergindik. Dakikalardır Devrim Amca'nın odada dört dönüp söylenmesini işitiyorduk. Kendi kendine bir şeyler mırıldanıyor, hatayı nerede yaptığını sorguluyordu. Oysa onun hiçbir suçu yoktu. Yaşadığım o kara geceyi manevi ailem olsalar da onlara anlatmamak benim hatamdı. Elimde olsa oturduğum siyah, deri koltuğun altına girip içindeki süngerlerin arasına saklanırdım. Belki bu sayede bir süreliğine yok olabilirdim.

Sedat Abi durumu izah etmeye çalıştıkça Devrim Amca daha da sinirleniyor, bu kez onu suçlamaya başlıyordu. Yaşadığım olay ulu orta anlatacağım basit bir şey değildi. Her hafta, her gün televizyonda yüzlercesine şahit oluyorduk. Bir günümüz cinayet ya da taciz haberi görmeden geçmiyordu. Devrim Amca'nın gözlerindeki korku ise gayet net anlaşılıyordu. Biyolojik babam değildi ama tanımadığım belki de asla tanıyamayacağım o adamdan çok daha iyi babalık sergiliyordu karşımda. *Gerçi benim hiç babam olmamıştı ki. Nereden bilecektim bu duyguyu?*

Devrim Amca odada dört dönmeyi bırakıp da hemen karşımdaki deri koltuğa yerleştiğinde nefesimi tutmak zorunda kaldım. Koyu kahverengi gözleri öyle derin bakıyordu ki üzerindeki sorumluluğun ne kadar büyük olduğunu görebiliyordum. *Nasıl anlamazdım ki zaten? Onun da bir zamanlar herkesten koruyup kolladığı çok güzel bir kızı vardı.* Suçluluğumu bir kez daha derinden hissederken Devrim Amca sessizliğini bozup konuşmaya başladı.

"Bizden neden bunu gizlediğini anlamıyorum. Kızım, ya başına çok daha kötüsü gelseydi? Ya sana gerçekten bir şey olsaydı? Ya o şerefsizler sana dokunsaydı? O zaman ne yapardık biz?"

Ses tonu tüm duygularımı ortaya çıkarırken gözlerimden düşen damlaya engel olamadım. O geceyi hatırlamak bana sadece acı veriyordu. Elimde olsa hafızamdan söküp atardım ama elimde değildi işte. Kötü bir anı olarak oraya yerleşip benimle birlikte yaşamaya devam edecekti. Gözlerimde biriken bulutları bastıramadığım için Devrim Amca uzanıp elimi tuttu.

"Kızım, biz senin aileniz. Her ne olursa olsun bizimle her şeyini paylaşabilirsin, konuşabilirsin."

Devrim Amca'nın dudaklarından dökülenler bir kez daha onun koca bir yüreğe sahip olduğunun kanıtıydı. Hiç tanımadığı, huylarını dahi bilmediği iki kızı evine aldığı yetmiyormuş gibi şimdi de onlara canı pahasına sahip çıkmak istiyordu. Aileden olduğumu ve en önemlisi de onun *kızı* olduğumu dile getiriyordu. Yanağımdaki ıslaklığı elimin tersiyle silmek isterken Devrim Amca benden önce davranıp, uzanıp sildi gözyaşlarımı.

"Özür dilerim," diyerek sonunda sessizliğimi bozup konuşabilmiştim. Ne için özür dilediğimi bile bilmiyordum. *Hayatlarının merkezine izinsiz girdiğim için mi yoksa tüm dünyalarını altüst edip onları benden sorumlu tuttuğum için mi?* Sadece özür dilemek gelmişti içimden.

"Canımın içi, özür dileme. Sen özür dilenecek hiçbir şey yapmadın. Sadece bana neden anlatmak istemediğini söyle."

Sahi neden anlatmamıştım ki? Senem'e Demir'den dolayı anlatmamış olabilirdim ama Devrim Amca'ya neden anlatmadığımı ben de bilmiyordum. Hâlbuki bu evde belki de en güvenebileceğim, kollarının arasına çekinmeden sığınabileceğim tek kişi oydu. Fakat enine boyuna düşündüğümde aslında bunun o kadar çabuk anlatılabilecek bir olay olmadığını anladım.

"Çünkü çok utandım. Bu berbat bir şey. Evet, çok şükür ki kurtuldum ama eğer o gece, o iğrenç şeyi yaşasaydım bu ailenin adı benim yüzümden başka şekilde anılabilirdi."

Söylediklerim yalan değildi. Aslında içimdekileri boşaltmıştım. Yetimhanedeyken her şey daha kolaydı. Bizim gibi insanlarla

takılır, onlarla konuşur ve günün sonunda aynı insanlarla servise binip yine koca evde bulurduk kendimizi. Burada ise her şey farklıydı. Devrim Amcaların yaşam tarzı, benim bundan birkaç ay önceki hayatıma hiç benzemiyordu. Bulundukları çevrede bir sıfatları vardı. Yaşadığım olay ortaya çıkarsa çevredeki insanlar kim bilir hakkımda neler düşünürdü? Belki de beni ya da bizi evlat edindikleri için Devrim Amca ve Esma Teyze'yi bile suçlayabilirlerdi. Yetiştirilme tarzımızdan dolayı bizleri küçümseyip asla duymak istemeyeceğim şeyler söyleyebilirlerdi. *Sonuçta dışarıdan biri yaşadığım çaresizliğin ne kadarını bilebilirdi ki?* Hatta kendimi bir hediye gibi o adamların önüne sunduğumu bile düşünebilirdi. Okuduğumuz kitaplarda, izlediğimiz dizilerde ya da onca haberde olay döngüsü bu şekilde ilerlemiyor muydu zaten? Suçlu karşı taraf da olsa yadırganan her zaman kadın oluyordu. Esas suçlu hep kadın bedeniydi. *Ne yazık...*

"Nisa, nasıl böyle düşünürsün? Utanması gereken sen değilsin, o şerefsizler. Söylediklerimi kulakların işitmiyor mu? Biz senin aileniz."

Devrim Amca cümlelerini bastıra bastıra söylerken ses tonu da bir tık daha yükselmişti. İma ettiğim durumdan dolayı bana kırıldığını sezmiştim.

"Seni ve Senem'i yetimhaneden aldığımız an her şeyinizle, tüm sorumluluklarınızla ilgileneceğimize söz verdik biz ki artık ikiniz de bizim canımızdan birer parçasınız. Lütfen, bir daha asla duymayayım böyle şeyler. Tamam mı?"

Samimiyetini ve ciddiyetini bir kez daha konuştururken başımı sallayarak onayladım Devrim Amca'yı.

"Ve bir şey daha," diyerek devam ettiğinde kalkmak için yeltendiğim deri koltuğa tekrar oturdum.

"Yarın polise gidiyoruz ve sen her şeyi anlatıyorsun."

İşte bunu aklımın ucundan bile geçirmemiştim. Gerçi Devrim Amca gibi birinin böylesine bir konuyu *tamam, olur* diyerek kapatmayacağını bilsem de meseleye polisi karıştıracağını hiç düşünmemiştim. Gidip ne anlatacaktım ki? Adamların suratını hayal meyal hatırlıyordum. Onu da geçtim; polis demek, Demir'in de bu

mevzuya dâhil olacağı anlamına geliyordu. Devrim Amca'yı az çok tanıdıysam mutlaka onunla da konuşmak isteyecekti.

"Buna gerek yok, Devrim Amca," diyerek hızla konuşup oturduğum koltuktan kalktığımda Devrim Amca da kaşlarını çatarak bakmıştı bana. Onu ilk defa bu kadar sinirli görüyordum.

"Bak, yine aynı şeyi yapıyorsun. Ne demek *buna gerek yok*, kızım? Hayatın tehlikeye girdi senin. Bal gibi de gerek var. Yarın beraber gideceğiz. Emniyette tanıdıklarım var, tüm olan biteni anlatacaksın."

"Devrim Amca, buna gerçekten gerek yok. Hem ne diyeceğim polislere? Adamların yüzünü bile hatırlamıyorum." Biraz olsun onu ikna etmek için çabalarken Devrim Amca'nın gözlerine baktığımda diretmenin boşuna olduğunu fark ettim.

"O polise gidilecek, küçük hanım. Konu kapandı."

Ağzımı itiraz etmek için açacağım sırada bana işaret parmağını doğrultmuştu Devrim Amca ve ben de çenemi kapatmak zorunda olduğumu anlamıştım. *Anlaşılan o polise gerçekten gidilecekti.* Boşuna kürek çekiyordum. Yanaklarımı şişirip tuttuğum nefesi dışarı bırakırken Devrim Amca da bu kez bakışlarını ayakta dikilen Sedat Abi'ye çevirdi.

"Sedat, senin iş yarayan bir kuzenin vardı. Ona haber et, sabahtan gelsin, konuşalım." Bu konuya nereden atladığını kavrayamadığımızı anlayan Devrim Amca konuşmaya devam ederek bizi aydınlatmıştı.

"Bundan sonra kızların güvenliğinden sen sorumlusun. Kıllarına dahi zarar gelirse senden bilirim. Eğer ki kuzenin gelirse sen üniversite sınavına hazırlanana kadar kızları o götürüp getirir okula. Sınavdan sonrasına da bakarız."

Devrim Amca'nın aşırı korumacı tavrına bir kez daha şahit olurken Sedat Abi için ise iyi bir fırsat doğmuştu. Hem kuzeni iş bulmuş olacaktı hem de o gönül rahatlığıyla sınava hazırlanabilecekti. Yüzündeki tebessümden bu işten kazançlı çıktığını görebiliyordum.

"Tamam, Devrim Abi. Ben hemen kendisine haber vereyim," dedikten sonra cebinden telefonunu çıkararak odadan çıktı Sedat Abi. Tam peşine takılmak umuduyla ayaklanmıştım ki Devrim Amca'nın sözleri bir kez daha bulunduğum yere mıhlamıştı beni.

"Sen nereye, küçük hanım? Daha konuşacaklarımız bitmedi."

"Tamam, gideceğiz yarın polise. İtiraz etmiyorum," diyerek iki elimi de teslim olur gibi havaya kaldırdığımda, Devrim Amca oturmam için tekrar koltuğu işaret etti gözleriyle.

"Polisi değil, Demir'i konuşacağız, küçük hanım."

İsmi duyduğumda şaşkınlıktan ağzım bir karış açılırken Devrim Amca'nın ise suratına keyifli bir gülümseme yayıldı. Ayağa kalkıp kaçmaya yeltendiysem de omuzlarımdan bastırarak bunu engelledi. Başka çarem kalmadığında bakışlarımı kaçırıp odada gezintiye çıktım ve ilk defa kitapların kalabalığı gözüme batmaya başladı.

"Otur şuraya. O gece, Demir'in orada ne işi vardı?"

Konu tekrar başa sararken boğazımda oluşan gıcık yüzünden öksürmeye başladım ve bu Devrim Amca'nın daha da çok gülümsemesine, hatta kahkaha atmasına neden oldu. *Sedat Abi neredesin? Neden gittin ki sen? Geri gel, hatta mümkünse hemen gel.*

"Semte gelirken oradan geçiyormuş. İşte, çığlık seslerimi duyunca da merak edip gelmiş."

Sanki durumu ben değil de bir başkası yaşamış gibi anlatırken Devrim Amca hafif bir şekilde eğilerek gözlerimin içine baktı. Anlattıklarıma pek de inanmış gibi görünmüyordu.

"İnanayım mı?"

"Hı hı," diyerek başımı hızla sallarken Devrim Amca uzanıp bu kez de elimi tuttu.

"Aranızda bir şey yok mu yani?" diye sorduğunda tutmuş olduğu ellerimi geri çekerek başımı bu kez de *hayır* anlamında salladım. Bu konuşmanın nereye varacağını bilmiyordum ama bazı gerçekler zaten ortadaydı.

"Serseridir falan ama Demir iyi çocuktur, Nisa. Severim keratayı. Eh, sen de aklı başında, çok güzel bir genç kızsın. Eğer aranızda bir şey varsa benden ya da bizden saklamana gerek yok. Anlayışla karşılarız."

Devrim Amca, Demir ve benim hakkımdaki düşüncelerini çekinmeden dile getirirken oldukça ılımlı yaklaşmıştı ama bilmediği o kadar çok şey vardı ki benim anlatmaya gücüm yoktu. *Kim bilir yaşananları öğrendiğinde tepkisi nasıl olurdu?*

Bu konu hakkında konuşmak istemediğimden bu kez oturduğum yerden engellemesine fırsat vermeden kalktım. Bu odadan ne kadar çabuk çıkarsam Devrim Amca'nın sorularından da o kadar çabuk kurtulurdum. Devrim Amca anlamsız tavrıma garip bakışlarla karşılık verirken elim kapı koluna uzanmıştı fakat odadan çıkmadan önce onu cevapsız bırakmak istememiştim.

"Demir'le aramızda hiçbir şey yok, Devrim Amca. Hele bu saatten sonra hiç olmaz." Söylediklerimden pek bir anlam çıkaramamış olsa da üstüme gelmemişti. Halimi anlayanlar listesinde Gökçe'den sonra o yer alacaktı sanırım.

"Yarın polise gideceğiz. Unutma," dediğinde bu durumdan kaçamayacağımı bir kez daha anladım ama benim de bir şartım olacaktı.

"Tamam ama kimsenin bundan haberi olmasın. Olur mu? Özellikle Senem'in hiçbir şey bilmesini istemiyorum."

Tüm bunlara Senem'i dâhil etmek istemiyordum. Heyecanı almış başını giderken tüm hevesi kursağında kalmamalıydı.

Sergilediğim tavır karşısında Devrim Amca'nın aklı karışmış gibi gözükse de karşı çıkmayarak onaylamakla yetindi beni.

"Tamam, kızım."

Kapıyı kapatıp koridora çıktığımda üzerimdeki yükün biraz da olsa hafiflediğini hissetmiştim. Devrim Amca'yla tüm bunları paylaşabilmek rahatlatmıştı beni. Onunla her şeyi konuşabileceğimi biliyordum ama biraz çekiniyordum. Öyle hemen herkese açılamıyordum. Üstelik Demir konusunda bu kadar sakin davranması beni hayrete düşürmüştü. Mesela Esma Teyze olsaydı durumlar daha farklı bir boyuta taşınabilirdi ama Devrim Amca açık açık Demir'i sevdiğini ve bizi desteklediğini söylemişti. Fakat şimdilik tüm bunları kenara bırakmak ve kafamı dinlemek istiyordum.

Koridorda bir üst kata çıkan merdivenlere doğru ilerlemek isterken balkon kapısının hemen yanında telefonla konuşan Sedat Abi'ye rastladım. Odama çıkmayı erteleyerek onun yanına gidip telefonu kapatmasını bekledim. Bundan sonra olacaklar için onunla konuşmam gerekiyordu.

"Ula Yakup! Atturacaksun benim damarimu ha! Tamam deduk ya ula! Gel yarun, konuşacağuz işte! Hadi, teyzeme de selam söyle." Sırf seviyorum diye çok nadir rastladığım Karadeniz

şivesiyle bastırarak konuşurken kıkırdamama mâni olamadım. Telefonu kapatıp da beni kollarının altına aldığında ise, "Bayağı sevindi uşak," diyerek durumu özetledi.

"Bundan sonra ne olacak?" diye sorduğumda önce iç çekerek beni kendine iyice yaklaştırdı sonra ise birlikte balkona çıktık.

"Yakup benim kuzenimdir ve senin bu durum onun biraz işine yaradı. Ha bundan sonra ne olacak diye soruyorsun ya işte onu ben bile bilmiyorum. Daha dikkatli olacağız, ortalık pislik kaynıyor. Öyle bir şeyi tekrar yaşamana ölsem izin vermem." İçten olduğundan ve söylediklerinin arkasında duracağından şüphem yoktu.

"Fakat Devrim Abi haklıydı Nisa. Her şeyi bize o gece anlatmalıydın."

"Biliyorum," diyerek karşı çıkmayıp kısa kestiğimde yüzüne kırık bir tebessüm yerleştirdi ve kollarımı sıvazladı.

Benim için gerçek bir abiden farksızdı Sedat Abi. Bu eve girdiğim ilk andan itibaren sıcaklığını hiç eksik etmemişti bizden. Korumacıydı, yeri geldiğinde yardımıma koşuyordu. Sadece bana değil, Senem'e de böyle iyi davranıyordu. Bizi birbirimizden hiç ayırmıyordu.

"Hadi, gir içeri. Hava bayağı serin," dediğinde itiraz etmeden içeri geçtim. Soğuğa dayanaklı bir bünyem olduğu söylenemezdi.

"Kafana da takma her şeyi. Tamam mı? Başın her sıkıştığında ben buradayım," diye devam ettiğinde gülümseyerek başımı salladım.

"Sağ ol, Sedat Abi."

Dün gece Sedat Abi'nin yanından ayrıldıktan sonra üzerime çöken yorgunlukla bedenimi yatağa atmış ve anında uykuya dalmıştım. Bünyem alışık olmadığından erken saatlerde uyumayı pek sevmezdim. Çoğu kişinin aksine tuhaf bir uyku düzenim vardı. Bazen sabahlara kadar oturmama rağmen günün geri kalanında kendimi oldukça dinç hissediyordum. Fakat bu sabah her şey daha farklıydı.

Günlerden sonra ilk defa pozitif bir şekilde uyanmıştım. Yataktan çıkmamı sağlayan ise Esma Teyze'nin saçlarımın arasında kondurduğu küçük busesi olmuştu. Sabahın erken saatinde odama gelip beni öpücükle uyandırması garip ama bir o kadar da güzel

hissettirmişti. Daha öncesinde yaşadığım bir şey değildi. Yetimhane zamanlarında genellikle Senem'i uykusundan eden taraf ben olduğum için böyle anılarımız da pek olmamıştı. Fakat bu sabah o şekilde, bir anne öpücüğü hissiyle uyanmak ne kadar güzel hissettirse de yıllar sonra ilk kez kalbimin eksik kısmında oluşan yaranın tekrar kanamasına sebep olmuştu. Annesiz geçirdiğim her sabahı, her geceyi bir kez daha hatırlatmıştı bana. Yüzüme buruk bir hüzün yayılırken annemin asla gelmediği ama benim bıkmadan beklediğim onca yıl tekrar gözlerimin önüne serildi.

Birkaç aydır beynimin ücra köşelerine attığım duygular bu sabah Esma Teyze sayesinde firar etmişlerdi saklandıkları yerlerden. Aslında şikâyetçi değildim, bazı şeylerin değişmediğinin bir kez daha farkına varmıştım.

Annem benim için hiç geri gelmemişti ve asla gelmeyecekti. Beni bu hayatta yalnız bırakmıştı. Başka insanların hayatına dâhil olmamın sebebi de kendisiydi. *Gelse bile bu saatten sonra kabullenebilir miydim onu eskisi gibi?* Hiç zannetmiyordum. Bazen aklıma geliyordu, düşünüyordum öylece: *Acaba diyordum, biliyor muydu? Haberi var mıydı evlatlık verildiğimden? Özlüyor muydu? Düşünüyor muydu beni?* Sanırım bu sorularımın cevabını hiçbir zaman alamayacaktım çünkü annem beni karanlıklar içinde bırakıp çekip gitmişti zaten.

Bu sabah mutlu hissetmemi sağlayan tek şey Esma Teyze'nin öpücüğü olmamıştı elbette. Aynı zamanda bol kahkahalı keyifli bir kahvaltı etmiştik çünkü evimizin yeni bir üyesi vardı: Zehra Teyze'nin yeğeni, Sedat Abi'nin kuzeni Yakup Abi.

Dün akşam Sedat Abi'den aldığı haberden sonra apar topar yola çıkıp sabahın en erken saatlerinde gelmişti Yakup Abi. Onunla tanıştığım an çok iyi anlaşacağımızı düşündüm çünkü Sedat Abi gibi sevecen biriydi ama aynı zamanda da biraz çekingendi. Devrim Amca ısrarla kahvaltı masasına oturmasını söylediğinde direterek, "Öyle şey olur mu, beyim?" diyerek karşı çıkmıştı. Fakat Yakup Abi'nin çekingenliğine aldırmayan Devrim Amca, zorla da olsa kahvaltı masasına onu oturtmayı başarmıştı.

Kahvaltı boyunca Yakup Abi sadece bir bardak çay içmiş, ardından da hız kesmeden Devrim Amca'yla iş konuşmuşlardı. Anlaşmaya göre Sedat Abi üniversite sınavlarına hazırlanırken bizimle Yakup Abi ilgilenecek, sınavdan sonra ise Devrim Amca

onun için başka işler ayarlayacaktı. Eğer Sedat Abi üniversiteyi kazanır ise Yakup Abi tamamıyla onun yerine geçecekti. Aslında oldukça mantıklıydı. Öncesinde ya da sonrasında Yakup Abi hiçbir şekilde işsiz kalmayacaktı.

Tüm bunlar gerçekleşirken benim dikkatimi başka bir şey çekmişti. Esma Teyze'nin bakışları sürekli üzerimdeydi. Ne zaman göz göze gelsek sanki bir şey söylemek ister gibi derin derin bakıyordu. İlk başlarda bu ilgisinin sebebini anlayamasam da sonrasında kafama dank etmişti. *Devrim Amca ona başımdan geçenleri anlatmış olmalıydı.*

Kahvaltıda çok fazla oyalanmak ve Esma Teyze'nin endişeli bakışlarına maruz kalmak istemediğimden hızla odama çekilmiş ve okul için hazırlanmıştım. Senem daha horozlar ötmeden kalkıp hazırlandığı ve hiç üşenmeden süslendiği için odasına gitme gereği duymamıştı. Benim ise sadece saçımı basit bir atkuyruğu yapacak kadar vaktim kalmıştı. Çantamı ve hırkamı aldığım gibi odadan çıkıp koridorda ilerlerken söylendiklerini işittiğimde, merdivenlerden daha da aceleyle inmeye çalıştım. Korkuluklara tutunuyor olsam da tek başıma inerken hâlâ çok geriliyordum.

Merdivenlerden inip bahçeye çıktığımda Sedat Abi ve Devrim Amca, Yakup Abi'ye gidilecek yerlerin adreslerini veriyordu. Yanlarına ulaştığımda Sedat Abi arabanın anahtarlarını Yakup Abi'ye fırlatmış, o ise havada kaparak sanki tavla zarı sallıyormuş gibi avucunu öpmüştü. Senem'le birlikte onların bu nispet yapar hallerini keyifle izlerken aynı zamanda sokağa çıkan bahçe kapısına yönelmiş ve kendimizi dışarı atmıştık. *Fakat dışarı çıktığımızda Impala'sına yaslanmış bir Demir Gürsoy görmeyi beklemiyorduk.*

Yakup Abi garajdan arabayı çıkarırken Devrim Amca ve Sedat Abi de sokağa çıkarak yanımıza ulaşmıştı. Demir ise yaslandığı yerden doğrularak tüm o havalı görüntüsüyle bize, işin aslı Senem'e doğru yürümeye başlamıştı.

Dün gece aramızda geçen konuşmalardan sonra evine döneceğini düşünmüştüm ama buradaydı, tam karşımda. Üstelik Senem'e doğru ilerlerken bana bakmamıştı bile.

"Senem," diye seslendiğinde sarışının gözleri iyice parlamış ve dudakları daha önce hiç görmediğim kadar güzel bir şekilde kıvrılmıştı.

"Günaydın, Demir." Kolumla omzunu hafifçe dürterek yanımızda Devrim Amca'nın bulunduğunu ona hatırlatmak istedim ama sarışın bana aldırmadan sırıtmaya devam etti. *Demir ise...* Yüzüme bile bakmıyor, hatta gözlerini kaçırıyordu.

"Günaydın. Okula benimle gitmek ister misin, diye soracaktım."

Benim omzumdaki çanta pat diye taş zemine düşerken hemen yanımda dikilen Senem'in yeşil gözleri ise yerlerinden çıkarcasına büyümüştü. Heyecanlı gözlerini bana çevirdiğinde bakışlarında, *"Gördün mü? O da benden hoşlanıyor,"* ifadesi vardı. Senem, şaşkınlıktan etraftakilerin varlığını unuturken ona bunu hatırlatan şey Demir'in Devrim Amca'ya yönelttiği, "Tabii sakıncası yoksa," sözleri olmuştu. Dün akşam aramızda geçen konuşmadan sonra Devrim Amca da karşılaştığı manzara karşısında tepkisizdi. Gözleri benim, Senem'in ve Demir'in üzerinde gidip gelirken aklı iyice karışmışa benziyordu.

"Gidebilir miyim, Devrim amca? Lütfen!" Tüm tatlılığını kullanan Senem'e karşılık Devrim Amca yeniden bana bakmıştı. Asıl cevabı benden bekler gibi bir hali vardı. Sadece omuz silkerek karşılık verdiğimde bakışları bu kez de Demir'e ulaştı. O bakışlar ise hiç iyi değildi. Kaşları çatılmış, gözleri kısılmıştı Devrim Amca'nın. Oldukça kızgın görünüyordu.

"Tabii, gidin," diyerek yine de Senem'i kırmayıp onay verdiğinde sarışın yerinde sıçrayarak Demir'e döndü ve hızla onun yanına gitti.

"Sen de bize katılmak ister misin?" İşittiğim sorunun bana sorulmadığını düşünmek ve bu anı yok saymak istedim. Demir'e bakıp onun soğuk ve bir o kadar kendini beğenmiş bakışlarıyla karşılaştığımda gerçekten bana sorduğunu anladım. *Hah! Ne yapmaya çalışıyordu? Amacı neydi? Nasıl bir sonuca ulaşacaktı.* Merak ediyordum doğrusu.

"Hayır, ben Devrim Amca'yla giderim. Siz keyfinize bakın."

Daha fazla bir şey demesine izin vermeden Yakup Abi'nin garajdan çıkarmış olduğu arabanın kapısını açıp hızla kendimi arka koltuğa attım. Senem'in kaşları soğuk tavrım karşısında merakla kalkmış olsa da üstüme gelmemeyi tercih ederek Demir'in peşine takıldı. Impala'nın kapıları bu kez benim için değil de Senem için

açılırken on iki yıl boyunca en yakın arkadaşıma karşı hissetmediğim bir duygu içimde patlayıp açığa çıktı. *Kıskançlık...*

Okul yolu boyunca sesimi çıkarmadan pencereden dışarıyı izlerken aynı zamanda da Devrim Amca'nın sorularından kaçmaya çalışıyordum. O tuhaf olaydan sonra beni şaşırtarak ön koltuğa değil de hemen yanıma oturmuştu. Aslında amacını tahmin edebiliyordum. Dün gece anlattıklarımı ve sabahki yaşananları birbiriyle bağdaştıramıyordu Devrim Amca. Demir'in birdenbire Senem'e yoğunlaşan ilgisi onun da dikkatini çekmişti. İşler nasıl oluyor da bu noktaya varıyordu, ben de merak ediyordum. Pekâlâ, ona Senem'i mutlu etmesini söylemiş olabilirdim ama bu kadar hızlı hareket edeceğini asla düşünmemiştim.

Trafikte ilerlerken o Impala sanki bana inat olsun diye sürekli dibimde bitmişti. Onlara bakmak istemezken ışıklarda durduğumuz o küçük zaman diliminde kendimi dizginleyememiştim. Kaymıştı gözlerim ister istemez onların bulunduğu tarafa. Aralarında nasıl bir konuşma geçmişti bilmiyorum ama sürekli gülümsüyorlardı birbirlerine. Senem çok mutluydu, Demir ise samimiydi. Biz yana yana geldiğimizde hiç böyle olmamıştı. *Gülmüş müydük hiç?* Belki çok nadir ama kavga ettiğimiz, tartıştığımız anlar güldüğümüz anlardan çok daha fazlaydı. Bu canımı hiç istemeyeceğim kadar acıtırken göz pınarlarım artık kurusun diye gözlerimi iyice bastırdım birbirine.

Kıskançlığın ne demek olduğunu şu yaşıma dek bilmezdim ben. Eğer bana bir gün Senem'i kıskanacağımı söylemiş olsalardı gülüp geçerdim. Biz yeri geldiğinde aynı yatağı paylaşmış, aynı tabaktan yemek yemiştik. Birçok anımızı paylaşmıştık. *Şimdi nasıl oluyor da canımı böylesi yakacak derecede kıskanıyordum onu? Neden o arabanın içinde olmak istiyordum. Demir'le gülüşüp bir şeyler paylaşan kişinin Senem yerine ben olmam gerekmez miydi, neden acı içinde kıvranıyordum?* Her şeyin cevabı belliydi. Tüm olanları bu hale getiren bendim ve şimdi de cezasını çekiyordum.

Okul yolu boyunca Devrim Amca'yla her göz göze gelişimizde önce dudakları aralanıyor ama sonra ne oluyorsa konuşmaktan vazgeçiyordu. Buna biraz da benim gözlerimi kaçırmam neden oluyordu. Çünkü bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemiyordum.

Yakup Abi sonunda arabayı okulun önünde durdurduğunda daha beterine hazırlamaya çalıştım kendimi. Arabadan inip de Devrim Amca ve diğerlerine el salladıktan sonra okul kapısına doğru ilerlemeye başladım. Fakat tam da o sırada otoparka giren Impala yüzünden olduğum yerde kalakaldım. Arkamdan birinin yanıma yaklaşıp omzuma dokunmasıyla dikkatim dağılmıştı. O kadar dalgındım ki Gökçe'nin yanıma geldiğini bile fark etmemiştim. Bana neler olduğunu sorarcasına baktığında hemen önümdeki manzarayı işaret ettim.

Demir arabadan inerken Senem de yüzünden eksilmeyen gülümsemesiyle ona eşlik etti. Heyecanla onun yanına gittiğinde Demir'in gözleri önce benimkileri buldu, ardından dudağının kenarına küçük bir kıvrım yayılırken tutması için elini Senem'e doğru uzattı. Senem'in böylesi bir fırsatı kaçırmayacağını düşünürken yüzündeki kızarıklıkla uzanıp tuttu Demir'in elini ve birlikte okulun bahçesine doğru ilerlediler. Üzerimdeki ağır yük kalbimin tam ortasına sertçe düşerken gözlerimi kaçırmak istedim ama başarılı olamadım. Gökçe girdiğim transtan beni sarsarak kurtardığında ancak hareket edebildim ve bahçeye doğru ilerlemeye başladım.

Henüz ders saati gelmediğinden Oğuz ve Can'ın oturduğu çardağa yöneldik. Oğuz'un gözleri Senem ve Demir'in birleşen ellerindeydi. Oturduğu yerde iyice yayılarak alayla sırıttı.

"Okulumuzun yeni çifte kumruları da gelmiş! Hayırlı işler, gençler!"

Senem'in ışıldayan gözlerinden anladığım kadarıyla Oğuz'un söyledikleri oldukça hoşuna gitmişti, Demir ise gözlerini devirip hiçbir şey söylemeden yürümeye devam etti. Onlar okul binasına girene dek gözlerimi o bahçe yolundan alamamıştım. Binaya girdiklerinde ise somurtarak Oğuz'un yanındaki yerimi aldım.

Can ve Gökçe kendi aralarında şakalaşırken bense yine sessizliğe bürünmüştüm. Kimseyle konuşmak içimden gelmiyordu. Oğuz iyice yanıma yaklaşıp saçlarımla oynamaya başladığında öfkem onun yakınlığıyla kendini daha da çok belli etmişti. Dayanamayarak hızla oturduğum banktan kalktım ve Gökçe'ye okul binasını işaret ettim. O da tedirginliğimi fark etmiş olacak ki Can'ın yanından ayrılıp benim peşime takıldı.

"Bugün Mustafa'yla buluşuyoruz. Unutmadın, değil mi?" Gökçe, bana yetişerek koluma girdiğinde aslında bunu çoktan unuttuğumu fark ettim. Her şey o kadar üst üste geliyordu ki zihnimde bazı şeyleri tutmak imkânsızdı.

"Unutmadım ama yanınızda çok kalamam. Devrim Amca'yla okuldan sonra polise gideceğiz."

Gökçe afallayarak bana baktığında ona Devrim Amca'ya olan biteni anlattığımı söyledim. Anlayışlı bir şekilde yaklaşıp başını hafifçe salladığında bu durumdan şikâyetçi olmayacağını anladım. Belki onun için iyi bile olabilirdi.

"Benim de gelmemi ister misin?" diye sorduğunda yüzümde bir tebessüm belirdi. Bu kadar düşünceli olması bana bile fazlaydı.

"Düşünmen yeterli," dediğimde bana iyice sokularak tekrar koluma girdi ve okul binasına doğru yürümeye devam ettik.

Gökçe öyle mükemmel bir arkadaştı ki bazen onun sayesinde Senem'in yokluğunu hissetmiyordum. Sarışına haksızlık etmek istemesem de bana iyi geldiği gerçeğini göz ardı edemezdim. *Tüm olanları Senem'e anlatmış olsaydım kim bilir neler yaşardık?* Aklıma işen sorular yüzünden dalıp gitmişken arkamızdan birinin hızla gelip Gökçe'ye çarpmasıyla dikkatim yeniden dağıldı. Neredeyse düşmekte olan Gökçe ise bana tutunduğu için hemen doğrulabilmişti.

"Çok özür dilerim, Gökçe!"

Emre... Hani şu Demir'in en yakın arkadaşı, Bahar'ın sevgilisi ve Gökçe'nin de bir zamanlar platoniği olan Emre, oldukça mahcup bir şekilde özür dileyerek okul binasına koşturdu. Telaşlı görünmesi hem Gökçe'nin hem de benim ilgimi çekmişti.

"Sorun değil," diyerek arkasından seslenmiş olsa da Gökçe bu koşuşturmasına anlam verememişti. Emre ise dönüp bakmamıştı.

"Bunlarda da bir haller, bir haller! Dün Bahar, bugün Emre. Ne oluyor bunlara ya?"

Gökçe'nin mırıltılarını cevapsız bırakarak okul binasına girdiğimizde ortamda bir hareketlilik olduğunu fark ettim. Kantindeki çoğu kişi aynı yere gözlerini dikmişti. Bahar, her zaman oturmuş oldukları masanın önünde ayakta duruyor ve bağırıyordu. Bu da Emre'nin biraz önceki telaşının sebebini açıklıyordu.

"Bu saçmalığı daha ne kadar sürdüreceksin?"

Doğrudan Demir'e odaklanmıştı Bahar. Tartışmalarının nedeni ise gözler önündeydi. Demir, Senem'in elinden tutarak okula gelmişti ve bu resmen herkese sunduğu bir kanıttı.

Demir, "Yeter artık, Bahar!" diye bağırdığında Gökçe de benimle birlikte aynı yere bakmaya başlamıştı. Kolundan çekiştirerek gitmek istediğimi belirttiğimde ise beni engellemişti.

"Yetmez! Bu kızla böyle olduğuna inanamıyorum!" Bahar'ın ses tonu öyle iğneleyiciydi ki her bir zerresiyle Senem'den hoşlanmadığını belli ediyordu.

"Bu kız dediğin..." diyerek söze başlayan Demir, önce durakladı, sonrasında ise gözleri beni buldu. Dudaklarını birbirine bastırıp neredeyse konuşmak istemediğini belli ederken tamamladı cümlesini.

"Benim kız arkadaşım."

Kız arkadaşım. Kız arkadaşım. Kız arkadaşım. O iki kelime sağır edecek derecede kulaklarımda defalarca çınlarken yere düşmemek için Gökçe'ye tutundum. Kalbim çok ağrıyordu ve ben daha fazla bu ağrıyla baş edemiyordum.

Kantindekiler kendi aralarında fısıldaşmaya başladığında Gökçe'nin omzuna dokunarak gitmek istediğimi bir kez daha belirttim ama beni dinlemek yerine kolumdan tutup engellemeyi yeğledi.

"Kaçmayacaksın. Burada duracaksın ki senin güçlü kalabildiğini görsün." Haklıydı. Burada durmalı ve yaptığı tüm saçmalıklar karşısında dik durduğumu görmeliydi ama bunun için artık çabalamak istemiyordum. Olmadığım biri gibi davranmak çok daha zordu.

"Gerçekten bu saçmalığı sürdüreceksin, değil mi, Demir?" Senem olan biten karşısında sessizliğini korurken Bahar ise tamamıyla onu görmezden gelerek bir kez daha Demir'e aynı soruyu sordu. Sesinde kızgınlıktan çok kırgınlık vardı. Bu sorunun cevabını ben de çok merak ediyordum fakat Demir'in sessizliği sadece beni değil, herkesi cevapsız bırakıyordu.

"Bir de soruyorum, değil mi? Çok yazık." Bahar hızla arkasını dönüp daha fazlasını söylemeden merdivenlere doğru ilerlediğinde Emre de tıpkı onunkine benzer bir surat ifadesiyle Demir'i hiç desteklemediğini belli etti. Ardından da hiçbir şey demeden Bahar'ı

takip etti. Merdivenlerden çıkmadan önce tekrar Demir'e dönen Bahar, "Sakın bir daha yüzüme bakma," diyerek resmen tavrını koyup son sözlerini söyledi.

"Kızım, madem kavgaya tutuşuyorsun beni neden çağırmıyorsun?" O sırada okul binasından içeri girerek olaya sonradan dâhil olan ikizi Batuhan resmen Bahar'la dalga geçiyordu. Söyledikleriyle insanları gülümseterek ortamdaki gerginliği biraz azaltsa da Bahar'ın bakışları ona da kızgın olduğunu gösteriyordu.

"Sanki senin kimin tarafını tutacağını bilmiyorum."

Haklıydı. Mesela Emre sesini çıkarmamış olsa da tavrıyla bile Bahar'ın yanında olduğunu belli etmişti ama Batuhan onun gibi değildi. Okulda ne zaman onu görsem hep Demir'le birlikteydi. Pek tanımıyordum, huyunu suyunu bilmiyordum ama bu grupta olayları umursamayıp hafife alan karakteri sanırım Batuhan canlandırıyordu. Hiçbir şeye ciddiyetle yaklaşmıyordu. Bahar hızla merdivenlerden ilerlerken Batuhan'ın Demir'in yanına gidip aynı masadaki sandalyeye oturması ise bunun kanıtıydı.

Kantindeki gerginlik yavaş yavaş yerini sessizliğe bırakırken Gökçe'nin koluna girerek merdivenleri işaret ettim. Burada daha fazla durmak istemiyordum. Başıyla beni onayladığında sessizce merdivenlere yöneldik. Yukarı çıkmaya başladığımızda Bahar'ı düşünmeden edemedim. Demir'e herkesten daha çok bağlıydı belki ama şimdi benim yaptığım dengesizlikler yüzünden onların da arası açılmıştı. Her taşın altında kendimi görmek gün geçtikçe daha da çok canımı sıkıyordu.

Merdivenlerden çıkıp üçüncü sınıfların bulunduğu koridora ulaştığımızda Bahar ve Emre'yi bir köşede sessizce konuşurken gördüm. Koridorda bulunanlar hiç çekinmeden onları izlerken Gökçe ve ben ise rahatsız etmeyerek sınıfa geçtik.

Sınıfa girdiğimizde, Can bizim sıranın hemen önünde oturan ve oldukça zeki bir kız olan Ezgi'den ders notlarını alırken Oğuz ise sürekli ona bir şeyler atarak konuşmasını engellemeye çalışıyordu. İkisi de keyifliydi. Anlaşılan kantinde yaşananları görmezden gelerek yukarı çıkmışlardı.

Gökçe'yle beraber sıramıza doğru ilerlerken aynı zamanda da Oğuz'un Can'a attığı eşyalardan kendimizi kurtarmaya çalışıyorduk.

Can, tam kızdan aldığı notlarla sıradan kalkmak üzereydi ki kafasına isabet eden kalemlik sonucu oturduğu yerde sızlanmaya başlamıştı.

"Ulan! Oğlum, sen nasıl bir manyaksın? Bir rahat dur lan! Yoksa yeni çıkan sakallarını yolacağım ha!" Can hiç çekinmeden Oğuz'u yeni yeni çıkmaya başlayan ve oldukça belirgin olan kirli sakallarıyla tehdit ederken, Oğuz ise nispet yaparak sakallarını sıvazladı.

"Hadi lan oradan!" diye bağıran Oğuz, sırasında bulunan silgiyi Can'ın kafasına atmaya yeltendiğinde, Gökçe yanımdan kalkarak silgiyi havada yakalamıştı. Ardından ise hiç çekinmeden Can'ın boynuna sarılmıştı.

"Uğraşma benim Can'ımla." Bir elimi çeneme yaslarken Gökçe'nin Can'a olan tutumunu hayranlıkla izledim. Turuncu kafanın gerçek duygularını biliyor muydu pek emin değildim ama onları yan yana gördüğümde çok güzel bir manzara çıkıyordu karşıma.

"Vazgeçtim. Sen hep benimle uğraş, Oğuz kardeşim," dediğinde Can'ın kafasına bir tane geçirmekte geç kalmamıştı Gökçe.

"Sen de cıvıtma hemen," diye söylenirken sınıfa öğretmenimiz girmiş, Gökçe de tekrar benim yanımdaki yerini almıştı. Birkaç dakikalığına da olsa bana biraz önce yaşadıklarımı unuttırmayı başarmışlardı. Belki ben de artık ördüğüm duvarları yıkmalı, kendimi insanlara göstermeliydim. Açılmalıydım, dertleşmeliydim mesela Gökçe'yle. Yeri geldiğinde aynı neşeyle karşılık vermeliydim Can'ın şakalarına. *Ve bazen de...* Gözlerim Oğuz'un bulunduğu sıraya çevrilmişti. *Ve bazen de sıyrılmalıydım ön yargılarımdan. Bir şans vermeliydim maskenin diğer tarafında yatan gerçek simaya.*

Tüm gün okulda ruh gibi gezmiştim. İlk derslerde Oğuz ve Can sayesinde biraz olsun keyfim yerine gelse de geri kalan saatlerde etrafta bir hayalet gibi dolanmıştım. İyice sessizliğe gömülmüş, gürültüden tiksinir olmuştum.

Derslerde hocaları dinlemek yerine ise defterime çizdiğim saçma sapan şekillerle bakışmıştım. Hatta o şekilleri birbirine birleştirdiğimde ortaya koca bir *"D"* harfi çıkmıştı. Gökçe ne zaman bana bir şey anlatsa sadece başımı sallayarak karşılık vermiştim. Hatta okul

çıkışında söylediği kadarıyla önümüzde oturan Ezgi sürekli bana sorular sormuş ve ben de her defasında onu cevapsız bırakmışım.

Oğuz keyfimi yerine getirmek için benimle sürekli uğraşmış olsa da pek işe yaramamıştı. Gözlerim hep onun bulunduğu tarafta sabit kalmıştı. Aklımı da kendimi de kurtaramıyordum. *Bana ne oluyordu? Neden içimdeki tüm yaşama sevinci çekilmiş gibi hissediyordum?* Üstelik böyle davranan bir tek ben değildim. Benimle aynı kaderi paylaşan ama yine de dışarıya öfkesini püskürtmekten bir an olsun çekinmeyen bir Aybüke Erbay söz konusuydu.

İlk derslerde okula geç kaldığı için olan biteni sonradan öğrenmiş ve teneffüste gördüğü manzaraya karşılık resmen terör estirmişti. Sürekli etrafındakilere sataşıyor, asla duymak istemeyeceğim laflar söylüyordu. Bir teneffüste soluğu Demir'in yanında almış ve *"Senin bu yaptığına sağ gösterip soldan vurmak denir, Demir,"* diyerek resmen bağırmıştı. Kimse bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu, *benim dışımda hiç kimse*. Aybüke'yle göz göze geldiğimiz an vurguladığı cümlenin altında yatanın aslında ben olduğumu hemen anlamıştım.

Son sınıflar da dâhil okuldaki çoğu kişi Senem ve Demir'in bir anda başlayan ilişkilerini anlamlandıramıyordu. Fakat tüm bunların yanı sıra Senem'in hiçbir şeyi umursamayarak oldukça rahat davranması dikkatimi çekmişti. Nasıl bu kadar umursamaz olabilirdi? Anlamıyordum. Teneffüslerde sürekli sırıtıyor ve Demir'in yanından hiç ayrılmıyordu. Bir şekilde dikkatleri üzerine çekmeyi başarıyordu. Üstelik tüm bunlar yaşanırken sarı cadı Damla da onu hiç yalnız bırakmıyordu. Hatta kantindeki Bahar'a ait boş yeri o doldurmuş ve bu benim bile canımı sıkmıştı.

Okuldan sonra biraz kendime gelebilmek umuduyla Gökçe'yle birlikte Mustafa'yla buluşmuştuk. Gitmeden önce ise Devrim Amca'yı arayarak haber vermiş ve bu buluşmadan sonra onunla polise gideceğimi söylemiştim. Mustafa'yı günler sonra görmek bana iyi gelecek olan tek şeydi. Tabii bu esnada peşimize takılan Can ve Oğuz'u hesaba katmamıştık.

Okul çıkışında ikisi de bizi yakalamış ve peşimizi bırakmamışlardı. Hatta Mustafa'yla buluştuğumuz kafeye de Oğuz'un arabasıyla gitmiştik. Otoparkta Oğuz'un spor arabasının ön koltuğuna binerken tüm gün benden gözlerini kaçıran Demir, o an, o kısa

an resmen öfkesini yüzüme kusmuştu. Oğuz kolunu omzuma attığında ise gözlerinde gördüğüm öfke daha da katlanmış, Senem'i de yanına alarak Impala'yı çalıştırıp okuldan tozu dumana katarak ayrılmıştı. Demir'in hiddeti Oğuz'u keyiflendirirken beni ise daha da geriyordu. *Nasıl germesin ki?*

Gökçe'nin buluşmak için seçtiği kafeye geldiğimizde ise durum değişmemişti. Rahatlayacağımı düşünürken Mustafa'yı görmenin verdiği sevinçle hüznüm de tekrar gün yüzüne çıkmıştı. *Ona Senem'in Demir'le olduğunu nasıl söyleyecektim? Kim bilir beni nasıl suçlayacak ve Demir'in elini tutmadığım için nasıl kızacaktı?* Koca kafede beni rahatlatan ya da aklımdakileri unutmamı sağlayan tek şey ise sürekli öten bir papağandı.

Bu buluşma Oğuz ve Can'ın da Mustafa'yla tanışmasına vesile olmuştu. Gökçe her ne kadar okul çıkışında bizi rahat bırakmalarını söylemiş olsa da ikisi de peşimize takılmış, gitmemek konusunda resmen diretmişlerdi. Mustafa ise Can'la gayet iyi anlaşırken Oğuz'la bir türlü yıldızı barışmamıştı. Hatta tanıştıkları ilk saniyede Oğuz'un tokalaşmak için uzattığı elini bile tutmamıştı.

"Neden inat ediyorsun ki? Gel işte bizim okula. Orada oku son yılını."

Kafeye geldiğimizden bu yana Gökçe sürekli Mustafa'ya okul değiştirmesini söylüyordu ama onu bir türlü ikna edemiyordu. Son durumları göz önünde bulundurursak aslında ben de Mustafa'nın gelmesini istemezdim. Gökçe'nin Mustafa'ya olan ilgisi ise Can'ın suratının sürekli düşmesine neden olmuştu. Hatta bir ara ona baktığımda gitmek istediğini belirtircesine Oğuz'a kaş göz işareti yapmıştı.

"Hiç almayayım, Elif. Ben mutluyum okulumda."

Mustafa'nın Gökçe'ye sürekli ikinci adıyla seslenmesi ise Can'ı daha da çok geriyordu çünkü hepimize bu konuda kızan Gökçe, Mustafa'ya sesini çıkarmıyordu.

Gökçe, "Neden bana Elif demekte ısrar ediyorsun?" diyerek tatlı tatlı sırıtıp sorduğunda aynı zamanda limonatasını yudumluyordu.

"Kulağa daha güzel geliyor."

Mustafa'nın iltifatına karşılık Gökçe'nin yanakları kızarırken ben ise Can'ın her geçen saniye daha da asılan suratını inceliyordum.

"Biz desek ümüğümüzü sıkar," diyerek sonunda Can da kendini tutamadığında Gökçe gözlerini devirerek hızla ona döndü.

"Sen bir susar mısın?"

"Susamam canım. Acıkırım. Ayrıca *Can'ıma* ne oldu?"

Gökçe gözlerini devirerek Can'ın sorusunu karşılıksız bırakmıştı. Buna daha fazla tahammül edemeyen Can ise oturduğu ahşap sandalyeden kalkarak lavabo tarafına doğru ilerlemeye başladı. Gökçe arkasından bir süre baksa da kalkıp peşinden gitmedi. Buraya gelmemeleri gerektiğini zaten başından beri söylüyordu. Can, Oğuz'un ısrarlarının kurbanı olmuştu.

"Taşınma işleri nasıl gidiyor?" Uzun süren sessizlikten sonra sonunda ağzımı açıp da konuşabildiğimde Mustafa kaşlarını kaldırarak baktı bana. Malum, kafeye geldiğimizden beri ağzımı bıçak açmadığının farkındaydı.

"Çoğu şeyi hallettik. Kenarda köşede birkaç eşya kaldı sadece." Anladığımı belirtircesine başımı salladığım sırada Oğuz oturduğu sandalyede biraz dikleşerek Mustafa'ya döndü. Geldiğimizden beri sürekli onunla konuşmaya çalışıyor ama her defasında ters tepiyordu.

"Büyük şehirden gelmek zor olmadı mı? Eminim, İstanbul çok daha güzeldir."

"Babam rahat edebileceği bir yer istiyordu. Burası bizim için daha iyi olacaktır." Mustafa oldukça sert bir ses tonuyla Oğuz'u yanıtlarken bakışları ise onunla daha fazla muhabbet etmek istemediğinden bana dönmüştü.

"Sarışın nerede? O niye gelmedi?" Ansızın bana sorduğu soruyla sersemlerken benden önce davranan Oğuz onu cevapsız bırakmamıştı.

"Sevgilisiyle cilveleşiyordur." Mustafa'nın kaşları çatılırken doğrudan bana baktı. Omuzlarımı bıkkınlıkla düşürürken Oğuz'a ise *sen ne yaptın* dercesine bakmaktan çekinmedim. *Nasıl açıklayacaktım ki şimdi ben Mustafa'ya?*

"Oğuz, ettiğin laflara dikkat et," diyen Gökçe'ye minnet dolu bakışlarımı gönderirken Oğuz da küçük çocuklar gibi omuz silkip oturmuş olduğu sandalyeye iyice yaslandı.

"Yanlış bir şey mi dedim? Bu sabah Demir, herkesin ortasında Senem'i kız arkadaşı ilan etmedi mi? Etti. Okuldan birlikte ayrılmadılar mı? Ayrıldılar. Öyleyse neyin sorununu çıkarıyorsun Gökçe?" Kısa ve net bir şekilde Oğuz durumu özetlerken Mustafa ise kararan gözleriyle bir kez daha suratıma olanları anlamaya çalışır gibi baktı.

Oldukça sert bir şekilde, "Neler oluyor?" diye sorduğunda bu tavrı Gökçe'nin bile suratının değişmesine neden oldu. Bense ne diyeceğimi, nasıl başlayacağımı bilmiyordum.

"Sonra anlatsam olmaz mı?" Sorduğum soruya karşılık Mustafa'nın bakışları daha da keskin bir hal aldı. Can ise o sırada yeniden aramıza katılmıştı.

"Hayır, şimdi anlatıyorsun." Can'ın gözleri tek tek hepimizin suratında gezinirken olanları anlamak için susmayı tercih etti.

"Oğuz doğru söylüyor. Her şey daha çok yeni. Birlikteler işte."

Mustafa nefesini dışarı bırakırken gözlerini kaçırmayı ve sandalyesine yaslanmayı tercih etti. Öfkesini belli etmek istemiyordu belki ama ben çoktan vermek istediği mesajı almıştım.

"Sizi hiç yalnız bırakmaya gelmiyor suratsız, hiç," diye söylendiği sırada ceketimin cebinde duran telefonum titremişti. Çıkarıp kontrol ettiğimde ise Devrim Amca'dan gelen mesajı gördüm. İki sokak arkada olduğunu ve beni beklediğini belirtmişti. Kurtarıcım yine Devrim Amca olmuştu. Masadaki herkes derin bir sessizliğe gömülürken yerdeki okul çantamı alarak ayaklandım.

"Ben gidiyorum. Devrim Amca beni bekliyor," dediğimde benimle birlikte hepsi de oturduğu yerden kalkmıştı.

"Ben de seninle geliyorum, Nisa." Gökçe'nin sesi oldukça titrek çıkarken moralinin biraz öncekinden kötü olduğunu anladım. Anlaşılan Mustafa'nın yersiz tepkisi onu hazırlıksız yakalamıştı. Üzerine gitmek yerine başımla onaylayarak Mustafa'ya dönüp sarıldım.

"Seninle sonra görüşeceğiz, suratsız. Kaçısın yok," diye kulağıma fısıldadığında bunun zaten bir şekilde başıma geleceğini tahmin edebiliyordum.

"Şu Oğuz denen züppeden de uzak dur. Hiç gözüm tutmadı," diyerek iyice sesini kısıp konuştuğunda gözlerimi kısarak ona baktım.

"Tanımıyorsun bile."

"Tanıyorum, tanımıyorum fark etmez. Uzak duracaksın." Mustafa ne zaman böyle emin konuşsa mutlaka bir bildiği oluyordu. Oğuz konusunda benim de tereddütlerim varken söylediklerini dikkate alacaktım.

Hepsiyle vedalaştıktan sonra Gökçe'yle birlikte kafeden çıkıp Devrim Amca'nın belirttiği sokağa doğru ilerlemeye başladık. O geceden sonra ilk defa sokaklarda yürüyordum ve Gökçe sayesinde kendimi biraz rahat hissediyordum. Fakat onun suratına nedenini tahmin ettiğim bir hüzün yerleşmişti.

"Bilmem gereken bazı şeyler var, değil mi Nisa?" diye sorduğunda kimden bahsettiğini sormama gerek yoktu.

"Bilmek istediğinden emin misin?"

"Aslında değilim ama bilmem gerekiyor. O yüzden..." Cümlesini bitiremeden sustuğunda yürümeyi bırakıp karşısına geçtim. Bu durumun aslını ona açıklamam gerekiyordu. Eğer Mustafa'dan gerçekten hoşlanıyorsa bunu bilmek zorundaydı.

"Çocukluğumuzdan beri Mustafa, Senem'i hep el üstünde tutardı çünkü..."

Gökçe, "Onu seviyordu," diyerek cümlemi tamamladığında başımı salladım. Suratı gitgide düşerken kalbinin kırıldığını sezebiliyordum.

"Ya da hayrandı, bilmiyorum. Hiçbir zaman tam olarak dile getirmedi duygularını. Senem'i görüyorsun. Deli dolu, capcanlı, tuhaf hayallere kapılan bir kız. Mustafa ise onun tam tersi. Hep gizlerdi ama ben bir şekilde anlardım. Bakışlarından, davranışlarından... Yeri gelir Senem'i hep ayrı tutardı. Bundan korktu belki de yıllardır. Karşılık alamamaktan, geri tepilmekten."

Sonunda bildiklerimi Gökçe'ye anlattığımda yüzünde herhangi bir değişiklik olmadı. Daha çok bunu bekliyormuş gibi baktı bana.

"Üzgünüm, Gökçe. Sana bunu başta anlatmam gerekirdi," dediğimde Gökçe'nin mavi gözleri hafifçe kısılmış olsa da ardından hemen gülümseyerek kolumu sıvazladı.

"Saçmalama be kızım. Baksana, ben umursamıyorum bile. Sanırım kaderimde bu var. Ne zaman birinden hoşlansam ya da birini sevmeye kalkışsam ya kapılıyor ya da o gidip başkasını seviyor. Bünye alışık yani. Sıkıntı yok."

"Belki de burnunun ucundaki doğru kişiyi görmeyip yanlış kişilere vuruluyorsundur, Gökçe." Kimden bahsettiğimi çok iyi bildiği için gözlerini kaçırarak sırıtmayı tercih etti. *Elbette Can'dan bahsediyordum.*

"Belki de," diye karşılık verdiğinde gülümsemeye çalıştıysam da başarılı olamadım.

Gökçe tekrar koluma girip de konuyu tamamıyla kapattığında ise daha fazla irdelemek istemedim. Ona Mustafa'nın numarasını verdiğim günden beri tedirgindim. Aradaki Senem faktörünü görmezden gelerek yaklaşmak istemiştim olaya ve davranışlarını göz önünde bulundurduğumda gerçekten yakıştırmıştım Mustafa'yla Gökçe'yi. Fakat Gökçe benim yeni hayatımdaki ilk dostum olduğu için Mustafa'dan dolayı kalbinin kırılmasını istemiyordum. Bu yüzden de esas gerçeği öğrenmesi biraz da olsa içimi rahatlatmıştı.

Devrim Amca'nın yanına ulaştığımızda Gökçe'nin de bizimle geleceğini düşünmüştüm ama bu kararından vazgeçip ödevleri bahane ederek eve gitmek istediğini belirtmişti. Olanlardan sonra onu zorlamak istemediğimden gitmesine izin verdim. Vedalaştıktan sonra tek başına beni almaya gelen Devrim Amca'nın yanına geçerek oturdum ve polis merkezine dek sesimi çıkarmadım.

Polis merkezinde her şey sandığımdan daha kolay olmuştu. Merkeze girdiğimizde etraftaki insanlar beni biraz tedirgin etmiş olsa da bozuntuya vermeyip Devrim Amca'nın peşinden ilerlemiştim. Başkomiser tabelasının bulunduğu odaya girdiğimizde ise polis bizimle yakından ilgilenmişti çünkü Devrim Amca'nın yakın arkadaşlarından biriydi. Tedirginliğimi belli etmemeye çalışarak Demir'le yaşadığım kısımları atlayıp olan biteni komisere anlattığımda nedensizce rahatlamıştım. Karşımdaki adam tıpkı Devrim Amca gibi içten biri olunca açılmam daha kolay olmuştu.

Her şeyi anlattığımda komiser aynı vakanın bu ay içinde ikinci kez gerçekleştiğini ama bir önceki kızın benim kadar şanslı olmadığını dile getirmişti. Ardından ise sabıkalıların bulunduğu dosyayı uzatarak sayfalarını tek tek incelememi söyledi. Şansım yaver gitmişti ki birkaç sayfanın sonunda o iki iğrenç adamın resminin de dosyada yer aldığını fark etmiştim. Başkomiser polislerin anında

harekete geçeceğini belirttiğinde ise Devrim Amca araya girerek bu olayı kimsenin duymaması gerektiğini ve bundan sonra olacaklarla yalnızca kendisinin ilgilenmesini istediğini söylemişti. Komiser arkadaşı ağzından hiçbir şey kaçırmayacağını söylediğinde ise gönül rahatlığıyla çıkmıştık emniyet merkezinden.

Doğrudan eve gittiğimizde Esma Teyze ve Zehra Teyze'yi mutfakta koşuştururken yakaladım. İkisi de ellerini bir şeye atmışlardı. Biri yemek yapıyorsa diğeri de bulaşıkları aradan çıkarıyordu. Geldiğimizi gören Esma Teyze belindeki önlüğe ellerini silerek yanıma geldi ve sıkıca sarıldı bana. Hatta öyle sıkı sarıldı ki bir ara boğulacağımı zannettim. Yardıma ihtiyaçları olup olmadığını sorduğumda ise çoktan işlerini bitirdiklerini söylediler. Ben de bunun rahatlığıyla odama çekilip biraz uyumak istedim.

Merdivenlerden yukarı çıkıp ikinci kata ulaştığımda Senem'in kapısının kapalı olduğunu gördüm. Kapıyı tıklattım ama ses gelmeyince kulpu çevirip içeri baktım. Her şey sabah bıraktığı gibiydi. Hâlâ eve dönmemişti. Hâlâ onunla birlikteydi. Oda kapısını kapatıp da kendi odama çıkmak için merdivenlere ilerlediğimde gerçekten dinlenmeye ihtiyacım olduğunu fark ettim. Hem ruhen hem de bedenen buna çok ihtiyacım vardı.

Öyle yorgundum ki kendimi yatağa atar atmaz uyuyakalmıştım. Beni akşam yemeği için uyandıran kişi yine Esma Teyze oldu. Yemek boyunca Senem'in yokluğu herkesin dikkatini çekerken tüm ev halkı da Demir'le olduğunu biliyordu. Bir an onun nerede kaldığını sormak istediysem de duygularımı bastırıp içimdekileri yine kendime sakladım. Sonuçta o artık sevgilisi olan bir kızdı ve benim bunlara alışmam gerekiyordu.

Yemekten sonra Devrim Amca ve Esma Teyze'den izin isteyerek odama çekildim. Yarın sabah kamp için yola çıkacaktık ve benim hazırlık yapmam gerekiyordu. Esma Teyze'nin birkaç gün öncesinden hazırlamış olduğu kamp çantalarını bir kez daha kontrol ederken bana ait olanının içine küçük bir battaniye yerleştirdim. Ormanda ne olacağını bilmiyorduk ve ben soğuğa pek dayanıklı değildim.

Çantamı hazırlamayı bitirip odamdaki saati kontrol ettiğimde dokuza geldiğini gördüm. Akşam olmuştu ancak Senem hâlâ evde yoktu. *Bundan sonra böyle mi olacaktı yani? Her defasında eve geç mi*

gelecekti, her defasında Senem'i o mu bırakacaktı? Neden bundan rahatsız olmuştum ki?

Kontrol ettiğim kamp çantasını yatağımın kenarına yerleştirdikten sonra arka sokakta bir hareketlilik var mı diye pencerenin yanına gittim. Hiçbir şey yoktu. Sessiz ve karanlıktı sokak. Kapının açılmasıyla dikkatim dağılırken Esma Teyze elindeki iki büyük kâseyle gülümseyerek odama girdi ve ayaklarını kullanarak güçlükle kapıyı kapattı.

"Zehra Abla en sevdiğimden sütlaç yapmış. Ben de biraz tarçın serpiştirip sana da getirdim."

"Harikasın Esma Teyze," diye şakırken pencere kenarından ayrılıp yanına gittim. Elindeki kâselerden birini ve kaşığımı aldıktan sonra yere bağdaş kurarak oturup iştahla bana getirdiği sütlacı yemeye koyuldum.

Esma Teyze de çalışma masamın yanındaki sandalyeye oturup benim gibi sütlacını yemeye başladı. Bir ara kâsesini çalışma masamın kenarına bırakıp benim gibi yere çökerek bağdaş kurdu. Tam karşıma geçip de gözlerimin içine bakarak yanağımı okşadığında ağzıma atmış olduğum kaşığım bir süre orada asılı kaldı.

"Devrim, dün gece bana olanları anlattı. Uyumuşsundur diye gelemedim yanına. Bugün de pek konuşamadık ama aklım hep sendeydi."

Gün içerisinde sergilediği tüm ilginin asıl nedenini anladığımda kaşığı ağzımdan çıkararak kâsenin içine yerleştirmiş, elimdeki sütlacı ise yemeyi bırakmıştım. Tüm iştahım kaçmıştı. Esma Teyze'yi de tıpkı Devrim Amca gibi çok korkutmuştum. Sabahki bakışları, eve döndüğümde bana sıkı sıkıya sarılması... Gözlerimin içine sürekli endişeyle bakması bunun kanıtıydı.

"Esma Teyze, ben," diyerek söze başlamıştım ki lafımı bölmesiyle söyleyeceklerimi kendime sakladım çünkü karşımda gözleri dolan ve kızı için gerçekten kaygılanan bir kadın duruyordu.

"Sana bir şey olsaydı canımdan can giderdi, Nisa. Allah'ım seni bize bağışladı." Gözyaşını serbest bırakıp karşımda ağlamaya başladığında doğrularak kollarımı boynuna doladım. Hatta ilk kez Esma Teyze'ye bu kadar güçlü, sanki öz annemmiş gibi sarılıyordum. Gün boyunca tuttuğum gözyaşları onun omzuna dökülmeye başlamıştı.

"Neden anlatmadın, kuzum bize?" Burnumu çekerek Esma Teyze'den uzaklaşırken başparmaklarıyla yanaklarımı silmeye yeltendi.

"Devrim Amca'ya da aynısını söyledim. Çok utandım." Titreyen sesime karşılık bana daha da sıkı sarılırken kollarının arasından çıkmayı hiç istemedim.

"Bizden asla bir şey saklama, tamam mı?" diye sorduğunda hızla başımı sallayarak onayladım onu.

"Biz seni de Senem'i de çok seviyoruz, Nisa. Çok kısa sürede de olsa sanki öz kızım yeniden yanımdaymış gibi hissettirdiniz. Senem'in uçuşan sarı saçları, senin davranışların..." Kızına olan özlemini çekinmeden dile getirirken onu ne kadar çok özlediğini bir kez daha anladım.

"Sanki ellerimle yıkayıp beyaz kefene koyduğum kızım hiç gitmemiş de hâlâ yanımdaymış gibi. Kâğıt üzerinde de olsa ben senin annenim kızım. Unutma bunu. Olur mu?"

Kollarımı tekrar Esma Teyze'ye dolarken yüzünde tebessümle beni ayağa kaldırdı. Yanağıma küçük öpücükler bırakırken acısının asla hafiflemeyeceğini anımsadım. Zaten evlat acısına kim dayanırdı ki? Ve Esma Teyze öyle bir kadındı ki acısı taze olmasına rağmen iki koca kıza hem yüreğini hem de evini açmıştı.

"Lütfen bir daha bizden bir şey saklama," diye mırıldanıp çalışma masamın üstündeki ve yerdeki kâseleri alarak kapı tarafına doğru ilerledi. Odamdan çıkmadan önce son kez gözlerimin içine bakıp kızaran gözleriyle gülümsemeye çalıştı.

Annem... Babam... Gerçek ailem... Neredeydi? Hayattalar mıydı? Şu an ne yapıyorlardı? Bilmiyordum ama en çok yanımda olması gereken zamanlarda yanımda değillerdi. Bana sarılıp destek veren kişi gerçek annem değildi. Beni öpüp sarmalayan, gözyaşlarımı silen de gerçek babam değildi. Acımı paylaşan, düştüğüm çukurdan beni kurtarmak isteyen insanlar Devrim Amca ve Esma Teyze'den başkası değildi. *Onların hakkını nasıl ödeyecektim? Koca man yürekleriyle bana sundukları bu sevgiyi nasıl geri teperdim?* Ben kendi öz ailemin kim olduğunu bilmezken, bana yabancı olan bu insanlar canımın tehlikeye girmesini dahi istemiyordu. *Bunun ağırlığını nasıl taşıyacaktım?*

Yatağıma geçip otururken kazağımın kollarının ucuyla akan burnumu ve gözyaşlarımı sildim. Bu yaptığım hareket ne kadar çirkin olsa da umursamadım. Yatağa uzanıp tavandaki pencereden koyu renk bulutları izlemeye başladığımda arka sokaktan gelen araba sesini işittim. Tanıdık motor sesini duyduğumda uzandığım yerden hızla kalkıp pencere kenarına ilerledim. Tahminlerimde yanılmamıştım. Impala bizim evin hemen arkasında durmuştu.

Senem ve Demir yüzlerindeki gülümsemeyle arabadan inerken burnumu çekerek onları izlemeye devam ettim. Hemen birbirlerinden ayrılmak yerine ayaküstü sohbet etmeye başlamışlardı. Pencere kapalı olduğu için ne konuştuklarını duyamıyordum. Sonrasında merakıma yenik düşüp pencereyi araladım. Fakat pencereyi açmamla birlikte ikisi de aniden susmuştu. Senem bir adım atarak Demir'e yaklaşırken Kedi Yavrusu ise tepkisizdi. Ayak uçlarında yükselip Demir'in yüzüne doğru uzanmaya çalıştığında biraz sonra göreceğim manzarayı tahmin edebiliyordum. İçimden, *"Lütfen, düşündüğüm şey olmasın,"* diye geçirirken Senem gözlerini kapamış ve Demir'e daha da yaklaşmıştı. Daha fazla buna şahit olmak istemediğim için gözlerimi kaçırdığım sırada onun sesini duyunca yeniden aşağıya baktım.

"Senem," diye mırıldanırken bedenini geri çekmişti. *Yapmamıştı. Öpmemişti.*

"Ne oldu? Yanlış bir şey mi yaptım?" Utangaç bir tavırla sorusunu sorduğunda Senem, ses tonundan bir hayli kırıldığını anladım.

"Hayır, sen yanlış hiçbir şey yapmadın."

"Öyleyse sorun ne? Neden kendini geri çektin? Bu sabah kız arkadaşın olduğumu sen söyledin. Belki çok erken hareket ettim ama sevgililer böyle davranır. Değil mi?" Senem'in söyledikleri kulaklarımı doldurduğunda evin en üst katında olmama rağmen her şeyi net bir şekilde duyuyordum.

"Evet, normal sevgililer böyle yapar."

"Sen normal değil misin?" Senem'in kafa karışıklığı sesine yansırken Demir'in söylemek istediklerini ben de anlamıyordum.

"Bak, kulağa saçma gelebilir ama ben öpüşmem, Senem. Yani senin istediğin şekilde öpüşmem. Hiç öpüşmedim." *Neler saçmalıyordu böyle?*

"Nasıl yani?"

"Daha önce birlikte olduğum hiçbir kızı öpmedim." *Gerçekten neler saçmalıyorsun, Demir? Bu da neyin nesiydi? Birincisi biz hiç birlikte olmamıştık. İkincisi o berbat gece iki kez öpüşmüştük. Ve üçüncüsü neden yalan söylüyordu?*

"Gerçekten mi?" Fakat Senem'in ses tonuna bakılırsa çoktan bu saçmalığa inanmıştı.

"Evet."

"Aybüke'yle bile?"

"Evet, Aybüke'yle bile."

Aybüke'yi bu konuşmaya dâhil etmesini anlıyordum çünkü Demir'in geçmişine dair bildiğimiz tek kız oydu ama yine de söyledikleri bana inandırıcı gelmiyordu. Senem ise onun büyüsü altındayken söyleyeceği her bir cümleye inanacaktı.

"Neden?"

"Sana saçma gelebilir ama öpüşmek benim için daha fazlası anlamına geliyor ve ben şu an daha fazlasını verebileceğimi zannetmiyorum."

Demir'in söyledikleri oldukça kafa karıştırıcıydı. Öpüşmek onun için daha fazlası anlamına geliyordu ve Senem'i bu yüzden öpmek istemiyordu. *Ama biz...* Bunları neye dayanarak söylüyordu bilmiyorum ama o ses tonu ve kendinden oldukça emin bakışı neredeyse benim bile inanmama neden olmuştu.

"Lütfen, bu durumu daha fazla kurcalama, Senem. Olur mu? Kalbini kırmak ve henüz başlamadığımız bir şeyi bitirmek istemiyorum." *Bitirmek istemiyordu... Devamı gelecekti yani? Neden şaşırıyordum ki?* Ona bunu yapmasını ben söylemiştim. Keşke dilimi eşek arısı soksaydı da kurmasaydım o saçma cümleleri.

"Peki," diyerek karşılık veren Senem'in parıldayan gözlerindeki umudu fark etmiştim. Kolayca kabul etmişti çünkü hem Demir'e karşı yoğun hisler besliyordu hem de o hislerin artık karşılıklı olduğunu düşünüyordu.

"Kızdın mı?"

"Hayır, bana karşı dürüst olduğun için memnunum." Senem bir adım atarak yaklaştığında, parmak uçlarında yükselerek bu kez dudaklarını Demir'in yanağına bastırdı.

"Umarım bunun sakıncası yoktur," dediğinde ise Demir hazırlıksız yakalandığı için afallayarak sadece tebessüm etti.

"Hayır, kesinlikle sakıncası yok."

Senem bir kez daha tüm samimiyetiyle gülümsedikten sonra arka kapıdan evin bahçesine girmiş ve ona el sallamıştı. Şahit olduğum sahnenin sonuna geldiğimi anladığımda pencereyi kapatarak içeri geçmek istedim ama gözlerim tekrar Demir'e kaydı. Arabaya gitmek yerine doğrudan ailesine ait eve gittiğini gördüm. *Neden kendi evine gitmiyordu ki? Neden hâlâ buradaydı?* Saçmalamakta sınır tanımıyordum artık. Çocuk evine gelmiş, neden gitsin ki?

Pencere kenarından uzaklaşırken merdivenlerden gelen ayak sesleri Senem'in odasına gittiğinin işaretiydi. Yanına gidip gününün nasıl geçtiğini sormak istesem de aniden bu fikrimden vazgeçtim. Kaldıramayacağım şeyler için hiç böyle bir zahmete girmemeliydim.

Odamda durduğum yerde dört dönerken dayanamayıp tekrar iliştim pencere kenarına. Arka sokağa gözlerimi diktiğimde Impala hâlâ oradaydı. Karşımdaki büyük evin bahçesindeki lambalar ansızın yanıp da evin ahşap kapısı aralandığında Demir'in çıktığını gördüm. Bahçeden de çıkıp arabaya doğru ilerlerken başını bir anlığına kaldırıp doğrudan benim pencereme baktığında göz göze geldik. Aniden gelen konuşma isteğine karşı koyamayarak elimin birini havaya kaldırıp işaret parmağımı bir dakika dercesine ona gösterdim. *Onunla mutlaka konuşmam gerekiyordu.*

Üzerime ceket alma zahmetine girmeden odamdan koridora çıkıp merdivenlere doğru ilerledim. Hızlı davranıp korkuluklara tutunarak ikişer ikişer basamakları inerken heyecanımın korkumu tetiklemesiyle gözlerim kararınca ikinci katın koridoruna neredeyse yere kapaklanarak giriş yapıyordum. *Hep böyle oluyordu!*

Kafamın rahat olduğu zamanlar merdivenlerden inmekte hiç sıkıntı yaşamazken, aklımın dolu olduğu, heyecanlı ya da stresli olduğum zamanlarda ise ansızın kendimi kaybedip yere kapaklanabiliyordum. Belki de bu aptalca korkum için bir doktora ya da psikoloğa görünmeliydim. Yoksa kolay kolay bunu yenemeyecektim.

İkinci kattaki koridorun sonunda bulunan balkonu gördüğümde, bir aşağı kata inmekten vazgeçip balkona doğru ilerledim. Plastik kapıyı açıp da kendimi dışarı attığımda balkondan aşağıya

inen merdivenlere yürüdüm. Korkuluklara tutunup bu kez acele etmeden aşağıya indiğimde bahçeyi geçerek kendimi sonunda arka sokağa attım. Dışarı çıktığımda ise onu Impala'ya yaslanmış, beni beklerken buldum.

"Ağladın mı sen?"

Birdenbire sorduğu soruyla ellerim yüzüme giderken gözlerimin hâlâ kızarık olup olmadığını merak ettim. Yaslandığı yerden doğrularak yanıma yaklaşıp yüzümü incelemeye başladığında kollarımı birbirine dolayıp dik durmaya çalıştım.

"Ne yaptınız bugün?" Tek kaşını havaya kaldırırken yüzünde alaylı bir gülümseme belirdi.

"Ne o? Kıskandın mı yoksa?"

"Sadece bu kadar hızlı davranacağını düşünemedim." Doğrudan içimden geçenleri dile getirdiğimde, kaşlarını çatarak üzerime doğru yürüdü. Sonra bir adım daha attı ve bir adım daha derken kendimi bahçeyi koruyan duvarlara yaslanırken buldum. Aramızda neredeyse mesafeye dair hiçbir şey kalmazken iki elini de duvara yaslayarak beni kollarının arasına sıkıştırdı.

Nefesi yüzüme değerken, "Ne yaptık, biliyor musun?" diye fısıldadığında, yakınlığından dolayı kasılan bedenime engel olamadım. O kadar yakınımdaydı ki başım dönüyordu.

"Konuştuk. Sohbet ettik. Neleri sevip, neleri sevmediğimizi tartıştık. Gülüştük. İşin aslı birbirimizi tanımaya çalıştık." Üzerime doğru eğilirken bir eliyle çenemi tutarak yüzünü iyice benimkine doğru yaklaştırdı. *Bu çocuk, "Ben öpüşmem," diyerek nasıl bir yalan uydurmuştu böyle? Ve biz bu haldeyken nasıl oluyor da ben hâlâ Demir'i öpmeyi aklımın ucundan geçirebiliyordum?*

"Kısaca, seninle yapamadığımız her şeyi yaptık." Çenemi hızla bırakıp da benden uzaklaştığında nefes alışverişlerimi dizginleyemedim.

"Ve en kötüsü de ne biliyor musun? Tüm bunlara beni sen ittin. Tüm bunların nedeni sensin."

Doğrudan yüzüme vurduğu gerçekler yüzünden suçlulukla başımı öne eğdim. Oysa konuşmak isteyen taraf bendim ve gerçekler ağzımı açmamı engelliyor, tüm cümlelerimi yutmama sebep oluyordu.

Arkasını dönüp arabasına ilerlerken aramızdaki mesafe her geçen saniye biraz daha artıyordu. Gidişine karşılık başımı yerden kaldırıp da ona baktığımda kapısını açarak tekrar bana döndü.

"Bana, *'Senem'i mutlu et,'* demiştin ya hani? Yine sen kazandın, Nisa. Ben yine senin gösterdiğin yoldan gideceğim çünkü o gerçekten mutlu olmayı hak eden bir kız."

Bir şey dememe fırsat vermeden Impala'ya atlayıp motoru çalıştırarak hızla yanımdan çekip gitti. Bir türlü dizginleyemediğim gözyaşları yanağımdaki yerini alırken bulunduğum kaldırımın kenarına çökerek sessizce ağlamaya devam ettim.

Son günlerde sürekli hatalar, yanlışlar yapıyordum. Fark ettiğimde her şey için çok geç oluyordu ve geriye sadece pişmanlıklarım kalıyordu. Demir söylediği her bir cümlede, her bir kelimede çok haklıydı. *Onu buna ben itmiştim ve şimdi de cezasını çekiyordum.*

Uzun zaman sonra ilk kez annemin yokluğundan daha ağır gelen bir ızdırap vardı yüreğimde. İlk defa her zamankinden daha fazla acıyordu kalbim ve gün geçtikçe taşıyamayacak kadar ağırlaşmaya başlıyordu hislerim.

Vazgeçmenin asıl cesaret olduğunu öğrendiğimde çok küçüktüm. Önce beni bırakıp giden anneme kavuşma hayallerimden vazgeçmiştim mesela. Gelmeyecekti, biliyordum. *Gelmek isteyen şu ana kadar yanımda olmaz mıydı zaten?*

Sonrasında bir gün yol ayırımına geldiğimiz dostumun gitmesine müsaade ederek ondan vazgeçmek istemiştim ama o elimden tutup buna izin vermemişti. Başarılı olamamıştım. Beni de sürükleyip getirmişti hayallerindeki hayata.

Fakat şimdi... Şimdiki hislerim, şimdiki vazgeçişim daha ağır geliyordu hepsinden. İnsan yaşayınca tecrübe ediyormuş meğerse. En sevdiğim, borçlu hissettiğim insan için bir kelebek gibi çırpınan yüreğimi yok saydığımda anladım, aslında çok yanlış bir yola başvurduğumu.

Kalbim artık cam fanusun içine hapsolmuş gülün yapraklarının arasında saklıydı. Orada gizlice atmaya devam edecekti. Tıpkı *Çirkin** gibi herkesten onu saklayıp, koruyup kollayacak ve son yaprak dökülene dek bununla mücadele edecektim.

---

* *Güzel ve Çirkin masalındaki* ***Çirkin*** *karakterinden bahsediliyor.*

8. BÖLÜM

Evden uzakta kalma fikrinin yarattığı telaşla sabahın altısında odamda koşturuyordum. Bugün kamp günüydü ve ben dün geceden her şeyi hazırlamama rağmen hâlâ bir eksik var mı diye çantaları kontrol ediyordum. Cep telefonum şarjı doldurulmuş bir şekilde yanıma aldığım küçük el çantasının içindeydi. Her ihtimale karşılık elime almış olduğum toplu tarağımı da çantanın içine sıkıştırdım. Dağlık bir yere gidiyorduk ve ben kimseye muhtaç olmak istemiyordum, *her ne kadar Gökçe'yle aynı çadırı paylaşacak olsak da.*

Devrim Amca'nın dün akşam hem bana hem Senem'e verdiği harçlıklar ve cüzdanım çantamın içindeydi. Gideceğimiz yerde bir market olacağını düşünmüyordum ama yolda uğrayacağımız bir petrol istasyonundan abur cubur alabilirdim.

Tüm bunların yanı sıra Zehra Teyze'nin bizden habersiz hazırladığı yemekleri de unutmamıştım. Böreği, pastayı geçtim de resmen gecenin bir vakti bizim için sarma sarmıştı, canını sevdiğim kadın! Hakkını hayatta ödeyemezdik.

Üzerime siyah bir hırka, başıma da yetimhaneden kalma koyu kırmızı beremi geçirdikten sonra bir kez daha elimdeki çantayı kontrol ettim. Tamamıyla hazır olduğuma kanaat getirdiğimde ise daha fazla vakit kaybetmemek için odamdan çıktım.

Sedat Abi görevi kuzeni Yakup Abi'ye devretmişti. Görevine simsıkı sarılan Yakup Abi de kamp çantalarımızı çoktan arabaya yerleştirmişti. Ayrıca Sedat Abi için çok mutluydum. Şimdi sağlam kafayla daha rahat çalışabilecekti üniversite sınavına.

Düşmemek için ağır adımlarla merdivenlerden inip de kapı eşiğinde Senem'le karşılaştığımda kaşlarını çatarak önce bana, ardından da başımdaki bereye baktı.

"Gerçekten mi, Nisa? Havanın kaç derece olduğundan haberin var mı? Çıkar şu bereyi."

Uzanıp da başımdaki bereyi çıkarmak istediğinde geriye doğru bir adım atarak onu engelledim. Yaz kış fark etmez, her mevsimde bere takmayı severdim ben. Üstelik Senem de bunun bilincindeyken karışmaması yararına olurdu.

"Elleşme sarışın. Hem gece üşümeyeceğim ne malum?" diye sorduğumda gözlerini devirerek ciddi olup olmadığımı anlamaya çalıştı.

"Nisan ayındayız artık!"

Ne yapmamı bekliyordu? Nisan ayındayız diye bere takmayacak mıydım? Öyle bir kural mı vardı? Ayrıca gideceğimiz yerde yağmur yağmayacağının ya da havanın serin olup olmayacağının garantisi var mıydı? Her ihtimale karşı önlem almaktan kimseye zarar gelmezdi.

"Ben her mevsimde üşüyen bir insanım," diyerek alayla karşılık verdiğimde Senem bir kez daha gözlerini devirdi. İki elini de havaya kaldırarak, *bir şey demiyorum* ifadesini takındığında rahatlamıştım.

Sergilediği tavrı pek önemsemiyordum. Berelere takık olduğumu biliyordu ve laf etmemeliydi. Ayrıca ben de onun yaz mevsimindeymişiz gibi sürekli açık ve ince giymesini onaylamıyordum. *Fakat sesimi çıkarıyor muydum? Elbette hayır.* Olur da hava serinler ve gece üşürse yanıma gelip battaniye istediğinde verecektim ağzının payını. O zaman görecektim *nisan ayındayız* tavırlarını. Malum, kalın sayılabilecek hiçbir şey götürmüyordu yanında ama ben onu da düşünerek tedbirimi çoktan almıştım. Bizi bekleyen Yakup Abi'yi daha fazla bekletmek istemediğimiz için tartışmaya son verip ahşap kapıdan çıkarak arabaya doğru ilerledik.

Devrim Amca bu sabah çok erken saatte hastaneye gitmişti ama telefonlarımız her daim açık olsun diye geceden tembihlemişti bizi. Gideceğimiz yerde telefonların çekeceğini pek düşünmesem de elimizden geleni yapmaya çalışacaktık.

Bahçeden çıkmak üzereyken gözlerim karanfil fidanlarını budayan Orhan Amca'ya takılmıştı. Tomurcuklanan karanfillerin bir gün çiçek açacağını bilmek beni heyecanlandırıyordu.

"Bebeklerime iyi bak, Orhan Amca," diye seslenirken ona el sallamayı da ihmal etmedim. Çiçeklerle de bahçeyle de çok yakından ilgileniyordu.

"Merak etmeyesun kizum. Bunlar açtuğunda ha burası mis gibi kokacak, mis!" *İşte buna hiç şüphem yoktu.*

Bahçeden çıkıp da arabaya doğru ilerlerken Senem suratındaki asık ifadeyi hâlâ koruyordu. Üstelik bunun nedeninin sadece başımdaki bere olmadığını çok iyi biliyordum. Dün geceden bu yana itiraz ettiği konuyu çekinmeden bir kez daha dile getirdi.

"Ne vardı yani Demir'le gitseydik okula?"

Israrla okula Demir'le gitmek istiyordu ve ben de onu reddediyordum çünkü beni de yanında götürmek istediğini söylüyordu. *Üçüncü şahıs olarak yanlarında ne yapabilirdim ki?* Resmen saçmalıktı. Üstelik ona isterse gidebileceğini söylememe rağmen yine itiraz etmiş, bu isteğini yeniden dile getirmişti. Nedenini sorduğumdaysa, *"Tek başıma utanıyorum çocuğun yanında,"* demişti. Fakat Senem ne kadar dirense de her defasında onu reddetmeyi başarmıştım çünkü dün akşamki duyduklarımdan sonra değil Demir'le yan yana gelmek, onu görmek bile istemiyordum. Sözleriyle, yaptıklarıyla sürekli aklımı karıştırıyordu ve ben artık daha fazla tahammül edemiyordum. Bir karar almıştım ve dayanabileceğim son ana kadar bunu uygulayacaktım.

"İstediğin zaman, istediğin yere gidersin Demir'inle ama bugün değil." Görmek istemediğim gerçeği kendi kurduğum cümleyle yeniden gözler önüne sermiştim: *Onun Demir'i, benim değil.*

Şükürler olsun ki Senem okula gidene kadar bu konuyu tekrar açmamıştı. Daha çok telefonuna odaklanmış, arabanın içinde kendi çapında fotoğraf çekip durmuştu. Bir ara yanıma sokulup beni de kadraja aldığında onu kırmak istemediğimden kameraya zor da olsa gülümsemeyi başarmıştım. Üstelik itiraz etmeyişim onu öyle bir keyiflendirmişti ki okula varana dek başını omzuma yaslamıştı. Ardından da Instagram denilen sitede ikinci kez fotoğrafımızı paylaşmıştı.

Bu aralar sosyal medyada çok sık takılıyordu, Senem. Önceden de böyle şeylere meraklıydı ama şimdilerde bir şeyler biraz daha farklı ilerliyordu sanki. *Demir'le çekilmiş bir fotoğrafının olup*

olmadığını bilmek istiyordum mesela ya da o fotoğrafın da sosyal medyayı süsleyip süslemeyeceğini.

Bense bu tarz sitelerden uzak durmaya çalışıyordum. İstemediğimden değil de daha çok vakit bulamayacağımdan açmak istemiyordum. O kadar gerekli değildi. İlla olacak diye bir şey yoktu.

Dakikalar sonra okul bahçesine ulaştığımızda, Yakup Abi arabayı otoparka park ederek, bagajdan kamp çantalarını çıkarıp öğretmenlerin yönlendirmesiyle bizi götürecek olan otobüslere ayrı ayrı taşıdı. Senem hızla ona ait sınıfın, daha doğrusu Demir'in yanına giderken ben de soluğu Gökçe'nin yanında aldım. O da ilk olarak başımdaki bereyle dalga geçmiş ama sonrasında bozuntuya vermemişti.

Bize kampta sınıf öğretmenlerimiz eşlik edecekti. Yoklama alınırken Aybüke'nin aramızda olmaması dikkatimi çekti. Kimsenin duymayacağı bir şekilde Gökçe'ye Aybüke'nin nerede olduğunu sorduğumda, onun hasta olduğunu, zaten izin kâğıdını da imzalatmadığını söyledi. Bu durum beni şaşırtmıştı çünkü Aybüke de tıpkı Bahar gibi Senem'den hoşlanmıyordu. Bu yüzden kamp gezisine gelip sarışının eğlencesini zehir eder diye düşünmüştüm. Yanılmak ilk defa hoşuma gitmişti. Aybüke'nin olmadığı bir gün geçirmek o kadar da kötü sayılmazdı. Fakat bunu düşünürken saniyeler içinde fikrimi değiştirmiş, bir anda onun yerinde olmayı istemiştim çünkü Senem ve Demir tam karşımda gülüşerek birbirlerine bir şeyler anlatıyorlardı. Dışarıdan bakan biri olarak gerçekten yakıştıklarını fark ettim. Senem'in sarı saçları, yeşil gözleri Demir'in kumrallığıyla uyum içindeydi. Belki de onlar adına mutlu olmayı denemeliydim. Demir'in bakışlarımı yakalamasıyla yüzündeki gülümseme silinirken ben de gözlerimi kaçırarak bana seslenen öğretmene burada olduğumu söyledim. Fakat sonrasında yine onunla göz göze geldim. Karamel renkteki açık kahverengi gözleri benim gözlerime öyle bir bakıyordu ki, koca bahçede yalnızca ikimiz varmış gibi hissetmeme neden oluyordu.

Yoklamanın bitmesiyle artık otobüslere geçeceğimizi söyleyen öğretmenler sayesinde üzerime bir rahatlık çöktü. O bakışlardan bir süre uzak kalacağımı bilmek içimdeki sıkıntıları hafifletiyordu.

Kamp için sadece iki otobüs ayarlanmıştı çünkü sözel sınıfı son dakika gelmemeye karar vermişti. Geriye kalan sayısal ve eşit

ağırlık sınıflarının öğrencileri ise eşit bir şekilde otobüslere dağıtılırken Demir ve Senem'in diğer otobüste olması içimi rahatlattı fakat aynı şeyi Bahar için söyleyemeyecektim. Hâlâ Senem'den hazzetmiyordu. Hâlâ Demir'le konuşmuyordu. *Bu mesele kim bilir daha ne kadar uzayacaktı?*

Otobüse binip arka taraflarda boş bir yere geçtiğimizde ben cam kenarına iyice yerleşirken Gökçe de hemen yanımdaki yerini alıp başını omzuma yaslayarak uyumak istediğini söyledi. Fakat bu anın pek de uzun sürdüğü söylenemezdi çünkü yoklama boyunca başımdaki bereyle alay eden Oğuz, kızın kolunu dürtüp durmuştu. Gökçe sitem ederek ofladıktan sonra başını kaldırıp dik dik Oğuz'a baktı.

"Ne var, Oğuz?"

"Sen, Can'ın yanına otursana."

Hayır, hayır! Lütfen bunu yapma, Gökçe! Oğuz'un neden bunu istediğini tahmin edebiliyordum ama şu anda bununla baş edemezdim.

"Git başımdan, Oğuz ya! Zaten uykusuzum, bir de sen gelme üstüme. Hem, Can, küs bana."

Dün Mustafa'yla buluştuğumuzdan beri Can'ın Gökçe'ye tavırlı olduğunu biliyordum. Üstelik bu tavrını, yoklama sırasında Gökçe yanına gittiğinde de sürdürmüştü. Eh, çocuk haksız da sayılmazdı. Okulda başka biri gibi davranıp dışarıda yüz çevirmesi Can'ı gerçekten çok kırmıştı.

"Kızım, git gönlünü al işte. Hadi," diye direttiğinde gitmemesi için Gökçe'nin koluna yapıştım ama o çoktan ayaklanmıştı bile.

"İyi, peki, tamam."

Gökçe yerini Oğuz'a bırakırken Oğuz ise yüzündeki keyifli sırıtışla onun yerine yerleşti. Demir'in sınıfından birkaç kişi gözlerini bize dikip kendi aralarında fısıldaşmaya başladığında iyice tedirgin olmuştum. *Neden bunu yapmıştı ki Oğuz? Neden beni zor durumda bırakmaktan zevk alıyordu?*

"Nasılsın, güzellik?" diye sorduğunda öfkeyle ona baktım.

"Ne gerek vardı şimdi buna?"

"Sevenleri kavuşturmak sevaptır. Bak Can'a, nasıl mutlu oldu," dediğinde oturduğum yerden biraz kalkarak en arka koltukta

oturan Can'a baktım. Gerçekten gülümsüyor ve her zamanki gibi yine Gökçe'yi çileden çıkarıyordu.

"Yine de gerek yoktu," dediğimde Oğuz bana doğru eğilerek yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Koyu kahverengi gözleri parlarken bakışlarımı kaçırmak zorunda kaldım. Varlığı bile rahatsız ediciydi.

"Çok merak ediyorum. Allah seni bilerek mi bana gönderdi acaba? Bu inat, bu bünyeye fazla gelmiyor mu?"

"Allah'ın işine karışma o zaman. Günah," diyerek ona tıpkı onun gibi alayla karşılık verdiğimde gülümsemesi yüzüne iyice genişleyerek yayıldı. Bir an yanımda Oğuz'un değil de Demir'in olduğunu hissettim çünkü gülümsemesi onunkine çok benziyordu.

"Kız lafı resmen ağzıma tıkadı. Görüyorsunuz, değil mi?"

Bu kez otobüsün içindekilere seslendiğinde aniden ayağa kalktı. Otobüs hareket ederken Oğuz da cebindeki telefonunu çıkararak bana gösterdi.

"Ama ben biliyorum ne yapacağımı," dedikten sonra Can'a bakarak ıslık çalmış ve onu da yanına çağırmıştı. Can'a telefonunun ekranından bir şey gösterdikten sonra tüm otobüsü bir şarkı sesi doldurmaya başlamıştı. Oğuz telefonu mikrofon gibi kullanarak doğrudan benim gözlerime bakmış ve ardından parmağını şıklatıp beni göstererek şarkıyı mırıldanmaya başlamıştı.

"Bu kız beni sever.

Bu kız beni öldürür..."

"Oğuz, ne yaptığını zannediyorsun? Herkes bize bakıyor. Otur çabuk şuraya!" dediysem de beni elbette dinlemedi. Aksine Can da ona eşlik ederken otobüste bizi izleyen herkes alkış tutmaya başladı.

"Bu kız bana güzel hayaller gördürür.

Bu kız beni tutar ve kendine çeker..."

Şarkının nakaratını söylemeye devam ederken ansızın yanıma yaklaşıp yüzünü benimkine hizalaması kalbimin teklemesine neden oldu. Oğuz'dan hoşlanmıyordum, yani onun istediği türden bir hoşlanma değildi bu ama herkesin içinde benim için böylesine bir jest yapması inanılmazdı. Daha önce başıma böyle bir şey gelmemişti. Üstelik itiraf etmem gerekirse sesi de oldukça güzeldi.

"Yalpalayaraktan giderim kapısına,

Biliyorum saat çok geç ama

Yine de beni suçlama bebek...'"

Şarkının başka bir kısmını söylemeye devam ederken gözlerini benden bir saniye olsun ayırmadı, Oğuz. Üstelik söylediği kısmı bilerek seçtiğini biliyordum. Pekâlâ, kabul ediyordum. Oğuz, fena halde kendini beğenmiş, gıcık biri olabilirdi. Bahar'a yaptıklarını da unutamıyordum mesela. Hatta bunu her hatırladığımda ondan daha da çok tiksiniyordum ama bir şekilde ilgimi çekmeyi başarıyordu. Bu onu sevdiğim anlamına gelmese de onu beğendiğimi söyleyebilirdim. Yakışıklıydı, sert tavırları ona çok yakışıyordu ama sadece görsel olarak güzeldi, Oğuz. Kalbini hiçbir zaman sevebileceğimi düşünemiyordum. Benim için oldukça sevimli şeyler yapsa da aramızdaki ilişki sınıf arkadaşlığından öteye gitmeyecekti.

"Bu kız beni görünce gülümser," diyerek şarkıyı yarıda kesip kapattığında gerçekten dudaklarım kıvrılmıştı, resmen gülümsemiştim ona.

Müzik kesildiğinde otobüsün dar koridorunda bulunan Can da şarkı söylemeyi bırakıp tekrar Gökçe'nin yanındaki yerini almıştı. Tam o sırada otobüste başka bir hareketlilik oldu. Oğuz yanıma yaklaştığında herkes el çırparak, *"Öp! Öp! Öp!"* diye bağırmaya başladı. Yapılan tezahüratlara karşılık Oğuz yanıma iyice sokularak işaret parmağıyla yanağını gösterdi. Yüzümdeki gülümseme silinirken onu diğerlerine karşı mahcup etmemek için dudağımı yanağına bastırdım ama bunun istekli bir öpücük olmadığını ikimiz de çok iyi biliyorduk.

"Off! Harika bir poz yakaladım!"

İki koltuk önümüzde oturan bizim sınıftaki bir kızın telefonundan gelen sesle ona döndüğümüzde Oğuz'un yüzündeki tebessüm yerini gülümsemeye bıraktı. Bense bu şeyler biraz daha yaşanmaya devam ederse aklımı kaçıracaktım. Onu öptüğüm yetmiyormuş gibi artık bir de kanıtı vardı.

"Gönder onu bana," diyen Oğuz'a gözlerimi devirirken yeniden bana ait tarafa geçip oturdum.

Pencereden dışarıyı izlerken Oğuz benimle yeniden konuşmaya yeltenmemişti çünkü sinirlendiğimi biliyordu. Şarkı söylediği için değil, daha çok öpücük yüzünden diğerlerine malzeme verdiğimiz

* *Son Feci Bisiklet'in seslendirmiş olduğu* ***"Bu Kız"*** *şarkısıdır.*

için öfkelenmiştim. Şimdi herkes yine başka şeyler düşünecek ve bunu başka şekilde yorumlayacaktı. Belki diğerlerinin düşüncesini umursamayacaktım ama *birinin* zihninde oluşacak düşünecekleri tahmin edebiliyordum. Ondan intikam almak istediğimi düşünebilirdi *hatta sırf bunun için Oğuz'a yaklaştığımı bile.* Yanlış tezler ortaya atılabilir ve her şey daha da çok sarpa sarabilirdi. Bunu istemiyordum. Aklımdaki sarmaşıklarla uğraşırken başka bir düğümün oluşmasına izin veremezdim.

Kamp alanı şehre çok uzak değildi. En fazla kırk beş dakikalık yoldu ama baharın gelmesi üzerine öğretmenlerimizin de isteğiyle şoförler yolu uzatmış, köylerden geçerek bizi gezdirmişlerdi.

Yolun geri kalan kısmında Oğuz'la çok nadir konuşmuştuk çünkü o kadar uykusuzdum ki başımı pencereye yaslayarak uyumayı tercih etmiştim. Gözlerimi bir ara araladığımda başım pencerede değil de Oğuz'un omzundaydı ve o da benim gibi uyuyakalmıştı. Kimsenin ilgisini çekmek istemediğinden tekrar başımı pencereye yaslamıştım.

Kamp alanına ulaştığımızda otobüsten kendimi dışarı atarken Oğuz bir an olsun beni rahat bırakmamıştı. Peşimden gelerek başımdaki bereyi kapmış ve ortalıkta küçük çocuklar gibi koşturmaya başlamıştı. Başta peşinden gidip onu yakalamak istesem de nefesim çabuk daraldığından onun bereyi bana geri getirmesini bekledim. Başımızdaki öğretmenlerin tüm öğrencileri bir arada tutmak için bağrıştıklarını duyan Oğuz ise tıpış tıpış geri getirmişti beremi.

Yapılan listeye göre planda ilk olarak keşif gezisi vardı. Önce etrafı topluca gezecek, ardından da çadırları kuracaktık. Daha sonrasında ise öğretmenlerimizin hazırlamış olduğu küçük bir oyunu oynayacaktık.

Geldiğimiz yer Yalova'nın Çınarcık ilçesindeki Erikli Yaylası'na ait bir kent ormanıydı. Kamp yapmak için gerçekten ideal bir yerdi çünkü kamp alanı oldukça genişti. Etrafı gezerken civarda bulunan iki büyük şelaleyi de görme fırsatımız olmuştu. O temiz sular kayalıkların arasından süzülürken bir anlığına şelalenin içine atlamamak için zor tutmuştum kendimi. Ayrıca yürüyüş parkurları

ve büyük oyun alanları vardı kamp yerinin. Tek olumsuz tarafı elektriğin olmamasıydı.

Toplu olarak etrafı gezerken Can tıpkı okuldaki gibi Gökçe'yle uğraşıyor ama onu güldürmeyi başarıyordu. Oğuz ise sürekli yanımda yürüdüğünden bir kolu hep omzumda oluyordu. Rahatsız olsam da herkesin içinde onu rencide etmek istemiyordum. Bir ara Kedi Yavrusu'nun sinirli bakışlarına maruz kaldığımdaysa Oğuz'dan biraz uzaklaştım. *Fakat Oğuz'daki de inat değil miydi?* Ben kendimi geri çektikçe o izlendiğimizi bildiğinden benimle daha çok uğraşıyordu.

Etrafı incelemeyi bitirdikten sonra yeniden otobüslerin bulunduğu alana gitmiştik. Herkes çantalarını ve çadırlarını otobüslerin bagajından almaya koyulurken gözlerim Senem'in çantasını kucaklayan Demir'e kaymıştı. Bakışlarımın onlarda bir süre takılı kaldığını otobüs görevlisinin bana çantamı uzatmasıyla fark ettim. Ağır olan çantamı görevlinin elinden alıp taşımak için ilk hamlemi yaptığım an Oğuz'un çantayı ellerimin arasından kapmasıyla neye uğradığımı şaşırdım.

"Ver şunu. Zaten ufacıksın, bir de kendinden büyük şeyleri taşımaya yelteniyorsun." Elimden çantayı alıp yükümü hafifletmişti ama benimle illaki uğraşması gerekiyordu. *Boş durur mu hiç?*

"Aşk olsun, Oğuz ya!" diyerek sitem edip ayaklarımı yere vurduğumda arkasını dönüp göz kırptı.

"Ah, nerede o günler?"

Çadırların kurulacağı alana doğru bana ait çantayı taşıyarak yürümeye devam ettiğinde sersem sersem arkasından bakmayı sürdürdüm. Garip bir durumun içinde olduğumun bilincindeydim. Kaşlarım çatılırken Senem'in hangi ara yanıma yaklaştığını anlamadım.

"Daha fazla süründürme şu çocuğu. Bir şans ver işte," diyerek heyecanla konuşup kolumu sarstığında ondan uzaklaştım.

"Sevgilinin yanına gitsene sen," dediğimde ise tutmuş olduğu kolumu bırakarak Demir'in yanına doğru yol aldı. Ben de yönümü değiştirerek Gökçe'nin oturduğu kayalıklara gidip, onun yanına oturarak çadırlarımızı hazırlayan Can ve Oğuz'u izlemeye başladım.

Araf'ta kalmış gibi hissediyordum. Bir tarafım kalbimin çığlıklarını artık susturmam gerektiğini söylerken, diğer tarafım ise arkadaşını unutma diyerek resmen bağırıyordu.

Dışarıdan bakıldığında Oğuz gerçekten ilgi çekici biriydi ama takındığı maskenin altında başka bir yüz vardı. Aybüke'nin söylediklerini unutamıyordum. İlgisinin, yakınlığının başka nedeni olmalıydı. Bir erkeğin ilgisinin ne demek olduğunu yeni yeni fark ediyordum belki ama Oğuz'la olmak istemediğimden emindim. Öyle şeyler vardı ki ona yakın olmam bile hataydı. *Aslında şeyler değil, tek bir şey. Demir Gürsoy. Oğuz'un bana bu kadar yaklaşmasına izin verirken neden aynı şansı ona tanımamıştım?* Oysa şu an çok farklı yerlerde olabilirdik. Senem'in değil de benim çadırımı kuruyor olabilirdi.

"Oğuz'u uzun zamandır tanırım. Başkası olsa hayatta kılını kıpırdatmaz. Bu kadar çaba göstermez. Bahar'a, Aybüke'ye bile göstermedi. Sana gerçekten değer veriyor, Nisa. Belki de ona bir şans vermelisin. Bunu isteyemem senden ama düşünmeni sağlayabilirim."

Gökçe sessizliğini bozarak benimle konuşmaya başladığında karmakarışık olan düşüncelerim iyice arapsaçına dönmüştü. *Oğuz'un ilgisine karşılık verebilir miydim? Ona, onun istediği şekilde yaklaşabilir miydim? Kimi kandırıyordum ki?* Cevap açık ve netti. *Hayır. İnsanın kalbi biri için atarken nasıl olur da bir başkasını onun yerine koyabilirdi ki?* En azından ben bunu yapamazdım. Gökçe'ye ne diyeceğimi bilemezken öğretmenler imdadıma koşmuş ve tüm öğrencileri çağırmışlardı.

Gökçe'yi cevapsız bırakarak oturduğum kayalıktan kalktığımda o da benimle birlikte ayaklandı. Öğretmenlerimizin yanına gittiğimizde birinin elinde küçük bir kutu, diğerinin elinde ise küre vardı. Herkes işini bir kenara bırakıp toplandığında öğretmenlerden biri kutunun ne işe yaradığını açıklamaya başladı.

"Şimdi çocuklar, küçük bir oyun oynayacağız. Kızlarımız elimde görmüş olduğunuz bu kutudan bir kart çekecek. Gelin bakalım, kızlar."

Verilen talimat üzerine tek tek gidip kutudan kart çektik. Her bir kartın üstünde bir bitki çeşidinin ismi ve resmi yer alıyordu. Çektiğim kartı dikkatle incelerken daha önce bu bitkiye rastlamadığımı fark ettim. *Dereotu mu?*

"Sana ne çıktı?" diyerek Gökçe'ye sorduğumda ise sırıtarak kartını görebileceğim şekilde bana doğru çevirdi.

"Maydanoz," diyerek kahkaha atarken Senem de dâhil diğer kız öğrenciler de kartları çekmeye ve incelemeye devam etti. Bu sırada ise diğer öğretmenimiz oyunun ikinci kısmını anlatmaya başladı.

"Erkekler de gelip benim elimdeki bu küreden bir isim çekecekler. Çektiğiniz kişilerle eş olup resimdeki bitkiyi arayacaksınız. Kartındaki bitkiyi ilk bulup getirene ise küçük bir ödülümüz olacak."

Oldukça basit bir oyunmuş gibi görünse de aslında çok zor bir görevimiz vardı. Koskoca kamp alanında bitki aramak samanlıkta iğne aramaktan farksızdı. Sonuçta çeşit çeşit bir sürü benzer bitki vardı.

Erkekler de tek tek kürenin içinden isimleri çekerken Demir görüş alanıma girdi. Elindeki kartla birlikte bir grup öğrenciyi etrafına toplamış, bir şeyler söylemişti. Daha sonrasında ise elindeki kâğıdı kimselere çaktırmadan bana gösterdiğinde ağzım açık bir şekilde ona baktım. Elindeki kâğıtta büyük harflerle benim adım yazıyordu. *Gerçekten bunu yapmış olamazdı, değil mi? Gerçekten diğer çocuklardan adımı almış olamazdı. Ah! Kimi kandırıyordum ki? Elbette yapmıştı yine yapacağını!*

Sırıtarak elindeki kâğıtla bana yaklaşırken arkamdaki birine gözlerini dikti. Arkamı dönüp de Oğuz'u gördüğümde ise sert bir şekilde Demir'e baktığını fark ettim. Hiçbir şey demeden yanımızdan uzaklaşırken Demir'in yüzündeki sırıtış alaya dönüştü.

"Görüyorsun ya bunlar hep kader, *Kutup Yıldızı*."

"Hile yaptığını görmedim zannediyorsan çok yanılıyorsun, Demir," diyerek oldukça sert bir şekilde konuştuğumda beni hiç de takmayarak omuz silkti.

"Kuru iftira!" deyip dalga geçmeye devam ederken sinir hücrelerim canlanıyordu.

Nasıl bu kadar rahat davranabiliyordu? Anlamıyordum. Kim bilir Senem ne düşünecekti? Hadi beni geçtim, kendisini de geçtim, Senem'i gerçekten hiç düşünmüyor muydu? Aklımı yitirecektim!

"Yalancı."

"İnatçı."

"Düzenbaz."

"Dik kafalı."

"Aaah! Senden nefret ediyorum, Demir Gürsoy!" diyerek neredeyse bağırdığımda çevredekilere aldırmadan yanıma daha da çok yaklaştı.

"Hayır, etmiyorsun."

"Evet, ediyorum."

"Etmiyorsun," diyerek bu kez neredeyse fısıldadığında geri çekildim.

Birbirimize içimizdekileri kusarken yakınlığından dolayı ağzımı tekrar açamadım. Tam o sırada da zaten öğretmenler harekete geçmemiz için uyarı yaptılar.

Demir, "Bayanlar önden," deyince ayaklarımı yere vurarak önden yürümeye başladım.

Göz ucuyla Senem'i kontrol ettiğimde ise bizim sınıftan bir çocukla eşleştiğini ve çoktan bitkiyi aramaya koyulduklarını fark ettim. Anlaşılan Demir'in yaptığı dengesizlikten henüz haberi yoktu. Bakışlarımı bu kez de Gökçe'ye çevirdiğimde Can'la nasıl eşleşebildiklerini merak ettim. Daha şimdiden didişmeye başlamışlardı çünkü.

Ormanda ağır adımlarla ilerlerken öğrencilerden birkaçı bizimle birlikteydi, çoğu ise ormanın diğer tarafına yönelmişti. Demir, hemen arkamdan geliyor ve sürekli çalılıkların arasını kontrol ediyordu. Elimdeki karta bir kez bakmıştı. *Umarım doğru bitkiyi arıyordur.*

Bitki aramaya çıktığımızdan bu yana on beş dakika geçmişti ve ağzını açıp da tek bir kelime etmemişti. Benimse merak ettiğim bazı mevzular vardı ve susmak gibi bir niyetim de yoktu. Mesela kura konusunda nasıl olmuştu da diğerlerini ikna etmişti?

"Nasıl yaptın da kandırdın diğerlerini?" diye sorarken kollarımı birbirine kenetleyerek ona döndüm.

"Senem dün Damla'ya birkaç ay sonraki doğum gününden bahsetti. Ben de bunu bahane ederek, senden hediye konusunda yardım almam gerektiğini söyledim. *Ne de olsa kardeşisin, değil mi?*" İmalı sözleri aklımı karıştırırken oldukça mantıklı bir bahaneyle diğerlerini kandırdığını anladım. İnandırıcıydı çünkü Senem'in parti planlarından birilerine bahsedeceğini tahmin etmeliydim.

"Keşke adım Can ya da Oğuz'a çıksaydı. Görürdün o zaman sen," diyerek sitem ettiğimde elinde tutmuş olduğu uzun değnekle karşıma geçti. Oğuz'un adını duyduğundan hemen kaşları çatılmıştı.

"Tabii! Oğuz'un çıkması işine gelirdi ama şans işte. Ne yaparsın?" *Neden onunla yan yana geldiğimiz her saniye kavga ediyorduk?* Sanki bunun için ikimiz de özellikle çaba sarf ediyorduk.

"Sen neden benim peşime takıldın ki? Gidip sevgilinle uğraşsana!"

"Eh, ne derler bilirsin, Nisa. Baldız baldan tatlıdır."

Sanki sinirlenmemden, kıskanmamdan büyük bir zevk alıyordu. Kurduğu cümleler ise bunun kanıtıydı. *"Baldız baldan tatlıdır," ne demektir ya? Benimle dalga mı geçiyordu?* Sinirimden yerdeki çalılıkların arasında gördüğüm ceviz büyüklüğündeki taşları kaptığım gibi doğrudan kafasına atmak istedim ama ayaklarını hedef aldım.

"Ettiği laflara bak ya!"

Sesimi yükselterek taşlardan birini ayağına doğru sert bir şekilde fırlattım.

"Öküz!"

İsabet ettirdiğim taşla yerinde zıplamasına neden olurken kahkaha atmaya başladı. Ben sinirimden çatlarken o kahkaha atıyordu.

"Hayvan! Pislik! Beyin hücreleri vefat etmiş Kükreyen Kedi Yavrusu!"

Söylediğim her kelimenin ardından taşları fırlatırken o ise bundan zevk alıyordu. Bu durumdan artık o değil de ben rahatsız olduğumda elimdeki son taşı ona fırlatmak yerine tekrar yere attım. Arkamı dönüp hızla yürümeye başladığımda peşimden geldiğini biliyordum ve bu daha da çok öfkelenmeme sebep oluyordu. İşte onun yanında böyleydim. Patlamaya hazır bir bomba gibi ve o bomba artık beni korkutuyordu. *Baldız baldan tatlıymış! Allah Allah! Kurduğu cümleye bak ya! Delirmem için kasıtlı mı yapıyordu?* Fakat tek deliren taraf ben olmayacaktım. Onu zayıf noktasından vurmayı planlıyordum ve aynen öyle yapacaktım.

"Hayır, seni gerçekten anlamıyorum. Elde edemediğin her kıza böyle mi yaklaşırsın sen?"

Küçük bir dejavu yaşarken bu konuşmayı onunla yaptığım ilk geceye götürdü düşüncelerim beni. Okul partisiydi, yanıma

sokulmuş ve bana, *"Ne o? Gönüllü müsün yoksa,"* demişti. O gece yaşadığım utanç verici dakikalar yeniden zihnimde canlanırken Demir'in sesi bile çıkmadı. *Neden susuyordu? Neden o gece söylediği cümleleri tekrarlamıyordu? Neden yapamıyordu?*

Elindeki değneği hızla yere fırlatırken karşıma geçip gözlerimin içine baktı. Bu kez öfke yoktu aksine çok daha belirgin bir şey vardı, *hayal kırıklığı*.

"Bunca zamandan sonra sendeki değerim bu mu yani? Sana yakın olmak istememi buna mı bağlıyorsun?"

Sesindeki kırgınlığı hissettiğimde onu yanlış yerden vurduğumu anladım. Bu yüzden de cevap vermek yerine susmayı yeğledim. Çevreyi gözleriyle kontrol ettikten sonra yanıma iyice yaklaştığında yine hazırlıksız yakalandım.

"Madem öyle düşünüyorsun, neden öptün o zaman beni?" diyerek fısıldadığında yutkunarak aramıza mesafe koymak istedim.

Yüzüme bir sıcaklık hapsolurken şimdi somurtan taraf ben, sırıtan ise oydu. *O geceyi hatırlatmak zorunda mıydı?* Ayrıca yaşadığım durum aniden gelen bir hazdan ibaretti. Kasıtlı olarak öpmemiştim. *Öpmüş müydüm yoksa? Ah! Kime neyi ispatlamaya çalışıyordum ki?* Yine olsa yine aynısını yapardım. Bunun sadece hazla alakalı bir şey olmadığının farkındaydım. Öpmüştüm çünkü öyle istemiştim.

"Bir kere o teşekkür amaçlıydı," diyerek kestirip attığımda nefesini dışarı bırakarak gözlerini devirip saçlarını dağıttı.

"Ah! Evet, biliyorum, biliyorum! *Beni kurtardığın için teşekkür ederim Demir, kahramanımsın. Mucuk.* Bu mudur yani?" Sesini iyice incelterek beni taklit etmeye çalıştığında kıkırtımı bastıramadım.

"Haydutların elinden kurtardığı *Mary Jane* tarafından kullanıldığını düşünen *Örümcek Adam, Peter Parker* gibi hissetmeme neden oluyorsun," diye devam ettiğinde bu kez duygularımı bastırmak yerine kahkahamı serbest bıraktım çünkü yapmış olduğu benzetme fazlasıyla komikti.

"Kızım, ne gülüyorsun ya? Hayır, gerçekten merak ediyorum. O gece seni Oğuz kurtarmış olsaydı, pat diye onun dudağına da mı yapışacaktın?" Kahkaha atmayı kesip ona bir adım atarak yaklaştığımda gözlerimi gözlerine kenetledim.

"Gerçi benimkisi de soru işte. Sen bu akılla onu da öperdin tabii." Ayağıyla yerdeki bir taşı sektirirken bir adım daha attım ona. *Kıskanınca aşırı tatlı olduğundan bahsetmiş miydim?*

"Öpmezdim," dediğimde başını yerden kaldırarak bana baktı. Duymasını istediğim asıl cümle bu değildi ve ben içimde tutmak istemiyordum.

"Sen basit bir süper kahramandan da, Oğuz'dan da çok daha fazlasısın. Hâlâ bunu anlayamadın mı, geri zekâlı?"

Yüzünde oluşan tebessümle bana yaklaştığında söylediklerime onun kadar ben de şaşırmıştım. Buna cesaret etmem bile mucizeydi.

"Öyleyse neden kaçıyorsun benden? Neden yapıyorsun bunu bize?"

"Çünkü buna mecburum! Anlıyor musun? Mecburum. Bir anlığına sana kapılırsam bir daha asla kendimi senden alamam. Hapsolurum ve bu istediğim bir şey değil." Aslında asıl istediğim bu iken yine yalana sığınmıştım. Bir şey demesine fırsat vermeden arkamı dönüp karttaki bitkiyi aramaya devam etmek istedim ama bu elbette Demir'in konuşmasına engel değildi.

"Mecbur kalmak, beni de tüm bu olanlara mecbur etmek zorunda değildin."

Dakikalar boyunca elimdeki dereotu resmine bakıp sessiz bir şekilde aramaya devam etmiş olsak da ne ben ne de Demir bitkiyi bulamamıştık. Üstelik aramızdaki yoğun sessizlik de can sıkıcı olmaya başlamıştı ve kamp alanından oldukça uzaklaşmıştık.

Son çare olarak dereotunu, şelalelerin kenarlarında yetişen su bitkilerinin içinde aramakta bulmuştuk. Adı dereotuydu sonuçta, suyun yanında da yetişebilir diye düşünmüştük. Fikir Demir'den çıkmıştı. O da benim gibi bu bitkiyi ilk kez gördüğünü dile getirip böyle bir tahminde bulunmuştu.

Ben yere eğilmiş bir şekilde çalılıkların arasında bitki aramaya devam ederken Demir de yeniden eline aldığı değnekle toprağı deşip duruyordu. *Sanki bitki değil, altın arıyordu.* Kayalıkların kenarlarındaki dikenli otlara elimi değdirmemeye çalışarak aramaya devam ettiğimde Demir bana yaklaşarak yere eğildi.

"Nisa, bir baksana," diye seslenince dönüp ani bir refleksle ona baktığımda, elindeki değneğin ucunu doğrudan gözlerime uzatmıştı. Değneğin ucundaki küçük solucanı gördüğümde korkuyla kendimi geri çekmiş ve dengemi kaybederek popomun üstüne düşmüştüm. Ellerim ise kayalıkların kenarındaki dikenli bitkileri avuçlamıştı.

"Ya sen manyak mısın?"

Sızlanarak düştüğüm yerden kalkmak için çabalarken aynı zamanda elimdeki acıya dayanmaya çalışıyordum. Çok diken batmamış olsa da canım çok acıyordu.

"Diken battı senin yüzünden!"

Elimdeki dikenlerden birini çıkarmaya çalışırken değneği hızla yere atarak belimden tutup beni kendine çekti.

"Özür dilerim. Ben sadece şaka yap..." Cümlesini bitirmeden geri çekildim. *Böyle şaka mı olurdu?*

"Bırak ya," diyerek arkamı dönüp yürümeye yeltendiğim sırada bu kez de bileğimden tutup beni bir kayalığa oturttu. Yaralı elimi avucunun içine alıp parmaklarıyla dikenlerin battığı yerleri aramaya koyulduğunda dişlerimi sıkarak kendimi geri çekmek istedim ama yine izin vermedi.

"Eline bakacağım." Bir kez daha şansımı denemek istemiştim ki, "Rahat dur artık," diyerek beni susturmuş, ardından ise dudaklarını avucumun içine bastırmıştı.

Anın büyüsüne kapılarak nefesim kesilmiş bir şekilde onu izliyordum. *Bu an gerçekten yaşanıyor muydu?* Gözlerimi gerçekliğini tartmak için birkaç kez kırpıştırdığımda manzara değişmedi. Demir dizlerini çökmüş bir şekilde avucuma batan dikenleri emerek çıkarmaya çalışıyor, sonrasında ise yere tükürüyordu. Bunun oldukça utanç verici hissettirmesi gerekirken ben sanki zevk alıyormuşum gibi onu izlemeye devam ediyordum. Yüzüm patlıcan moruna mı yoksa domates kırmızısına mı dönüşmüştü bilmiyorum ama avucumdaki acıyı artık hissetmediğimden emindim.

"T-tamam, geçti." Kekeleyerek oturduğum kayalıktan hızla kalkarken yanlışlıkla yerdeki yosunlara bastığımda neredeyse kayıp düşecektim ama belimi kavrayarak beni kurtaran yine o oldu. Utancımdan ona bakamadan arkamı dönüp yürümeye devam ettiğimde

biraz önce yaşadığımız her bir saniye tekrar zihnime yayıldı. Dudaklarım kıvrıldı ve sırıtırken buldum kendimi.

Çevreye biraz daha bakındıktan sonra artık iyice sıkılmaya başlayarak aramaktan vazgeçtim. Elimdeki kartı alan Demir yerdeki çimenlere göz gezdirirken koparmış olduğu bir bitkiyi ise karttakiyle karşılaştırıyordu.

"Buldun mu?" diye sorduğumda elindeki otu yere atıp ayağa kalktı ve ben de cevabımı almış oldum.

"Bu incecik bitkiyi nasıl bulalım biz, Allah aşkına?"

Bu kez ona hak vermeden edemedim. Dakikalar boyunca süren arayıştan sonra elimizin boş kalması benim de sinirimi bozmuştu. Ayrıca dediği gibi bitki ip kadar inceydi.

"Hem biz kamp alanına falan da geri dönmeyelim. Zaten iyice kaybolduk."

Ciddi miydi yoksa dalga mı geçiyordu bilmiyorum ama etrafı kontrol ettiğimde kimseciklerin olmadığını fark ettim.

"Manyak manyak konuşma. Bak, yemin ederim, çarparım ağzına."

"Senin vurduğun yerde gül biter be gülüm!" *Hah! Bir kamyon arkası yazılarımız eksikti, o da oldu.*

"Senin yüzünden kurda kuzuya yem olup gidersek görürsün o zaman."

Yanıma gelip de kollarımdan tutarak beni kendine çektiğinde, ansızın yakalandığımdan ona engel olamadım. Ona karşı bu kadar iradesiz olmaktan nefret ediyordum.

"Kuzusuna âşık olmuş Edward Cullen gibi sarıp sarmalarım seni. Bize hiçbir şey olmaz."

Âşık? Kuzusuna âşık Edward Cullen gibi... Âşık demişti, değil mi? Kulaklarım yanlış duymamıştı. Hayır, hayır. Şimdi ondan etkilenmenin sırası değil. Şimdi olmaz. Kendine gel, Nisa. Hemen! Üstelik Alacakaranlık mı izlemişti?

"Ya sen beni delirtmek mi istiyorsun?" diyerek omzuna vurup kendimi geri çekmeyi sonunda başarmıştım.

"Bana deli olduğunu biliyorum ama kasıtlı olarak yaptığım bir şey yok yani."

"Tabii canım! Senem'le hemen ilgilenmen de kasıtlı olarak yaptığın bir şey değil zaten," diyerek konuyu unuttuğumuz kısma

getirdiğimde yüzünün aldığı şekilden anladığım kadarıyla pek de memnun edememiştim onu.

"Senin de Oğuz'la maşallahın var. Görmedim sanma o fotoğrafı. Şerefsiz, ev ilanı gibi her yere yapıştırmış."

Oğuz'la otobüsteki yakınlaşmamızın kanıtı olan fotoğraftan bahsediyordu. Fotoğrafımızı çeken kız Oğuz'a göndermiş, Oğuz ise yine yapacağını yaparak fotoğrafı sosyal medyaya atmıştı. Üstelik ne kadar ısrar ettiysem de silmemişti.

"Ben yükleyeceğini düşünmemiştim."

"Dua et, senin sosyal medya hesabın yok. Bak o zaman ben nasıl hackerlıklara başvuruyorum," dediğinde ses tonundaki kıskançlık tınısı yine kendini belli etmişti.

"Ayrıca tekrar başa dönersek, Senem'i mutlu etmemi isteyen sendin ama şimdi sen mutsuzsun. Değil mi? Ne kadar tuhaf... Birbirimize gerçekten çok benziyoruz. İkimiz de ağzımızdan çıkan kelimelere çabuk inanıyor ama aynı zamanda da çabuk pişman oluyoruz."

İkimizi ancak bu kadar iyi tanımlayabilirdi ama ben bozuk bir plak gibi tekrar başa sarmak istemiyordum. Artık kamp alanına gitmek ve bu durumdan kurtulmak istiyordum.

"Bitkiyi bulamadık. Kamp alanına dönelim artık," diyerek arkamı dönüp biraz ileriden gelen öğrenci seslerini takip ettim. Demir ise cevap vermeden peşimden gelmeyi tercih etti.

Kamp alanına yeniden ulaştığımızda öğrencilerin bazıları oyun olanında top oynuyordu. Bazıları ise öğretmenlerin yanındaydı. Karttaki bitkiyi herkesten önce bulup oyunu kazanan ise Gökçe ve Can olmuştu. *Eh, maydanoz aramak, dereotu aramaktan çok daha kolay olmuştur.* Fakat benim ilgimi çeken şey ise Gökçe ve Can'ın daha önce hiç görmediğim kadar samimi olmasıydı. Gökçe'den detayları öğrenmek istercesine yanına doğru ilerlerken, Senem de oturduğu kilimden kalkarak koşup Demir'in boynuna atlamıştı. Gözlerim iyice açılırken Senem'in bu ani sevgi gösterisi bendeki rahatsızlık hissini yeniden tetiklemişti. Onların bu hallerine dayanamadığımdan Gökçe'yi de yanıma alarak çadıra gitmiş ve ona Can'la arasında geçenleri sormuştum.

Anlattığına göre bitkiyi ararken birbirlerine karşı sergiledikleri davranışlardan dolayı atışmışlar. Sonrasında Gökçe Can'ın üzülmesine daha fazla dayanamadığını dile getirmiş ve hislerini bile bile artık böyle davranmak istemediğini söyleyerek ondan özür dilemiş.

Olanları anlattıktan sonra Can'a bir şans vermek istediğini ama henüz emin olamadığını söyledi. Çünkü Can'ın muhteşem arkadaşlığını ilişki uğruna kaybetmek istemiyordu. Gökçe'nin bunu düşünecek olması bile önemli bir şeydi. Can için artık sevinebilirdim çünkü o asla mutsuz olmayı hak etmiyordu. Sanki o zaman Can, Can değildi de tanımadığım bambaşka bir çocuğa dönüşüyordu. Aralarının eskisinden de iyi olmasına ve Gökçe'nin Mustafa mevzusunu askıya almasına gerçekten sevinmiştim. En azından çevremde pozitif düşünen birilerinin olması kendimi biraz olsun iyi hissettirmişti.

Öğretmenlerin hazırladığı o küçük yarıştan sonra birçok öğrenci akşama kadar oyun alanında oyunlar oynamıştı. Erkeklerin bazıları yanında getirdikleri futbol topuyla maç yaparken, bazıları ise kızlarla birlikte yakan top oynamışlardı. Kulağa tuhaf geliyordu ama elektrik olmadığında özümüze dönüyorduk sanki. Çocukluğumuzun o en deli dolu anlarını yeniden yaşıyorduk.

Gökçe ve ben ise çadırda takılmayı tercih etmiştik. Daha doğrusu ben uyumuştum, Gökçe de kitap okumuştu. Uyandığımda güneş batmak üzereydi. Tüm öğrenciler hazırlamış oldukları yemekleri getirdiğinde büyük bir yer sofrası kurmuş ve resmen cümbüş içinde piknik yapmıştık. Ardından da filmlerde, dizilerde gördüğümüz o meşhur kamp ateşi yakılmış, herkes çevresine oturmuştu. Can yanında getirmiş olduğu gitarıyla içinden geldiği gibi şarkı söylerken Gökçe ise başını onun omzuna yaslamıştı. Hatta bir ara Gökçe'nin mavi gözlerinin derinliklerine bakarak *Söz Konusu Aşk* şarkısını mırıldanmıştı.

Demir ve Senem ateşin diğer ucunda yan yana oturmuşken, ben ve Oğuz da hemen karşılarında oturuyorduk. Yanımızda da Gökçe ve Can vardı zaten. Batuhan ise Demir ve Bahar'ın arasına girmişti. Gruptakiler küskün olsa da yan yana gelmekten kaçınmıyorlardı.

Kamp ateşinin çevresinde sarı cadı Damla ortaya tuhaf bir konu atmış ve ilerde herkesin kendini nerede görmek istediğini sormuştu. Çoğu kişi mecazi ya da gerçek anlamda da olsa içindekileri dökmüştü. Tüm gün ağzını bıçak açmayan Bahar ise ilk defa konuşmuş, *"Bazı insanlar sadece büyümeyi denesin, benim için yeter,"* diyerek Demir'e mesajını iletmişti. Konuşmadıklarını ve bunun uzun bir süre daha devam edeceğini Bahar'ın iğneleyici tavırlarından anlamıştım. Onları daha fazla kendime dert etmemeye çalışarak Oğuz'a döndüğümde Can'a yaklaştığını ve elinden hızla gitarını aldığını gördüm.

"Yeter artık oğlum! Hep sen mi serenat yapacaksın?"

Gitarı ustalıkla tutarak, birkaç notaya basıp minik bir melodi ortaya çıkardıktan sonra doğrudan gözlerimin içine baktı Oğuz.

"Bu şarkı, kampın en inatçı kızına." *Nasıl yani? Benim için bir daha mı şarkı söyleyecekti?*

"Kara gözlerinden bir damla yaş düşünce..." diyerek nakarata girdiğinde çoktan gözlerimin içi yanmaya başlamıştı. *Bunu bana yapmamalıydı.* Utanarak yüzümü avuçlarımla gizlemeye çalışırken Oğuz ahenkli bir şekilde şarkıyı söylemeye devam etti.

Daha önce gitar çaldığından haberim olmadığı için onu gözlerimi kırpıştırarak izledim. Gitarın tellerini öyle ustalıkla kullanıyor, şarkının nakaratını öyle güzel söylüyordu ki ağlamamak elde değildi. Gözyaşlarımı serbest bırakmayı tercih ettim. Üstelik bunun nedeni sadece güzel söylemesi değildi. Şarkının sözlerinin haddinden fazla anlamlı olmasıydı ya da Oğuz'un benim için bunu yapmasının bir önemi yoktu. Belki de vardı, bilmiyordum. Benim için tüm bunları yapması haksızlıktı. Onun için çaba göstermeyen, her defasında kapıyı suratına çarpan, ısrarla onu istemediğini söyleyen bir kız için ikinci kez şarkı söylüyordu. Yaptığı hatalara rağmen bana karşı çok iyiydi Oğuz. Çaba gösteriyor, değer veriyordu ama tüm bunların sonunda elde ettiği şey koca bir sıfırdı.

Oğuz bana ikinci kez şarkı söylediği için ağlamıyordum ya da bu ona karşı bir şeyler hissettiğim anlamına da gelmiyordu. Ağlıyordum çünkü yapmak istediklerimle yaptıklarım çok farklıydı. Birbiriyle uyuşmuyordu, anlamsızdı. Oysa Oğuz'a değer verebilirdim. Ona arkadaşça yaklaşabilirdim ama ona kalbimi veremezdim. Sırf kendi menfaatim için başkalarının mutsuz olmasına göz

yumamazdım. Fakat ağlamamın tek nedeni bunlar da değildi. Ağlıyordum çünkü yaşadığım şeyleri artık sindiremiyordum. En yakın arkadaşımı kaybettiğimi düşünüyordum. Hemen karşımda ellerini tutmak istediğim kişi otururken ona bu kadar uzak kalmak kalbimi sızlatıyordu. Gözlerimi ondan alamıyordum. Her ne kadar bana kızgınlıkla da baksa bakışlarından vazgeçemiyordum. Neye kızdığını bilmiyordum. Belki de Oğuz için ağladığımı düşünüyordu ama altında yatan nedenin kendisi olduğundan habersizdi.

"Gözlerinden yaşlarını sileceğim..."[1]

Şarkının sonuna doğru bakışlarımı tekrar Oğuz'a çevirdiğimde, gözyaşlarımı elimin tersiyle silerek diğer herkes gibi onu alkışladım. Bu esnada Gökçe başını çevirip de ağladığımı fark ettiğinde kollarımdan tutarak beni omzuna doğru çekti.

"Ciddi ciddi ağlamış bu! Kıyamam kızım ben sana!" Herkesin içinde saçlarımı okşayıp da kollarımı sıvazladığında ben de ona sarıldım.

"Böyle şeylere gelemiyorum. Hemen bırakıyorum kendimi," diyerek burnumu çektiğimde daha da sıkı sarıldı bana.

Gözlerim Demir'in bulunduğu tarafa kaydığında gözlerini benden kaçırdı. Suratı düştü, morali bozulmuş gibi bir hali vardı. Bunun nedeni Oğuz'un herkesin içinde bana bir kez daha şarkı söylemesi miydi yoksa benim ağlamam mıydı, bilmiyordum. Fakat canının sıkıldığı ortadaydı. Senem kollarının arasındayken elini onun omzundan çekerek, dik oturmaya çalıştı ama surat ifadesinde gram değişiklik olmadı.

"Nisa'nın sesi de çok güzeldir." Senem'in ortaya attığı cümleyle kaşlarımı çatarak ona bakıp sonra gözlerimi etrafta gezdirdiğimde, kamp ateşinin çevresindeki tüm bakışların üzerimde toplandığını anladım.

"Yok öyle bir şey."

"Öyle öyle. Yetimhanedeyken sürekli söylediğin bir şarkı vardı. Söylesene onu." *Yetimhanedeki anıları yâd etmenin sırası mıydı şimdi? Nereden çıkmıştı?*

"Senem, sırası değil," diyerek dişlerimin arasından tıslarken bu kez de çevredeki herkesten söylemem için tezahüratlar yükselmeye

---

[1] *Badem grubunun seslendirmiş olduğu* ***"Sen Ağlama"*** *şarkısıdır.*

başladı. Bunun başını da Oğuz, Gökçe ve Can çekiyordu. *Aferin sarışın. Başımı daha ne kadar belaya sokabilirdin acaba?*

"Her neyse, size iyi geceler. Ben biraz çevreyi gezeceğim."

Demir'in oturduğu yerden kalkmasıyla tüm bakışlar benden uzaklaşıp ona yoğunlaşırken Senem ise hemen ellerinden tutmuştu. *Ayrıca gecenin bu saatinde nereye gitmeyi planlıyordu? Etraf zifiri karanlıkken aklını mı kaçırmıştı?*

"Gitme, Demir. Nisa şarkı söyleyecek." Senem'e ters ters bakmayı sürdürürken, Demir'in suratında ise küçük bir tebessüm belirdi.

"Bu inatla söylemez o," diyerek mırıldandıktan sonra arkasını dönüp yürümeye başladı. Fakat gitmesini istemiyordum.

Gecenin bu saatinde başına bir şey gelecek korkusu zihnime yerleşirken onun için bir şey yapmak istedim. Gitmemesi gerekiyordu. Burada kalmalıydı. Eğer şarkı söylemem onu engelleyecekse kabul, yapacaktım. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes çektikten sonra yutkundum ve dudaklarımı aralayarak uzun zamandan sonra ilk kez şarkı söylemeye başladım.

"Gitme ne olur...

Küsmenin bir faydası yok, gel otur.

Aşkta gurur yok, gurur yok."

Göz kapaklarımı oldukça yavaş bir şekilde açtığımda ortada yanan ateş gözlerimi acıtmıştı. Başımı kaldıramadığımdan sadece ayak izlerini takip etmiştim. Duraksamış, sonrasında ise geri dönmüştü. Gitmemişti. Yeniden eski yerindeydi ama ayakta duruyordu. Bu cesaretin nereden geldiğini bilmezken Can, Oğuz'un elindeki gitarı alıp parmaklarını tellerin üstünde gezdirerek söylediğim şarkıya eşlik etmeye başladı.

"Sessizce dinle dur, dünya sana sesleniyor.

Çağrımı duy, bu aşkın sonu yok, sonu yok."

Gözlerim bir cesaret diyerek onunkileri bulduğunda dudaklarının kıvrıldığını gördüm. Şarkıyı ona söylediğimi elbette anlamıştı.

"Zamanı bırakma nafile, adımlarla ilerliyoruz işte.

Geçmişi bırak geride, asıl güç gelir yürekten.

Gel yanıma, çekinmeden,

Çık karşıma, vazgeçme..."

Derin bir nefes alıp şarkının belki de en önemli kısmına geldiğimde ses tonumu bir tık daha yükselttim. Belki ben söyleyemiyordum, dile getiremiyordum bazı şeyleri ama bu şarkı benim yerime döküyordu içimdekileri.

"Gel...

Bana gel, pes etmem.

Yeter ki sen vazgeçme, gel..."*

Artık nefesimin kalmadığını hissettiğimde diğer nakarata girmeyerek *benden bu kadar* dercesine iki elimi de havaya kaldırıp sonlandırdım şarkıyı. Öğretmenler de dâhil herkes benim için küçük bir alkış kopardığında utancımdan bulunduğum yere gömülmek istedim. Gözlerim onunkileri bulduğunda kimseye çaktırmayarak yüzündeki gülümsemeyle bana göz kırptı. Yanaklarımdaki ısı gitgide artarken Gökçe'nin kollarının arasına girerek utancımı gizlemeye çalıştım.

"Bana müsaade," diyerek tekrar ormana doğru döndüğünde Senem yeniden onun eline tutundu. *Ne yani? Şarkı söylemem ikna edici olmamış mıydı?*

"Evladım, gecenin bu saatinde kaybolmayasın," diyen öğretmenlerden biri resmen içimdeki sıkıntıyı ortaya dökmüştü. *Neden gitmek istiyordu ki zaten? Ormanda bu saatte ne yapacaktı? Ya yabani hayvanlar karşısına çıkarsa? O zaman ne olacaktı?*

"Merak etmeyin, hocam. Alışığım ben böyle gezmelere," dediğinde gözlerini üzerimde hissettim ve cümlenin altında yatan esas manayı anladım.

Çiftliğe gittiğimizde de yine aynı şeyi yaşamıştık. Bana kızıp ortalıktan kaybolmuş ve gecenin bir saatine kadar da gelmemişti. En azından o zaman çiftlik evinin çevresini biliyordu ama buraları bildiğinden emin değildim. O yüzden korkuyordum.

"Çok geç kalma ve çevreden de uzaklaşma," diyen öğretmeni başıyla onayladıktan sonra elini Senem'in elinden çekerek arkasını dönüp yürümeye başladı.

Umarım çok geç kalmadan ve kimseler uyumadan burada olur. Ve umarım kaybolmaz.

---

* *Ayda'nın seslendirmiş olduğu* **"Gel"** *şarkısıdır.*

O küçük konserden sonra bir süre daha ateşin çevresinde oturmuş, sohbet etmiştik. Senem, Demir'in gidişiyle Damla'nın yanındaki yerini alırken, Can da tüm şebekliğini göstererek okuldaki öğretmenlerimizin taklidini yapmış, çevredekileri kahkahaya boğmuştu. Bana gelince hem çevremde olup biteni izlemiş hem de kimselere çaktırmadan yola bakmıştım. Saatler geçmesine rağmen o yolda hiçbir hareketlilik olmamıştı. Bir ara öğretmenler çevredeki görevlilerle Demir'i aramaya çıkmaya karar vermişlerdi. Ama Bahar, Demir'in geri geleceğini ve böyle davranışlarına alışık olduğunu dile getirip onları vazgeçirmişti. Öğretmenlerin Bahar'ı dinlemeyeceklerini düşünmüş ama yanılmıştım. Ben endişeyle kıvranırken birisi de kalkıp *"Hadi şu çocuğu arayalım,"* dememişti. *Ya başına bir şey geldiyse? Ya gerçekten kaybolduysa?*

Ateşin etrafındaki hareketli dakikalardan sonra neredeyse herkes çadırlarına çekilmişti. Öğretmenler de dâhil herkesin bu ilgisizliği beni öyle sinirlendirmişti ki ağzımı açıp avazım çıktığı kadar bağırmak istemiştim. Fakat Gökçe'nin beni çadıra sürüklemesiyle bu isteğimi bastırmak zorunda kaldım. Çadıra girdikten çok kısa bir süre sonra Gökçe yorgunluktan uykuya yenik düşmüştü. Bense içimdeki meraklı kurtlarla yattığım yerde dönüp durmuştum. Aklım ondaydı. Yastığın altından cep telefonumu çıkarıp saati kontrol ettiğimde gecenin ikisi olduğunu gördüm. *Gelmiş miydi?*

İçim içimi yerken daha fazla uyumaya çalışamazdım. Yattığım yerden yavaşça doğrularak üzerime bir hırka geçirdim. *Böyle olmayacaktı.* Çadırın içinde kendimi yiyip durduğum sürece Gökçe'yi de uykusundan edecektim. Yanımda getirmiş olduğum yedek battaniyelerden birini elime alıp bedenime sararken çadırın fermuarını açarak kendimi serinliğe bıraktım. Gökçe'nin üşümemesi için hızla fermuarı kapatırken aynı zamanda da battaniyeye sokulup ayakkabılarımı giydim. Hava oldukça keskindi ve güneşin doğmasına uzun bir süre vardı.

Kamp meydanındaki diğer çadırlarda gözlerimi gezdirirken, neredeyse sönmüş olan ateşin çevresinde bir gölgeye rastladım. Onu siluetinden tanıyacak kadar iyi biliyordum. Korku ve endişe bedenimden uçup giderken dönmesinin verdiği rahatlıkla ona doğru yürümeye başladım.

Bedenime sarıp sarmaladığım battaniyeyle yanına oturduğumda, elindeki ince bir odun parçasıyla sönmek üzere olan ateşin közleriyle oynuyordu. Göz ucuyla bana baktığında başını gökyüzüne kaldırıp iç çekti.

"*Bana gel,* diyorsun ama sana gelmeme bir türlü izin vermiyorsun."

Söyledikleri karşısında dudaklarıma buruk bir gülümseme yayılırken yanına biraz daha yaklaşıp battaniyenin bir ucunu da ona uzattım. Tereddüt etse de uzattığım battaniyenin altına girmeyi reddetmedi. Ona artık bazı şeylerin gerçek nedenlerini anlatmalıydım. Anılarımın zihnimde canlanmasıyla gözlerimin içi yanarken, "Küçük bir hikâyem var. Dinlemek ister misin?" diye sordum. Başını çevirip beni onayladığında tıpkı onun gibi gökyüzüne bakıp iç çektim. O günü hatırlamak istemesem de ona anlatacaktım.

"Annemi ilk ve son kez gördüğümde çok küçüktüm. Beş yaşındaydım. Onu görmem neredeyse saniyeler sürdü ama çocuk aklı ya işte, hissettim onun olduğunu. Gözlerinden, bakışlarından, Sevda Hanım'a, *"Ona iyi bak,"* demesinden. Bir evlat nasıl hissetmezdi ki zaten annesinin kim olduğunu? Nasıl unuturdu onu doğuran yüzü?"

Burnumu çekerek gözyaşlarımı serbest bıraktığımda bana iyice yaklaşmış ve ellerinin tersiyle yanağımdan süzülen ıslaklıkları silmeye başlamıştı.

"O gün çok yaralıydım ve beni iyileştirebilecek hiçbir şey yoktu. Saatler boyunca sadece ağladım. Sanki akıttığım her bir damlada geri dönecekmiş gibi hissettim ama dönmedi tabii. Gitti. Beni dört duvarın arasında yapayalnız bırakarak öylece çekip gitti."

Dudaklarımdan küçük bir hıçkırık koparken anlatmaya devam ettim.

"Ama sonra bir şey oldu. Saatlerce odamda ağladıktan sonra ansızın kapımı açtı biri. Aylar, yıllar boyunca güneş girmeyen odama ilk defa sıcaklık ve aydınlık girdi. Öyle bir aydınlıktı ki tüm korkumu, yalnızlığımı alıp götürdü. Ben hıçkırarak yorganın altında ağlarken, o hiç çekinmeden yanıma gelip oturdu. Kimsenin yapmadığı bir şey yaptı. Önce küçük parmaklarıyla gözyaşlarımı sildi, sonra, *'Ağlama, ben senin arkadaşın olurum,'* dedi. Oldu

da ama sadece arkadaşım olmadı. Dostum, kardeşim, yoldaşım ve belki de tek ailem oldu. Senem benim canımdan bir parça. İşte bu yüzden yapamam, Demir. Şu anda burada olmamı bile sağlayan o kıza bunu yapamam."

Yanından biraz olsun uzaklaşarak titreyen dişlerimle serin havayı içime çekerken aynı zamanda gözyaşlarımı silmeye çalışıyordum. Fakat tuhaf olan başka bir şey vardı. Ona dönüp baktığımda gülümsüyordu. *Anlattığım onca şeyden sonra nasıl gülebilirdi? Beni ciddiye almıyor muydu?*

"Neden gülüyorsun? Sana burada çok önemli bir şey anlatıyorum. Böyle mi karşılık veriyorsun?"

Kırgın çıkan ses tonum yerini öfkeye bırakırken onun yüzündeki gülümsenin yerini ise ciddiyet almıştı.

"Gülüyorum çünkü doğru kıza vurulduğumu bir kez daha anladım."

"Demir..."

"Peki ya aşk, Nisa? Ona hiç mi yer olmayacak hayatında? Bana hiç kalbini açmayacak mısın?"

Yine aynısını yapıyordu. Yine aklımı karıştırıyordu. Beynimi kurcalıyor, kalbimin ritimlerinin birbirine karışmasına neden oluyordu. Oturduğum yerden hızla kalktığımda o da beni izledi.

"Yine başa sarmadan gitsem iyi olur."

Arkamı dönerek çadıra ilerleyeceğim sırada üzerimdeki battaniyeyi tutarak gitmemi engelledi.

"Gitme." Beni kendisine çevirirken kollarımı tutup ona yaklaşmamı sağladı.

"Demir," diyerek fısıldadığımda üzerimdeki battaniyeyi iyice çekerek ikimizi içine aldı. Belimi kavrarken düşmemek için kollarına tutundum. Yakınlığı başımı döndürüyordu.

"Dans edelim. Partnerim değil misin? Çalışalım."

"Şarkı olmadan mı?" diye sorduğumda sırıtarak gözlerime odaklandı ve bedenimi kendi bedenine daha da çok yaklaştırdı.

"Belki Oğuz kadar havalı şarkı söyleyemem ama..."

Bir süre duraksadıktan sonra dudaklarını iyice kulağıma yaklaştırarak nefesini o noktaya bıraktı.

"Eğer sana şarkı söylememi istiyorsan yanında atan kalbimin ritmini dinlemeyi dene."

Nefes almayı neredeyse unuturken bedenim kollarının arasında tir tir titriyordu. Biraz daha konuşursa düşüp bayılacaktım. Yakınlığı, kulağıma fısıldarkenki ses tonu... Her şeyiyle sarhoş ediyordu ruhumu. *Bana ne yapıyordu böyle?* Onun yanındayken resmen etkisiz bir elemandım. Yakın olduğumuz her an kuklasıymışım gibi bana istediğini yaptırabilirdi.

"Fakat bu şarkı söylememe engel değil. Her ne kadar sesim berbat da olsa," diyerek dudaklarını kulağımdan ayırmadan fısıldamaya devam ederken o noktanın altında atan damara küçük bir buse bıraktı.

"Her şey bir anda olsa da kurtulsak.

Tutsam elinden, kaçacak bile olsan."

Ellerini ellerime kenetlerken kendimi şarkının sözlerinden çok onun ses tonuna bırakmıştım. *Nasıl olur da sesinin berbat olduğunu söyleyebilirdi?* Mırıldanışı öyle büyüleyiciydi ki derinlerden gelen ninni gibiydi.

"Sarılsak doya doya, kimseye aldanmadan..."

Son kelimeyi bastırarak söylediğinde belimi daha da sıkı kavrayıp saçlarımın kokusunu içine çekti. Olduğumuz yerde yavaşça dönmeye devam ederken ben de başımı onun boynuna gömdüm.

"Sen uzakta, bense burada.

Yolumuz var, hani öyle derler ya...

İstiyorsan, her şeyimiz yeniden başlar."

Alnını alnıma yaslayarak gözlerini benimkilere kenetlediğinde bir an olsun ellerimi bırakmadı. Bunu yaptığı için çok mutluydum. Eğer bırakırsa ayaklarının üstüne düşebilirdim heyecandan.

"İşte her şey bu cümlede saklı, Nisa. Sen istersen, her şeyimiz yeniden başlar."

Umutlu bakışlarıyla birlikte yüzünü yüzüme yaklaştırırken gözlerini kapatarak başını eğdi. Gitgide yaklaşırken dudaklarımı ıslatıp ona karşılık vermek için kendimi hazırlamaya çalıştım ama aniden aklıma takılan bir şeyle kapalı gözlerimi açarak yeniden sessizliği bozdum.

---

* Soner Avcu'nun seslendirmiş olduğu **"Sen Yokken"** şarkısıdır.

"Bir şeyi merak ediyorum," diye fısıldadığımda gözlerini açmayarak sırıtmaya devam etti.

"Anı bozmakta gerçekten üstüne yok." Yanağındaki çizgiler gülümsemesiyle ortaya çıkarken merak ettiğim şeyi sordum.

"Gerçekten kimseyle öpüşmedin mi?"

Kapalı gözlerini ansızın araladı ve bana şaşkınlıkla baktı.

"Duymuşsun," diyerek genişçe gülümsediğinde onları dinlemenin verdiği utançla başımı çevirmek istedim ama yüzüme düşen bir tutam saçı kulağımın arkasına yerleştirirken bu pek de mümkün olmadı.

"Öptüğüm ilk ve tek kız sensin, *Kutup Yıldızı*."

O büyülü iki kelimeyle bana hitap ederken yüzüme anlam veremediğim bir gülümseme yayıldı. Onun büyüsüne kapılmak yetmiyor, ağzından çıkan her bir cümleye de inanmak istiyordum.

"Neden sana inanmak istiyorum?"

"Çünkü ikimiz de aynı şeyi hissediyoruz," diyerek uzanıp çenemi tuttu. Fakat yine de onun kimseyle öpüşmediği gerçeğine inanamıyordum. Daha öncesinde birçok kızla birlikte olmuştu ve bakir bir genç olmadığından da haberim vardı. Tüm bunların yanı sıra kimseyle öpüşmemiş olması kulağa pek de inandırıcı gelmiyordu.

"Daha önce birçok kızla birlikte oldun. Yani o esnada da mı..."

Sorumun devamını getiremedim çünkü bunu sorduğum için utancımdan yerin dibine girmek istiyordum. Bazen gerçekten dilimin ayarı olmuyordu. Utanmam onu keyiflendirirken yine başını *hayır* anlamında salladı.

"Daha önce birçok kızla birlikte olmadım, Nisa," dedikten sonra söylediğine kendi de inanmamış olacaktı ki biraz düşünüp öyle cevapladı beni.

"Ya da olmuş olabilirim, bilmiyorum ama bunların hepsi sen hayatıma girmeden önceydi."

"Yani hiç mi olmadı?" diyerek bir kez daha dirttiğimde belimi sıkıca kavrayarak bana daha da çok yaklaştı.

"Hayır, dediğim gibi; öptüğüm ilk ve tek kız sensin."

"Neden peki? Neden kimseyle olmadı?"

Sorum karşısında yutkunurken dudaklarıma bakmaya başladı. Başparmağı alt dudağımın kıvrımlarında gezinirken nefesimi kontrol edemiyordum.

"Çünkü daha önce kimseyle nefesimi paylaşmak istemedim." Kurduğu cümleler sihirli bir değnekten farksızdı. Beni büyülüyor, yaşarken öldürüyordu.

"Öpüşmek, benim için çok daha fazlası anlamına geliyor, Nisa ve ben daha fazlasını yalnızca sana vermek istiyorum. Mühürlenmek gibi düşün. Sanki tek bir bedende iki insanın aynı nefesi soluması gibi..."

Bir eliyle beni kendine çekerken diğer eli yüzümde gezintiye çıkmıştı. Tekleyen nefesimi artık gerçekten kontrol edemiyordum.

"Ve sen karşımda böyle kesik kesik soluklanırken seninle aynı nefesi tatmak için resmen can çekişiyorum. Artık sana mühürlenmeme izin verecek misin?"

Başımı onu onaylarcasına sallayıp parmak uçlarımda yükselerek gözlerimi kapattığımda dudakları benimkilerle buluştu. Nefesi nefesime karıştı.

Öpüşmek bahsettiği gibi gerçekten de tek bir bedende iki insanın aynı havayı solumasıydı. Dudakları dudaklarımın üstünde keşfe çıkarken bu öpücüğün diğerlerinden çok daha derin ve farklı olduğunu anladım. Kaçış yoktu. Vazgeçiş yoktu. Başkalarını düşünmek de yoktu. Bu kez sadece o ve ben, Demir ve Nisa vardı.

Belimi daha da sıkı kavrayarak öpücüğümüzü derinleştirirken kollarımı tutup boynuna doğru götürdü. Ellerim benden habersizce saçlarını okşarken dudaklarımız bir anlığına ayrılmış, sonrasında ise tekrar birleşmişti. Bu anın, bu büyünün bitmesini hiç istemesem de artık kendimi geri çekmek zorundaydım. Kapalı gözlerimi aralayarak Demir'den uzaklaşmayı başardığımda nefes almakta güçlük çekiyordum.

"Gitmem gerek," diyerek kesik kesik konuşurken elimi tutup beni engelledi.

"Gitme."

"Demir, lütfen," diye direnip elimi çekmek istediysem de bu kez iki elimi de tutup göğsüne bastırdı.

"Bak, yarın yine her şey başa saracak. Yine birbirimizden uzaklaşacağız. Sen inatçılığını sergileyip duvarlarını öreceksin ve bense Senem'i mutlu etmek için onun yanında olacağım. Fakat şu an, sadece sen ve ben varız. Biz varız. Gitme, lütfen. En azından şafak

vaktine kadar benimle burada, bu sönmüş ateşin yanında kal. Söz veriyorum, güneş doğmadan gitmene izin vereceğim."

Bu kez yapamadım. Bu kez ona hayır diyemedim. Demek istemedim. Karşımda böyle direnirken, sanki her şey benim ağzımdan çıkacak kelimeye bağlıymış gibi davranırken onu reddedemedim.

Kollarımı boynuna dolayarak ona sokulduğumda kendine has kokusunu doyasıya içime çektim. Bu anın, birlikte geçireceğimiz sayılı dakikaların bitmesini istemiyordum. Onun kollarının arasındayken her şeyi, arkamda bıraktıklarımı unutmak istiyordum. Yarama merhem, derdime çare oluyordu.

Çoktan yere düşmüş olan battaniyeyi kaldırıp ikimizi de içine yerleştirirken, sönmüş olan kamp ateşinin yanına çökmüş ve birbirimize sokulmuştuk. Boynundaki boşluğa başımı yasladığım andan itibaren Demir tuhaf sorular sormaya başlamış ve bu şafak vaktine dek sürmüştü.

Güneşin ufukta beliren turuncu çizgilerini görene kadar beraber geçirdiğimiz vakitte her şey çok farklı ilerlemişti. Tartışmamıştık. Kavga etmemiştik. Sadece birbirimizi tanımaya ve anlamaya çalışmıştık.

Demir bana en sevdiğim rengi, yemeği, müzikleri ve hatta filmleri sorduğunda, ben de onun neleri sevip sevmediğini öğrenmek istemiştim. En sevdiği renk maviydi. En sevdiği şarkı yoktu. Ona hitap eden tüm müzikleri dinlediğini söylemişti. En sevdiği yemek karnıyarıktı. En sevdiği yabancı diziler *Doctor Who* ve *Game of Thrones* iken, en sevdiği kitap serisi ise *Harry Potter*'dı. Çocukluğundan bu yana hiç usanmadan okuduğunu dile getirmişti.

Birbirimizin her şeyini bilmek istiyorduk. Demir de aynı soruları bana sorduğunda aramızdaki muhabbet epey ilerlemişti. Hatta bir ara en sevdiğim oyuncuyu sormuş ama cevabımı beklemeden, *"Dur, bunun cevabını zaten biliyorum. Jamie Dornan, değil mi? Bayılıyorsun o adama,"* diyerek benim yerime cevap vermişti. Her ne kadar o sadece Jamie Dornan'ı söylemiş olsa da ben araya birkaç kişi daha eklemiştim.

Muhabbetimiz boyunca bana çocukluk anılarından bahsetmiş, dans gösterisi için harika şeyler planladığını söylemişti. Bense hem

görmek için heyecanlandığımı hem de harika bir iş çıkaracağını dile getirmiştim.

Güneş yavaş yavaş dağların arkasından süzülmeye başladığında muhabbetimiz son bulmuştu. Onun yanından ayrılmak içimden gelmese de bize ayrılan vaktin sonuna gelmiştik. Beni çadırıma kadar bırakırken yanağıma küçük bir öpücük kondurarak teşekkür edip veda etmişti.

Çadıra girdiğimde Gökçe bıraktığım gibi mışıl mışıl uyuyordu. Yüreğimdeki buruklukla yanına uzanırken, gözlerimi kapayıp *"Keşke bu gece sonsuza dek sürseydi,"* diye içimden geçirdim. Fakat güneş göstermişti işte kendini. Gerçekler yeniden gün gibi ortaya çıkmıştı. Ben duvarlarımı örmeye mecburdum, o ise söz verdiği gibi canımdan bir parçayı mutlu etmeye.

Çok kısa süren uykumun ardından tekrar uyandığımda kendimi inanılmaz yorgun hissetmiştim. Tüm gece onun yanından ayrılmamak için direnirken şimdi üzerimdeki uyku sersemliği yüzünden berbat bir haldeydim.

Gökçe'nin yardımıyla çadırdaki eşyalarımızı ve çadırlarımızı topladıktan sonra Oğuz ve Can'ın yardımıyla otobüse taşıdık. Kamptaki bir günlük vaktimiz sona ermişti. Neredeyse herkes eşyalarını topladığında öğretmenlerimiz son bir kez daha etrafı gezdikten sonra yola çıkacağımızı söylemişti.

Tüm öğrencilerle çevreyi bir kez daha gezerken Demir'in dün gece söylediklerinde ne kadar haklı olduğunun farkına vardım. Ben çoktan duvarlarımı örmüştüm. O ise çoktan Senem'in yanındaki yerini almıştı. Fakat Demir dışında ilgimi çeken başka bir şey vardı. Etrafı son kez turlarken Damla'nın sert bakışlarına maruz kalmıştım. Bana değil de bir başkasına baktığını düşünsem de çatık kaşlarıyla doğrudan gözlerime bakıyordu.

Otobüs şoförlerinin gelmesini beklerken Can ve Gökçe bizden uzakta kendi aralarında şakalaşıyor, Oğuz ise benim göz altlarımdaki morluklarla dalga geçiyordu. Damla'nın aniden yanımızda belirmesiyle yüzümdeki gülümseme silinmişti çünkü hâlâ sert bir şekilde bana bakıyordu.

"Ne oluyor, Damla?" diye sorduğumda ellerimden birini tutup avucumun içine oldukça sert bir şekilde kırmızı, küçük bir kâğıt bıraktı.

"Bir Oğuz, bir Demir. Karar ver artık, Nisa," diyerek neredeyse yüzüme tükürürcesine konuştuktan sonra arkasını dönüp hızla yürümeye başladı. Elime tutuşturduğu kâğıdı açıp okuduğumda ise başımdan aşağı kaynar sular döküldü.

"Dün gece sizi gördüm."

Kâğıtta yazan bu dört kelime suratımın düşmesine neden olurken, Oğuz hem Damla'nın söylediklerinden hem de yüzümdeki ifadeden dolayı bana tuhaf bir şekilde bakmaya başladı. Ellerim titrerken Damla'nın dün gece her şeyi görmüş olduğu gerçeği zihnime elektrik akımı gibi yayılmıştı. *Peki ya Senem? Senem de biliyor muydu? Eğer bilseydi Damla bu kâğıdı elime tutuşturur muydu?*

"Neler oluyor, Nisa?"

Ben Oğuz'un sorusuna cevap veremezken o, titreyen ellerimin arasındaki kâğıdı hızla alıp okudu. Suratı tıpkı benimki gibi düşerken kimden bahsedildiğini sormasına gerek yoktu. Elindeki kâğıdı yırtıp yere attıktan sonra dişlerinin arasından bir nefes çekerek arkasını dönüp Damla'ya doğru yürümeye başladı.

"Sen burada bekle. Ben hallederim."

Daha neyi halledeceğini sormama izin vermeden benden uzaklaşıp Damla'nın yanına giderek kolundan tuttu ve onu bir kenara çekti. Kendi aralarında karşılıklı sert bakışlarla hiddetli bir şekilde konuşmayı sürdürürken Oğuz'un gözleri bir ara benimkileri buldu. O gözlerde daha önce görmediğim bir hayal kırıklığına rastladım. Damla'ya başparmağını doğrultarak birkaç şey daha söyledikten sonra onun yanından uzaklaşıp tekrar yanıma geldi.

"Hallettim, gidelim," diyerek kolumdan tutup beni otobüslerin bulunduğu alana doğru çekiştirmeye başladığında geri çekilerek hem onu hem de kendimi durdurdum.

"Oğuz, ben..."

"Sorun değil, Nisa. Ondan hoşlanman, ona şarkı söylemen, onu öpmen... Hiçbiri sorun değil."

Öpüştüğümüzü bildiğine göre Damla ona her şeyi anlatmış olmalıydı. *Kahretsin!*

"Ama ne var biliyor musun? O aptal kendi menfaatlerini düşünürken, ben yalnızca seni düşünüyorum. O her defasında seni ağlatmak için her pisliği yaparken, ben seni güldürmek istiyorum. İste ya da isteme. Umurunda olsun ya da olmasın. Senden çok hoşlanıyorum ve seni onun enkazından kaldırıp kurtarmak için her zaman yanında olacağım."

9. BÖLÜM

6 Hafta Sonra...

Avucumu yumruk haline getirip şakağıma yaslamış bir şekilde, içine düştüğüm durumun sonunda nereye varacağını dakikalardır düşünüyordum ama hiçbir çözüm üretemiyordum. Halimin hiç de iyi olmadığı bir dönemden geçiyordum. Aklım karman çorman, yüreğim ise kuru bir çöl misaliydi. Hiçbir şey yetişmiyordu orada, dikenlerini ruhuma batırarak acıtan kaktüs ağaçları dışında.

Her şey iyice birbirine karışmış, her şey iyice tatsızlaşmıştı hayatımda. Dışarıdan bakanlar benim epey sıkıntılı biri olduğumu düşünebilirdi ama yapamıyordum. Her şeyi enine boyuna düşünmeden duramıyordum. Bir an diyordum ki, *"Bırak, bu kadar düşünmek sana da zarar verir."* Ama sonra ne yapıp edip bozuk plak gibi yine başa sarıyordum. Daha çok düşünüyor, daha çok boğuluyordum kendimi kapattığım dünyada.

Bazen nerede hata yaptığımı sorguluyordum ve ortaya çıkan sonuç sadece koca bir hiçten ibaret oluyordu. Belki de hatanın kendisi bendim. Belki de annem sırf bu yüzden beni bırakıp gitmişti. Babam olacak kişi belki de koca bir hata olduğum için bunca yıl peşime düşmemiş, beni hiç aramamıştı. Ve belki de en büyük hatam Senem'in peşine takılarak, buraya gelip bambaşka bir hayatın ortasına atılmamdı. *Evet, evet. Cevabım ortadaydı. Hatanın ta kendisiydim ben.*

Altı hafta geçmişti o son güzel geceden bu yana. Yaşarken bir asır gibi gelen altı koca hafta... Zaman çok nankördü. Bu insanların hayatına atıldığımdan bu yana ne kadar uzun bir süre geçtiğini bile yeni fark ediyordum. Yakında son sınıf olacağımı hatırlatıyordum kendime sürekli.

Dört duvarın içinden sıyrıldığım andan itibaren bir kördüğümün ortasına düşmüş ve oradan çıkamamıştım. Bir türlü ait hissedemediğim bu dünyada sessiz çığlıklarımla boğuluyordum. Aslında içimdeki acı aynı kaldığı sürece zamanın da pek bir önemi kalmıyordu.

O kamp gecesinden bu yana her şey düşündüğümden daha farklı ilerlemişti. Gereğinden çok daha fazla değişmişti her şey. Sanki hiçbir şey olmamış, hiçbir şey yaşanmamış gibiydi. Günlerdir ya da haftalardır suratımın beş karış olmasının asıl nedeni de buydu.

Demir'in benden uzaklaşacağını aklımdan bile geçirmezken kendimi tam da bunun ortasında bulmuştum. O geceden sonra aramıza koca bir duvar örülmüştü ve üstelik ilk defa bunu o yapmıştı. *Peki, o geceden sonra ne mi oldu? Her şey sandığımdan farklı ilerlemişti.*

Günlerdir iyice içime kapanmıştım. Öncesinde de sessizdim ama bu sessizlik daha farklıydı. Kendim olmaktan çıktığımı düşündürüyordu. Bazı geceler evdeki boş merdiven basamaklarında saatlerce tek başıma oturuyordum. Bazı geceler ise gizlice *onları* izlerken buluyordum kendimi. Asıl canımı sıkan, bir türlü içinden çıkamadığım durum buydu. *Onun benden her geçen gün daha da uzaklaşmasıydı ve bu uzaklaşma meselesi sadece okulla sınırlı da değildi.*

Demir'in o geceden sonra aramıza koyduğu büyük mesafeye akıl erdiremiyordum. Sessizliğe gömülmüş ve yanıma bile yaklaşmamıştı. Bazı anlar beni gördüğünde yolunu çevirmiş, bazı anlar da ise gözlerimin içine bile bakmadan yanımdan geçip gitmişti. Okuldayken hep mesafeliydi ama bu mesafe dans okulunda da devam etmişti. Haftalar boyunca yanıma yaklaşmamış, sadece koreografiye odaklanarak beni Eren ve Ceren'e teslim etmişti. Haklarını yiyemezdim, ikisi de harika bir şekilde eğitmişti beni ama yine de onunla dans etmeyi çok özlemiştim.

Demir'in etrafımda pervane olmasına, ilgisine kendimi öyle kaptırmıştım ki aniden uzaklaşması içimde koca bir boşluğun açılmasına neden olmuştu. Benden hiç vazgeçmeyeceğini düşünürken vazgeçtiğini görmek canımı yakıyordu. Bu yüzden de herkese patlama isteğiyle doluyordum.

Bazen onunla geçirdiğim sınırlı dakikalar, hatta belki de saniyeler ilişiyordu zihnimin en masum köşesine ve kalbim hiç istemeyeceğim kadar çok yanıyor hatta koca bir yangın yerine dönüşüyordu.

Kendimi o alevlerin içinden kurtaramıyordum. Zaten serzenişlerimi duyup yardım eli uzatan kimse de yoktu. O alev kalbimden vücuduma yayılıyor, geçen her gün beni biraz daha öldürüyordu. Kalbimdeki kelebekler de can çekişiyordu artık. Dayanamıyordum. Beynim tüm bu olanlar için hem beni hem de onu suçlarken, kalbim ise ısrarla onun yanında olup elini tutmak istiyordu. Kalbim ve beynim orta yolu bulamıyor, sürekli kavga ediyordu.

İlkokul zamanlarında çocuktuk, aklımız almazdı aşkı meşki ama lise farklıydı işte. Büyümüştük... Başımı çevirdiğim her yerde onu görüyordum. Kalbimi kırdığını her hatırladığımda ise onu görmezden gelerek saklanmaya çalışıyordum. İnsanın sevdiği kişiyi unutmak istemesi ne kadar da zordu. Ruhumu ve bedenimi esir alan ölümcül bir hastalık gibiydi sanki.

Demir'in bu kadar uzaklaşmasının nedenini bulamıyordum. O gece, birbirimize o kadar yakın olduktan sonra bunun sonsuza dek süreceğini düşünmüştüm. *Oysa hiçbir an sonsuza dek sürmüyordu.* Belki de benim yapmaya cesaret edemediğimi kendisi gerçekleştirerek aramıza o koca duvarı örmüştü.

O gece birçok şey paylaşmış olabilirdik ama Senem benim dostumken arkasından iş çevirip Demir'i öpmem büyük aptallıktı. Ona resmen ihanet etmiştim ama elimde değildi. Hatalıydım fakat *zamanı geriye alabilseydim her şeyi düzeltirdim,* diye bir şey söz konusu da değildi. O hatayı başka yollarla da olsa yine yapardım. Yine öperdim onu. Kendimi tanıyordum. Yaptığımız şeyin savunulacak bir tarafı yoktu biliyordum ama kalbime söz geçirmeyi başaramamıştım işte. Onun yanındayken her şeyi unutuyordum. Demir, mıknatıs gibiydi ve ben de onun zıt kutbu. Yanına yaklaştığım sürece hep ona çekilecektim.

Aslında bir yandan da ona gerçekten minnettardım. Benden uzaklaşıp kendini tamamıyla Senem'e adaması aklımın başına gelmesine neden oldu. Bazı anlar okulda Damla'yla göz göze geliyor ve o geceyi hatırlayarak bir kez daha utanıyordum.

"Son sınavı mı düşünüyorsun?"

Gökçe'nin içimdeki koca sessizliği bozarak konuşmasıyla yumruk yaptığım elimi şakağımdan çekerek oturduğum sandalyede doğrulmaya çalıştım. En azından beni yargılamadan anlamaya

çalışan bir Gökçe Elif'e sahiptim. Bunca zaman beni hiç yalnız bırakmamıştı.

"Evet, pek iyi geçmedi."

Bu zaman zarfında strese boğulduğumuz son sınav haftasını da unutmamak gerekirdi tabii. Mayıs ayının ortalarında olduğumuz için öğretmenler tüm sınavları bitirmek için uğraşıyor, notlarımızı sisteme girmeye çalışıyorlardı. Fakat son matematik sınavında kafam o kadar dağınıktı ki en sevdiğim dersten şu ana kadar ki en kötü notu alabilirdim.

"Sen benden iyisin, merak etme. İyi bir not alacaksın," diyerek Gökçe beni sakinleştirmek istese de pek işe yaramıyordu.

"Bu kez gerçekten kötü geçti," diye mırıldandığımda oturduğu sandalyeye yaslanarak kollarını birbirine dolayıp gözlerimin içine dik dik bakmaya başladı.

"Çünkü aklın başka bir yerde."

Tam ağzımı açıp itiraz etmeye başlayacaktım ki, "Hiç o güzel ağzını açıp da beni kandırmaya çalışma. Tanıyoruz artık birbirimizi," diyerek laflarımı ağzıma tıktı.

Gökçe'nin beni bu kadar iyi tanıması hoşuma gitse de ondan kaçamamak bazen sinir bozucuydu. Gözlerimi kaçırıp kantinin bahçeyi gösteren büyük pencere tarafına baktım. Bir çardağın altında oturuyorlardı. Senem başını onun omzuna yaslamış, Batuhan ve Damla arasındaki muhabbeti gülümseyerek izliyordu. Demir'in ise bir eli onun omzundayken Batuhan'a bir şeyler mırıldanıyordu. Mutluydular, yani demek istediğim yan yana gerçekten mutluydular.

"Mutlu gibiler, değil mi?"

Gözlerimi onlardan ayırmadan konuştuğumda sesim sandığımdan da kırgın çıkmıştı. Kıskançlık değildi bu. Daha çok paylaşamama hissiydi ama hangisini paylaşamadığımı çözemiyordum.

"Tamam, kabul ediyorum. Ona ben söyledim Senem'i mutlu etmesini ama bu kadarı..."

"Çok fazla," diyerek tamamladı beni Gökçe.

"Aynen öyle."

"Ben de fark ettim. Son zamanlarda bayağı yakınlar. Demir, Senem'i yanından ayırmıyor. İyi davranıyor kıza. Aybüke'ye bile böyle davrandığını görmedim."

Aybüke son zamanlarda çevresine terör estirdiği için Gökçe'nin söylediklerine karşı gelemezdim. Demir, Senem'e gerçekten farklı davranıyordu. Hatta birkaç kez onu dans okuluna dahi getirmişti. Fakat Aybüke'yle o kadar zaman geçirmesine rağmen Senem'e verdiği değerin yarısını bile ona vermemişti. Gerçi bu sadece benim duyduklarımdan yola çıkarak ortaya attığım bir düşünceydi. İşin aslını ben de bilmiyordum ama Aybüke son günlerde Demir ve Senem'e çok fazla bulaşıyordu. Teneffüslerde, öğle aralarında onlarla uğraşmadan duramıyordu. Bazen sadece dalga geçiyor, bazense laf çarpıtıyordu. Bazı anlar onu engellemeye çalışsam da pek beni dinlediği olmuyordu.

"Kısaca mutlular işte. *Belki de ben, şarkıda da dediği gibi kendimi olmayacak bir hayale kaptırdım.*"*

Bakışlarımı onların bulunduğu taraftan çekerek tekrar Gökçe'ye çevirdiğimde gözlerini devirerek baktı bana.

"Ne bekliyordun ki Nisa? O uyuzun seni bekleyeceğini mi? Eğer Demir uyuzunu birazcık tanıyorsam, o uyuz uçkurundan başka bir şey düşünmez. Allah aşkına! Baksana, bir cümlede kaç tane uyuz kelimesi kullandım. Neden? Çünkü o *uyuz* kelimesinin vücut bulmuş hali."

Gökçe'nin hızlı hızlı konuşarak Demir'e vurgulu bir şekilde *uyuz* demesine gülümseyerek karşılık verdim. Şu zavallı halimde bile beni güldürmeyi başarabiliyordu.

"Bana karşı farklıydı ya da ben öyle zannettim. Kamp gecesinden sonra bir şeyler değişir sanıyordum."

Ne garip, ilk defa kendimi özel hissederken şimdi varlığını bile doğru düzgün hissedemediğim o kişinin bana yaşattıklarını özlüyordum.

Gökçe'den hiçbir şeyi saklamadığım için o gece olanları biliyordu. İlk öğrendiğinde bana kızmış olsa da sonrasında dayanamamış, bağrına basmıştı beni.

"Her kız öyle zanneder ama sonrasında ne olur biliyor musun? Koca bir hüsran... Umursama artık. Bırak, ne yapıyorlarsa yapsınlar."

Ben mi umursamayacaktım? Hiç zannetmiyorum. Elimde olsa umursama yetimi tamamıyla ortadan kaldırıp yok ederdim.

"Keşke kolay olsaydı."

---

* *Cem Ozkan'ın* ***"Olmayacak Bir Hayal"*** *şarkısından bahsediyor.*

"Yapma kendine şunu, Nisa. Gereğinden fazla düşünme. Hayat sadece Demir'den ya da Senem'den ibaret değil."

Bazen Gökçe'nin yaşından çok daha olgun biri gibi düşünmesine imreniyordum. Onunlayken hayatından bezmiş ergenler gibi davranıyordum çoğu zaman.

"Neden bu kadar olgunsun?"

"Sen neden bu kadar ergensin?"

Yapmacık da olsa yüzünü buruşturarak benimle dalga geçtiğinde aramızdaki tebessüm gülümsemeye dönüştü. Daha sonrasında ise masadaki meyve suyunu alıp yudumlayacağı sırada mavi gözleri başka bir tarafa kaydı ve uzun süre orada takılı kaldı. Nereye daldığını görmek için gözlerini takip ettiğimde Bahar'a baktığını ve suratının düştüğünü fark ettim.

Son zamanlarda Bahar'ın benden pek de bir farkı kalmamıştı. Sessizdi, durgundu, neredeyse kimseyle konuşmuyordu. Sevgilisi Emre dışında kimseyle takılmadığı da gözümden kaçmamıştı. Yalnızdı, suratı da hep asıktı. Son günlerde onu gülümserken görmemiştim bile. Birbirimize benziyorduk. Aramızdaki tek fark, o benden daha yalnız gibiydi. Benim yanımda Gökçe, Can ve Oğuz yer alırken onun yanında sadece Emre vardı.

"Neden suratın düştü?" diyerek dayanamayıp sorduğumda gözlerini diktiği yerden çekerek bana döndü ve içeceğini yudumladı.

"Bahar... Son zamanlarda çok yalnız gibi. Emre'nin varlığı ona yetmiyor."

Gökçe'nin bu kadar emin konuşması şaşırmama neden olurken aynı zamanda da bazı şeyleri anlamıştım. Uzun zamandır yan yana gelmiyor olabilirlerdi, birbirleriyle konuşmuyor da olabilirlerdi ama Gökçe, Bahar'ı, eski dostunu hâlâ önemsiyor ve belki de özlüyordu. Bunu mavi gözlerinin ardındaki hüzünden hemen anlamıştım çünkü ben de aynı hissi yaşıyordum.

"Nasıl anladın?"

"Anlamamak mümkün mü? Eskiden böyle değildi. Cıvıl cıvıldı, hep gülerdi. Baksana, şimdi suratı hep asık geziyor. Gözleri hep boş bakıyor. Kısaca senin gibi işte. Demir'e çok güveniyordu, hatta beni yok sayacak kadar çok ama şimdi o da hayal kırıklığının ne demek olduğunu öğrendi."

"Bence sen Bahar'ı özlüyorsun, Gökçe," diyerek içimdekileri tutamadığımda yüzüne küçük bir tebessüm yayıldı ama o tebessümün altında koca bir özlem yattığını ikimiz de iyi biliyorduk. Gökçe beni nasıl iyi tanıyorsa artık ben de onu tanıyordum.

"Dürüst olmak gerekirse Nisa, evet, özlüyorum. Nasıl özlemem? Çocukluğumuz beraber geçti bizim. Yediğimiz, içtiğimiz ayrı gitmezdi. Peki, sonra ne oldu? Bir erkek aramıza girdi ve puf! Arkadaşlık falan kalmadı."

Sesindeki kırgınlığı sezdiğimde Oğuz'a içimden küfretmekten kendimi alamadım. *Böylesine bir arkadaşlığın bitmesine gönlü nasıl el verirdi? Her şeye o neden olurken nasıl onları tekrar bir araya getirmezdi? Ah Oğuz, ah! Tam seni seveyim diyorum sonra yaptıklarını hatırlayıp bir kez daha senden soğuyorum.* Fakat buradaki tek suçlu Oğuz da değildi. Her ne olursa olsun Gökçe, Bahar'ın yanında olmalıydı. Onu yalnızlığıyla bırakmamalıydı. Gerekirse savaşmalıydı. Gerekirse Oğuz'dan vazgeçip Bahar'ı seçmeliydi ya da Bahar'ın zor anlarında yanında olup onun acısını hafifletmeliydi. Uzaktan öylece seyretmenin kimseye bir faydası yoktu.

"Sadece bir erkek değil bence tek sorun. Araya mesafeler de girmiş. Sadece Bahar'la alakalı da değil. Sen de elini kolunu çektin ondan."

"Ne yapabilirdim ki Nisa? Onu istemeyen birine zorla sevdiremezdim."

Yüzüme tuhaf bir hüzün yayılırken Gökçe'nin eskiden yaşadığı durumda şu an ben olduğumu anladım. Aramızdaki farklar bariz şekilde ortada olsa da ana konu aynıydı. Ben Gökçe'nin yapamadığını yapmıştım. Zorla da olsa *onun* Senem'i mutlu etmesini istemiştim. *Ve şimdi... Şimdi ise içimde koca bir delik vardı.*

"Biliyorsun, ben bunu yaptım ve şimdi de pişmanlığımın cezasını çekiyorum."

"Nisa..."

"Her neyse, ben biraz hava alacağım. Bahçeye çıkıyorum. Sonra konuşuruz, olur mu?"

Olanların üzerine daha fazla tartışmak istemiyordum. Dışarıda güneş ışıl ışıl parlıyordu ve benim biraz temiz havayı içime

çekmeye ihtiyacım vardı. Gökçe başıyla beni onayladığında oturduğum sandalyeden kalkarak okul binasının kapısına doğru ilerledim.

Bahçeye çıktığımda temiz hava etkisini hemen göstermişti. Uzun zamandan sonra ilk kez rahatladığımı hissetmiştim. Yanımda birilerinin olmaması, aklımı kimsenin kurcalamaması işime geliyordu. Yalnız kalmaya bazen gerçekten ihtiyaç duyuyordum. En azından düşünmem için bana imkân tanıyordu.

Kollarımı göğsümde birleştirerek bir başıma bahçede gezinirken son sınıfların yıl sonu partisi için toplandıklarını fark ettim. Yaz tatilinden sonra onların yerini alacağımızı hatırladıkça büyüdüğümü bir kez daha fark ediyordum. Yüzüme buruk bir gülümseme yerleşirken bakışlarımı o taraftan çekip yürümeye devam ettim. Gözlerim ise benden habersiz bu kez başka bir yere odaklanmış ve olduğum yerde sabitlenmeme neden olmuştu. *O boş, sessiz, gizli aralığı hatırlıyordum.*

Yaşadığım o dolu anlar daha dün gibi gözlerimin önüne geliyordu. Demir, Gökçe'yi umursamadan kolumdan tutmuş ve beni kendine çekerek o sevdiğim gülümsemesini bahşetmişti. *"Artık sevgili sayılırız,"* demişti. Bazen öyle aptalca hareket ediyordu ki onu dizginlemenin imkânı yoktu. O gülümsemeden sonraki yaşadıklarımızı hatırladıkça gözlerimin nemlenmesini durdurmak için özel bir çaba sarf ettim. Şimdi ağlamanın sırası değildi. Her şeyi bu hale getiren bendim ve cezasını da çekmeliydim.

"Nisa!"

Senem'in seslenişiyle kendimi sarsarak onların bulunduğu çardağa başımı çevirdim. Gülümsemeye çalıştığım sırada eliyle yanlarına gelmemi işaret etti. Gitmek istemiyordum ama eğer bunu yapmazsam da beni sorgulayacaktı. Bu yüzden omuzlarımı düşürerek çardağa doğru ilerledim. Yanlarına ulaşıp bankın herkesten uzak olan boş kısmına oturduğumda Demir gözlerini kaçırarak başka bir tarafa doğru baktı. *Sanırım artık varlığıma bile tahammülü yoktu.*

"Biz de parti hazırlıklarından bahsediyorduk."

Son günlerde Senem sadece Demir'le ilgilenmiyordu. Aynı zamanda haftaya gerçekleşecek olan on sekizinci yaş günü partisi için hazırlık yapıyordu. Partiye gereğinden fazla önem veriyordu. Her şeyin eksiksiz ve mükemmel olmasını istiyordu. Birkaç gün önce

Esma Teyze'yle güzel bir mekân bulduklarını ve hemen kiraladıklarını söylemişti. Anlattığı kadarıyla parti, kiraladıkları mekânın büyük, kapalı terasında gerçekleşecekti.

"Her şey çok iyi ayarlandı. Demir de sağ olsun, müzik işini halletti."

Heyecanlı bir şekilde hazırlıkları anlatırken, başını hızla çevirip Demir'in yanağından öptü. Nefes alamadım ya da yutkunamadım bir an. *Kimi kıskanıyordum? Kimi paylaşamıyordum?*

Bakışlarımı onların üzerinden kaçırmaya çalışırken bu kez de Damla'yla göz göze geldik. Gözleriyle karşımdaki manzarayı işaret ettiğinde sinirlenmiştim. Damla'ya aldırmamaya çalışarak tekrar Senem'e döndüğümde Demir'in kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Her ne dediyse somurtkan Demir bir anda gülümsemişti.

"Her şey eminim güzel olacak," diyerek araya girip onların bir nevi cilveleşmelerini böldüğümde Senem doğrularak uzanıp elimi tuttu.

"Biliyorum," diye mırıldandıktan sonra diğer eliyle de Demir'in elini tutup, "Çünkü en sevdiklerim yanımda olacak," diyerek cümlesini noktaladı.

Demir'in yanağına bir kez daha öpücük bırakırken elimi hızla geri çekmiş ve oturduğum banka iyice yaslanmıştım. Senem ise başını onun omzuna dayamıştı. O kısa sürede benden ilk defa gözlerini kaçırmadığında, bakışlarındaki tuhaf ifadeyi fark ettim. *Acıyı. Benim gibi onun da canı yanıyor muydu?* Merak ediyordum. Fakat bu çardağın altında bir saniye daha oturacağımı da zannetmiyordum. Bir yandan Senem ve Demir'in yakınlığı, diğer yandan ise Batuhan ve Damla'nın ben yokmuşum gibi cilveleşmeleri oldukça sinir bozucuydu. Birinin gelip beni bu işkenceden kurtarmasını dilerken bir el omzuma dokunmuştu.

"Nisa, matematik sınavı için yardım edecektin güzelim."

Oğuz'un sesini duyduğumda başımı hızla arkaya çevirerek ona döndüm. Öğle arasına girdiğimizden bu yana onu hiç görmemiştim. Can'la birlikte ortalıktan kaybolmuştu.

"Ha?"

Fakat dediklerinden de hiçbir şey anlamıyordum çünkü Oğuz'un bahsettiği matematik sınavı geçen hafta gerçekleşmişti ve o sınavda Oğuz sınıftaydı. *Kaçırdığım bir şey mi vardı yoksa?*

"Hani üstünden geçecektik, çalıştıracaktın beni. Unuttun mu yoksa?"

Hızlı bir şekilde konuşup göz kırptığında ne demek istediğini anladım. Oturduğum banktan aniden kalktığımda başlattığı oyunu sürdürmek istedim çünkü daha fazla burada kalacağımı zannetmiyordum.

"Aaa! Yok, unutmadım tabii. Sonra görüşürüz," diyerek Senem'e döndükten sonra istemsizce de olsa Demir'e de bakmaktan kendimi alamadım.

Oğuz bir kolunu omzuma atarken benim gözlerim ise Demir'in yumruk yaptığı elinde takılı kalmıştı. Göz göze geldiğimizde ise bakışlarındaki öfkeyi gördüm. Yine de Oğuz'a ayak uydurup onunla birlikte yürümeye başladım.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadığımda beni iyice kendine çekerek daha da sıkı sarıldı. Bunu neden yaptığını tahmin edebiliyordum. Oğuz, Demir'i kızdırma fırsatını asla kaçırmıyor, bundan büyük bir zevk alıyordu.

"Kurtarılmaya ihtiyacın vardı, prenses."

Okul binasına doğru onunla ilerlerken haftalar boyunca bana söylememekte ısrar ettiği konu bir kez daha aklıma takılmıştı. Neden sakladığını anlamıyordum ama bilmek istiyordum.

"Bana hâlâ Damla'yı nasıl ikna ettiğini anlatmadın, Oğuz Bey."

O kamp gününden sonra defalarca Oğuz'a sormama, hatta onu köşeye sıkıştırmama rağmen bana bir türlü Damla'yı nasıl susturduğunu anlatmıyordu. Her ne dediyse Damla denen o çenesiz sarı çıyan hiç ağzını açmamıştı o günden sonra.

"Nisa, güzelim, üzerinden aylar, haftalar, günler geçti. Sen orada mı kaldın hâlâ?"

"Sen beni cevaplayana kadar da orada kalacağım. Bana anlatmak zorundasın."

"Hayır, değilim," diyerek benimle dalga geçtiğinde kollarının arasından sıyrılarak karşısına geçtim.

"Oğuz, anlatsana ya!"

Ayağımı yere vurarak çemkirdiğimde kıkırdadı ama sonrasında omuzlarımdan tutarak beni dizginlemeye çalıştı.

"Tamam, tamam. Bu kadar ısrarcı olmak sana yakışmıyor. Söyleyeceğim. Sizi söylemeyecek çünkü onu kendi aptallığından vurdum."

"Neymiş peki o aptallık?"

Oğuz'un suratı düştü. Daha sonra yanaklarını havayla doldurarak şişirdi, sonrasındaysa sitemle içine çektiği havayı dışarı bıraktı. *Anlaşılan bu aptallık pek de iç açıcı değildi.*

"Damla iyi, hoş görünebilir ama..."

"Bence hiç hoş görünmüyor ya!"

"Geçen yıl ailesinin pek de onaylamadığı tiplerle takılıyordu. Bazen hâlâ takıldığını da görüyorum."

"Nasıl tiplermiş peki onlar?"

"Uyuşturucu kullanan tipler."

"Ne?"

Çığlığım bahçeyi doldururken Oğuz yanıma yaklaşarak hızla ağzımı kapattı ama geri çekilip ellerinden kurtularak telaşıma kaldığım yerden devam ettim.

"Kullanıyor mu yoksa?" diye sorduğumda başını *hayır* dercesine sağa sola salladı.

"Hayır, pazarlıyor. Birkaç kez yakaladım."

Bunu başından beri bildiği halde bana nasıl söylemezdi? O kızın hiçbir zaman iyi biri olduğunu düşünmemiştim ama bu çok daha fazlasıydı. Senem hep onunlaydı. *Ya ona zarar verdiyse? Ya onu da bu pisliğin içine sürüklediyse?*

"Sana inanamıyorum! Bunu bana nasıl söylemezsin, Oğuz? Senem'i ondan nasıl uzak tutacağım ben?"

"Hemen panikleme," diyerek omuzlarıma dokunmaya yeltendiği sırada geri çekildim.

"Nasıl *panikleme*? Senem hep onunla! Ya ona da bulaştırdıysa?"

Nasıl bu kadar sakin kaldığını anlayamıyordum. O kız zehir satıyordu, zehir! Nasıl paniklememi söyleyebilirdi bana?

"Damla o kadarını yapmaz, Nisa. Zaten bu duruma da ailesi harçlığını kestiğinde başvuruyor. Eh, bilirsin, ticaret iyidir böyle işlerde."

"Nereden bileyim ben, Oğuz? Hayatımda kaç defa uyuşturucu sattım sanki?"

Ses tonumu artık dizginleyemediğimde Oğuz yanıma yaklaşarak tekrar kollarımdan tutmaya çalıştı ve ben bu kez onu engellemedim.

"Lütfen, sakin ol. Haklısın, sana söylemeliydim. Özür dilerim ama inan bana, Senem'e bir şey yapmaz. Bir kez olsun, güven bana."

Keşke Oğuz'un söylediklerine inanacak gücü kendimde bulabilseydim. Bu saatten sonra o sarı cadıyla asla yıldızımız barışmayacaktı.

"Yine de Senem'i ondan uzak tutabilecek bir şeyler bulmalıyım."

"Ben de sana yardım ederim," dediğinde ona güvenmek istedim.

İçimdeki kaygıyla omuzlarımı düşürerek okul binasına doğru ilerlerken Oğuz kolumdan tutup kendine çevirerek durdurdu beni.

"Sen istediğin bilgiyi aldın, şimdi sıra benim isteğimde."

Söylediklerinden hiçbir anlam çıkaramadım. *Böyle bir durumda nasıl oluyor da kendini düşünebiliyordu?* Üstelik bir isteği olduğundan da bahsetmemişti. Gerçi tahmin etmeliydim. Söz konusu Oğuz Yalçın olduğunda illa ki bir çıkarı olmak zorundaydı. Eğer günlerdir başımın etini yiyerek ısrarla direttiği mevzuyu tekrar önüme atacaksa bir şekilde konuşmaya başlamadan sözünü kesmem gerekiyordu.

"Oğuz, eğer yine sinema diyeceksen..."

"Evet, yine sinema diyeceğim," diyerek lafımı kesip eliyle ağzımı kapatarak beni susturdu.

"Alt tarafı hafta sonu beraber sinemaya gidelim, diyorum. Ne var bunda bu kadar abartılacak?"

Ne mi vardı? Aslında çok şey vardı. Oğuz'un son zamanlardaki yaklaşımını, ilgisini anlayabiliyordum hatta bazen ona izin de veriyordum ama eğer onunla sinemaya gidersem okuldakiler aramızda bir şey olduğunu düşünecekti. *Sevgili* takısını şak diye üzerimize yapıştıracaklardı ve ben bunu istemiyordum. Oğuz'un yanlış

düşüncelere kapılıp umutlanmasını da istemiyordum. Demir'le olmayabilirdim ama sırf onu unutmak için bir başkasıyla olamazdım.

"Okuldaki herkes yanlış anlayacak," dediğimde sinsi bir şekilde sırıtarak üzerime doğru eğildi.

"Anlasınlar, benim işime gelir."

"Pisliğin tekisin."

"Sen de çok inatçısın."

"Yine de hayır diyorum. Kaçıncı hayır oldu bu? Üç mü? O zaman seni üç hayırla uğurluyorum, Oğuz Yalçın."

"Hadi ama Nisa! Kırma beni," diye mırıldanırken bu kez dudaklarını küçük çocuklar gibi büzdü ve ardından iki elini de birleştirerek bana masum masum bakmayı sürdürdü.

Bu bakışlarıyla çizgi filmdeki *Shrek*'i ikna etmeye çalışan kurnaz kediyi anımsattı. *Ah, hayır! Böyle bakmaya bir son vermeliydi yoksa gerçekten dayanamayacaktım.*

"O zaman bir şartım olacak."

Ağzımdan çıkanlara ben bile inanamazken bu kadar çabuk pes edeceğimi düşünmemiştim.

"Çakışmalı bir rekabet olacak yani. Tamam, varım. Gönder gelsin şartını."

Daha şartımı duymadan ağzı kulaklarına varmış ve direkt kabul edeceğini varsaymıştı. Muhtemelen duyduğunda şaşıracaktı hatta suratı düşecekti ama madem sinema konusunda bu kadar ısrarcıydı o zaman şartımı da yerine getirmek zorundaydı.

"Muhtemelen bunu duyduğunda bana kızacaksın ama..." Gözlerini devirerek, ellerini şartımı söylemem için *'hadi hadi'* dercesine sallamaya başladı.

"Sadece şartını söyle, Nisa."

"Gökçe'ye Bahar'la aranda geçen her şeyi anlatmanı istiyorum. O zaman seninle sinemaya gelirim."

Kelimelerimi dikkatlice seçerek oldukça hızlı bir şekilde söylediğimde bir adım geriledim çünkü Oğuz'un tepkisinden korkuyordum. Muhtemelen kızacak ya da doğrudan hayır diyecekti.

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Kendimi ateşe atmamı falan mı istiyorsun? Gökçe beni mahveder."

Sesini yükselttiğinde durumun ciddiyetinin ikimiz de farkındaydık ama neden böyle bir şart öne sürdüğümü açıklamak istedim ona. Ayrıca bu sinema konusunda bu kadar ısrarcıysa şartımı mecburen kabul edecekti.

"Bak, Oğuz," diyerek konuya girdiğimde biraz öncekinin aksine ona yaklaştım ve koyu renk gözlerinin içine baktım. Beni anlamasını umut ediyordum.

"Belki sen farkında değilsin ama Bahar son zamanlarda çok yalnız. Ben onun yanına gidemem. Bizim de aramız tatsız ama Gökçe gidebilir. Bahar'ı çok özlüyor ve önündeki tek engel sensin."

Söylediklerim onun huzursuz olmasına neden olmuştu. Oğuz'dan istediğim onun açısından büyük bir şeydi ama Gökçe ve Bahar'ın artık birbirlerinden uzak kalmasını izlemeyecektim. Aralarında büyük bir yanlış anlama söz konusuydu ve bunu çözebilecek tek kişi Oğuz'du.

"Gökçe hep Bahar'ı özlüyordu ki zaten!"

Ses tonundan onun da bazı şeylerin farkında olduğunu anladım. O halde geri çekilmenin bir anlamı yoktu.

"Öyleyse dediğimi yap. Ben de seninle hafta sonu sinemaya geleyim."

"Başka bir şart koyamaz mıyız?"

"Ya kabul edersin ya da sinemayı unutursun."

"Resmen beni ateşe atmak istiyorsun."

Oğuz'u kendi amaçlarım doğrultusunda kullanmak bana yakışan bir hareket değildi ama işin ucunda Bahar ve Gökçe'nin barışma ihtimali varsa her şeyi yapmaya hazırdım. *Gerekirse Oğuz'la sinemaya da giderdim.*

Gökçe'nin vereceği tepkiyi tahmin edebiliyordum. Bu yüzden Oğuz'un korkusunu da anlıyordum ama onun anlamadığı bazı durumların farkındaydım. Aynı durum benim başıma geldiğinde laflarımı bana yedireceğini söylemişti. Belki de bunu çok güzel bir şekilde başarmıştı ama pişman olmam zamanı geriye almamı sağlamıyordu. Bu yüzden de beni anlaması için onu kendi söylemleriyle vuracaktım.

"Hayır, seni ateşe atmak istemiyorum. Hani bana demiştin ya, *'Gürsoy, Senem'le aranı bozduğunda tüm laflarını sana yedireceğim,'* diye,

haklı çıktın. Tüm laflarımı tek tek yedim ama ben Gökçe ve Bahar'ın sırf bir erkek yüzünden, senin yüzünden birbirlerinden vazgeçtiğini görmek istemiyorum artık. Senem için Demir'den vazgeçmeyi yeğledim ben. Şimdi aynı şeyi yapma sırası sende. Birbirlerini özlüyorlar Oğuz ve tüm olanlara rağmen bir şansı da hak ediyorlar."

"İstediğin tek şey bu mu yani?"

En azından bu kez kestirip atmak yerine hızla kapattığı kapıyı biraz da olsa aralamıştı.

"İlerde Senem'le aramız nasıl olur, bilmiyorum ama onların barışması lazım. Yani evet, istediğim tek şey bu."

"Bu kadar iyi olmak zorunda değildin," diye fısıldadığında utancımdan ne diyeceğimi bilemeyerek öylece başımı öne eğdim.

"Tamam, yine sen kazandın. Düşüneceğim bunu," diye devam ettiğinde ise zafer benim sayılırdı.

Ani sevincimi dizginlemek yerine ellerimi birbirine çarpıp kollarımı Oğuz'un boynuna doladım. Eğer Oğuz Yalçın düşüneceğini söylüyorsa bunu çoktan halletti olarak kabul ediyordum.

Gün boyu planlarım belli olduğundan sabah evden hazırlıklı çıkmıştım. Haftanın üç gününü gösteri hazırlıkları için dans okulunda geçirirken, bugün izin isteyip vaktimi başka birine ayıracağımı söylemiştim. Neredeyse günlerdir koca bir evin temizliğiyle uğraşan dostum Mustafa'nın evine ilk kez gidecektim. Hem ona yardım etmek hem de babasıyla artık tanışmak istiyordum.

Mustafa, babasıyla Yalova'ya taşındıktan sonra onlara hiç ziyarete gidememiş, resmen vefasızlık etmiştim. Bu durumu düzeltmeliydim. Babasıyla yalnız yaşadıklarından başlarında bir kadın yoktu. Haliyle temizlik işleri de onlar için çok zor oluyordu. Babasını henüz tanımasam da Mustafa onun iyi bir adam olduğundan hep bahsediyordu. Her ne kadar onca yılını babasız geçirse de şimdi onun hayatında bir parça olmak Mustafa'nın geçmişini unutmasını sağlıyordu.

Birkaç hafta önce buluştuğumuzda bana ilk kez, ölen annesinden bahsetmişti. Annesinin nasıl öldüğünü anlattığında ise yüreğim parçalanmıştı. O an ağlamamak için kendimi zor tutmuş

olsam da dayanamayıp Mustafa'nın omzuna boşaltmıştım gözyaşlarımı. Meğerse annesi Mustafa'nın küçük kardeşini doğurabilmek için kendini feda etmişti. *Ne anneler vardı, sırf evladı dünyaya gelsin diye canından vazgeçen ve ne anneler vardı öylece çekip giden...* Sonrasında felaket her yerden aileye fırtına gibi yayılınca bir daha hiç görememiş doğan küçük kardeşini. Ne adını biliyormuş ne de nerede yaşadığını. Babası hapishaneye düştüğünde kardeşi de ansızın ortadan yok olmuş.

Babası Onur Amca'nın, Mustafa'yı yıllarca istememesinin nedenini anlayabiliyordum. Hapishaneye girip çıktıktan sonra yeniden işini toparlamak için çaba göstermişti. Mustafa'ya bakması belki de imkânsızdı çünkü beş parası olmayan yalnız bir adam için çocuk yetiştirmek her şeyden daha zor olmalıydı. Bu yüzden Mustafa babasının üstüne gitmeyip de onu anlayışla karşıladığında hayran kalmıştım.

Son ders zili çaldığında eşyalarımı toparlayarak Gökçe'yi beklemeden okul bahçesine çıktım. Mustafa atmış olduğu mesajda gelip beni alacağını söylemişti. Bugün için yaptığımız plandan ise Devrim Amca ve Esma Teyze'nin haberi vardı. Mustafa'yla yakın zamanda bir akşam yemeğinde tanışmışlar ve onu çok sevmişlerdi. Bu yüzden de hemen izin vermişlerdi gitmeme.

Bahçede hızlı adımlarla çıkış kapısına doğru ilerlerken gözlerim otopark kısmında hareketlenen Impala'ya takıldı. Senem ve Demir yine birlikteydi. Belki de yine birlikte bir şeyler yapacak ve beraber vakit geçireceklerdi. Onlara aldırmayarak kapıya doğru ilerlerken Gökçe'nin arkamdan seslenmesiyle durup ona döndüm. Koşturarak yanıma gelmiş ve nefes nefese kalmıştı.

"Kızım, ne bu acele? Yetişemedim bir türlü sana."

Çantasından çıkarmış olduğu su şişesinden yudumlanırken nefesinin düzene girmesini bekledim.

"Mustafa'yla buluşacaktım. Sana söylemiştim."

Gökçe'nin Mustafa'yla buluşacağımdan elbette haberi vardı. Hatta ona da gelmesini söylemiştim ama beni kibar bir şekilde reddetmişti.

"Biliyorum da henüz gelmemiş belli ki."

Okul kapısından sokağı kısaca kolaçan ettiğimde Gökçe'nin haklı olduğunu anladım.

"Emre ve Can'ın provalarına kalacağız. Sen de gel," diye devam ettiğinde ilgimi çekmeyi başarmıştı Gökçe.

"Ne provası?"

"Yıl sonu partisi için işte. Bizimkisi şarkı söyleyecek. Bu yüzden de Oğuz'la öğle arasında Damla'nın o uyuz halasından konferans salonunu kullanmak için izin aldılar."

Nisa Altun'un aklından çıkanlarda bugün... Tabii ki de yıl sonu partisi hazırlıkları! Bu yıl son sınıfların yanı sıra üçüncü sınıflar için de bir parti planlanmıştı. Üstelik öğrenciler çoktan hazırlıklara başlamıştı. Senem bile hem doğum günü partisi hem de okul partisi için özellikle iki yeni elbise almıştı. *Bana gelince...* Partilerden pek hazzetmediğim için alışverişe de çıkmamıştım. Büyük bir ihtimal o gece de yatağımda yazın gelişini karşılayarak uyumayı tercih edecektim.

"Hem Sezen Aksu'dan söyleyecek. Sen de gel hadi," diyerek Gökçe kolumdan tutup beni sarsmaya başladığında bu kez heyecanına ayak uydurdum.

"Vay!"

"Hah! Tam da onu söyleyecek işte."

"Mustafa gelir ama şimdi," diyerek itiraz etmeye kalksam da Gökçe çoktan tutmuş olduğu kolumdan beni sürüklemeye başlamıştı bile.

"En azından o gelene kadar bizimlesin."

Son günlerde Gökçe ve Mustafa'nın arası bozuk gibiydi. Gökçe benim yanımda onun konusunu bile açmıyordu. Aralarında ne geçtiğini bilmiyordum. Mustafa da hiç bahsetmemişti bu mevzudan.

Konferans salonuna gelip de Gökçe'yle birlikte boş koltuklara otururken Can gitarıyla bir şeyler çalıyor, Emre ise ona elinde göstermiş olduğu nota kâğıtlarıyla eşlik ediyordu. Emre'nin burada neden bulunduğunu anlamadığım için doğrudan Gökçe'ye sordum.

"Emre neden burada?"

"Okul müzik grubunda Can'la birlikte çalışıyorlar. İyi anlaşırlar. Gerçi biliyorsun, Emre herkesle iyi anlaşır."

Gökçe bir yandan bana açıklama yaparken, diğer yandan ise Oğuz'un Can'la uğraşmasını kahkaha atarak izliyordu. Oğuz da konferans salonundaydı ve Can her şarkıya gireceği sırada onu zayıf noktasından vuruyordu. Can'ın tiki vardı ve Oğuz bunu bildiği için onunla uğraşmaktan zevk alıyordu. Çocuk şarkıya girmek istiyorsa bile giremiyordu. Tam, Can bir kez daha notalara basıp şarkıya başlayacağı sırada Oğuz yine onu sinir etmiş, karnına doğru parmağını sallayarak çocuğun oturduğu yerde eğilip büzülmesine neden olmuştu.

"Oğlum, itliğine mi yapıyorsun? Yeter, lan! Kıracağım şu gitarı kafanda."

"Uğraşma benim Can'ımla, Oğuz," diyerek Gökçe de onlara katılırken bu durumdan gerçekten büyük bir keyif aldığını fark ettim.

Can'la birbirlerine gülümserken ona öpücük atmış, Can ise öpücüğü havada yakalamış gibi yaparak kalbine bastırmıştı. Birbirlerine kur yaparken son zamanlarda fark ettiğim bir durum yeniden dikkatimi çekti. Gökçe ve Can çok yakındılar. Hatta eskisinden de iyi durumdaydılar.

O kamp gününden sonra araları bir daha hiç bozulmamıştı ama Gökçe'nin de Can'a yaklaşımı eskisi gibi değildi. Sanki aradaki büyük tuğlalar yıkılmış ve Gökçe kalbinin kapısını onun için aralamıştı.

"Can'la aranız çok iyi," diye fısıldadığımda gözlerini Can'dan ayırmadan sırıttı.

"Öyle de olmalı zaten."

"Ne demekti şimdi bu?" Oturduğu koltukta biraz doğrularak sırtını dikleştirip bana döndü.

"Can'ı çok seviyorum, Nisa ve beni özel hissettirmesini de seviyorum. Kamp gecesinden sonra bende bir şeyler değişti. O bana bu kadar değer verirken onu karşılıksız bırakmak istemiyorum artık."

En azından o kamp gecesi birilerinin umudu olmuştu...

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

"Aferin sana," diyerek yanaklarını sıktığımda yüzündeki gülümseme önce genişlemiş, ardından ise suratı düşmüştü. Bana söylemek istediği başka durumlar da vardı sanırım.

"Ama Mustafa konusunu da bilmeni istiyorum. Başlarda gerçekten onunla olabileceğimizi düşünmüştüm. Hatta düşünmekten çok onun büyüsüne kapılıp bunu istemiştim ama sonra fark ettim ki Mustafa'yla ben aynıyız, Nisa. Bilirsin, zıt kutuplar birbirini çeker ama aynı kutuplar birbirini ısrarla iter. Biz birbirimizi itiyoruz. Yakışmıyoruz. Bu yüzden de olamazdık."

Gökçe'nin olgunluğuna şapka çıkarmak istedim. Tavrına, düşüncelerine öyle imreniyordum ki keşke ben de onun yaptığı gibi çoğu şeyle baş edebilecek gücü kendimde bulabilseydim. Zamanında Emre'yi sevmişti ve ağzı bir kez yanmıştı. Şimdi aynı hatayı tekrar yapmamak için Mustafa'dan vazgeçmiş ve esas oğlanı görmüştü. Ona karşı gelemezdim ve Mustafa'nın peşinden koş da diyemezdim çünkü onun gerçekten mutlu olmasını istiyordum. İçimden bir ses de Can'ın o mutluluğu Gökçe'ye canı gönülden vereceğini söylüyordu.

"Keşke senin gibi olabilseydim," diye fısıldadığımda kolumu sıvazlayarak gözleriyle arka tarafı işaret etti.

"Bu seni mutlu eder mi, bilmiyorum ama geldiğinden beri sadece seni izliyor."

Kimden bahsettiğini anlamak için başımı arkaya çevirdiğimde hasret kaldığım karamel renkli gözlerin beni izlediğini gördüm. *Daha bundan on beş dakika önce bahçeden çıkıp gitmemiş miydi? Nasıl olur da burada olabilirdi?*

Üstelik Gökçe'nin beni bilgilendirmesiyle konferans salonunda yalnız olmadığımızı anladım. Bahar ve Demir de buradaydı. Yan yana oturuyorlardı ama ikisi de çok sessizdi. Bahar, yüzündeki tebessümle Emre'yi izliyordu. *Demir ise...* Donuk bakışlarıyla bana bakıyordu.

"Belki de aklı hâlâ sendedir. Belki de yanlış düşünüyorsundur."

Gökçe'nin söylediklerine aldanmak istemedim çünkü bir anlığına inanırsam biliyordum ki kendimi yine onun yanında bulurdum. Ayrıca bunca zaman benden uzak durmuşken şu anda burada olmasını da anlamıyordum. *O buradaysa, Senem neredeydi?*

Elimde titreyen telefonumun sayesinde düşüncelerimden sıyrılıp Gökçe'yi yanıtlamadan gelen mesajı okudum. Mustafa geldiğini

haber vermişti. Oturduğum koltuktan kalkarken buradan gitmemin daha iyi olacağını bir kez daha aklıma kazıdım.

"Mustafa gelmiş. Kaçtım ben," diyerek yanağına küçük bir öpücük bıraktığımda Gökçe anlayışla başını sallayıp üstüme gelmedi. İşte bu yüzden Gökçe'yi çok seviyor, diğerlerinden ayrı tutuyordum. Beni en azından anlıyor ya da anlamaya çalışıyordu.

"Ben kaçıyorum. Kolay gelsin size," diye seslendiğimde Emre ve Can bana el sallarken, Oğuz ise Can'ı bırakıp benimle uğraşmıştı.

"Hafta sonu diyorum, tıpış tıpış geleceksin benimle diyorum."

"Ben de göreceğiz diyorum."

Alaycı ses tonuyla konuşmuş ve her zaman onun bana yaptığı şeyi bu kez ben yaparak göz kırpmıştım. Tavrım hoşuna gitmiş olacaktı ki sırıtarak karşılık verdi bana.

Koltukların arasından sıyırılıp da kapıya doğru ilerlerken Can gitarın tellerine melodisini yüklemiş, Emre ise daha öncesinde hiç duymadığım o güzel sesiyle ona eşlik etmeye başlamıştı.

"Her ayrılık zor.

Bin yıldır söyler dururum.

Öğrenmiyor kalp.

Görüldüğü üzere durumum."

Duyduğum nakaratlarla ayaklarım bir anlığına kapının önünde asılı kaldı çünkü hissediyordum bana baktığını. *Hayır, dedim içimden. Bakmayacaktım. Dönüp de ardıma bakmayacaktım. Ona bakmayacaktım. Merakımı dizginlemek zorundaydım. Dizginleyebilirdim, değil mi?*

"İnsan biraz olsun,

Akıllanmaz mı, büyümez mi?

Er geç yanardağ gibi,

İçin için sönmez mi bu sinsi ateş?"

Fakat Emre şarkıya devam ettikçe ben de hareket edemiyordum. Ne bedenime ne de kalbime söz geçirebiliyordum. Dönüp bakmıştım işte hep kaçırdığım o gözlere. Arkamı döner dönmez kavuşmuştu gözlerimiz. Uzun zamandır konuşmuyorduk ama şu an, şu kısa anda biz değil, gözlerimiz konuşuyordu. *Nasıl olur da benden bu kadar uzaklaşabilirdi?*

Senem'i mutlu etmesini ona ben söylemiştim ama bir şekilde itiraz ederdi, yapmayacağını söylerdi. İnat ederdi. Bilirdim ki benden çok daha inatçıydı. Şimdi ise... Şimdi ise çok değişmişti. Benim tanıdığım o inatçı, Kükreyen Kedi Yavrusu'ndan eser yoktu.

"Vay yine mi keder?

Ama artık yeter.

Yine kapıda kara geceler..."

Bu kez Can da Emre'ye eşlik ederken aklımdaki cevapsız sorular saklandıkları yerden çıkarak yeniden kafamı karıştırmaya başladı. *Fedakârlık gerçekten neydi? İnsan ne için fedakâr olmalıydı? Sevdiği için mi? Yoksa sevildiği için mi?*

Sorularımın hepsi cevapsız kalırken kalbimdeki hüzünle bakıyordum onun gözlerinin içine. Donukluğu ruhumu parçalarken buna daha fazla dayanamayacağımı anladım. Gözlerimdeki sızı kendini belli ettiğinde arkamı dönüp hızlı adımlarla konferans salonunu terk ettim.

Bahçeye çıkıp temiz havayla buluştuğumda biraz da olsa kendime gelebildim. *Hep böyle mi olacaktı? Ona her baktığımda suçluluk duygusuyla mı dolacaktım?* Bunu hissetmek istemiyordum. Bunu artık daha fazla yaşamak da istemiyordum. Artık mutlu olmak istiyordum ama ben mutlu olmak istedikçe hayat tam tersini atıyordu önüme.

"Suratsız!"

Mustafa'nın sesini duyduğumda üzerimdeki kasvet kısa bir süreliğine de olsa yok olmuştu. Hızlı adımlarla yürümeye devam ederek yanına ulaşıp boynuna sarıldım. Şimdilik her şeyi kenara atabilir, bu geniş adamla günümü güzelleştirebilirdim. Mustafa'ya sarılmamla birlikte yaslanmış olduğu şeye gözlerimi iyice açarak baktım çünkü beyaz bir Volkswagen Golf arkasında duruyordu.

"Oha! Bu senin mi?"

"Demir'inki kadar havalı değil ama," diye mırıldandığında gözlerimi devirerek baktım ona. *Şimdi Demir'i konuşmanın sırası değildi.*

"Ne ara ehliyetini aldın?"

"Babamın yanına yerleşir yerleşmez aradan çıkarayım dedim. Lazım oluyor, görüyorsun."

Sezen Aksu'nun "Vay" adlı şarkısıdır.

"Çok iyi yapmışsın."

"Hadi atla. Bizim eve bir kadın elinin değmesi şart oldu. Ayrıca babam seninle tanışmak için can atıyor."

Aynı hisleri ben de paylaştığım için vakit kaybetmeden ön koltuğa yerleşip kemerimi bağladım.

"Eh, bir kızın girmesi şart tabii," diye mırıldanırken Mustafa hemen yanımdaki direksiyon koltuğuna oturmuş, burnumu da sıkmadan duramamıştı.

"Sizinkilerin haberi var, değil mi?"

"Var, var," diyerek hızla cevapladığımda çoktan anahtarı çevirmiş ve motoru çalıştırmıştı.

Onu direksiyon koltuğunda görmek garipti. Çocukluğumuz boyunca o kadar şey yaşamışken şu an bu durumda olmamız şaşırtıcıydı.

Mustafa ve babasının yaşadığı ev Yalova'nın sahil tarafına düşüyordu. Yol boyunca birçok caddeden, sokaktan geçerek hiç görmediğim yerleri keşfetmiştim. Bir ara pencereyi sırf deniz kokusunu derinden hissedebilmek için indirmiştim. Yetimhanedeyken hiç deniz görmeyeceğimi zannederdim ama şimdi denizin olduğu bir şehirde yaşıyordum.

Ulaştığımız yer ağaçların seyrek olduğu küçük bir semtti. Mustafa arabayı beş katlı, beyaz ve turuncu renklere hâkim bir apartmanın önünde durdurduğunda sonunda geldiğimizi anladım. Cep telefonumu yanıma alıp okul çantamı ise arabada bırakarak dışarıya çıktım. Deniz kokusu hâlâ burnumdaydı. Bir ara Mustafa'yla dışarı çıkıp gezmeliydik.

Etrafı incelemeye devam ederken Mustafa da arabayı kilitleyerek yanıma gelmiş ve kolunu omzuma atmıştı. Karşımdaki apartmanın demir olan dış kapısına doğru ilerlerken cebinden anahtarlarını çıkarıp kapıyı açtı. Beraber merdivenlerden dördünü kata çıkarken sessizliğimi öyle korumuştum ki, gerildiğimi çok sonra fark ettim. Tam bir üst kata çıkacakken Mustafa kolumdan tutarak beni engelledi ve sekiz numaralı ahşap kapının karşısında durdu. Anahtarlarını tekrar cebinden çıkararak kapıyı açtı.

"Baba, biz geldik!"

Eve girer girmez babasına seslendiğinde üzerimdeki çekingenlik tekrar kendini göstermeye başladı. Beni nasıl karşılayacağını kestiremiyordum. Evdeki uzun koridorda yavaş adımlarla Mustafa'yı takip ederken kapısı açık olan bir odadan elinde havluyla orta yaşlarda bir adam çıktı. Gülümsemesi yüzünden hiç eksilmeden ellerini havluyla kurulayarak bize doğru yaklaştı ve ben de bu sürede onu inceleme şansını yakaladım. Muhtemelen otuzlu yaşların sonunda ya da kırklı yaşların başındaydı. Bunu kahverengi saçlarının arasında yer alan aklardan tahmin ettim. Çok uzun biri olmasa da geniş omuzlara sahipti. Aslında gerçeği söylemek gerekirse babasının ayrı bir karizması vardı. Gülünce gözleri kısılıyordu ve bu ona hoş bir hava veriyordu. Yaşına rağmen epey yakışıklıydı.

"Baba, işte bu bizim suratsız, Nisa," diyerek beni tanıttığında gözlerimi devirerek tokalaşmak için elimi Onur Amca'ya uzattım.

"Merhaba, Onur Amca."

"Neresi suratsız bunun? Gözlere baksana, ceylan resmen!" Uzattığım eli tutmak yerine bana tüm sıcaklığıyla sarılmıştı Onur Amca.

Mustafa, "Ceylan falan anlamam ben. Bugünlük bizim evin temizlikçisi," diye devam ettiğinde dayanamayıp elimin tersiyle karnına doğru bir tane geçirdim. Bazen fazla sinir bozucu oluyordu.

Onur Amca, "Umarım seni yormayız," diyerek tüm samimiyetiyle benimle muhabbet ederken, Mustafa ise yine yapacağını yapmıştı.

"Aman baba, bırak yapsın. İşi ne sanki?"

"Gıcık."

"Suratsız."

Onur Amca didişmemizi yarıda keserek ikimizi de kollarının arasına alıp bana etrafı gezdirmeye başladı. Evleri üç oda, bir salondu. Küçük mutfağın yanı sıra bir de kendilerine ait çalışma odası hazırlamışlardı. Mustafa'nın anlattığına göre binadaki en temiz daireyi tutmuşlardı.

Evi gezdikten sonra telefonumu bir köşeye bırakıp temizlik için kolları sıvadım. Mutfakta dün akşamdan kaldığını tahmin ettiğim birkaç bulaşık vardı. Onları hızla temizleyerek bulaşık makinesine yerleştirdim. Ardından etrafın tozunu da aldıktan sonra Onur Amca'nın yönlendirmesiyle çalışma odasına geçtim.

Haftalar geçmesine rağmen etrafta hâlâ açılmamış kutular ve onların içinde de yığılı kitaplar vardı. Onur Amca'nın verdiği talimatlara uyarak kutuların içindeki kitapları tek tek kitaplığa yerleştirmeye başladım. Çoğu mesleğiyle alakalı hukuk kitaplarıydı ama ara ara birkaç klasik romana da rastlamıştım. Bir ara kitaplardan biri öyle ilgimi çekmişti ki işi bırakıp onu okurken bulmuştum kendimi. Zamanın nasıl hızlı geçtiğini ise Onur Amca'nın odaya gelip benim için hazırladığı hazır kurabiye tabağını önüme koymasıyla fark etmiştim. O sırada ise aramızda küçük bir sohbet gerçekleşmişti.

Hem yaşadığı zorluklardan bahsetmiş hem de elime ölen karısının fotoğraflarının bulunduğu bir albüm bırakmıştı. Fotoğrafları incelerken kadının kıvırcık saçları ve hüzünlü gözleri ilgimi çekmişti. Çok güzeldi Mustafa'nın annesi ve ölmesi haksızlık gibi geliyordu. Mustafa'nın, Onur Amca'nın ve belki de kaybolan küçük yavrusunun ona çok ihtiyacı vardı ama o yoktu. *Ne büyük talihsizlik...*

Onur Amca'nın sohbeti öyle sarmıştı ki bir anda yaşadıklarımı ona anlatırken bulmuştum kendimi. Yetimhanedeki zamanlarımızdan, değişen hayatımdan bahsetmiştim. Bir ara bana doğum günümü sormuştu, sorusunu yanıtlarken suratını bir karanlık kapladığını fark ettim. Fakat sonrasında hemen toparlanarak bana Mustafa'yı yetimhaneye bıraktığı günü hatırladığını söylemişti. Muhtemelen anlattıklarım acı hatıralarının, gözlerinin önünde yeniden canlanmasına sebep olmuştu. Bu yüzden de konuyu hemen değiştirmiş ve Mustafa'nın ne kadar inatçı olduğundan bahsetmiştim. Yüzüne kaybolan gülümsemesi yerleşmişti yeniden ama bir şeyler de eksik gibiydi. Beni çalışma odasında kitaplarla yalnız bıraktığında onun bu aniden değişen tavrını umursamamaya çalışarak kaldığım yerden temizliğe devam ettim.

Kitapların çoğunu hallettikten sonra bir kısmını da yerleştirmesi için Onur Amca'ya bıraktım. Mustafa'nın sipariş ettiği hazır pizzayla karnımızı doyurduktan sonra ise elektrik süpürgesini elime alarak odaları tek tek süpürdüm. Son olarak Mustafa'nın odasına geldiğimde duvardaki kartal resmi dikkatimi çekmişti. Çocukluğundan beri koyu bir Beşiktaş taraftarıydı ve burada da rengini belli etmişti. Bir sonraki doğum günü için ona hediye olarak forma almalıydım belki de. Tam Mustafa'nın odasını süpürmeye

başlamıştım ki makine aniden durmuştu. Ne olduğunu anlamak için arkamı döndüğümde Mustafa'nın fişi çektiğini görmüştüm. Kollarını göğsünde birleştirmiş bir şekilde kapı eşiğinde beni izliyordu.

"Yeter bu kadar çalıştığın. Hadi gel, sahile inelim."

Sahil lafını duyduğum an odadan hızla çıktım. Ayrıca dinlenme fikri oldukça cazip gelmişti. Koridora çıkıp da Mustafa'yı takip ederken o da babasına seslenmişti.

"Baba, biz dışarı çıkıyoruz. Sonrasında da Nisa'yı eve bırakırım."

Mustafa'nın seslendiğini duyan Onur Amca bulunduğu odadan çıkarak yanımıza geldi.

"Tanıştığıma çok memnun oldum, Nisa."

Beni kollarının arasına alarak sarıldığında tıpkı ilk geldiğim anda olduğu gibi samimiydi. En azından biraz önceki tedirginliğinden eser yoktu.

"Ben de öyle, Onur Amca."

"Ayrıca yardımların için de çok teşekkür ederiz."

"Rica ederim."

"Tekrar gel."

"Elbette."

Mustafa babasını başıyla selamladıktan sonra beraber evden çıktık. Koluna girerek merdivenlerden indikten sonra sokağın sağ tarafına düşen sahile doğru emin adımlarla yürümeye başladık.

Sahile ulaşıp da yürümeye devam ettiğimizde ne benden bir ses çıkıyordu ne de Mustafa'dan. Ben daha çok yerdeki taşlarda yazan şairlerin, yazarların sözlerini okuyordum, Mustafa ise belli etmek istemese de beni izliyordu. Ayaklarım Nâzım Hikmet'e ait bir sözün yazdığı taşın üstünde durduğunda eğilerek yazıyı bu kez sesli bir şekilde okudum.

"Yalnızlık insana çok şey öğretirmiş. Ama sen gitme, ben cahil kalayım."

Zihnimi o karamel gözlerdeki donuk bakışlar istila ederken eğildiğim yerden doğrularak Mustafa'nın peşinden yürümeye devam ettim. Denize yakın bir banka oturduğumuzda bu kez de Onur Amca'nın bana attığı o garip bakışları hatırladım. *Doğum günüm kim bilir ona neyi hatırlatmıştı? Kabuk tutmuş yaralarını yeniden mi kanatmıştım? Belki de karısının ölüm günüydü... Kim bilir?* Pişmanlık bedenimi sarıp sarmalarken deniz kokusu bile ferahlatmıyordu

içimi. Ayrıca aklımda biriktirdiklerim sadece Onur Amca'dan da ibaret değildi. *Senem aklımdaydı. Demir aklımdaydı. Bahar aklımdaydı. Gökçe aklımdaydı. Oğuz aklımdaydı.* Kısa hayatımın bir ucunda yer alan kalabalık, zihnimi darmadağın etmişti.

"Sende bir haller var," diyerek Mustafa sessizliği bozduğunda, sadece omuz silktim. Konuşmaya bile dermanım kalmamıştı.

"Durgunsun. Çok sessizsin. Kırgınsın."

"Mutsuzum," diyerek onu tamamladığımda bakışlarımı denizdeki dalgalardan ayırmadım.

"Mutsuzsun," diyerek beni onayladığında ise sadece başımı salladım.

"Düşündüğüm sebepten mi?" diye sorduğunda bir kez daha öylece omuz silktim. Bunun cevabını ben de bilmiyordum.

"Sadece o değil. Duvarlar üstüme geliyor artık. Boğulduğumu hissediyorum. Gözümün önünde bir başkasının benim yerimde olması..."

Cümlemi devam ettiremedim çünkü devam edersem ağzımdan iyi şeyler çıkmayacaktı. Mustafa banktan kalkarak karşıma geçtiğinde dik dik gözlerimin içine baktı. *Bu bakışı tanıyordum. Azarlama seansı için hazırlıklı olmalıydım.*

"Başkası dediğin kişi..."

Her zaman beni susturan Mustafa olurken bu kez ben onun sözünü keserek araya girdim. Oturduğum banktan hışımla kalkarken sinirlerime hâkim olamıyordum.

"Senem! Evet, biliyorum. En yakın arkadaşım, dostum dediğim kişi! Hatta sırf borçlu hissettiğim için kalbime yumruk atmama neden olan kişi."

Ses tonum yükselirken çevredeki insanları umursamadım çünkü şu an kimseyi umursamak istemiyordum. Konuşmaya, içimi dökmeye ihtiyacım vardı.

"Buraya geldiğimizden beri beni sürekli arka plana atan, hayatında önceliği benken şimdi yerimi başkalarına veren Senem'den bahsediyoruz. Bu çok zoruma gidiyor. Biliyor musun? Ama suçlu hisseden kim? Nisa. Pişman olan kim? Nisa. Kalbine kilit vuran kim? Yine Nisa. Ben artık istediğim gibi yaşamak, başkalarını düşünmeden mutlu olmak istiyorum Mustafa."

Gözyaşlarım yanaklarımdaki yerini aldığında, sonunda birilerine döküldüğüm için rahatlamış, huzura kavuşmuştum. Mustafa da yüzüne yerleştirdiği tebessümle yanıma yaklaşarak başparmaklarıyla silmeye çalışmıştı gözyaşlarımı.

"Bak suratsız, bazen sevdiğin kişiye duyduğun bağlılık, dostuna duyduğun bağlılıkla aynı olmuyor. Bu senin elinde değil çünkü kalbin tarafından gizlice yönetiliyorsun. *'Bunu neden yapıyorum? Neden böyle oluyor?'* diye soruyorsun kendine ama cevabı bulamıyorsun. Sen ne kadar Senem'e bağlı olursan ol, bir tarafın, kalbin hep Demir'i isteyecek."

"Belki de o dört duvarın arasından hiç çıkmamalıydım, Mustafa. Senem'e karşı koymalıydım. Buraya gelmemeliydim."

"Olan oldu artık. Bu saatten sonra bunu değiştiremezsin."

Belki de bu gerçek, içimi hepsinden daha çok parçalıyordu. Geç kalmıştım. Vazgeçmek için çok geç kalmıştım. Evime dönmek için çok geç kalmıştım. Demir için... Çok geç kalmıştım.

"Evime gitmek istiyorum. Yetimhaneye dönmek istiyorum."

Belki de her şeyden daha çok istiyordum bunu. Oradaki tüm o yalnız çocuklarla eşit olduğum, acıyı bu kadar derin hissetmediğim o basit hayatıma, mutlu anlarıma geri dönmek istiyordum.

"Sabah uyandığımda gözlerimi o küçük odada açmak istiyorum. Yanımda sadece Senem'in olacağı, *'Daha ne yatıyorsun, kızım! Kalk artık!'* diye bağırdığı günlere geri dönmek istiyorum."

İstediğim sadece Senem'le eski günlerim değildi. Aynı zamanda içime bastırdığım duygularımı da doyasıya yaşamak istiyorum. Güneşi görmek, sabaha kara bulutlarla değil de gökkuşağıyla uyanmak istiyordum.

"Çok geç," diyerek Mustafa gerçeği yüzüme bir kez daha vurduğunda burnumu çekerek aptalca gülümsemeye çalıştım.

"Hep böyle mi olur, Mustafa? Yani birini..."

İtiraf edecek cesareti henüz kendimde bulamadığım için cümlemi yarıda kestim. Mustafa ise zaten çoktan anlamıştı demek istediğimi. Beni kollarının arasına alarak tekrar banka oturttuğunda gözlerimin önüne düşen saçları geriye doğru savurdu.

"Evet, suratsız. Birini sevdiğinde, birini çok sevdiğinde aynen böyle hissedersin. Sanki tüm dünya aynı anda üzerine geliyormuş

gibi çok korkarsın. Ona öylece uzaktan bakarsın ama bilirsin ki bu yetmez. Bilirsin ama ne yanına yaklaşabilirsin ne de ondan vazgeçebilirsin."

"Ben böyle hissetmek istemiyorum. Ondan vazgeçmek istemiyorum. Artık ondan uzak durmak da istemiyorum."

Boğuk çıkan sesim ağlamak üzere olduğumun habercisiyken Mustafa omuzlarımdan tutarak beni iyice kendine çekip, başımı omzuna yasladı.

"Her şey düzelecek, suratsız. Düzelteceğiz. Bana güveniyor musun?"

Gözyaşlarımı omzuna akıtırken tereddüt etmeden başımı salladım. Belki de şu anda, şu geçirdiğim zor zamanlarda koşulsuz güvendiğim tek insan Mustafa'ydı. Her şey düzelir miydi? Bilmiyorum ama zamana bırakmak dışında başka çarem de kalmıyordu.

10. BÖLÜM

"Çıldırtacaksın ama beni, Nisa! Kalçalarını biraz daha kıvıramaz mısın? Neden odun gibi hareket ediyorsun?"

Hemen yanımda dikilen ve bana sürekli kalçalarımı biraz daha kıvrak hareket ettirmemle ilgili komutlar veren Ceren'in dev aynadaki yansımasına gözlerimi devirdim. İçimde tuttuğum nefesi hararetle, *"Of!"* diye bağırarak bıraktım. *Daha ne kadar kıvırtabilirdim ki?* Yapabileceğimin fazlasıydı bu.

Omuzlarımı düşürüp biraz daha çabalayarak çalan hareketli müziğin ritmine ayak uydurup kalçalarımı daha kıvrak bir şekilde salladım. Ama Ceren görüntüden yine hoşnut kalmamış olacaktı ki yanıma gelip kalçalarımı tutarak daha da hızlı bir şekilde salladı.

"Azıcık cilveli ol be, kızım!"

Tepkisi karşısında dudaklarımı birbirine bastırarak gülmemeye çalışırken, Ceren benden önce davranıp neşeli bir kahkaha koyverdi. Ben de dayanamayıp kahkahasına eşlik ettim. Beraber çalışmaya başladığımızdan beri günlerim onunla keyifli geçiyordu.

Ceren, çevremdeki insanlara karşı ön yargılarımı kırmamda büyük bir etken olmuştu. *Üstelik çok da basit bir deneyimle.* Hani tanıştığınız ilk anda gıcık kaptığınız insana daha sonrasında sempati beslemeye başlayıp iyi anlaşırsınız ya bizimkisi de aynen öyle olmuştu.

Dans okuluna geldiğim ilk gün benimle uğraşacağına dair gözdağı verdiğinde, bunun iyi yönde olacağını hiç düşünmemiştim. Benimle dalga geçeceğini ya da bana karşı sinir bozucu davranışlar sergileyeceğini sanmıştım ama öyle olmamıştı. Ceren bana karşı öyle samimi yaklaşmıştı ki ona karşı ördüğüm duvarları bir anda yıkmayı başarmıştı. Üstelik artık dans hocam sayılırdı. Eren'le birlikte el ele verip benim için emek harcamışlardı. İkisinin de hakkını

ödeyemezdim. Öncesinde dengemi bile sağlayamazken şimdi hatalarımı tek başıma örtbas etmeyi öğrenmiş, dans konusunda bir üst seviyeye çıkmayı başarmıştım.

Oldukça yorgun bir halde bedenimi dans salonunun soğuk fayanslarına bırakırken, Ceren de müziği kapatıp spor çantasından çıkarmış olduğu su şişelerinden birini bana doğru fırlatmıştı. Şişeyi havada yakalayıp serinlemek için suyu başıma dikerken, duvardaki saati de kontrol ettim. Yaklaşık iki saattir bu salonda çalışıyorduk.

Dün Eren'le çalışmıştım. Onun taktikleriyle hareket etmeyi artık kavrayabildiğimi düşünüyordum çünkü Eren koreografi için hazır olduğumu söylemişti. *Her ne kadar o koreografinin nasıl bir şey olacağını henüz bilmesek de...*

Bugün ise Ceren'le çalışma sıramdı. Eren'le aralarında anlaşıp benim için gün belirlediklerinden haftanın iki günü Eren'le, iki günü ise Ceren'leydim. *Tabii bu süreç boyunca Demir Gürsoy bana bir adım bile yaklaşmamıştı.*

Ceren bağdaş kurarak hemen yanıma çöküp oturduğunda gözlerini kısarak önce elindeki su şişesini başına dikti, ardından da derin bakışlarıyla bana döndü.

"Kalçalarını hâlâ kullanamıyorsun ama gösteriye kadar hallederiz. Bir de dik durma sorunu yaşıyorsun ama onu da Demir'in sunacağı koreografiye göre önlemler alarak hallederiz."

Başımı sallayarak onu onaylarken aynı zamanda içimden de Demir'in hazırladığı koreografinin basit olmasını diliyordum. Basitten kastım elbette çocuk oyuncağı kadar basit hareketler değildi ama içimdeki korku hâlâ bedenimi terk etmemişti. Yanlış yapıp her şeyi batıracağım diye ödüm kopuyordu. Bu yüzden de altından kalkabileceğim bir şeyler olsun istiyordum. Sonuçta diğerleri kadar profesyonel sayılmazdım. Koreografiyi ise gerçekten merak ediyordum. Kurstaki diğer öğrencilerin söylediklerine göre Demir gerçekten harika şeyler planlıyor ve özenle çalışıyordu. Gerçi bundan hiç şüphem yoktu. Koreografiyi ısrarla almak istemesine hepimiz şahit olmuştuk. Ve ben hakkını vereceğinden de emindim.

"Eren'le çalışmalar ne âlemde?"

Ceren'in sorusuyla yarıladığım su şişesini kapatıp bir kenara koyarak, onun gibi bağdaş kurup oturdum.

"İyi sayılır. O da senin gibi koreografilere ayak uydurabileceğimi söylüyor."

Bu doğruydu. Eren'le çalışmalarımız da en az Ceren'le geçirdiğim vakitler kadar yoğundu. Eren, Ceren'e kıyasla pek rahat biri değildi. Kuralcıydı ve hata kabul etmiyordu. Bazen küçük azarlar işittiğim olmuştu ama amacı en iyiyi ortaya çıkarmaktı. Derslere gereğinden fazla önem vermiş ve Demir'e söz verdiği gibi beni en iyisi yapmaya çalışmıştı.

"O söylüyorsa doğrudur. Acaba Demir ne yaptı?"

Bu sorunun cevabını belki de herkesten çok ben merak ediyordum ama Demir koreografi konusunda ser verip, sır vermiyordu. *Zaten araya mesafeler girdiği için ben de ağzımı açamıyordum.*

"Belki artık bitirmiştir," diye mırıldandığımda Ceren'le göz teması kurmamaya çalıştım.

Çoğu zaman beni Demir konusunda köşeye sıkıştırmış, aramızda ne olup bittiğini sormuştu. Elbette soruları cevapsız kalmıştı.

"Siz hâlâ konuşmuyor musunuz?"

Sorusuna karşılık gözlerimi kaçırırken Ceren sırıtarak iyice yanıma yaklaştı. *Aramızdaki soğukluk bu kadar belli oluyor muydu yani?*

"Yani *dans etmiyor musunuz*, demek istemiştim," diyerek toparlamaya çalıştıysa da altında yatan anlamların gayet farkındaydım.

"Hayır, eminim çok yoğundur."

"Ya da seninle göz göze gelmekten çekiniyordur."

Lafı nereye çekmeye çalışıyordu, bilmiyorum ama iyice kısılan gözlerinin ardından beni pek de rahat bırakmayacağı gayet net anlaşılıyordu.

"Bunu da nereden çıkardın?"

Sorum karşısında dişlerini göstererek gülümserken, bir elini yumruk yaparak çenesine yaslayıp dizine yerleştirdi.

"Hadi ama Nisa! Kör olmadığımı ikimiz de çok iyi biliyoruz."

Evet, evet bunu biliyoruz ama esas konumuz bu değil.

"Kardeşin sevimli bir kız olabilir ama Demir'in aklı sende. Sen onun kalbini kırdığın için de son zamanlarda sana karşı soğuk davranıyor. Yani bir nevi intikam almaya çalışıyor."

Senem birkaç kez dans okuluna geldiği için buradaki çoğu kişi onu Demir'in kız arkadaşı ya da benim kardeşim olarak tanıyordu. Fakat Ceren'in böylesine dikkatli oluşu ilgimi çekmiş ve biraz da korkutmuştu. *Dışarıdan gerçekten böyle mi görünüyorduk?*

Ceren'in söylediklerine bakılırsa Demir beni cezalandırmak için uzak duruyordu. Yaşanılanlardan, tüm o yaptığım saçmalıklardan sonra Demir'e hak veriyordum ama yine de içimde bir yerlerde oluşan kırgınlığa engel olamıyordum. Benden her uzak duruşunda, gözlerimin içine eskisi gibi bakmayıp her kaçırışında göğsümün sol tarafı tarifsiz bir acıyla sızlıyordu.

"Alakası yok."

Yine de kimseye bundan bahsedecek gücüm yoktu. Ceren'le iyi anlaşıyorduk ama bu ona güvendiğim anlamına gelmiyordu. Deli dolu ama biraz da patavatsız bir kızdı. *Başka bir yerde ağzından bir şey kaçırmayacağını nereden bilebilirdim ki?* İçimi sadece Gökçe ve Mustafa'ya açabiliyordum. Sadece onlarla rahat konuşabiliyordum. Başkalarını dâhil etmek beni ürkütüyordu.

"Çok alakası var," diyerek direttiğinde onu onaylamadığımı belirttim. Ama kolay kolay yakamı bırakmayacaktı.

"Sizi dans ederken gördüğümde anlamıştım aranızda bir şeyler olduğunu."

Ceren sanki bize hayranmış gibi konuşmaya devam ederken biraz önce yarıladığım su şişesini tekrar başıma diktim ve asıl gerçeği öyle dile getirdim.

"Dediğin gibi, o kardeşimin sevgilisi."

"Kardeşinin sevgilisi olması sana âşık olmadığı anlamına gelmiyor. Aslında biliyor musun? Erkeklerin sana neden çekildiğini anlayabiliyorum."

"Kimsenin bana çekildiği falan yok, Ceren."

"Bence o at gözlüklerini çıkarıp bir çevrene bakmalısın, Nisa. İnan bana, eğer kuzenim Eren'in kız arkadaşı olmasaydı seninle bayağı ilgilenirdi. Gerçi bana kalırsa ilgileniyor ama arada Demir olduğu için pek çaktırmamaya çalışıyor."

Ceren'in dediğini yaparak at gözlüklerimi çıkarıp etrafıma bakmayı denediğimde pek de farklı bir manzarayla karşılaşmadım. Eren, bu dans okuluna geldiğinden beri benimle ilgileniyordu ama hiçbir

zaman abartılı yaklaşmamıştı. Yeri geldiğinde şakalaşıyor, yeri geldiğinde benimle dalga geçiyordu, bana başka bir gözle baktığını hiç düşünmemiştim. Ceren yanılıyordu. Üstelik dediği gibi Eren'in bir sevgilisi vardı ve defalarca dans okuluna sevgilisiyle gelmişti.

"Yok öyle bir şey," diyerek itiraz ettiğimde gözlerini devirerek nefesini bıraktı.

"Tamam, yok öyle bir şey. Ben uydurdum ama izin ver sana bir şey itiraf edeyim."

Tam ona beni yanılttığı için kızacaktım ki sözleriyle ilgimi çekmeyi başardı. Başımla onu konuşmaya teşvik ettiğimde yanıma yaklaşıp hafif bir şekilde omzuma vurdu.

"Bana sakın kızma ama sen basit bir kızsın, Nisa. Bana ve buradakilere benzemiyorsun. Popülarite meraklısı, ilgiye muhtaç kızlar gibi değilsin. Bunun için çaba bile göstermiyorsun. Aynaya baksana, üstünde bile normal bir tişört ve eşofman var. Bunları seni yargılamak için söylemiyorum, aksine bu hallerin hoşuma gidiyor. Doğalsın, kendin gibisin ve çevrendeki erkeklerin de ilgisini çekiyor bu."

İtirafı karşısında ne diyeceğimi bilemezken hemen karşımızda bulunan dev aynadaki yansımalarımıza baktım. Ceren tüm güzelliği ve zarafetiyle yanımda otururken, bense oldukça basittim. Yüzümde makyaja dair küçük bir iz bile yoktu. Üstüm başım desem ayrı bir âlemdi. Kısaca her tarafımdan basitlik akıyordu ama rahatsız değildim. Bu hallerimi ben de seviyordum. Doğal olmak işime geliyordu çünkü söz konusu süs püs olduğunda fazla tembeldim. Saatlerce aynanın karşısında kendimle ilgilenmek benlik bir şey değildi.

Ceren, aynadan gözlerimin içine bakarak tebessüm ettiğinde sadece omuz silktim çünkü kelimelerim tükenmişti, ne diyeceğimi bilememiştim. *Bırakayım yüzümdeki ifade benim yerime konuşsun.* Aramızdaki sessizlik kendini korurken bulunduğumuz dans salonunun kapısı hızla aralandı ve Eren başını uzatarak bizi gülümseyerek selamladı.

"Kızlar, bittiniz mi?"

Sorusu karşısında Ceren hızla oturduğu fayanstan kalkarak bana elini uzattı. Ondan destek alıp ben de ayaklandım. Eren'in

ansızın gelmesi iyi olmuştu çünkü bu konuşmanın devamını getirecek halim kalmamıştı.

Ceren, "Bugünlük bitirdik," diye cevap verdiğinde Eren bana bakıp göz kırptı.

Ceren'in söylediklerinden sonra Eren'in ilgisini ters algılayacağımı zannettim ama öyle olmadı. Aramızdaki arkadaşlığın normal bir arkadaşlık olduğunun farkındaydım. Benim için Eren, Can'ın dans okulu versiyonuydu.

"Öyleyse hadi büyük salona. Gürsoy, koreografiyi sunacakmış."

Yüzümde tarifsiz bir sırıtış oluşurken ansızın heyecanlandığımı hızla atan kalbimden anladım. Demir sonunda üzerine titrediği *"Kutup Yıldızı"* koreografisini sunacaktı. İçim kıpır kıpır olurken Ceren elimin ayağıma dolandığını fark etmiş olacaktı ki kolunu omzuma atarak göz kırptı. Başıyla *hadi gidelim,* dercesine kapıyı işaret ettiğinde ona ayak uydurmaya çalışmış ama daha büyük adımlar atarak neredeyse koşmaya başlamıştım.

Büyük salona Ceren'in kolları arasında girdiğimde doğrudan onun donuk bakışlarıyla karşılaştım. *Bana bu kadar soğuk bakmak zorunda mıydı?* Yüzümdeki heyecan çekilirken Ceren'le birlikte Aydan Hoca'nın yanına doğru ilerledik.

Demir büyük salondaki bilgisayara elindeki minik USB aletini yerleştirirken, bir eline de projektörün kumandasını almıştı. Hep birlikte pür dikkat onu izlerken boş, beyaz duvarda bir aydınlanma olmuş ve ana ekran ortaya çıkmıştı. Bilgisayarın başına geçerek bir şeylere tıklamış, ardından ise gözlerini bize çevirmişti. O kadar resmî duruyordu ki dizilerdeki iş adamlarını anımsatıyordu.

"Belirtmeliyim ki bu koreografi işi sandığımdan daha zormuş. Bir ara pes edip geri çekilmeyi bile düşündüm. Boyumdan büyük işlere kalkışmamam gerekiyor sanırım."

Söylediklerine karşılık salonda kıkırtılar yankılanırken o anlatmaya devam etti, bense öylece onu izlemeye.

"Fakat sonra bir şey oldu ve artık harekete geçmem gerektiğini anladım. O kadar direttim madem hakkını vereyim, değil mi?"

Beyaz duvarda yabancı film ve dizilerden oluşan dans sahnelerini tek tek açarken bir yandan da anlatmaya devam ediyordu.

"Koreografi için birçok dizi ve filmi inceledim. Yapabileceğimiz hareketleri seçip düzenledim. Videolarda da bunu görüyorsunuz. Bence yapamayacağımız zor bir hareket yok."

Aydan Hoca da dâhil herkes Demir'in hazırladığı sunumu izlerken bense gizlice onun yan profilini izliyordum. Anlatış şeklini, her konuştuğunda dudaklarını nasıl hareket ettirdiğini, hatta bugün ne giydiğini bile an be an ezberlemeye çalışıyordum. Biz, oldukça rahat kıyafetler giymişken onun üstünde beyaz bir gömlek ve koyu renk bir pantolon vardı. Demir'e bu tarz spor-şık kıyafetler çok yakışıyordu. Yakışıklıydı ama böyle giyindiği zaman ayrı bir karizması oluyordu. *Ana konumuza geri dönemez miydik? Şimdi Demir'in yakışıklılığını düşünmenin sırası mıydı?*

Koreografi için çok çabaladığına bizzat şahit olmuştum. O çalışırken bazı anlar gizlice onu izlemiş, neler yaptığını merak etmiştim. Bazı anlar yakalandığımda ise başka bir şeyle ilgileniyormuş gibi yapmaya çalışarak aniden uzaklaşmıştım onun çalıştığı salonun çevresinden. Ne kadar başarılı olup olmadığım tartışılırdı tabii.

Dans bilgimden ve hazırladığı videodan anladığım kadarıyla vals yapacaktık. Gösteri için iyi bir seçimdi. Dediği gibi zor hareketler yoktu ve ben de hepsini çalışarak yapabileceğimi düşünüyordum.

Video bittiğinde ve Demir projektörü kapattığında doğrudan Eren'e baktı. Aralarındaki atışmadan sonra ilk onun fikrini merak ediyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sorduğunda Eren omuzlarını dikleştirmiş ve konuşmak için Aydan Hoca'ya bakarak izin almıştı.

"Koreografi teması gayet başarılı olmuş. Tebrik ederim. Dediğin gibi yapamayacağımız hareketler de yok. Ama asıl sorum şu, dansın konusu ne olacak? Biliyorsun, koreografi kadar o da önemli."

Eren doğru bir noktaya değinmiş, ben de dâhil herkesin dikkatini çekmişti. Birçok kişi merakla Demir'e bakarken, onun karamel rengi gözleri benimkilerle buluştu. Bana çok uzun gelen bir süreden sonra ilk defa gözlerime soğuk bakmadı. Hafif bir şekilde sırıttıktan sonra tekrar Eren'e çevirdi bakışlarını. Oysa ben o sırıtışın biraz daha uzun sürmesini dileyerek hasret gidermek istemiştim.

"Dansın ismi *'Kutup Yıldızı'nın Galaksiden Ayrılma Serüveni'* ve hikâyesi ise..."

Nefes bile alamadan kendi zihninde yarattığı o hikâyeyi dinledim. Bize ayrılan küçük zaman diliminde anlattıkları ve planladıkları karşısında resmen büyülenmiştim. Bu kadar derin düşüneceği aklımın ucundan bile geçmemişti çünkü hem hikâye hem de yapmak istedikleri fazlasıyla güzeldi.

Dansın hikâyesi aslında çok basit sayılabilecek türdendi ama sahnede sergilendiğinde anlamı daha büyük olacaktı ve böyle düşünen tek kişi ben değildim. Salondaki herkes hayranlıkla dinlemişti Demir'i. Hikâye ise yalnız bir kızın, etrafının aniden başka insanlarla dolmasını ele alıyordu. *Bana birini hatırlatmıştı: Kendimi.*

Kutup Yıldızı meselesi ise tamamıyla sahnenin ışıklandırmasına bağlıydı çünkü Demir imkânsızı gerçekleştirmek istiyordu. Kutup yıldızı kaymazdı, sabitti ama bizim dansımızda tüm kurallar yok sayılıyordu.

Dansın giriş kısmında benim birkaç saniyeliğine yerde uzanmam gerekiyordu. Eğer olur da dansı sergileyeceğimiz kültür merkezinde Demir ışıklandırmayı ayarlayabilirse arka planda gerçekleşecek bir yıldız kayması görüntüsünü tam üzerime doğrultmayı planlıyormuş ve böylece dans başlayacakmış. *Başka insanların oluşturduğu koca bir çemberin ortasında uzanan ben ve beni oradan sıyırıp kendine hapsedecek olan Demir Gürsoy. Kulağa oldukça cazip ama bir o kadar da tutkulu geliyordu.*

Demir diğer arkadaşlarına da görevlerini, sahne arkasında yapmaları gerekenleri ve kalan bu sürede nasıl çalışacaklarını anlatırken gıkımı bile çıkarmadan dinledim onu. Umarım böylesine özenle hazırlanmış bir kurgunun altından başarıyla kalkabilirdim. Sahne korkusu içimde tekrar canlanırken bir yandan da yaşayacağım bu tecrübenin bedenime yaydığı heyecana engel olamıyordum.

"Ne düşünüyorsunuz, hocam? Olabilir mi? Başarır mıyız?"

Demir, anlatması gerekenler bittiğinde ilk olarak Aydan Hoca'nın fikrini sordu. Aydan Hoca yüzündeki geniş gülümsemesiyle kollarını göğsünde birleştirdi ama içimdeki heyecanı tutamadığım için ben ondan önce davrandım.

"Çok güzel düşünmüşsün. Eminim, her şey harika olacaktır."

Aniden ortaya atılmamla salondaki bakışlar bana çevrilirken, onunla göz göze geldiğimizde yanağında beliren hafif kıvrımlar

dikkatimi çekti ve yaptığım şeyden pişman olmayı bir kenara bıraktım.

"Bak, *Kutup Yıldızı* beğenmiş." Aydan Hoca bana onun gibi seslenince yüzümde bir sıcaklık belirdi. Sonra ise "Bence oldu bilelim biz bu işi," diyerek noktayı koydu.

Gözlerim hâlâ Demir'deyken onun bakışları ise bu kez yan yana duran Eren ve Ceren'e kaydı. *Neden benimle göz göze gelmekten bu kadar çok çekiniyordu ki?*

"Siz de durumlar nasıl?"

Durum diye bahsettiği şey elbette ben oluyordum. *Öyle olsun Demir. Bakalım, daha ne kadar beni görmezden geleceksin?*

"Nisa gayet iyi, Demir," dediğinde Ceren bana dönerek öpücük attı.

"Aynen öyle. Koreografiye ayak uydurabilir ki zaten tersi olması mümkün değil. Hele de baş yıldız olacaksa, hiç değil."

Eren'in de şakayla karışık Ceren'i onaylamasıyla birlikte Demir bilgisayarın yanından uzaklaşarak bize doğru yürümeye başladı.

"Madem öyle, bir test edelim o zaman."

Yüzünde oluşan alaycı ifadeyle bana bakarken ne demek istediğini anlamadım ama heyecanıma da engel olamadım. *Dans mı edecektik yoksa? Dakikası dakikasını tutuyor muydu bu çocuğun, acaba?*

"Gel benimle," diye devam ettiğinde arkasını dönüp salondan çıkmak için harekete geçmişti. *Belki de benimle yalnız kalmak istiyordu.*

İçimdeki heyecan her geçen saniye daha da alevlenirken ayaklarım söz dinlemeyerek çoktan onun peşine takılmıştı. Ama Aydan Hoca'nın seslenişiyle ikimiz de durmak zorunda kaldık.

"Nereye gidiyorsunuz bakalım siz?"

"Biraz çalışıp Nisa'nın ifadesini alacaktım hocam." *Hey! Kim kimin ifadesini alıyormuş?*

Demir'in kendine has alaycı açıklamasına karşılık Aydan Hoca'nın kaşları merakla havaya kalkmış, ardından ise *hayır* dercesine başını sağa sola sallamıştı.

"Hiçbir yere gitmiyorsunuz. Burada çalışacaksınız. Göreceğim sizi."

Ama biz bir gitseydik de sen sonra görseydin bizi çok sevgili hocam.

"Hocam, en azından bir yarım saat..."

Aydan Hoca'nın elini havaya kaldırmasıyla Demir'in konuşması da yarıda kesildi.

"Yarın, bir gün gösteriyi de başka salonda mı sergileyeceksiniz, çocuğum? Hadi, göreceğim sizi. Ne yapıyorsanız yapın."

Aydan Hoca haklıydı ama böyle yaparak elimizdeki küçücük konuşma fırsatını da yok etmişti. Oysa onunla konuşmaya ihtiyacım vardı. Üstelik herkesin içinde daha öncesinde hiç dans etmemiştik ve bu beni korkutuyordu.

"Ama..."

"Bak, hâlâ itiraz ediyor. Ceren, aç kızım oradan bir müzik. Göreyim hepinizi."

Salondakiler gibi Ceren de konuşmalara şahit olmuştu ama diğerlerinden farkı onun suratında sinsi bir sırıtış vardı ve ben bunun nedenini az çok biliyordum.

"Hemen hocam," diye şakıyarak hızlı adımlarla çantasına ulaşmış ve cep telefonunu çıkarmıştı. En azından yerinde bir şarkı açmasını umuyordum.

Telefonunu müzik çalara bağlayıp hoparlörleri açtığında, salona şarkının dolmasıyla birlikte gözlerimi iyice kısarak Ceren'e sert bakışlarımı göndermeye çalıştım. *Böylesine bir şarkıyı dans etmek için nasıl açabilirdi?*

"Dans için ne kadar da farklı bir şarkı seçimi," diyerek tehditkâr bakışlarımı Ceren'e gönderirken bana sadece göz kırpmakla yetindi.

"Ama sözleri çok güzel şimdi, kabul edelim."

Mey'den bahsediyoruz, Ceren!* Sözleri sadece güzel değil, resmen insana vuslatı çağrıştırıyordu. *Tövbe tövbe*, diyerek kendi kendime içimden söylenirken olduğum yerde silkelenmeye çalıştım.

"Ben sana göstereceğim ama sonra o sözlerin güzelliğini," deyip Ceren'i tehdit etmeye çalıştığımda Aydan Hoca devreye girmiş ve artık bir şeyler yapmamız için parmaklarını şıklatmıştı.

"Saçlarını aç."

Demir'in sesini duymamla başımı oldukça ağır bir şekilde Aydan Hoca'dan çekip ona çevirdiğimde soğuk bakışlarıyla karşılaştım.

* *Model'in seslendirmiş olduğu "**Mey**" şarkısından bahsediliyor.*

Dudaklarım kurumuş, hiçbir şey söyleyememiştim ona bakarken. Ne demek istediğini bile anlamama izin vermiyordu zihnim.

"Böylesi sana yakışmıyor. Saçlarını aç," diyerek bir kez daha direttiğinde titreyen elim yandan bağladığım saçımdaki lastik tokaya uzandı.

"Şimdi de dağıt," dediğinde sanki onun kuklasıymışım gibi saçlarımı hafif bir şekilde dağıttım.

Dudaklarındaki tebessümü benden esirgemediğinde görüntüden memnun kaldığını anladım ya da öyle hayal etmek istedim.

Şarkının sözleri hız kesmeden ilerlemeye devam ederken nefesimi tutmuş bir şekilde Demir'in karşısında duruyordum. Uzun zaman sonra ilk kez karşı karşıya gelmiştik ama başımı kaldırıp da korkmadan ona bakamıyordum. Sanki gözleri gözlerime değse ağlayacakmışım gibi hissediyordum.

Bir elini bana doğru uzattığında tuttuğum nefesi dışarı bırakarak oldukça yavaş bir şekilde tuttum elini. *Hâlâ aynıydı. Sıcaklığı hiç değişmemişti.* Cesaret edip de sonunda başımı kaldırdığımda açık kahverengi gözlerinde öfkeye dair hiçbir şey göremedim. Birazcık hüzün belki ama kızgınlık yoktu ya da sadece donukluğunu sergiliyor ama bana böyle yansıtıyordu. Sakladığı tebessümü yakaladığımda gevşeyerek sakinleşmeye çalıştım fakat diğer elimi de tutup yavaşça omzuna yerleştirdiğinde vücuduma akın eden titremeyi durduramadım. *Bu hissi tanıyordum.* O kadar iyi tanıyordum ki beni aylar öncesine, onu gördüğüm ilk geceye götürmüştü. O gece de aynı şeyleri hissetmiştim. Titremiştim ve bedenime adını bile koyamadığım bir sızı yerleşmişti en sancılısından. Ona bu kadar yakın olmak içimde sakladıklarımı ortaya çıkarıyordu. Şu salonda kimse olmasa belki üstüne atlar, ona has vanilyayla harmanlanmış tarçın kokusunu doyasıya içime çekerdim.

Ellerimin titrediğini fark etmiş olacaktı ki avucuma biraz daha baskı uygulamaya başladı. Bu kendime gelmem için küçük bir uyarıydı. Yavaş bir şekilde ileri ve geriye doğru adımlarımızı attığımızda aynı zamanda şarkının sözlerine de ayak uydurmaya çalışıyorduk.

"Ah, ellerim titriyor..."

Avucuma ne kadar baskı uygulasa da o titremeyi ortadan kaldıramıyordum. Bedenimin her bir hücresi elektrik akımına maruz kalmış gibi titriyordu.

"Of, bir ateş basıyor..."

Vücudumu iyice sıkıp alnımdan yanaklarıma doğru yavaşça süzülen ter damlalarına mani olamadığımda nefes almak da benim için her geçen saniye zorlaşıyordu. *Kesinlikle yanlış şarkı seçimiydi!*

Dudaklarını kıvırıp da yanağına yerleştirdiği o küçük gülümseme, içimdeki huzursuzluğu bir kenara atmaya yetmişti. *Benden nefret etmiyordu, değil mi? Eğer etseydi benimle bu şekilde olmazdı ya da yüzündeki tebessümü bana bahşetmezdi.* Kendime gelmeliydim. Kendime gelmek zorundaydım. *Evet, onu çok özlemiştim ama bunu düşünmenin sırası değildi.*

Demir beni kendi etrafında hızlı bir şekilde döndürdükten sonra belimi kavrayarak yavaşça yere eğmiş ve aynı hızlı hareketlerle tekrar ayaklarımın yerden kesilmesine neden olmuştu. Yanağı yanağıma değerken bulunduğumuz yerde hızlı bir şekilde dönmeye başlamıştık. Hapsolduğum kokusunu ilk kez bu kadar yakından hissetmek neredeyse baygınlık geçirmeme sebep olacaktı. Şarkının nakaratları tam olarak bulunduğum durumu özetliyordu.

"Özlemek bu, dokunmakla geçmiyor..."

Kaybettiğimiz zaman kendini çekiyordu üstümden ve büsbütün kayboluyordum onun kollarının arasında. Demir beni aniden kendinden uzaklaştırdığında bir kez daha çevresinde döndürmüş ve tekrar belimden tutarak beni kendine çekmişti. Dudakları kulağıma oldukça yakınken nefesini hissetmemem mümkün değildi. Burnundan çektiği nefesi fark ettiğimde dudakları bu kez tam da kulağımın üstündeydi.

"Karanfil kokuyorsun."

Kurduğu o iki kelimelik sessiz cümle karşısında elim ayağıma dolanırken neredeyse dengemi kaybediyordum. Vücudumun titremesini yeni durdurmayı başarmışken bir anda her şey yine tersine dönmüştü. *Bunu da nereden çıkarmıştı? Hatırlamaya çalıştım.*

Dans okuluna gelmeden önce bahçede Orhan Amca'ya yardım etmiş, vaktimi daha çok yeni açmaya başlayan karanfil fidanlarına ayırmıştım. Fakat saatlerdir buradaydım. *Ter kokmam gerekmez miydi?*

"Demir, Nisa'yı bırak. Biraz da koreografiden çalışalım."

Hayır, hayır! Şimdi bırakamaz! Bu şekilde beni bırakamaz!

Demir'in elleri Aydan Hoca'nın talimatıyla hızla benden uzaklaşırken zihnimde hâlâ onun kurduğu cümle yankılanıyordu. *Karanfil kokuyorsun.*

Beni bıraktığı gibi sendelememe engel olamazken karşımda resmen sırıtmıştı. *Yaptığının farkındaydı ve bundan oldukça keyif alıyordu.*

"Nisa, şimdi sen biraz uzaklaş. Sonra da hızlı adımlarla Demir'e ilerleyip kendini onun kucağına at."

Hayda! Bu da nereden çıktı şimdi? Herkesin bugün bana garezi falan mı vardı? Şaşkınlığım saniyeler içinde artarken yapacağımız hareketin aslında Demir'in izlettiği videolardan birinde yer aldığını hatırladım.

"Demir, sen de kızı diz kapaklarından yakalamaya çalış."

Aydan Hoca yapmamız gerekenleri söylemeye devam ederken Demir başını sallamış ve gözlerini bana çevirmişti. *Sıra bendeydi.* Derin bir nefes aldıktan sonra omuzlarımı dikleştirdim ve adımlarımı hızlı atmaya özen göstererek ona doğru ilerledim. Aydan Hoca'nın söylediğini yapmaya çalışarak kendimi Demir'e bıraktığım anda o çoktan beni diz kapaklarımdan yakalamayı başarmıştı. Ellerim destek almak için omuzlarına yerleşirken, beni yavaşça çevresinde döndürmüş ve ben de o manasız klişe soruyu sormak zorunda kalmıştım.

"Ağır mıyım?"

Yanaklarında uzun zamandır görmediğim bir gülümseme belirirken başını hayır anlamında sağa sola salladı.

"Hayır, hiç değilsin."

Yüzündeki sırıtış eksilmeden beni birdenbire yere bırakınca çığlığımı bastıramadım.

"Ayy!"

Sırıtışı kıkırtıya dönüştüğünde ise kendimden geçmiş bir şekilde ona benzer bir karşılık verdim. Haftalar sonra ilk kez birbirimize gerçek anlamda gülümsüyorduk ve bu oldukça huzurlu hissettiriyordu.

Şarkı çoktan bitmiş ve bizim gibi dans eden diğer öğrenciler de kendi aralarında konuşarak dersi kaynatmaya başlamışlardı.

Demir'in surat ifadesi eski donukluğuna dönerken, Aydan Hoca da yüzündeki memnuniyetle yanımıza gelmişti.

"Olmuşsunuz siz, olmuşsunuz."

"Hem de çok fena oldular hocam," diyerek Ceren de hemen arkamdan Aydan Hoca'ya katılırken ona dik dik bakmaya ve susması için işaret diliyle yalvarmaya başladım ama pek de oralı olmayarak yanındaki Eren ve arkadaşlarıyla konuşmaya devam etti.

"Koreografide ne eksik, Demir?"

Aydan Hoca'nın sorusuna karşılık benim de gözlerim cevap vermek için hazırlık yapan Demir'e odaklandı. Yapacağımız figürler zor görünmüyordu. Gösteri gününe de yetişebilirdi ama mutlaka birtakım eksiklikler olmalıydı. Sonuçta çok az bir süremiz kalmıştı.

"Sadece müzik seçimi kaldı hocam. Bakınıyorum ama henüz uygun bir şeyler bulamadım. Müzik odasına gidip biraz daha araştıracağım."

"Öyleyse Nisa'yı da al yanına. *Kutup Yıldızı'n* belki şarkı seçmende sana yardımcı olur."

Aydan Hoca, ikimize birden göz kırparak yanımızdan uzaklaşırken bulunduğum yere çakılı kaldım. *Kutup Yıldızı... Ama Demir'in Kutup Yıldızı...*

Bu kulağa oldukça özel gelirken başkaları tarafından nasıl gözüktüğünün artık farkındaydım. Çoğu kişi, hatta neredeyse herkes Demir'in bana ilgisinin farkındaydı. Üstelik bundan oldukça emindiler. *Peki ya Senem? Onca zaman boyunca bunu nasıl görmezden gelirdi?*

İçimde oluşan merakla alev alan yüzümü ellerimi kullanarak serinletmeye çalıştım. Bu durumu bir an önce açıklığa kavuşturmalıydım. Anlaşılan çözmem gereken büyük bir kördüğüm söz konusuydu.

Demir bana başıyla koridor tarafını işaret ettiğinde peşine takıldım. Büyük dans salonundan çıkarken adımlarını daha da hızlandırmıştı. Ardından atlı kovalıyormuş gibi hızlı ilerliyordu. Onu gerçekten çözemiyordum artık. Daha biraz önce birbirimize gülümserken şimdi yeniden buzdan duvar örmüştü aramıza. Değişen ruh hali canımı sıkıyordu. *Belki de gizemli kutum benim için kapağını sonsuza dek mühürlemişti.*

Müzik odasına girdiğimizde Demir açık olan bilgisayarın başına geçerken ben de bileğime taktığım lastikli tokayı çıkararak yeniden saçlarımı yandan bağladım. O araştırmasını sürdürürken ben de müzik salonunda keşfe çıkmış ve önüme gelen her enstrümana dokunmaya başlamıştım. Ahşap bir piyanoya yaklaşıp birkaç tuşa basmamla birlikte oluşan ses küçük odada yankılanmış, Demir ise kaşlarını kaldırarak gözlerini bana çevirmişti. Sert bakışlarıyla gözlerini devirdikten sonra tekrar bakışlarını bilgisayara yöneltti. İçinde bulunduğumuz durum canımı sıkmaya devam ederken müzik aletlerini incelemeyi bırakıp onun yanına gittim.

Müzik odasında sadece bir sandalye bulunuyordu ve Demir o tek sandalyede oturduğu için ben de ayakta kalmıştım. Yanına gitmeme rağmen başını çevirip yüzüme bakmamıştı bile. Ekrandaki müzikleri tek tek açıp dinlerken kulağında sadece tek bir kulaklık vardı. Diğerini takmamıştı ve söyleyeceklerimi mutlaka duyacaktı. Bundan faydalanmaya çalışarak ona daha da yaklaşıp hafif bir şekilde eğilerek ekrandaki müzikleri incelemeye başladım. Çoğu yabancıydı ve bazıları sevdiğim şarkılardı. Önüme düşen saç tutamını kulağımın arkasına yerleştirirken aynı zamanda da işaret parmağımla ekranın sağında yer alan şarkılardan birini gösterdim.

"Bence şunu bir dinlemelisin. Ben çok severim. Bir ara Türkçe çevirisine de bakmıştım. Sözleri bayağı anlamlı."

"İlgilenmiyorum," diyerek oldukça kaba bir şekilde mırıldanıp kestirip attığında bilgisayar ekranından uzaklaştım.

"Sadece yardımcı olmaya çalışıyordum."

"Gerek yok."

Göz ucuyla yüzüme bakmış olsa da dediğim şarkıyı açmak yerine hemen altındakine tıklamıştı. *Çok güzel, Demir. Aferin. Senden daha ne isteyebilirim ki zaten? Devam et böyle. Bir de bana inatçı der, katır!*

Sinirden iyice gerilirken önüme düşen saçı bir kez daha kulağımın arkasına yerleştirdim. Kısa olduğu için yerinde durmuyordu.

"Yapma şunu."

Allah aşkına! Şimdi ne yapmıştım da bana bunu diyordu? Dikildiğim yerde sinirlendiğimi belli etmek için bu kez de ayaklarımla ritim tutmaya başladığımda kulağımın arkasına yerleştirdiğim tutam tekrar yerinden fırladı. *Lanet olasıca saç tutamı!* Son bir kez

laha yapmayı umarak saçımı kulağımın arkasına yerleştirecektim ki Demir oturduğu yerden kalkarak karşıma dikildi.

"Yapma şunu dedim."

Ne yapıyordum yahu, ne? Kendi kendimi yiyip bitirirken sonunda kafama dank etmişti söylediği şey. Saçımı kulağımın arkasına yerleştirmeme sinir olmuştu. Malum, ne zaman bu hareketi yapsam aynı cümleyi söylüyordu. Fakat asıl önemli olan bu değildi. Sonunda oturduğu sandalyeden kalkmayı akıl edebilmişti.

"Ne o? Kibarlığın tuttu da yerini bana mı veriyorsun?"

Ağzımdan çıkanları elbette kulaklarım duyuyordu ama beni o kadar sinir etmişti ki kendime hâkim olamıyordum. Alaycı tavrı yüzüne yansırken kendini hiç bozmayarak yeniden sandalyeye yerleşti.

"Rüyanda görürsün."

"Öyleyse ne işim var benim burada?"

"Git o zaman," dediğinde daha fazla burada kalmak istemedim. Onun peşinden gelip, yardımcı olmaya çalışmam bile hataydı.

"Peşinden gelende kabahat zaten."

Düşen suratım ve paramparça olmuş kalbimle arkamı dönüp kapıya doğru ilerledim. Buradan çıkıp gitmek istiyordum. Daha fazla beni bitirmesine izin veremezdim. Gözlerimin içi yanmaya başladığında burnumu çekerek elimi kapı koluna uzatmıştım ama tam da o sırada arkamda bir hareketlilik hissettim. Kapıyı aralamıştım ama odadan çıkmak için bir adım atamadan onun hamlesiyle kapı arkamdan sert bir şekilde geri kapandı. Kapı sesi koridorda büyük bir yankıya neden olurken içimden bir ses bu yankıyı herkesin duyduğunu söylüyordu.

Yakınlığını, nefesini hissedebiliyordum ama bakmaya korkuyordum. Kapıdaki eli ağır bir şekilde düşerken bu kez de koluma yerleşti ama ona dönmek istemiyordum. Kalbimi sürekli yerle bir ediyordu ve ben artık dayanamıyordum. Gözlerimin içi nemlenirken ağlamamak için göz kapaklarımı birbirine bastırdım. Dönmeyeceğimi anlamış olacaktı ki bu kez ılık nefesini kulağımda hissettim.

"Rol yapmaktan o kadar çok yoruldum ki Nisa..."

Elim tekleyen kalbime uzandı. Ilık nefesi tenimi okşarken ürperdim. Bu ses tonunu biliyordum. Bedenim bana itaat etmeyerek ona döndüğünde gözlerimin kenarından süzülen damlayı

başparmağıyla yakalayıp sildi. Gözlerinin içinde biriktirdiği tüm hislere şahit oldum o an. Bakışları çoktan değişmişti. Yüzünde sertliğe dair hiçbir kalıntı bile kalmamıştı. Yine o masum kedi yavrusu bakışlarını atıyordu bana. *İşte bu benim Demir'imdi. Özlediğim, görmek istediğim Demir.*

"Ben de," diye fısıldadığımda daha fazla dayanamayıp kollarımı boynuna dolayarak sarıldım ona. Anında uzun kollarını belimde hissettim.

Benden bir saniye olsun ayrılmadan bedenimi kapıdan uzaklaştırarak beni bilgisayar masasının olduğu tarafa götürdü. Belimden kavrayarak masaya oturttuğunda yanıma iyice yaklaşıp elinin tersiyle yüzümdeki her bir noktada gezintiye çıktı. Alnını alnıma yaslarken dudaklarım aşağıya doğru sarkmıştı.

"Büzme şu dudakları. Öyle kaba davranmak istemedim. Özür dilerim," diye fısıldarken başparmağı alt dudağımda geziniyordu. Biraz geri çekilerek gözlerinin içine baktığımda hiçbir sorumun cevabını alamıyordum. Bakışları değişmişti ama zihnimdeki sorular hâlâ cevapsızdı.

"Neler oluyor, Demir? Bize neler oluyor? Sana ne oluyor? *Rol yapmaktan çok yoruldum*, derken neyi kastettin?"

"Her şeyi anlatacağım ama burada olmaz."

"Bana bir açıklama borçlusun," dediğimde iyice yanıma sokularak elimi tuttu.

"Biliyorum ama dediğim gibi burada olmaz, şimdi olmaz."

"Ne zaman peki, Demir?"

"Yarın, okul çıkışı bir yerlere gidelim. Kimsenin bizi görmeyeceği bir yere hem de. Sana her şeyi açıklayacağım."

Söylediklerine akıl erdiremezken benden istediği şeyin pek de farkında olmadığını anladım. *Nasıl bu kadar düşüncesiz olabilirdi?*

Okul çıkışı Senem de dâhil herkes orada olacaktı ve Demir bana onunla gelmemi söylüyordu. *Herkesin gözlerinin önünde bunu nasıl yapardık?* Saçmalamayı bir kenara bırakıp şimdi bana açıklama yapmalıydı. Ağzımı açıp ona içimden geçirdiklerimi söylemek için harekete geçmiştim ki müzik odasının kapısı aniden ardına kadar aralanmış ve Ceren iyice açılmış gözleriyle resmen bizi basmıştı. *Tam da zamanını bulmuştu zaten!*

"Gençler, kusura bakmayın bölüyorum ama bugünlük bitirdik. *Ben kapatayım kapıyı, siz devam edin* demek isterdim ama seni salonda acayip yakışıklı bir çocuk bekliyor, Nisa. Neyse, kaçtım ben."

Ceren hızla kapıyı kapatıp yanımızdan ayrıldığında ben de oturduğum masadan atladım. *Allah Allah! Benim için kim gelmiş olabilirdi ki?*

Merakla kapıya doğru ilerlerken Demir düşen suratına aldırmadan kolumdan tutmuş ve beni bir kez daha engellemişti.

"Lütfen, dediklerimi düşün, Nisa," diyerek fısıldadıktan sonra benden önce davranarak müzik odasından çıkmıştı.

Artık gerçekten ne yapacağımı kestiremiyordum. Bir tarafta Demir yarın için beni zorlu bir sınava sokmak istiyordu. Diğer tarafta ise bahsi geçen yakışıklı bir çocuk beni salonda bekliyordu. Demir'in aklımı karıştıran sözlerini şimdilik bir kenara atarak büyük salona doğru adımlarımı hızlandırdım. Kapı eşiğine çok yaklaşmıştım ki içeriden gelen tanıdık bir kahkaha sesi içimdeki hayreti ortaya çıkarmıştı. *Düşündüğüm kişi burada olamazdı, değil mi?*

"Oğuz?"

Şaşkınlıkla ona doğru ilerlerken muhabbet ettiği kızların yanından ayrılıp bana doğru geldi ve sıkı bir şekilde sarılıp saçlarımın arasına küçük bir öpücük kondurdu. *Bir dakika yahu! Ortalık zaten karışık. Sen ne yapıyorsun?*

"N'aber fıstık?"

Salondakiler dikkatle bizi izlerken sinirlenmemeye çalıştım çünkü muhtemelen herkes bizi yanlış anlamış ve Oğuz'un benim erkek arkadaşım olduğunu düşünmüştü. Şöyle bir etrafıma baktım ve gördüm ki şahit olduğum bakışlar aynen bunu kanıtlıyordu.

"Ne işin var senin burada?"

"Kızma hemen. Çok yorulmuşsundur diye düşündüm ve ben de gelip seni kaçırayım dedim."

Düşünceli tavrına gülümsemek istedim ama keşke gelmeden önce bir arayıp fikrimi sorsaydı. Böyle emrivakilerden hoşlanmıyordum. En azından o zaman meraklı bakışlara da maruz kalmazdım. *Üstelik bu bakışlardan biri resmen öfke barındırıyordu.*

"Eve gitmem gerek," diye itiraz ettiğimde Oğuz başını eğerek yanıma yaklaştı.

"Hiçbir yere gitmiyorsun. Hava çok güzel. En azından bir dondurma yiyelim. Sahilde bildiğim harika bir dondurmacı var. Emin, bayılacaksın."

"Yakup Abi..."

Daha cümlemin sonunu getirememiştim ki Oğuz araya girerek beni susturdu.

"Onu çoktan gönderdim."

Hazırlıklı gelmesine şaşırmamalıydım, değil mi? Oğuz'dan bahsediyorduk. Her zaman hazırlıklıydı.

"Ama senin bu yaptığın resmen adilik," dediğimde yanıma iyice yaklaşarak elimi tutmuştu. Kendimi geri çekmek istediysem de elimi bırakmamıştı.

"Bir kez olsun itiraz etmeden *tamam, olur* diyemez misin?"

Elimi bıraktığında rahatlarken o da yaptığı hatayı fark ederek geri çekildi. Her ne kadar eve gitmeyi ve tüm yorgunluğumu üzerimden atmayı dilesem de Oğuz buraya kadar benim için gelmişti. Üstelik geldiği gibi Yakup Abi'yi de göndermişti. Ona karşı borçlu hissettiğimden omuzlarımı düşürerek kabul ettim teklifini.

"Burada bekle. Çantamı alıp geliyorum."

Pes edişime karşılık elini yumruk yaparak havada salladı ve *"Yes!"* diyerek bağırdı. Aslında bunu neden yaptığını ve en önemlisi kimi sinir etmek için yaptığını çok iyi biliyordum ama üstüne gitmek yerine soyunma odasına ilerlemeyi tercih ettim.

Büyük salondan çıkacağım sırada ellerini yumruk yapmış bir şekilde Demir'in Oğuz'a doğru yürüdüğünü gördüm ama sonra ne olduysa yolunu çevirmiş ve benim peşime takılarak salondan çıkmıştı. Kızlara ait soyunma odasına girmemin ardından birkaç saniye geçmemişti ki Demir de odaya girmişti.

"Ne yapıyorsun sen? Bir gören olacak."

Sorumu cevaplamayarak kapıyı kapatıp üzerime doğru yürüdü.

"Onunla gitmeyeceğini söyle bana."

Gitmek istemiyordum ama Yakup Abi etrafta olmadığı için buna mecburdum. Kendime olan güvenimi henüz kazanamadığımdan dışarı yalnız çıkamıyordum. Üstelik Oğuz buraya kadar gelmişti. *Onu nasıl reddedebilirdim ki?*

"Buraya kadar gelmiş. Ne yapmamı bekliyorsun?"

"Gitmemeni elbette."

"Beni sonrasında eve kim bırakacak? Hâlâ tek başıma bir yere gidemiyorum."

"Ben bırakırım seni."

Gerçekten mantıklı düşünemiyordu. İyice saçmalıyordu. Tabii, beni eve o bıraksın, ben de Senem'e, "Canım eniştem bir iyilik yapmak istedi," derdim artık.

"Lütfen, saçmalama, Demir. Beni zor durumda bırakıyorsun."

İçinde eşyalarımın olduğu çantamı elime alarak kapıya doğru ilerlemeye başladığım sırada karşıma geçerek beni durdurdu.

"Eğer şimdi onunla gidersen, yarın da benimle geleceksin. İster kabul et ister etme. Zorla da olsa kolundan sürüklerim seni. Kaçın yok. Konuşmamız gerek. Anlıyor musun, Nisa?"

Beni zor durumda bırakmayı kendine huy edinmiş olmalıydı. *Bilerek mi yapıyordu, yoksa koca kafası gerçekten mantıklı düşünemiyor muydu?*

Sorusunu cevapsız bırakarak koridora çıkıp beni bekleyen Oğuz'un yanına doğru ilerledim. Ona başımla asansörleri işaret ettiğimde yanıma yaklaşmış ve kolunu omzuma atarak beni kendine çekmişti. Demir'in öfkeli bakışlarını görmesem bile üstümde hissedebiliyordum ve Oğuz böyle yaparak bana hiç yardımcı olmuyordu. Fakat tam da şu anda Demir'in etkisinden kurtulmak zorundaydım. Bu yüzden de Oğuz'a ayak uydurmaya çalışarak bizim için gelen asansöre adım attım. Buradan ne kadar erken ayrılırsam benim için o kadar iyi olacaktı.

Asansör kapıları kapanırken koridorda epey sert bir kapı çarpma sesi duyuldu ve bunu kimin yaptığını görmek için dönüp bakmama bile gerek yoktu.

11. BÖLÜM

Başlarda biraz mızmızlanmış da olsam Oğuz'la vakit geçirmek o kadar da kötü bir fikir sayılmazdı. Hatta gerçeği söylemek gerekirse beni bir miktar da olsa rahatlatmıştı.

Dans okulunda yaşadığım gergin anlardan sonra çarşı içinde beraber gezintiye çıkmıştık. Arabasını sahile bıraktığı için biraz yürümenin ikimize de iyi geleceğinden bahsetmişti. *Tabii bu süre boyunca da çantamı elinde taşımıştı.*

Oğuz, *Aşk Köprüsü* diye üstüne basarak söylediği köprüden geçerken kolunu omzuma atınca çevredeki kızların biraz ilgisini çekmiştik. Geri çekilmeye çalıştıysam da her defasında beni olduğum yere daha çok sabitlemişti. Onunla yan yana olmak garipti. O havalı duruşu ve giydiği şık kıyafetleriyle yanımda yürürken bense eşofmanlarımla ona eşlik ediyordum. Bize bakan kızlar karşılarındaki görüntüden pek de memnun olmadıklarını yüzlerindeki ifadelerle belli etseler de umursamadım çünkü onların düşündüğü gibi bir durum zaten söz konusu değildi.

Aslında işin garip yanı Oğuz'la vakit geçirmeyi seviyordum. Kafamı dağıtmayı gerçekten başarabiliyordu. Her ne kadar yaptıklarını unutamamış olsam da aramızdaki arkadaşlığa değer veriyordum ama bunun seviye atlamayacağından da emindim. Benim açımdan durum böyleydi fakat Oğuz ısrarla şansını denemek ve Demir faktörünü aradan çıkarmak istiyordu. *Tabii bunun imkânsız bir seçenek olduğundan habersizdi.*

Çarşıdan geçip de sahilde biraz daha gezindikten sonra küçük bir dondurmacıya girmiştik. Ahşap sandalyelerden birine oturup Oğuz'u beklerken o da siparişleri almaya gitmişti. Özel isteğim üzerine elindeki çilekli, limonlu ve çikolatalı dondurma karışımını hemen önüme bıraktığında kendine almadığını fark ettim.

"Al bakalım, afiyet olsun."

"Sen yemeyecek misin?" diye sorduğumda güneş gözlüklerini çıkararak masaya bıraktı ve başını hayır anlamında salladı.

"Hayır, seni izlemeyi tercih ederim."

Söylediğine karşılık gözlerimi alayla devirirken yanında getirmiş olduğu tatlı kaşığını kaptığım gibi dondurmayı yemeye başladım. Hatta ilk başlarda o kadar büyük kaşıklar aldım ki bir ara soğuğun etkisinden dolayı başıma bir ağrı saplandı. Aldırmamaya çalışıp iştahla dondurmamı yerken Oğuz ise güneş gözlüğünü yeniden eline alıp saplarıyla oynayarak her hareketimi izlemeye devam etmişti. Aklından neler geçtiğini bilmiyordum ama yüzündeki gülümseme samimi görünüyordu.

"Aklından neler geçiyor?"

"Acaba seni cumartesi hangi filme götürsem?"

Verdiği cevaba karşılık şaşırdım ve dondurmanın genzime kaçmasına mani olamadığımdan öksürmeye başladım. Oğuz ise karşımda kıs kıs gülerek dondurmanın yanında getirmiş olduğu su dolu bardağı bana uzattı. Yaşadığım şoku atlatabilmek için uzattığı bardağı alıp suyu başıma diktim.

"Kararını verdin yani?"

Oturduğu sandalyede hafifçe doğrularak elinde oynadığı gözlüğü masaya bıraktı. Yüzündeki alaylı ifade silinirken yerini ciddiyete bıraktı.

"Evet, verdim. Muhtemelen Gökçe, duyduklarından sonra bir daha yüzüme bakmayacak hatta bence canıma okuyacak ama gerçekleri bilmesi gerekiyor. Madem Bahar'ı çok özlemiş, biz de kavuşturalım o zaman."

"Aferin sana," diyerek alayla karışık onunla gurur duyduğumu belirttiğimde masada biraz daha eğilip başını bana doğru yaklaştırdı.

"Ama sen de sözünü tutacak ve bana bir şans vereceksin."

Tabii tüm bunları gerçekleştirirken Oğuz asıl amacından asla sapmıyordu ve korktuğum da başıma geliyordu. Ben bunu ne kadar basit bir sinema akşamı olarak görsem de Oğuz her şeyi farklı algılıyordu. Üstelik bugün Demir'le yaşadıklarımdan sonra bu sinema akşamı bile beni ürkütüyor, gitmek istemiyordum.

"Oğuz, biz bunu sinema gecesi olarak anlaşmamış mıydık?"

"Hadi ama Nisa! İkimiz de asıl amacımın ne olduğunu biliyoruz."

Beni de asıl bu korkutuyordu ya zaten... Oğuz daha fazlasını istiyordu ama ben bunu verecek güce sahip değildim. Kalbimin kimi istediğini artık daha iyi biliyordum.

"Ben... Bilmiyorum," diye fısıldarken tüm iştahım kaçmıştı ve dondurma yediğim kaşığı kenara bırakmıştım.

"Küçük bir şanstan kimseye zarar gelmez. Kendimi sana kanıtlamama izin ver."

Oğuz'un bana kanıtlaması gereken bir şey yoktu çünkü zaten beni ikna etmek için her şeyi yapacağına artık inanıyordum. Sırf sinemaya gidelim diye Gökçe'yle olan arkadaşlığını gözden çıkarıyordu ama ben hâlâ ne yapmak istediğimi bilmiyordum. Oğuz'a her şeyi kabullendiğimi söylemek istemiyordum çünkü asıl o zaman büyük bir karmaşanın içinde bulurdum kendimi. Senem başımı daha da çok ağrıtırdı. Bahar'la olan arkadaşlığım ise başlamadan bitebilirdi. *Her şeyi geçtim, Demir bir daha asla yüzüme bakmazdı.* İşte asıl bunu göze almaya cesaretim yoktu. O, sırf ben istedim diye Senem'i mutlu ederken şimdi ben aynı tavrı sergileyemezdim. O kadar tuhaf bir durumun içindeydim ki şu an burada Oğuz'la oturup sohbet etmek bile kendimi suçlu hissettiriyordu. Bu yüzden de cevap vermek yerine sessizliğimi koruyup dondurmamı yemeye devam ettim. Oğuz muhtemelen bu sessizliği yanlış yorumlayacaktı ama şimdilik başka kaçış yolum da yoktu.

☆

Dondurmam bittiğinde Oğuz'la birlikte sahile inmiştik. Biraz da orada vakit geçirdikten sonra Oğuz beni eve bırakmıştı. Fakat sonrasında öğrendiğim birtakım mevzular eve geldiğime bin pişman etmişti beni. *Çünkü Senem Hanım, kimseye haber vermeden akşam yemeğine Demir'i davet etmişti.*

Bunu duyduğum an sinirlerim iyice boşalmak üzereyken aynı zamanda Senem'in yapmış olduğu emrivaki yüzünden Esma Teyze ve Zehra Teyze de evde koşturuyordu. Yaptığı son dakika sürprizine karşılık gözlerimi devirdiğimde Esma Teyze de öfkelendiğimi fark etmiş ama sesini çıkarmamıştı. Gerçi o kadar telaşın ortasında bir de benimle uğraşamazdı. Demir'in bu davetten hiç bahsetmemesi

ise ilginçti. Muhtemelen ya ona da son dakika sürprizi olmuş ya da bir kez daha beni şaşırtmayı tercih etmişti.

Odama eşyalarımı bırakıp yüzümü de yıkadıktan sonra işlerin bir ucundan tutmak adına aşağıya inip Zehra Teyze'ye yardım etmeye başladım. Malum, Senem'in aklı çok başka yerlerde olduğundan hiçbir işe dokunmuyordu. Eve geldiğimde salonda bazı işlerle uğraştığını görmüştüm fakat göz açıp kapayıncaya dek ortalıktan kaybolmuştu.

Son zamanlarda sergilemiş olduğu bu vurdumduymazlıkları evdeki herkesin huzurunu bozuyordu. Devrim Amca ve Esma Teyze doğum günü yaklaştığı için pek belli etmek istemiyorlardı ama ben her şeyi çıplak gözle görebiliyordum. Bu akşam yemeğine ikisinin de gönlü yoktu ama sırf sarışını üzmemek için de ağızlarını bıçak açmıyordu. Fakat Devrim Amca her halükârda duygularını belli etmeyi başarıyordu. Esma Teyze'ye göre daha aksi görünüyordu. Açıkçası onu ilk kez bu kadar soğuk görüyordum.

Oysa daha öncesinde konuştuklarımız hiç aklımdan çıkmıyordu. Demir'le olabileceğimi ve buna karşı çıkmayacağını söylemişti ama şimdiki tavrı çok daha başkaydı. Aslında şaşırmıyor ya da ona kızmıyordum. Çünkü fark ettiğim başka bir şey daha varsa, o da Devrim Amca'nın en az benim kadar her şeyin farkında olmasıydı.

Ona Demir'in beni kurtardığını söylediğim o gece gözleri ışıltıyla parlamış, aramızda bir şeyler olacağını düşünmüştü ama sonrasında Demir, Senem'le çıkmaya başladığında tüm o düşüncelerini kenara bırakarak sert ifadesini takınmıştı. Devrim Amca'nın davranışlarını yargılamıyordum hatta onu herkesten daha iyi anlıyordum. *Her baba kızının mutluluğunu isterdi.* Belki bizim öz babamız değildi ama bahşettiği sevgi her şeyin kanıtıydı.

Esma Teyze yemek masasına çatal ve bıçakları yerleştirirken ben de salata için marulları doğruyordum. Senem tüm heyecanıyla dalgalı saçlarını savurup merdivenlerden şakıyarak inerken ona gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Fazla hazırlık yapmıştı ama yine de güzel görünüyordu. Üstüne mevsimlik bir elbise giymiş, saçlarını da dağıtmıştı. Makyaj yapmayı da ihmal etmemişti tabii.

"Nasıl görünüyorum?" diyerek mutfağa damlayıp kendi etrafında döndüğünde elimdeki bıçağı ona doğru sallayıp ardından da öldüğünü belli edercesine gırtlağıma yaklaştırdım.

"İstemeye gelmiyor, Senem. Ne bu telaş?" diye söylenerek tekrar marulları doğramaya devam ettiğim sırada tezgâha yaklaşarak sırıtmaya başladı.

"Ne biliyorsun? Belki bir gün o da olacak," diyerek kıkırdadığında afallamış ve onun yeşil gözleriyle karşı karşıya kalmıştım.

Marulları doğramaya devam ederken elimdeki bıçağın keskin kısmı parmağıma değdiğinde yanlışlıkla o noktayı kesmiştim.

"Ahh!"

Sızlanarak kanayan parmağımla tezgâhtan uzaklaşıp musluğun yanına gittiğimde Zehra Teyze de parmağımı kestiğimi görmüş olacaktı ki hızla yanıma gelmişti.

"Ayy! Şaka yaptım kız! Hem ben seni hemen bırakmam ki öyle."

Söylediklerine karşılık tebessüm etmeye çalıştıysam da pek de başarılı olamadım. *Aklımı bir kez daha karıştırmayı başarmıştı sarışın.*

Parmağımı kesmem Senem'in beni bırakacağını düşünmemden dolayı değildi. Günün birinde elbet yuvamızı kuracak ve birbirimizden uzaklaşacaktık ama Senem'i gelinlikle, *onun* yanında hayal etmek kalbimin sıkışmasına neden olmuştu. Boğazım düğümlenmiş, birkaç saniye nefes alamamıştım sanki. Hayali bile canımı yakarken, gerçeğe dönüştüğünü düşünmek... *Öldürücüydü.*

Parmağımı musluğun altına yerleştirip soğuk suyu açtığım sırada kapının zili çalmıştı.

"Zehra Teyze sen bu deliye bir yara bandı ver, ben de kapıya bakayım."

Mutfaktan çıkıp koridordaki aynaya da baktıktan sonra genişçe sırıtarak dış kapıyı araladı. Devrim Amca salondaki tekli koltuktaki oturuşunu hiç bozmazken Esma Teyze de elindeki yemeği masaya bırakarak kapı tarafına doğru ilerledi. Ben de o sırada musluktan uzaklaşarak Zehra Teyze'nin verdiği bandı yaranın üzerine yapıştırdım. Göz göze geldik ve saçlarımı okşadı. O sırada bakışlarında meydana gelen hüznün nedenini tahmin edebiliyordum. *O da az şahit olmamıştı Demir'le olan yakınlaşmalarıma.* Şu durumda yaşananlar Zehra Teyze'ye bile garip geliyordu.

Senem heyecanla Demir'i karşılarken ben de Esma Teyze'nin yanına giderek dikilmeye başladım. Demir, elinde getirmiş olduğu papatya buketini Esma Teyze'ye uzattığında Senem de imalı bakışlarla bana baktı. *Hayalini bile düşünmeye korktuğum şey gerçeğe mi dönüşecekti yoksa? Bir gün o papatya buketinin sahibi Senem mi olacaktı? Belki de gelin çiçeği olurdu, kim bilir? Saçma sapan düşünme artık, Nisa. Kendine gel!*

Esma Teyze teşekkür edip elindeki çiçekleri alarak bana uzattığında şaşkınlıktan sersemledim ama bozuntuya vermeyerek kaptığım gibi mutfağa gidip bir vazoya yerleştirdim. O sırada da koklamayı ihmal etmedim beyaz papatyaları çünkü fazla güzellerdi.

Esma Teyze, Demir ve Senem'i büyük salona götürdüğünde ben de onlara eşlik etmiş, Devrim Amca'nın ise Demir'le sadece tokalaştığına şahit olmuştum. Yüzünde mimiğe dair hiçbir şey yoktu. Soğukluğunu hâlâ koruyordu. *Umarım Demir, bu akşam geldiğine pişman olmazdı.*

Zehra Teyze benim yarım bıraktığım salatayı tamamladıktan sonra masayı hazır hale getirmiş ve sessizlik içinde oturan bizleri yemeğe davet etmişti. Esma Teyze tüm sevecenliğiyle bizlere sandalyeleri işaret ederken Senem ve Demir yan yana, bense şanssızlığımdan dolayı Demir'in tam karşısına oturmuştum.

Salondaki derin sessizlik yemek boyunca da sürerken tabağımdaki yeşil fasulyelerin yerlerini çatalımla sürekli değiştiriyordum. Karşımdaki görüntüden dolayı iştahım yoktu ama kimseye ayıp olmasın diye de yerimden kalkamıyordum.

"Karneler nasıl gelecek, çocuklar? Az kaldı okulların kapanmasına."

Masadaki yoğun sessizliğin sadece benim canımı sıkmadığını Esma Teyze'nin bir konu açarak konuşmaya başlamasından anladım.

"Sanırım ben teşekkür alacağım."

Söz konusu derslerim olduğunda kendimden utanıyordum. Tüm okul hayatım boyunca derslerime çok önem vermiş ve yeri geldiğinde uykumu feda ederek sabahlara kadar çalışmıştım. Fakat bu yıl yaşadıklarımı ve değişen hayatımı ele aldığımda bir teşekkür belgesi bile benim için kâfiydi.

"Ben de birkaç puanla takdiri kaçıyorum galiba," dediğinde Demir, göz kapaklarımı kırpıştırarak ona baktım.

Takdir mi? Yok artık! Gerçi Demir'in zeki bir öğrenci olduğunu birkaç ortak öğretmenimizden duymuştum ama bu kadarını ben bile beklemiyordum. Batuhan ona boşuna *inek kafalı* demiyormuş demek ki.

"Senem, kızım?"

"Efendim, Esma Teyze?"

Yemek boyunca sürekli kıkırdayarak fısıldayan Senem aniden sessizliğe bürünürken aksi gibi Esma Teyze de onu konuşturmaya çalışıyordu.

"Senin karne ne durumda?"

Senem'in yüz ifadesi değişirken oturduğu yerde kıpırdanması içime bir kurt düşürdü. *Dersleri çok mu kötüydü? Sınıfta mı kalacaktı yoksa?*

"Bunu hiç konuşmasak?"

"Sonra alırım ama hesabını."

"Sonra al hesabımı."

Verdiği cevaba karşılık ona ters bir şekilde bakmaya başladığımda gözlerini kaçırdı. *Eh, bu da içimdeki kurdun beni yanıltmadığının ispatıydı.* Artık derslerinden çok daha önemli bir meselesi vardı, *erkek arkadaşı.* Oysa yetimhanedeyken nasıl da zehir gibi çalışır, yeri geldiğinde beni bile o çalıştırırdı.

Karne mevzusu boyunca Devrim Amca hiç konuşmamış hatta konuya dâhil olmaya bile tenezzül etmemişti. Oysa onun bu sert hallerine pek de alışık değildim. Esma Teyze ise sessizliğin devam etmesini istemediğinden bu kez de başka bir konuyu ortaya atmıştı.

"Yaz tatili için plan yaptınız mı, Demir?"

Yaz tatiline çok az bir süre kalmıştı ve bizim için yapılan planlar belliydi. *Fakat tüm bu planlara Demir dâhil olacak mıydı?* Merak ediyordum.

"Aslında benim de planlardan bugün haberim oldu. Okul kapandıktan ve Ramazan ayını atlattıktan sonra annemle beraber Barcelona'ya gidiyoruz. Babam, İstanbul'daki kuzenlerimle iş görüşmeleri yapacağından bizimle gelmiyor ama biletlerimizi çoktan almış."

Barcelona mı demişti, yoksa yanlış mı duymuştum? Barcelona demek, İspanya demekti. İspanya demek Avrupa ve yurt dışı gezisi demekti.

İçimden, *"Vay be!"* diye geçirirken Demir'e imrenmiştim ama sonrasında bizimle olmayacağı içimi rahatlatmıştı. Onu sürekli Senem'in yanında görmek zaten oldukça rahatsız ediciyken, bir de yaz tatilinde bizimle olmasını çekemezdim. Gerçi yurt dışına çıkacağını zihnim algıladığında ondan daha da çok uzaklaşacağımı anlayınca içimi tuhaf bir his kaplamıştı.

"Bana bundan bahsetmemiştin," diye söylendiğinde Senem, ses tonundaki sertlikten bozulduğunu fark ettim. *Anlaşılan bu tatil meselesinden haberi yoktu.*

"Ben de bugün öğrendim zaten. Sizin bir planınız var mı?"

Demir, Senem'in bozulmasına pek de aldırmayarak Esma Teyze'ye sorduğunda, Devrim Amca çatalını oldukça tok bir ses çıkararak tabağının kenarına bıraktı ve soruyu o cevapladı.

"Ailelerimizin yanına, Mersin'deki yazlığa gideceğiz. Kızlar da ilk defa dedeleri ve nineleriyle tanışacaklar."

Bizim yaz tatili planımız elbette Demir'inki kadar havalı bir yurt dışı seyahati değildi ki zaten pasaportumuz da yoktu. Fakat Mersin'e, o nem kokan sıcak şehre ilk kez gideceğim için de heyecanlıydım. Gideceğimiz Erdemli ilçesini birkaç kez internetten araştırmıştım ve gördüğüm yerleri çok beğenmiştim. Deniz fotoğrafları içimi açmıştı. Tatilin huzurlu geçmesini umuyordum fakat Demir'in Barcelona'ya gidecek olmasını kabullenemiyordum. *O kadar uzağa gitmek zorunda mıydı? Hem eminim ülkemizde Barcelona'dan daha güzel yerler vardı.*

İçimdeki huzursuzlukla Devrim Amca ve Esma Teyze arasındaki fısıldaşmayı izlerken spikerin televizyondan yükselen sesi dikkatimi dağıttı. Devrim Amca'nın her zaman takip ettiği haber kanallarından biriydi.

"Hırsızlıktan ve çocuk tacizinden aranan iki zanlı bugün yakalanıp Yalova Emniyet Müdürlüğü'ne teslim edildi."

Haber spikerinin söylediklerini duyup ekrandaki kişilerin aslında kim olduğunu gördüğümde kanım donmuştu. Midem altüst olmuş bir şekilde bulanmaya başladığında elimdeki çatal da oldukça gürültülü bir sesle yemek masasına düştü.

O geceyi hatırladığım yetmezmiş gibi vücudum da korkuyla titremeye başladı. *Hâlâ unutamamıştım o kara gecede yaşadıklarımı.* Devrim Amca, Esma Teyze ve hatta Demir bile bendeki değişikliği fark ettiğinde oturduğum sandalyeden hızla ayaklandım.

"Şey... Benim biraz başım ağrıyor da odama çekiliyorum."

"Tabii kuzum, çık sen," diyerek Esma Teyze beni onayladığında ağır adımlarla salondan çıkıp merdivenlere doğru ilerlemeye başladım.

"Nisa çok hassastır böyle konularda. Haberlere bile dayanamaz. O yüzden gitti sanırım."

Merdiven basamaklarına adım atmadan önce Senem'in dediklerini işitmemle yüreğim daha da sıkıştı. Bahsettiği şey doğruydu. Böyle haberler ya da küçük çocuklar konusunda çok hassastım ama asıl sorun bu değildi. *Senem yaşadığım hiçbir şeyi bilmiyordu ve belki de hiç bilmeyecekti.*

Hızlı adımlarla merdivenlerden çıkıp odama ulaştığımda kapıyı kapatarak bulunduğum yere çöktüm ve bacaklarımı karnıma doğru çektim. O berbat geceyi hatırlamak bana hiç iyi gelmemişti. Gün içinde tuttuğum muslukları sonuna kadar açmış ve kendimi bırakarak hıçkıra hıçkıra ağlamıştım.

Adamların yakalanmasına elbette seviniyordum ama bu durum o geceyi hayatımdan söküp atmıyordu. Hiçbir zaman unutamayacaktım yaşadıklarımı. Hıçkırığımı bastırmaya çalışarak gözyaşlarımı elimin tersiyle sildim ve oturduğum yerden kalkıp yatağımın içine girdim. Yemek hazırlığından önce şarja takmış olduğum cep telefonuma göz gezdirdiğimde iki arama ve bir de mesajın olduğunu gördüm. Aramalar da mesaj da Gökçe'dendi.

"Oğuz bana yarın önemli bir şey anlatacağını söyledi. Konuyu biliyor musun?"

Oğuz'un bu kadar hızlı hareket edeceğini düşünmezken Gökçe'ye cevap yazmak için parmaklarımı ekranın üstünde gezdirdim.

"Evet, biliyorum ama bunu sana Oğuz'un açıklaması daha doğru olur."

Yalan söylemek içimden gelmediğinden doğrudan gerçeği yazarak telefonu aldığım komodinin üstüne geri bıraktım. Tavan[illegible] incelerken içimden hiçbir şey

Birkaç gündür yanımda sürüklediğim ama bir türlü sonunu getiremediğim kitabı kitaplığımdan almak için yataktan çıktığım sırada odamın kapısı gıcırdayarak aralandı.

"Girebilir miyim, kızım?"

Devrim Amca'yı görmemle birlikte kitaplığıma ilerlemek yerine tekrar yerime geçip yatağıma oturdum.

"Elbette Devrim Amca," dediğimde kapıyı kapatarak çalışma masamın kenarında yer alan sandalyeyi çekti ve tam karşıma oturdu. Benim için endişelendiğini görebiliyordum çünkü adamların yakalandığını bana söylememişti.

"Haber veremediğim için çok üzgünüm. Polis arkadaşımın ekibi adamları yakalar yakalamaz beni aradı. Ben de hastaneden sonra merkeze gidip senin adına ifade verdim. Merak etme, kimliğini gizlediğimiz için tüm sorumluluk ve dava benim üzerimde. Bundan sonra o şerefsizler ne senin ne de başka insanların hayatlarını kirletemeyecekler. Üzülme, olur mu?"

"Yakalanmalarına sevindim," diyerek buruk bir şekilde karşılık verdiğimde yanıma yaklaşıp yatağımın üstüne oturdu. Beni kollarının arasına çektiğinde saçlarımı okşayarak küçük bir öpücük bıraktı.

"Eminim bugün çok yorulmuşsundur. Yat, bir güzel dinlen kızım," dediğinde yanağımı okşayarak yataktan kalktı ve kapıyı yavaşça kapatarak odamdan çıktı.

Devrim Amca'nın odamdan gitmesinin ardından bir müddet yine yatağımda uzanıp tavanımdaki boş gökyüzünü inceledim ama hiçbir şey aklımı dağıtmaya yetmiyordu. Her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşünüyordum. Bugün içinde aldığım tek iyi haber o şerefsizlerin yakalanmasıydı fakat aklıma takılan durum bu değildi.

Demir yarınını ona vermemi istiyor ve bana açıklaması gereken durumlar olduğunu söylüyordu. İçten içe onun yapacağı açıklamayı büyük bir merakla öğrenmek istesem de okul çevresinde hayatta onunla görüşemezdim. Çoğu kişi bizim yan yana gelmediğimizin farkındaydı ve Demir'le gidersem her şey daha da çok sarpa sarardı.

Öte yandan Oğuz ise apayrı bir dertti. Bugün teklifini cevapsız bırakmıştım ama saniyeler geçmemişti ki cevapsızlığıma pişman olmuştum. *Neden reddedemiyordum ki? Basit bir hayır diyecektim oysaki.*

Eğer gerçekten sözünü tutup Gökçe'ye olanları anlatırsa onunla sinemaya gidecektim. *Peki ya sonrasında ne olacaktı? Oğuz umutlanır mıydı?* İşte bunu kestiremiyordum. Üstelik tüm bunların yanı sıra Senem'in doğum günü de iyice yaklaşmıştı ve ben hâlâ ona doğru düzgün bir hediye alamamıştım. Ne alacağımı da bilmiyordum doğrusu. Her şey üst üste geliyordu ve ben yakında kötü şeylerin olacağını seziyordum.

Yine zihnimi o kadar çok şeyle meşgul etmiştim ki dilim damağım kurumuştu, fena halde susamıştım. Yataktan kalkıp silkelenerek koridora çıktım. Korkuluklardan tutunarak mutfağa inerken Devrim Amca ve Esma Teyze'nin televizyondaki bir diziyi sarmaş dolaş izlediklerini gördüm. Onları hiç rahatsız etmeden mutfağa doğru parmak uçlarımda yürümeye gayret ettim.

Buzdolabını açtım ve çok sevdiğim vişne suyunu çıkarıp biraz serinlemek adına büyük bir bardağa doldurdum. Vişne suyunu başıma diktikten sonra bir bardak da yanıma alıp odama çıkmak için tekrar parmak uçlarımda yürüyerek merdivenlere doğru ilerledim. Merdivenlerden yukarı çıkıp ikinci kata ulaştığımda Senem'in kapısının açık olduğunu gördüm. İçeriden bazı sesler geliyordu. Merakımı yok sayıp odama gitmek istediysem de içimdeki *melek Nisa ve şeytan Nisa* ortaya çıkarak beni alıkoymayı başardı.

Melek tarafım, bunun benim meselem olmadığını ve yoluma devam etmem gerektiğini söylerken şeytan tarafım ise ısrarla kapıya yaklaşmamı istiyordu ve ben yanlış tarafı seçeceğimin bilincindeydim. Her ne kadar yaptığım şey terbiyesizce olsa da kendime hâkim olamayarak aralık duran kapıya yaklaşıp gizlendim.

"Bana neden planlarından hiç bahsetmedin?"

Senem'in ses tonu daha çok hesap sorar gibiydi.

"Üstelemeyi hiç bırakmayacaksın, değil mi, Senem? Yemek masasında da söyledim. Benim de bugün haberim oldu."

Demir'in ses tonu ise Senem'inkinden çok daha aksiydi. Bazen bana karşı da böyle yaklaşırdı ama Senem onun sevgilisiydi. *Biraz daha anlayışlı olması gerekmez miydi?*

İkisi de konuşmayı bırakıp aralarında derin bir sessizlik başladığında ben de dinleme faslımın sonuna geldiğimi anladım. Kapıdan

uzaklaşmak istemiştim ki Senem'in yeniden konuşmasıyla ayaklarımı hareket ettiremedim.

"Neden bir kez olsun istemiyorsun, Demir?"

Senem'in kırgın çıkan sesi canımı öyle bir acıtmıştı ki kalbinin kırıldığını iliklerime kadar hissetmiştim. *Demir neyi istemiyordu da Senem bu kadar çok üzülüyordu?*

"Seninle bunu defalarca konuşmamıza rağmen üstüme gelmekten bıkmadın."

"Ama biz sevgiliyiz. Öpüşmek sence de çok normal bir şey değil mi?"

Durumun aslında ne olduğunu kavradığımda suçluluk duygusu bedenimi işgal etti. Senem'in istediği şeyi Demir'le yaşamış olduğum gerçeği bir kez daha yüzüme tokat gibi çarparken artık buradan uzaklaşmam gerektiğini anladım.

"Benim için değil. Uzatma artık."

Adım atmadan önce Demir'in o aksi çıkan sesini bir kez daha duymuş ve kendime küfretmiştim. Tüm bunların yaşanma nedeni bendim. Ona Senem'i mutlu etmesini söylemiş olabilirdim ama bu, hayatını Senem'e adayacağı veya sürekli onun istediklerini yapacağı anlamına gelmiyordu. Tavırlarıyla resmen Senem'in canına okuyordu ama sarışın benim yüzümden bu cezayı daha fazla çekmemeliydi.

Odama çıkıp elimdeki bardağı komodinin üstüne bıraktıktan sonra ellerimle yüzümü sıvazladım. Biraz önceki duyduklarımı unutabilmek için bir şeyler yapmaya ihtiyacım vardı yoksa gerçekten kafayı yiyecektim.

Kitaplıktan almaya yeltendiğim ama başaramadığım kitabın yanına bir kez daha giderken bu kez de komodinin üstündeki cep telefonum titreyerek beni durdurdu. *Anlaşılan bu gece de o kitabı okuyamayacaktım.*

Telefonu elime alıp da ekrana baktığımda kördüğümün diğer parçasının aradığını gördüm. Eğer dikkatimin dağılmasını istiyorsam bu telefonu cevaplayacaktım ki öyle de yaptım.

"Selam, fıstık. Ne yapıyorsun?"

Sorduğu soruya cevap vermek üzereydim ki odamın kapısı oldukça ağır bir şekilde aralandı. Gözlerim gelen kişiyi görmenin verdiği heyecanla iyice açılırken telefonu elimden düşürmemek için daha sıkı tuttum. *Senin benim odamda ne işin var, Demir?*

"Kiminle konuşuyorsun?"

Demir, oldukça rahat bir tavırla yanıma yaklaşırken o anda Oğuz da telefonun diğer ucundan sesleniyordu. *Teker teker gelemez misiniz, lütfen? Neden gelince birden böyle hücum ediyorsunuz?*

"Cevap verecek misin, Nisa?"

"Oğuz... Bir dakika," diyerek sonunda konuşabildiğimde karşımdaki genç adamın gözleri alev çıkartacakmış gibi bana dönmüştü.

"Yine mi Oğuz?" deyip elimdeki telefonu çekip kaptığı gibi daha ben ne olduğunu anlayamadan öfkeyle konuşmaya başladı.

"Ulan, Oğuz! Sen her yerde benim karşıma çıkmak zorunda mısın? Koala mısın, oğlum? Yapıştın kıza, bırakmıyorsun."

Demir sinirlendiğinde gerçekten gözü dönüyordu ve beni de oldukça korkutuyordu. Üstelik odama ansızın birinin daha girmesi an meselesiydi.

"Demir, ver şu telefonu! Versene!"

Elinden telefonu almak için her uzandığımda benden daha da çok uzaklaşıyor ve odada dört dönüyordu.

"Seni bu kızın yakınında görmeyeceğim, Oğuz. Anlıyor musun? Görmeyeceğim!"

Telefonun diğer ucundaki Oğuz artık her ne dediyse Demir'in öfkesi gitgide daha da büyümüştü. Neredeyse gözlerinin seğirdiğine şahit olmuştum.

"Bir de pis pis gülüyor, şerefsiz. Onun neyi olduğum seni hiç ilgilendirmez. Asabımı daha fazla bozma, Oğuz yoksa çok kötü şeyler olur."

Telefonu alamadığım gibi Demir de çoktan Oğuz'un suratına kapatmış ve elimi tutarak telefonu sert bir şekilde avucuma bırakmıştı.

"Buyur, al telefonunu," diyerek söylendikten sonra odamdan çıkmış, kapıyı da açık bırakmıştı.

Gelişiyle gidişi bir olmuştu resmen. *Bir dakika ya! Bu da neyin nesiydi şimdi? Odama nasıl böyle pat diye girip ardından hiçbir şey demeden pat diye çıkabiliyordu?* Burada öfkelenmesi gereken birisi varsa o da bendim. *Teşekkür ederim, Oğuz ve Demir. Sayenizde kafamı gerçekten güzel dağıttım(!). İnanılmazsınız!*

Odamdan çıkıp gitmesinin ardından aşağıdan birtakım sesler geldiğini işittim. Koridora çıkıp merdiven basamaklarına ulaştığımda Demir'in Senem ve aile fertlerime, *"İyi akşamlar,"* diyerek evden ayrıldığını gördüm.

Daha yaşadığım şoku atlatamamıştım ki elimdeki telefon bir kez daha titremeye başlamıştı. Ekranda Oğuz'un ismini görmeyi beklerken Demir'in ismini görmek beni şaşırtmıştı. Hızlı adımlarla tekrar odama girip kapıyı da kapattıktan sonra telefonu açıp kulağıma götürdüm.

"Pencereye çıkar mısın?"

Biraz öncekinin aksine daha kibarca sorduğunda, dediğini yaparak pencereye doğru ilerledim ve perdeyi aralayıp aşağıya baktım. Sokak lambasının hemen altında, Impala'nın yanında dikildiğini ve doğrudan yukarı baktığını gördüm.

"Masadaki halini görünce çok endişelendim. Merak ettim seni. Gitmeden önce de görmek istedim ama sonra onun adını duyunca..."

Benim için endişelendiğini tahmin etmiştim ama söz konusu Oğuz olduğunda, Demir gerçekten tanımadığım birine dönüşüyordu. Tüm o kediliğinin altında yatan aslanı ortaya çıkarıyordu.

"Her neyse, bunu sonra konuşuruz. Yarın geleceksin, değil mi?"

Odama neden aniden girdiğini sonunda anlamıştım. Ama bir anda sorduğu soruyu nasıl cevaplayacağımı bilemedim çünkü henüz kararımı vermemiştim.

"Olmaz, Demir. Bir gören olur," dediğimde başını sağa sola hızla sallayarak beni onaylamadığını açık bir şekilde belirtti.

"Umurumda değil, Nisa. Seninle konuşmam gerek."

"Madem kendini düşünmüyorsun, o zaman beni düşün. Açıklamanı şimdi yap ve konu kapansın."

"Hayır, şimdi açıklama falan yapmayacağım. Yarın benimle geleceksin, Nisa. Bunu bir şekilde sağlayacağım."

Cevap vermeme bile izin vermeden tıpkı Oğuz'a yaptığı gibi telefonu suratıma kapatmıştı. Hızlı bir şekilde Impala'ya atlayıp çalıştırırken motorun sesi sokağı inletmişti.

Demir beni gerçekten hiç düşünmüyordu. *Yarın kim bilir neler olacaktı?* Bunları düşündükçe içime bir korku saplanıyordu.

Olacaklar listesine bir göz gezdirelim. Muhtemelen Oğuz, Gökçe'ye her şeyi anlatacak ve Gökçe tüm öfkesini ona püskürtecekti. Diğer yandan ise Kükreyen Kedi Yavrusu'nun beni peşinden sürükleme gibi planları vardı. *Aman ne güzel! Şimdi çık bakalım işin içinden, çıkabilirsen, Nisa Altun!*

12. BÖLÜM

"Allah senin belanı versin, Oğuz!"

Kantini oldukça yüksek sesli bir tokadın yankısı doldururken gözlerim iyice açılarak bulunduğum yerden bir saniye olsun ayrılmadan odaklandığım manzarayı izliyordum.

"Ouv! Bu bayağı sert oldu yalnız."

Hemen yanımda, benimle birlikte bir köşede dikilerek olanları izleyen Can, tokadın etkisiyle suratını buruştururken aynı zamanda gülmemek için kendini zor tutuyordu.

"Allah senin belanı versin! Bunca zaman boyunca yanlış insanı mı korudum ben?"

Gökçe'nin bağırışları kantinde yankılanmaya devam ederken onları sadece bizim izlemediğimizin farkındaydım. Aslında tam da şu anda kantindeki çoğu öğrenci meraklı gözlerle Gökçe ve Oğuz arasında geçen tartışmayı izliyordu.

Gökçe attığı tokadın hemen ardından Oğuz'un omzuna sert bir şekilde çarparak yanından hızlı adımlarla uzaklaşırken, Oğuz ise yediği darbenin sızlattığı yanağını sıvazlıyordu.

"Beddua etmesene kızım! Kenafir gözlüsün bir de tutar falan, başıma bela olacaksın."

Oğuz, Gökçe'nin ardından dalga geçercesine seslenirken gözlerimi devirmeden edemedim. *Nasıl oluyor da böylesine ciddi bir durumda bile dalga geçebiliyordu?*

"Sen biliyor musun meseleyi?"

Can'ın meraklı bakışları karşısında biraz tereddüt etsem de yalan söylemek istemediğimden omuzlarımı düşürerek başımı salladım.

"Eh be, Nisa! İnsan bize de bir haber verir. Oğuz'un yediği tokadı kaydedemedim, tüm malzemem gitti. Nereye yanayım şimdi ben?"

Can'ın tepkisi karşısında kendime engel olamayıp kıkırdasam da şu anda düşünmemiz gereken şey Oğuz'un yediği tokat değil, Gökçe'nin ruh hali olmalıydı. Bu durumda yanımdaki turuncu kafaya akıl vermek de bana düşüyordu.

"Söylenmeyi bırak da kızın peşinden git. Belki sinirini alırsın biraz."

"Haklısın, kaçtım ben."

Sonunda kafasına bir şeyler dank eden Can, yanımdan uzaklaşıp Gökçe'nin peşinden giderken ben de bulunduğum yerde sabahtan beri olan biteni denge terazimde tartmaya çalışıyordum. Ama işin içinden bir türlü çıkamıyordum.

Dün söylediklerinden sonra Oğuz gerçekten sözünü tutmuştu. Tüm gün okulda resmen Gökçe'nin etrafında pervane olmuş ve neredeyse tüm kaçışlarına rağmen konuşmak için onu köşeye sıkıştırmayı başarmıştı. Gökçe ise hissettiğinden mi bilinmez ilk defa Oğuz'la göz göze gelmek istememiş ve sürekli kaçmıştı. Onu tanıdığımdan bu yana ilk kez tedirgin görmüştüm. O kadar deli dolu bir kızdı ki bugünkü korkusu beni bile etkilemiş, suçluluğumu bir kez daha yüzüme vurmuştu. Eğer olanları ona önceden anlatmış olsaydım Oğuz'a karşı yaşadığı hüsranın altında eziliyor olmazdı. Aslında yaşadığı şey hayal kırıklığı değildi, daha çok pişmanlıktı. *Bunca zamandır yakın arkadaşına sahip çıkmayışının pişmanlığıydı.* Oğuz gerçekleri anlatırken Gökçe'nin dolan mavi gözleri tüm sorularımı cevaplamış, her şeyi anlamamı sağlamıştı. Gökçe'yi anlayabiliyordum ya da anlamak istiyordum çünkü yaşadıklarımız benzer duygular sayılırdı.

Oğuz ise... Onun açısından durumlar elbette farklı bir boyutta ilerliyordu çünkü Oğuz asıl amacından asla sapmıyordu. Beni bu kez şaşırtmayı gerçekten başarmıştı. Defalarca düşünsem belki de şartımı kabul edeceğini aklımın ucuna getirmezdim. Hatta ilk itiraz ettiğinde bile bu durumdan bir şekilde sıyrılacağını ve pes edeceğini varsaymıştım ama sonuç benim koca yenilgimden ibaretti. Üstelik yediği tokada rağmen hâlâ sırıtarak yanıma yaklaşabiliyorsa bu kesinlikle iddiayı kaybettiğimin ispatıydı.

"Eli de amma ağırmış ha!"

Sırıtışı yüzünden eksilmeden yanağını sıvazlayarak yanıma geldiğinde ona kaşlarımı çatarak baktım. Böyle bir durumda alaycılığın hiç de sırası değildi.

"Ve sen de hâlâ gülebiliyorsun, Oğuz..."

"Eee, ne yapalım? Zafere giden yolda çekilen çile kutsaldır, güzelim. İnternetten biletleri alıyorum, haberin olsun."

Heyecanlı bir halde karşımda hiçbir şey olmamış, sanki yüzüne sert bir tokat yememiş gibi davranırken ben de kendimi diken üstünde duruyormuşum gibi hissediyordum. *Neden Oğuz'un teklifini kabul etmiştim ki? Neden asla yapamayacağını düşünüp böyle bir şart atmıştım ki ortaya? Kesinlikle aptal falan olmalıydım!*

"Tamam, Oğuz, sen al biletleri ama önce benim sana bir şey söylemem gerek."

Eğer duruma şimdi müdahale etmezsem, bir daha asla bu şansı yakalayamazdım. Oğuz'un sırıtan suratı saniyeler içinde endişeli bir hale bürünürken cesaretimi toplamak için boğazımı temizledim.

"Söyle bakalım."

"Bu sadece arkadaşça bir buluşma olacak. Bunu belirtmeme ya da hatırlatmama gerek yok, değil mi?"

Sonunda baklayı ağzımdan çıkardığımda Oğuz bir adım atarak bana yaklaştı ve dudaklarını ısırarak gözlerini kısıp sırıtmaya başladı. *Ah, bu sırıtışı tanıyordum! Hani şu, izle ve gör, diyen türdendi...*

"O akşam geldiğinde, bu sözlerini hatırlayabilecek misin bakalım?"

"Oğuz, böyle anlaşmamıştık," diye söylendiğimde dudaklarını büzerek çenesini sıvazladı.

"Belki de sen anlaşmamışsındır, Nisa."

Bu Ulusoy Koleji'nin erkeklerinden daha çok çekecek miydim acaba? Bir yandan Oğuz, diğer yandan ise...

"Oğuz!"

Daha da sinirlenerek iyice çemkirme moduna girdiğimde, tavrımı umursamayarak yanıma yaklaşıp kolunu omzuma attı.

"Göreceğiz Nisa, göreceğiz."

Aklım başımdan gitmiş bir vaziyette, Oğuz'un çıkmama bir türlü izin vermediği kolları arasında mücadele ederek merdivenlere

doğru ilerlerken teneffüsün bittiğini ilan eden zil çalmıştı. Bahçedeki diğer öğrenciler de yavaş yavaş binaya girerken okul kapısından onun geldiğini görmemle birlikte ani bir refleksle Oğuz'un kollarının arasından sıyrılmayı başardım. Oğuz tavrımı fark etmiş olacaktı ki gözlerini devirmiş ama bozuntuya vermemişti. Karşımdaki diğer genç adamın suratına ise sevimli bir gülümseme yerleşmişti. *Hani şu en sevdiğimden...*

Tüm gün teneffüslerde gözlerini bir an olsun üzerimden ayırmamış, aynı zamanda telefonumu da mesajlarıyla doldurmuştu. Her seferinde attığı mesaj ise aynıydı.

"Çıkışta seni bekleyeceğim."

Senem nasıl oluyor da gözünün önünde yaşananları fark etmiyordu, anlayamıyordum. Oysa biri benim yanımda sürekli telefonuyla oynasa ister istemez gözlerim o ekrana kayardı. Demir'le gitme konusunda ise ne yapacağımı henüz bilmiyordum. Onunla gitmeyi elbette çok istiyordum. Söyleyeceklerini, bana yapacağı açıklamayı deli gibi merak ediyordum ama bunu en kolay nasıl halledeceğimize dair fikirler üretemiyordum. Ona kalsa her şey çok basitti. *Alt tarafı okul çıkışı, herkesin gözü önünde arka kapıya gidecek ve Impala'ya atlayacaktım. Ne kadar basit, değil mi?*

Senem ve sarı çıyan Damla'nın da Demir ve Batuhan'ın arkasından içeri girdiklerini gördüğümde Oğuz'un peşine takılarak merdivenleri tırmanmaya devam ettim. Malum, Senem ne zaman beni Oğuz'la yan yana görse imalı bakışlarıyla cezalandırıyordu. Buna tahammül edemeyeceğim için Oğuz'un peşinden gitmek şimdilik en iyisi gibi görünüyordu.

Sınıfın olduğu kata çıktığımda koridorda Aybüke'yle karşılaştım. Kısa süreliğine göz göze geldiğimizde bana tebessüm etmiş ama karşılık alamamıştı. Ardından ise hemen yanındaki arkadaşlarına dönüp yaz için aldığı kırmızı bikinisinden bahsetmeye devam etmişti.

Aybüke'yle tuhaf bir ilişkimiz vardı. Çoğu zaman, *"Ben kötü biri değilim, Nisa,"* şeklinde kurduğu cümlelere rağmen onu görmezden geliyor ya da hiç muhatap olmuyordum. Fakat matematik dersinde zorlandığı zaman, sınıfta onca kişi olmasına rağmen soluğu yanımda aldığında vicdanıma yenik düşüyor ve ona yardım ediyordum.

Son günlerde Aybüke'de bazı değişimler gözlemliyordum. Eskisi gibi Demir ya da Senem'le uğraşmıyor, hatta onları hiç umursamıyordu. Suratı sürekli asıktı, bazen gözlerinin dalıp gittiğine bile şahit oluyordum. Bir sorunu olmalıydı fakat kimseye açılmıyordu. Çok güzel ve bakımlı bir kızdı Aybüke ama güzel yüzünün ardında bambaşka birini saklıyor gibiydi. *Sanki yalnız ama bir o kadar da çevresindeki sahte insanlara muhtaç biri gibi.*

Sınıfa girdiğimde Can'ın benim sıramda oturduğunu ve Gökçe'yi yumuşatmaya çalıştığını gördüm. Fakat artık kalkmalıydı çünkü sinir alma sırası bendeydi. Bu yüzden de hızlı adımlarla sıraya doğru yaklaşarak hafif bir şekilde Can'ın omzuna vurdum. Arka sırayı işaret ettiğimde başta biraz tereddüt etmiş olsa da beni kırmayarak yerine geçmişti. Can sırasına geçtiğinde bir süre sessizliğimi koruyup Gökçe'nin konuşmasını bekledim.

"Sen biliyor muydun?"

Dalgalı bir denizi anımsatan gözleri benimkileri bulduğunda yüzüm kızarmış, bakışlarıma mahcup bir ifade yerleşmişti. Başımı sallayarak onu onayladığımda ise nefesini sitemle dışarı bırakıp, "Ne zamandan beri?" diye sordu. Yanaklarımı havayla doldurup yavaş bir şekilde tuttuğum nefesi püskürttükten sonra kuş gibi ötmeye başladım.

"Bahar'la alışverişe çıktığımız gün bana her şeyi anlatmıştı."

"Neden bana anlatmadın peki?"

"Çünkü bu benim üzerime vazife değildi ama Oğuz'u zorlamayı başardım."

Meraklı gözlerini bana çevirdiğinde Oğuz'un aslında olanları anlatırken bazı şeyleri atladığını fark ettim. Bunca zaman saklayıp şimdi Gökçe'ye anlatmasının altında yatan asıl nedeni, niçin söylememişti?

"Nasıl yani?"

Olanları tüm detaylarıyla anlatmak için ağzımı açtığım sırada kimya öğretmeninin sınıfa girmesiyle çenemi kapalı tutmam gerektiğini anladım. Bir sonraki teneffüs öğle arasıydı ve her şeyi anlatmak için daha iyi bir zamandı.

"Öğle arasında anlatırım."

İki saat süren kimya dersi boyunca Gökçe elbette dayanamamış ve beni bir türlü rahat bırakmamıştı. Olanları anlatmam için ya kolumdan dürtmüş ya da defterindeki boş bir kâğıdın üstüne büyük harflerle *"ANLAT ARTIK"* yazarak beni köşeye sıkıştırmıştı.

Sonunda Gökçe, öğle arası zili çaldığında ağzımı açmama izin vermeden kolumdan tutup beni koridora çıkarmıştı. Fakat ona herkesin içinde anlatmak istemediğimi söylediğimde omuzlarını düşürerek bahçeye çıkmayı teklif etmişti. Onu onayladığım sırada binanın diğer tarafındaki koridorda bir hareketlilik olmuş, Senem, Demir, Damla ve Batuhan sınıftan çıkmışlardı. Gökçe'yle birlikte merdivenlere doğru ağır adımlarla ilerlerken onlar da aynı yöne yönelmiş fakat bizden daha hızlı hareket etmişlerdi. Senem bana gülümseyip ardından Damla'yla merdivenlerden inerken Demir ise Batuhan'a önden gitmesini söyleyip bizim bulunduğumuz tarafa dönmüştü. Kaşlarımı havaya kaldırarak Demir'e gelmemesini işaret ettiğimde, kimsenin fark etmeyeceği ama benim asla kaçırmayacağım bir sırıtış belirdi yüzünde. Gökçe meraklı gözlerle yanımıza yaklaşan Demir'i, sonrasında ise aynı ifadeyle beni izledi. Demir ise yanımızdan geçip giderken omzunu benimkine hafif bir şekilde çarpmış ve boşta kalan avucuma ne olduğunu bilmediğim bir şey bırakmıştı.

"Pardon kızlar," diyerek iki elini de havaya kaldırıp yürümeye devam ettiğinde ise erkekler tuvaletine girdiğini görmüştüm.

Gökçe'nin fark etmemesi için avucumu iyice sıkıp tekrar merdivenlere doğru yöneldim. Aşağıya inip kantini de geçtikten sonra bahçeye çıktığımızda Gökçe'yi bir çardağın altındaki banka oturttum.

"Şimdi her şeyi anlatmaya başlıyorum. Hazır mısın?" diye sorduğumda Gökçe kollarını göğsünde birleştirmiş, ardından da omuzlarını dikleştirmişti.

"Bence önce şu avucunda sıktığın şeye bak, Nisa," dediğinde utanarak yumruk yapmış olduğum elime baktım. *Bu kadar dikkatli oluşunun bazen sinir bozucu olduğunu söylemiş miydim?*

Gökçe'nin talimatıyla dayanamayıp elimi açtığımda avucumda minik, fındıklı bir çikolata ve de bir not kâğıdı olduğunu gördüm. Avucumdaki çikolata sürprizinin heyecanıyla aptalca sırıtırken

Gökçe ise karşımda kaşlarını kaldırarak beni izliyordu. *Her şeyin içine bir şapşallık karıştırmayı asla bırakmıyordu, Demir Gürsoy.*

"Notu oku," dediğinde Gökçe, çikolatayı cep telefonumu tuttuğum diğer elime alarak, katlanmış olan mavi, küçük kâğıdı açtım.

"Lütfen, gizli bölmeye gel," diyerek kâğıttaki notu sesli bir şekilde okuduğumda Gökçe omuzlarını düşürerek bana baktı.

"Neyse canım, biz asıl konumuza dönelim."

Elimdeki not kâğıdını umursamamaya çalışarak mırıldandığımda Gökçe, oturduğu banktan kalkarak karşıma dikildi.

"Git hadi, Nisa. Ben etrafı kontrol ederim."

"Gökçe, buna gerçekten gerek yok."

"Git, yoksa bu şansı sana bir daha tanımam. Haberin olsun."

Gökçe'nin sadece dikkatli olması değil, aynı zamanda bu kadar vefalı bir dost olması da bazen sinir bozucuydu ama bu iyi yönde bir sinir bozukluğuydu. Kendisiyle konuşmam gereken şeyler varken beni Demir'le konuşmaya gönderiyordu. Ellerimi birbirine çarparak yanaklarını sulu bir şekilde öptükten sonra geri çekildim.

"Hemen geliyorum," diyerek arkamı dönüp Demir'in *gizli bölme* diye bahsettiği yere doğru hızlı ama temkinli adımlarla ilerlerken aynı zamanda da gözlerimle etrafı kontrol ediyordum.

Sonunda Demir'in bulunduğu yere ulaştığımda ise kimseler fark etmeden gizli aralığa girdim. *Burası beni kolumdan tutup kendine çektiği ve sevgili olduğumuzu söylediği ve de aynı zamanda onu hayal kırıklığına uğrattığım yerdi.*

"Ne oldu? Neden çağırdın beni buraya?" diye sorduğumda duvara yaslamış olduğu tek ayağını yere indirerek doğrudan gözlerimin içine baktı.

"Okul çıkışı gelecek misin?"

"Demir, beni zor durumda bırakıyorsun. Onca kişinin önünde nasıl seninle gelmemi istersin? Ya bir gören olursa?"

Korkumu açık bir dille ifade ederken dudakları kıvrılmıştı. *Neden gülüyordu ki şimdi?*

"Yani gelmek istiyorsun?" diye fısıldadığında karşı çıkmayıp başımı sallayarak onayladım onu. *Nasıl itiraz edebilirdim ki?*

"Ama şimdi gitmem gerek. Gökçe beni bekliyor," diyerek arkamı dönüp yürümeye başlayacağım sırada kolumdan tutup beni engelledi ve kulağıma doğru fısıldadı.

"Mutlaka benimle gelmenin bir yolunu bulacağım."

Cevap vermemi bile beklemeden benden önce hareket etmiş ve hızlı adımlarla bahçenin kalabalık olan kısmına doğru yürümüştü. Demir'in gidişinin ardından ben de Gökçe'nin bulunduğu çardağa yürümüştüm. Oturduğu bankta elindeki telefonla oynarken karşısına geçmiş ve yumruk halindeki iki elimi de teslim olurcasına havaya kaldırmıştım.

"Şimdi, her şeyi anlatıyorum."

Gökçe'ye, tüm olanları A'dan Z'ye kadar anlattım. Bahar'ın, alışverişe gittiğimizde bana olanları mahcup bir şekilde anlatmasından, Oğuz'un beni sinema akşamı için zorlamasına kadar her şeyi tek tek açıkladım. Ondan gizlediğim için elbette üzgündüm ama anlatması gereken kişi ben değildim. Artık her şeyi öğrenen Gökçe'nin ise bazı şeylerin farkına varması ve doğru adımlar atması gerekiyordu.

Gökçe bir yandan anlattıklarımı pür dikkat dinlerken bir yandan da kantinden aldığımız soğuk içeceğini yudumluyordu. Çardaktan uzaklaşıp bahçedeki ağaçların gölgesinde yürürken aniden karşıma geçmiş ve düşünceli bakışlarını bana sabitlemişti.

"Şimdi söyle bakalım, doğru anlamış mıyım? Oğuz seni sinemaya davet ediyor, hatta davet falan etmiyor, bildiğin zorluyor ve sen de gitmek istemiyorsun."

Kurduğu cümleler karşısında hızla başımı sallayarak onu onayladım.

"Ve gitmek istemediğin için bizim öküze asla yapmayacağını düşündüğün bir şart koşuyorsun ama öküz ya hani Oğuz, seni şaşırtmak zorunda illa ki. Bu yüzden de benden koca bir yıldır sakladığı sırrı papağan gibi ötüyor."

Gökçe hiç çekinmeden iğneleyici laflarını Oğuz'a gönderirken bir taraftan da içeceğini yudumlamaya devam ediyordu. Verdiği tepkilere gülmemek için kendimi zor tutuyordum.

"Aynen öyle."

"Vay be! Oğuz, gerçekten senden hoşlanıyor, Nisa. Ben ne Aybüke için ne de Bahar için onun bu kadar çabaladığını görmedim."

"Galiba," diye fısıldarken sesim sandığımdan da kötü çıkmıştı. Biraz önce Gökçe'nin tavırlarıyla eğlenirken şimdi o halimden eser kalmamıştı.

"Peki, ya sen ne hissediyorsun?"

Söz konusu Oğuz olduğunda ona karşı hiçbir şey hissetmiyordum ya da hissedemiyordum. Beni heyecanlandırmıyor, elimi ayağıma dolaştırmıyordu. Sadece şaşırtmayı başarıyordu ama hepsi bu kadardı. Oğuz'a karşı hissettiklerim tamamıyla arkadaşçaydı ama bunu göstermeyi pek beceremiyordum. Gökçe'nin beni asla yargılamayacağını bildiğimden ona bir kez daha içimdekileri dökmeyi tercih ettim.

"Duruma romantik tarafından bakarsak ona karşı hiçbir şey hissetmiyorum. Oğuz'u seviyorum, Gökçe. İlk tanışmamızdaki tavırlarına ya da yaptıklarına rağmen onu seviyorum, kin besleyemiyorum. Benimle şakalaşması, bazen uğraşması ve bazen de onunla vakit geçirmek bile bana iyi geliyor."

"Biz buna flört etmek diyoruz, Nisa," dediğinde kaşlarımı çattım.

"Demesene öyle, utanıyorum."

Benim açımdan işler Gökçe'nin düşündüğü gibi değildi. Flört etmek başka bir tabirdi, arkadaşça vakit geçirmek ise çok daha başkaydı.

"Ama..."

"Ama aklın da kalbin de hâlâ Demir dediği için Oğuz'a şans vermek istemiyorsun."

Gerçekleri bir kez daha yüzüme çarptığında omuz silkerek yakınlardaki bir banka oturdum. Konuşmak bedenimi yorgun düşürmüştü.

"Aynen öyle," dediğimde Gökçe de gelip yanıma oturdu.

"Peki, Demir ne istiyor senden? Dökül bakalım," dediğinde yüzüm iyice düşerek ona döndüm.

"Okul çıkışı beni bir yerlere götürmek istiyor."

"Allah Allah! O niyeymiş?"

Sorusu karşısında yerimde kıpırdanıp küçük çocuklar gibi du-

"Ay, şuna da bak! Nasıl bakıyor masum masum?"

Gökçe'nin tepkileri gevşememe neden olsa da bir anda ciddileşerek ona asıl nedeni söyledim.

"Açıklayacağı şeyler var ve ben de çok merak ediyorum ama herkesin gözünün önünde onunla gidemem işte."

"Nasıl götürecekmiş bu seni?"

"Arka kapıda bekleyeceğim falan dedi ama hepsi bu kadar."

İkimiz de bir süre sessiz kaldığımızda Gökçe'nin derin mavi gözleri bir noktaya doğru odaklanmıştı. Bir yere baktığından değil de daha çok kafası karmaşık düşüncelerle dolu olduğundan öyle bakıyordu. Bedenini sarsıp başını hızla sağa sola salladıktan sonra ayağa kalkıp alayla konuşmaya başladı.

"Ay, baydın beni, Nisa! Kalk, kantine gidelim, hava çok sıcak zaten."

Mayıs ayının sonlarına doğru yaklaştığımızdan yazı haber edercesine havalar da iyice ısınmış ve neredeyse çekilmez hale gelmişti. Gökçe'yi ikiletmeden oturduğum banktan kalkıp peşine takıldım.

Kantine girdiğimizde her şey normal gibi görünüyordu. Son sınıflar kendi masalarında yıl sonu partisini tartışıyor, ikinci sınıfların çoğu karnelerinden bahsediyorlardı. Oğuz ve okulun futbol takımı bir köşede ilerleyen zamanlarda gerçekleşecek turnuvaları tartışıyorlardı. Senem her zamanki oturduğu yerde Damla'ya cep telefonundan bir şeyler gösterirken Demir'in yanında olmadığını fark ettim. *Nereye kaybolmuştu birdenbire?*

Benimle birlikte yürüyen Gökçe ansızın durduğunda ben de ona ayak uydurup durmak zorunda kaldım. Gözleri bir noktaya kaydığında bu kez gerçekten birine baktığını fark ettim. Bakışlarını takip ettiğimde ise gözlerim *kıvırcığı* yakaladı. Gökçe'nin gözleri gün içerisinde kaçıncı kez dolarken yüzüme yerleştirdiğim tebessümle sırtını sıvazladım.

"Sence ne yapmalıyım, Nisa?"

Sorusuna karşılık cevabım çoktan hazırdı. *Bu küslüğe artık son vermeleri gerekiyordu.*

"Git ve sarıl ona. Eminim, o da seni özlemiştir."

Verdiğim cevaba karşılık Gökçe gözlerini benimkilere diktiğinde başımı sallayarak cesaret vermek istedim. Tam da bu sırada Bahar ve Emre oturdukları sandalyelerden kalkmışlardı.

"Utanırım. Yüzsüz yüzsüz nasıl gidip sarılayım?"

Gökçe'nin utanmasını anlayabiliyordum ama yapmak istediği şeyden onu vazgeçirmeyecektim. Aksine üstüne gidip istediği şeye sahip olana kadar ona yardım edecektim, *tıpkı onun bana yaptığı gibi.*

"O senin en yakın arkadaşın değil miydi? Boş ver, bir anlığına da yüzsüz ol. Ne kaybedersin ki onu kazandıktan sonra?"

Söylediklerim karşısında mavi gözlerinde bir umut ışığı parladığında Gökçe, bir bana bir de Bahar'ın gitmekte olduğu tarafa bakıyordu.

"Vallahi mi kız?"

"Vallahi."

"Bak, gidiyorum," diye mırıldandığında omuzlarından hafifçe ittim.

"Git git."

"Haydi bismillah!"

Besmeleme çekmesine kıkırdarken peşinden gitmeyip hemen yakınlarında durdum.

"Kıvırcık!"

Gökçe'nin kantini inleten sesiyle, bir anda tüm dikkatler üzerimize toplanırken Bahar da arkasını dönerek Gökçe'nin bulunduğu tarafa bakmıştı.

"Bir şey mi oldu, Gökçe?" diye sorduğunda Gökçe'nin omuzlarından son bir kez daha ittirerek cesaretini toplaması için kulağına fısıldadım. Gökçe ise daha ben ne olduğunu anlayamadan koşar adımlarla Bahar'ın yanına gitmiş ve kollarını boynuna dolamıştı.

"Ya kızım, ben seni çok özledim!" diyerek hızlı hızlı konuştuğunda Bahar'ın şaşkınlığı da yüzüne yansımıştı.

"Gökçe, ne yapıyorsun?"

Bahar, yaşadığı şoku atlatamazken gözleri benimkileri buldu ve sarılması için Gökçe'yi işaret ettim. Sanırım Oğuz'un Gökçe'ye olanları anlattığından henüz haberi yoktu.

"Sap gibi bırakma da sarıl işte!"

Gökçe, Bahar'dan uzaklaştığı sırada kıvırcık ters giden bir şeyler varmış gibi hâlâ bana bakmayı sürdürüyordu. Bu da düşüncelerimde yanılmadığımın kanıtıydı.

"İçine ne kaçtı senin? Bak, doğruyu söyle. Ne içtin?"

"Doğruluk şurubundan içtim. Oldu mu?"

Gökçe'nin verdiği cevaba karşılık Bahar'ın gözleri tekrar benimkileri bulduğunda mahcup tavrını yakaladım. Sonunda olanların farkına varmıştı. Dudaklarını kıpırdatarak bana teşekkür ederken bir kez daha sarılması için gözlerimle Gökçe'yi işaret ettim.

Bahar, "Millet bizi yanlış anlayacak, Gökçe," diye mırıldanırken bana göz kırpınca onunla dalga geçtiğini anladım.

"Bak, hâlâ millet diyor! Özledim diyorum kızım seni!"

Gökçe'nin feryatlarına karşılık Bahar sonunda kendini bırakarak ona karşılık verdiğinde gözlerimden sızan damlaya mâni olamadım.

"Ben de seni çok özledim, maviş."

Bahar, eski dostunu sarıp sarmalarken bir kez daha bana baktığında onun da gözlerinin dolduğunu fark ettim. Gerçi bu tablo karşısında kalpsiz biri bile mutluluktan ağlayabilirdi.

Kantinin bir köşesinde Can'ın başlatmış olduğu alkışa herkes eşlik ederken Gökçe ve Bahar hâlâ birbirlerine sarılmakla meşguldüler. Onları izlerken Demir'in avucuma bıraktığı fındıklı çikolatayı açıp iştahla yemeye başladım. Diğer elimdeki cep telefonum titrediğinde ise gelen mesajı okumak için tuş kilidini açtım. Ekrandaki isim sırıtmama neden olurken yazdığı mesaj yanaklarımın ısınmasını sağlamıştı. Başımı kaldırıp da onu fark ettiğimde kantinin başka bir köşesinde ayakta dikildiğini ve bana bakarak göz kırptığını gördüm.

Kedi Yavrusu: *"Ve işte mutlu son... Darısı bizim başımıza."*

13. BÖLÜM

"Gökçe, Allah aşkına nereden çıktı şimdi bu sizde yatılıya kalma fikri?"

Durumu özetlememe izin verin.

Son ders zili çaldığında Gökçe çantasını kaptığı gibi hızlı bir şekilde soluğu kızlar tuvaletinde aldı. Benim ise hiçbir yere kıpırdamadan kendisini koridorda beklemem gerektiğini söyledi ve ben de öyle yaptım. Dakikalar boyunca boş koridorda, kızlar tuvaletinin kapısının önünde onu bekledim. O kadar çok oyalanmıştı ki bir ara girip kontrol etmeyi bile düşündüm. Fakat özellikle içeri girmememi ve koridorda beklemem gerektiğini söyleyince bulunduğum yerde dikilmek zorunda kaldım. Neredeyse tüm sınıflar binayı terk ettiğinde, Gökçe de yüzündeki otuz iki diş sırıtışıyla tuvaletten çıkmış ve tek bir cümle kurmuştu.

"Bu gece bizde kalıyorsun."

Nasıl tepki vermem gerektiğini bile bilmezken Gökçe, ifadesizliğime aldırmadan bahçeye çıkmış ve ben de onu takip etmiştim. Üstelik tüm yakınmalarımı ve itirazlarımı da duymazdan gelmişti. *Tanımadığım bir ailenin evinde nasıl kalabilirdim ki?*

"Bahar'la barışmamın şerefine bu gece pijama partisi yapacağız. Eh, günün kahramanı olarak sen de geliyorsun."

Keyifle söylenmeye devam ederken bazı durumların da farkına varmamı sağladı. *Esma Teyze ve Devrim Amca'ya ne diyecektim? Hadi onları geçtim, bu durumu Senem'e nasıl açıklayacaktım?*

"Ama Esma Teyze..."

Daha cümlemi tamamlayamadan Gökçe tekrar konuşarak ağzımı kapatmayı başardı.

"Onlara çoktan söyledim. Seve seve izin verdiler."

"Peki ya Senem?"

"Onun da haberi var ve çoktan Yakup Abi'yle gitti bile. Yani, endişelenmen boşuna."

Tuvalette o kadar oyalanmasının ve ısrarla beni içeri sokmamasının başka bir nedeni olamazdı zaten. Gökçe'nin hızına yetişmek imkânsızdı.

"Hadi gel, abim bizi alacak," diyerek okulun arka kapısına doğru ilerlemeye başladığında merakım iyice tavan yapmıştı.

Bahçede neredeyse kimselerin olmadığını arka tarafa doğru ilerlerken daha iyi fark ettim. Üstelik etrafta araba sesi bile yoktu.

"Abinin bizi arka tarafta beklediğine emin misin, Gökçe?" diye sorduğum sırada çoktan okulun arka çıkış kapısına ulaşmıştık ama etrafta abisi Gökhan'a dair hiçbir iz görünmüyordu.

Gökçe aniden bana bakarak tüm samimiyetiyle gülümsediğinde ortalıkta bir şeylerin döndüğünü anlamam saniyelerimi aldı. *Neyin içine düşmüştüm ben böyle bilmeden?*

"Ah, pekâlâ! Her şeyi çoktan planladık. Hadi, git onunla."

Başıyla arkamı işaret etti. Gösterdiği tarafa doğru döndüğümde sokağın karşısındaki Impala'yı fark ettim. Demir'in parlayan açık renkteki gözleri benimkileri bulduğunda çoktan direksiyon koltuğundan ayrılarak dışarı çıkmıştı.

"Saçmalama, Gökçe. Bir gören olur. Hemen geri dönelim."

Hızlı hızlı konuşup okulun diğer tarafına doğru yürümek için adım attığımda, Gökçe kolumdan tutarak beni olduğum yere sabitledi.

"Asıl sen saçmalama! Sence ben boşuna mı bekledim tuvalette o kadar? Etrafta kimse yok ve sen de eşek gibi gideceksin şimdi onunla."

Dilimde biriken cümleler Gökçe'ye çemkirmek için sıraya girmişken sokağın diğer tarafında bulunan Demir çoktan yanımıza gelmişti.

"Çok sağ ol, Gökçe. Bu yaptığını unutmam."

Ne yani? Bunu gerçekten planlamışlar mıydı? Gökçe ve Demir iş birliği mi yapmıştı? Olacak iş değil!

"Şimdi, ikiniz de beni iyi dinleyin. Tamam mı? Özellikle sen, Gürsoy."

Gökçe ikimizin de gözlerinin içine tek tek baktıktan sonra Demir'e dönerek tekrar konuşmaya başladı.

"Bugün tüm gerçekleri öğrendim. Bunca zaman boyunca kıvırcığımı yalnız bırakmayıp sahiplendiğin için teşekkür ederim."

"O benim de kıvırcığım, biliyorsun."

"Biliyorum. Her neyse, şimdi beni konuşmanın sırası değil. Şu kıza anlatacağın her ne varsa anlat da içindeki kuruntulardan kurtulsun artık," diye devam ettiğinde Gökçe, mavi gözlerini bu kez de bana çevirmişti. Demir ise sadece alttan alttan gülümsemekle yetinmişti.

"Ve sana gelince hanımefendi... Onunla gitmeyi her şeyden çok istediğini biliyorum. Öyleyse git. Bak, kimse tutmuyor seni. Zamanında Bahar için bir şeyler yapamadım, bari senin için yapayım."

Gözlerimin içi yanmaya başladığında Gökçe'ye sarılmak için kollarımı uzattım ama beni bir kez daha engelledi. O kadar düşünceli bir insandı ki belki de asla yan yana gelmeyeceğini düşündüğüm iki kişi şu an benim için el ele veriyordu.

"Bugünlük tüm saçmalıkları kafandan at. Unut. Şu anda senin benim yanımda olmanın ya da Demir'in sözde Senem'le çıkmasının bir önemi yok. Her şey aslında ikinizin de gözlerinden bal gibi okunuyor. Ateşle barut gibisiniz. Yan yana geldiğiniz an alev alacaksınız sanki. O sarışın nasıl oluyor da bunları göremiyor, anlamıyorum doğrusu."

Gökçe'nin kurduğu cümleler masal tadında süzülürken kulaklarıma, bu kez kendimi tutmayı bir kenara bırakıp kollarımı boynuna doladım.

"Teşekkür ederim," diyerek kulağına fısıldadığımda sırtımı sıvazlayarak geri çekildi.

"Hadi, git artık! Gece bolca omzumda zırlarsın."

Yanağıma süzülen damlayı elimin tersiyle hızla sildikten sonra gülümsemeye çalışıp Demir'e döndüm. *Hadi gidelim*, dercesine başımı salladıktan sonra sokağın diğer tarafında kalan Impala'ya doğru ilerlemeye başladık.

Demir ön koltuğun kapısını benim için açtığında, etrafı son bir kez daha kontrol ettikten sonra geçip deri koltuğa yerleştim. Ben

kemerimi bağlarken Demir bu sefer kendi kapısını açtı ama arabaya binmeden önce beni şaşırtarak Gökçe'ye seslendi.

"Gökçe?"

Gitmek için arkasını dönen Gökçe, onun sesini duyduğunda yeniden bizim bulunduğumuz tarafa döndü.

"Buyur, Gürsoy?"

"Artık arkadaş mıyız?"

"Eğer Külkedisi'ni gece on ikiden önce kapıma bırakırsan belki düşünebilirim."

"Not edildi peri anne," diyerek işaret ve orta parmağını birleştirip başıyla Gökçe'ye selam verdikten sonra sonunda arabaya atlamıştı Demir.

Gökçe okulun ön tarafına doğru ilerleyerek gözden kaybolurken Demir de arabayı çalıştırmıştı. Gaza basmadan önce başını bana çevirip gözlerimin içine baktığında dudaklarımı kemirerek sırıtışımı engellemeye çalıştım. Onunla gidiyor olmak beni hiç istemediğim kadar heyecanlandırmıştı.

Demir, sonunda yol almaya başladığında ben de okul çantamın içine atmış olduğum cep telefonumu çıkararak sessize aldım. *Onunla geçireceğim vakti kimsenin bölmesini istemiyordum.*

Yaklaşık beş dakikadan daha az süren bir vakitte okulun bulunduğu sokaktan ayrılmıştık. Demir arabayı sağa çekerek durdurduğunda bir anda ne olduğunu anlamamıştım. Kemerini çözüp de arka koltuktaki çantasını eline aldığında ön kısmını açarak karıştırmaya başladı. Ne yaptığına dair hiçbir fikrim yokken arabaya bindiğimizden bu yana hiç konuşmadığımızı fark ettim.

"Neden durduk?"

Soruma cevap olarak çantasının ön kısmından koyu renkte, üstünde bolca çiçeği olan bir fular çıkardığında merakla ona bakmayı sürdürdüm.

"Seni güzel bir yere götüreceğim ama önce şunu gözlerine bağlamam gerek."

Elindeki fularla bana yaklaştığında bedenimi kapıya doğru ittirdim. *Konuşmayacak mıydık biz? Hadi, konuşalım öyleyse.*

"Bu ne şimdi?"

Sırıtarak bana yaklaşmayı sürdürürken ellerini göz hizamda başımın arkasına yerleştirdi.

"Annemin."

"Ciddi misin? Ben de senin zannetmiştim," diyerek alayla karşılık verdim. Elindeki fuların elbette bir kadına ait olduğunu görebiliyordum ama konumuz bu değildi.

"Hem konuşmayacak mıydık biz?"

"Koca bir günümüz var, Nisa. Konuşacağımız anlar da olacak ama biraz eğlenmekten kimseye zarar gelmez. Yani, artık şunu bağlayabilir miyim?"

Elindeki fuları gözlerimin önünde salladığında onu kıramayarak ağır bir hareketle başımı salladım ve yapmak istediği şeye izin verdim. Gözlerimi sıkmayacak bir şekilde fuları bağladıktan sonra etraf karanlığa bürünmüştü. Biraz gerilmiş olsam da mızmızlanmayı kenara bırakarak Gökçe'nin dediği gibi tüm saçmalıkları bugün için unutmayı diledim. Her ne olursa olsun bugün içimden geldiği gibi yaşamak istiyordum.

Demir tekrar motoru çalıştırdığında başımı yavaşça cama yaslayarak gözlerimi kapadım. En azından böyle yaptığımda karanlık pek rahatsız etmiyordu.

Yaklaşık on beş dakika süren yolculuk boyunca ikimizden de çıt çıkmamıştı. Gerçi Demir'i bilerek rahatsız etmek istemiyordum, araba kullanırken dikkatli olmaya özen gösteriyordu.

"Daha çok var mı?"

Yine de merakımı dizginleyemediğimden ağzımı kapalı tutmayı başaramamıştım.

"Çok az kaldı," demesinin ardından birkaç dakika geçmemişti ki Impala durmuştu.

Ellerim istemsizce gözlerime giderken Demir'in bulunduğu taraftaki kapının açıldığını işittim. Hemen sonrasında ise benim tarafımdaki kapı açılmıştı.

"Gel bakalım," dedikten sonra dirseklerimden tutarak beni dikkatli bir şekilde arabadan çıkardı.

Kollarımı tutmayı sürdürürken aynı zamanda bana nereye doğru yürüyeceğime dair komutlar veriyordu. Gözlerim kapalıydı

ama etrafta şakıyan kuşların sesini işitebiliyor, denizin o enfes kokusunu hissedebiliyordum. Sanırım sahile yakın bir yere gelmiştik.

"Denizin kokusu çok güzel," diye fısıldarken onun arkamda olduğunu bildiğimden gülümsedim. Sonunda beni durdurduğunda eller gözlerimde bağlı olan fuların düğümüne gitti.

"Ve geldik," diyerek kulağıma fısıldadıktan hemen sonra fular yok olmuştu.

Göz kapaklarımı aniden gelen aydınlık yüzünden birkaç kez kırpıştırarak açtığımda karşımdaki manzara nefesimi tutmama neden olmuştu. Dudaklarımda beliren gülümsemeye engel olamazken gözlerimin dolmasını bastırmaya çalıştım. Bu manzara karşısında ağlamak istemiyordum. *Nasıl bilmişti? Ya da nasıl bu kadar güzel düşünebilirdi?* Tuttuğum nefesi serbest bırakırken Demir de iyice yanıma sokulup belimden kavrayarak bana sarılmıştı.

"Nasıl bildin?"

Dudaklarımdan dökülenler daha çok fısıltı gibiydi. Şaşkınlığımı henüz üzerimden atamamıştım.

"Neyi?"

"Hiç lunaparka gelmediğimi."

Demir, beni sahil kenarında denize bakan bir lunaparka getirmişti. Daha öncesinde birkaç kez görmüştüm ama gelmek için hiç fırsatım olmamıştı.

Çocukken yetimhaneden dışarıya çok nadir çıkardık. Ne zaman çocuk parklarına gitsek içime bir burukluk yayılırdı. Annesinin elini tutup kaymaya çalışan, babası sayesinde salıncakla kendini kuş gibi gökyüzüne bırakan çocuklara imrenerek bakardım. Asla onlar kadar mutlu olamayacağımı düşünürdüm. Sanırım Demir, bunu hissetmiş olacaktı ki beni içinde kocaman oyuncakların olduğu bir yere getirmişti.

"Aslında bilmiyordum çünkü daha öncesinde ben de hiç gelmedim buraya. Tamamıyla Emre'nin fikriydi. Seni mutlu edebileceğim bir yere götürmek istediğimi söyledim. O da burayı önerdi ve iyi ki önermiş."

"Teşekkür ederim."

Mırıldanışıma karşılık gözlerini kaçırarak ensesindeki saçları kaşımaya başladı. *Onu utandırmış mıydım yoksa?* Yüzüme muzip bir gülümseme yayılırken o ise hâlâ bana bakmıyordu.

"Eee, neye binmek istersin? Gerçi burası küçük, pek de seçeneğimiz yok ama," diyerek konuşmaya başladığında etrafı inceledim.

Haklıydı. Televizyonlarda gördüğüm kadar çok oyuncak yoktu. Seçenek az olmasına rağmen hangisine binmek istediğimi ben de bilmiyordum çünkü daha öncesinde zaten hiçbirine binmemiştim.

"Sen neyi istersen," diyerek topu ona attığımda kaşlarını havaya kaldırarak sırıttı.

"Öyleyse tercihimi gondoldan yana kullanıyorum. Denize karşı güzel olur."

Hemen önümüzde yer alan ve büyük bir gemiyi anımsatan oyuncağı işaret ettiğinde içimi bir korku kaplamıştı. Gondolun nasıl hissettireceğini bilmesem de şu an içinde yer alanların attığı çığlık, korkunun bedenime iyice yayılmasına neden olmuştu. *Binsem, kim bilir neler olacaktı?* Böyle bir günde Demir'in karşısında kusup rezil olmak istemiyordum.

"Ay, ben çok korkarım!"

Tepkim karşısında Demir ellerini beline yerleştirerek önce gözlerimin içine, ardından da karşımızdaki gondola baktı. Sırıtışı yüzüne yerleşirken biraz öncekinin aksine daha çok yanıma sokulup nefesini bana doğru bıraktı.

"Eh, daha öncesinde binmediğime göre dolayısıyla ben de korkuyorum."

Bir adım uzaklaşarak elini tutmam için uzattı.

"Benimle korkmaya var mısın, *Kutup Yıldızı*?"

Nasıl hayır diyebilirdim ki? Dudaklarımı ısırarak, yüzüme yerleştirdiğim gülümsemeyle elimi onun sıcak avucuna bıraktım.

Gondolu çalıştıran görevlinin yanına ulaştığımızda Demir iki bilet aldı. Ardından gondolun durmasını beklemeye başladık. Bizden başka bekleyen yoktu. Gerçi öğle saatleri, lunapark için pek de uygun bir zaman dilimi sayılmazdı.

Vücudumdaki heyecan geçen her saniye biraz daha artarken önümüzdeki gondol yavaşlayarak durmuştu. İçindeki çocuklar

dengelerini kaybetmemeye çalışarak aletten indiğinde, gondolu hareket ettirecek olan görevli bir yere geçip oturmamızı söylemişti.

Demir, elimi hiç bırakmadan beni gondola sürüklerken heyecanım titremeyle harmanlanmıştı. Orta sıralarda bir yere geçip oturduğumuzda birkaç dakika boyunca başka insanların da gelmesini beklemek zorunda kaldık ama kimsenin gelmediğini gören görevli daha fazla beklemek yerine gondolu hareket ettirmeye başladı. Bir yukarı, bir aşağı doğru hareket etmeye başladığımızda korkum iyice tavan yapmış olacaktı ki önümdeki direklere sıkı sıkıya tutunarak Demir'e sokuldum. Aramızda neredeyse mesafeye dair hiçbir şey kalmazken dudaklarını başımın üstünde hissettim. Boynunun kokusu burnuma iliştiğinde yüzümdeki tebessümle ona daha da çok yaklaştım fakat gondolun birdenbire hızlanarak yükselmesi sonucunda gülümsemem yerini çığlığa bırakmıştı. Uçuşan saçlarımla birlikte aşağıya baktığımda daha da çok çığlık atmış ve önümdeki direkleri daha sıkı kavramıştım. Demir beni kendine iyice çekerken onun da bir elinin direği sıkıca kavradığını gördüm. *Yoksa gerçekten o da mı korkuyordu?*

Sonunda gondol biraz yavaşladığında kapalı gözlerim aralanmıştı. Geçen birkaç dakikanın ardından gondol tamamen durunca da kendimi paytak adımlarla dışarı atmıştım. Başım yaşadığım heyecanın etkisiyle hafifçe döndüğünde Demir'in koluna tutundum. Kafamı kaldırıp yüzüne baktığımda ise onun da benzer şeyler hissettiğini anladım.

"Sen iyi misin?" diye sorarken uzanıp koluna dokundum çünkü gerçekten iyi görünmüyordu.

Bedenini sarsıp gözlerini ovalayarak benden bir adım uzaklaştığında suratına masum bir gülümseme yerleştirdi.

"Midem dışarı çıkacakmış gibi hissediyorum. Bu kadar korkacağımı tahmin etmezdim."

Şaşkınlıktan ne diyeceğimi bile bilmezken, o ise karşımda hiç çekinmeden korktuğunu açık açık itiraf etmişti.

"Demir?"

"Ne? Sen hiç korkan erkek görmedin mi?"

Gülmemek için neredeyse dudaklarımı birbirine bastırarak başımı *hayır* anlamında salladığımda yanıma yaklaşarak kendini işaret

etti ve "Artık gördün," diyerek mırıldandı. Daha fazla kendimi tutamayacağımı anladığımda kahkahamı serbest bıraktım çünkü çok komikti. *Çünkü Demir'in bile korktuğu şeyler vardı.*

Elimle ağzımı kapatmaya çalışıp kahkahamı sonlandırmak istediysem de bir türlü durmuyordu. Demir kaşlarını kaldırarak yanıma yaklaşıp elimi ağzımdan çekti. Bir eli elmacık kemiklerimi usul usul okşarken gözleri ise derinliğiyle beni boğmak üzereydi.

"Poğaça..." diye fısıldadığında başparmağı hâlâ yanağımdaki tombulluğun üstünde geziniyordu. *Poğaça mı? Bu da ne demekti şimdi? Canı poğaça mı çekmişti?*

"Ne?"

"Hiç. Sen hep böyle gülümse, olur mu?"

Utanarak geri çekilirken yanaklarıma da bir sıcaklık yayılmıştı. Demir, utandığımı anlamış olacaktı ki başka bir oyuncağa binip binmeyeceğimi sordu. Onu kibar bir şekilde reddetmiştim çünkü gondolun vücudumdaki kötü etkisinden kurtulmam gerekiyordu. Bu halde başka bir oyuncağa binip midemi boşaltmak istemiyordum.

Teklifini reddettiğimde kolunu omzuma atarak etrafı gezebileceğimizi söyledi. Bu fikir çok daha cazip gelmişti. Belki artık içindekileri dökmeye başlardı.

Yanımızdan geçen seyyar satıcıdan büyük bir pamuk şekeri alıp beraberce sahile inmiştik. Bir müddet ben elimdeki şekeri yüzüme, gözüme bulaştırarak yemeyi sürdürürken Demir ise sessizce yanımda yürümeyi tercih etmişti. Oysa gondoldan sonra benimle dalga geçmesini beklemiştim ama onun da korkusunu gördüğümde bunun pek mümkün olmayacağını anladım.

Bir yandan pamuk şekerini yerken, diğer yandan da gözümün önüne düşen saçları elimin tersiyle itmeye çalışıyordum. Saçlarımla olan savaşımı gören Demir karşıma geçerek benim yapmak istediğimi yapmış ve gözümün önündeki saçları çekerek kulağımın arkasına yerleştirmişti.

"Şarkıya karar verebildin mi?"

Demir karşımda geri geri yürürken aramızdaki sessizliği bozarak konuşmaya başlamıştım. Düşüp bir yerini incitmesinden korksam da onu ikaz etmedim. Aksine koreografiye daha çok odaklanmaya çalıştım.

"Senin sevdiğin şarkıyı seçtim."

Söyledikleri karşısında gözlerim kısılırken yerdeki kum tanelerini ayaklarımla iteleyip üzerine fırlatmaya çalıştım.

"Çok gıcıksın, Demir! Dün canıma okumuştun ama," diyerek itiraz ettiğimde birden durdu ve yüzüme baktı.

"Üzgünüm. Öyle olmasını istemezdim," dediğinde sinirim boşalmıştı. Gerçekten üzgün olduğunu yüzündeki ifadeden anlayabiliyordum çünkü.

"Peki, beğendin mi?" diyerek heyecanla sorduğumda başını salladı.

"Çok."

Tek kelimelik cevabı oldukça hoşuma giderken henüz yarılayamadığım pamuk şekerini ona uzattım.

"Sen de ister misin?"

"Hı hı. Çok isterim."

Pamuk şekerinden bir parça almak yerine başparmağını dudağının hemen kenarına götürdü ve o noktaya yapışmış olan şekeri alarak parmağının ucunu yaladı.

"Tadı da bayağı güzelmiş yalnız."

Yanağıma güneşten bile daha sıcak bir ısı yayılırken yaptığı hareketten dolayı çok utanmıştım. Bu hem edepsiz hem de oldukça iç kıpırdatan bir hareketti ve ben bunları düşünürken bile utancımdan yerin dibine girmek istiyordum.

Gözlerimi ondan kaçırarak hızla önünden yürümeye başladığım sırada, "Yanaklarına renk geldi senin. Böyle bir al al oldu," diyerek bastırdığım utancı yeniden ortaya çıkardı. *Sahildeki kum taneleri, beni yanınıza alabilir misiniz acaba?* Utangaçlığım onu keyiflendirirken adımlarımı daha da hızlandırdım.

"Sıcaktan o, sıcaktan."

Keyifli kahkahasını işittiğimde sahildeki boş bir alana geçip oturdum. Kumun sıcaklığı popomu acıtmış olsa da belli etmeyerek pamuk şekerimi yemeyi sürdürdüm. *Demir'e eğlenmelik bir malzeme daha vermeyecektim.* Yüzünden eksilmeyen sırıtışıyla yanıma gelip oturduğunda işaret parmağıyla hafif bir şekilde burnumun ucuna vurdu.

Yüzümüzden gülümseme eksilmezken ben şekerimi yemeye devam etmiştim. Demir de eline aldığı taşları denize doğru sektirerek fırlatmaya. Konuşmamız gerekenlere henüz gelmemiştik ve bu durum biraz can sıkıcıydı ama anın bozulmasını da istemiyordum. Onun yanındayken sessizliğe bile ihtiyaç duyuyordum.

Sahilde bir tek biz yoktuk. Sıcak havayı fırsat bilen birçok insan kendini buraya atmıştı. Hatta etrafta çiçek satan kadınlar bile vardı. O kadınlardan biri başındaki yazmayı düzelterek yanımıza yaklaştığında, şekerimi bitirmiş, elimdeki çubuğu ise kenara bırakmıştım.

"Oğlum, alasın şu güzel yüzlü kızçeye bir demet gül."

Kadının yanımıza gelmesiyle Demir, hemen cebindeki cüzdanına uzanmıştı. Üstelik ona itiraz etmeme bile izin vermeden parayı çıkarmıştı.

"Sen oradan bir tane karanfil ver teyzem. Bu kızçe karanfili daha çok seviyor."

Dilimi yutmuş gibi onu izlerken gözlerimi birkaç kez kırpıştırmak zorunda kaldım. *En sevdiğim çiçeğin hangisi olduğunu biliyordu ve üstelik ona bunu söylememiştim bile.*

"Zevkini de biliyor ha," diye mırıldanan çiçekçi teyze elime bol yapraklı bir karanfil uzatmıştı.

Demir, "Üstü kalsın," deyip parayı uzattığında çiçekçi kadın da, "Allah yüzünüzdeki gülümsemeyi hiç eksiltmesin. Elleriniz hiç ayrılmasın," diyerek dua edip yanımızdan ayrıldı.

Onun uzaklaşmasıyla elimdeki karanfilin kokusunu iyice içime çektim. Öyle güzel kokuyordu ki onu en sevdiğim kitabın arasına yerleştirecek, hep saklayacaktım.

"Nereden biliyorsun?"

Merakıma yenik düşüp Demir'e sorduğumda, yeniden denize fırlatmaya başladığı taşları bir kenara atarak bana döndü. Anlamadığını ifade eden bakışlarla gözlerime baktığında, "En sevdiğim çiçeğin karanfil olduğunu," diyerek onu aydınlattım. Dudağının kenarındaki kıvrımı bana bahşederken yanıma iyice yaklaşıp gözlerimin önündeki saç tutamıyla oynamaya başladı.

"Orhan Amca'yla seni birkaç kez bahçede gördüm. Duyarsın mı diye gizlice izledim sizi. O diğer çiçeklerle ilgilenirken sen arada sırada karanfilleri seviyor, suluyordun."

Anlattıklarıma karşılık yüzümde bir tebessüm belirdi. Çoğu akşamüstü Orhan Amca'ya yardım eder, bahçede vakit geçirirdim. Çok sevdiğimi bildiğinden her seferinde karanfillerin olduğu tarafı bana bırakırdı.

"Çoğu kişi papatyaları ya da gülleri sever ama ben tercihimi karanfilden yana kullanıyorum. Yetimhanede de karanfil fidesi ekmiştik ama onları büyütmeye fırsatım olmadı."

Kim bilir yetimhanedekiler ne haldeydiler? Onları çok özlüyordum...

"Aslında karanfilleri neden çok seviyorum, biliyor musun? Çünkü ben eskiye dair her şeyi çok severim. Eski filmler, eski diziler, eski arabalar," diyerek üstüne bastırarak Impala'sını ima ettiğimde yüzündeki gülümseme daha da genişledi.

"Mesela altmışlı ya da yetmişli yıllarda yaşamayı çok isterdim. Erkekler buluşmaya gidecekleri zaman ceketlerinin ceplerine karanfil koyarlarmış. Çok güzel bir ayrıntı, değil mi? Keşke *Doctor Who*'daki gibi bir *TARDIS*'imiz olsaydı. O zaman geçmişe gitmek o kadar da imkânsız sayılmazdı. Hemen ışınlanırdık."

Hayal dünyamı çekinmeden Demir'e anlatırken sessizce, gözlerindeki parıltıyla izledi beni. Sözlerimi bitirdiğimde gülümserken bir kaşını da merakla havaya kaldırdı.

"Sen *Doctor Who* mu izledin?"

Ups! Sanırım hayal dünyamdan bahsederken ona yakalanmıştım. Bu ayrıntıyı belirtmemem gerekiyordu, yani sanırım.

"Sen en sevdiğim dizi deyince merak edip başladım. Aslında *Game of Thrones*'a da başladım ama o pek sarmadı, sıkıldım. *Doctor Who*'nun ise tam üç sezonunu bitirdim."

Ellerimle üç işareti yaparak içimdeki çocuksu heyecanla ona itiraf ettiğimde yanıma iyice yaklaşıp burnumu sıktı.

"Karanfil kokulu Kutup Yıldızı'ma büyük bir aferin o zaman."

"Seninle böyle konuşmayı özlemişim," dediğimde burnunu burnuma sürterek yanağıma küçük, hızlı bir öpücük bıraktı.

canlanmıştı. Odama öyle pat diye girmenin hesabını sonra soracaktım ama bu kez onu sinir etmek için biraz sınırlarını zorlamak istedim.

"Aslında, Oğuz iyi biri."

Kurduğum cümleye karşılık surat ifadesi değişmiş, öfkesi kendini belli etmeye başlamıştı. Kızdığı ya da doğruyu söylemek gerekirse kıskandığı zaman yüzüne asla bakmak istemiyordum.

"İyi mi? Doğru kişiden mi bahsediyoruz? O şerefsizi savunma bana, Nisa. Adamlıktan tek kelime anladığı yok."

Oğuz'a karşı öfkesini anlayabiliyordum sonuçta Bahar'a çok değer veriyordu ama unuttuğu bir şey vardı. Aynı tavrı Aybüke'yle yatarak o da sergilemişti ve ben bunu asla zihnimden atamıyordum. *Öyleyse aralarında nasıl bir fark vardı? Hiçbir fark yoktu. Demir de sütten çıkmış ak kaşık değildi.*

"Diyelim ki o bir eşeklik yaptı, peki, ya senin yaptığın neydi?"

"Şimdi kıskançlığın ne yeri ne de zamanı, Nisa."

Kıskançlık mı? Bunun kıskançlıkla hiçbir ilgisi yoktu ki! Ben sadece gerçekleri vurgulamıştım.

"Ben kimseyi kıskanmıyorum," diyerek hemen savunmaya geçtiğimde sinsi bir gülümsemeyle yanıma yaklaşmış ve çenemden tutarak beni kendine bakmaya zorlamıştı.

"Şunu söylerken bile dudakların titriyor."

Gerçekten dudaklarım mı titremişti?

"Sen nereden biliyorsun dudaklarımın titrediğini?"

"Gözlerimi oradan alamıyorum ki. Mesela her şeyi bir kenara bırakıp öpsem ya ben seni," diyerek başını hafifçe eğdiğinde omuzlarından tutarak onu engelledim.

"Çüş! Yavaş gel!"

Yeniden doğrulduğunda ben de aklımdaki kuruntulardan kurtulmak için onu sorguya çekmeye devam ettim.

"Konumuz bu değil. Bahar'a gerçekten değer veriyorsun, bunu görebiliyorum. Ama verdiğin değerin neden bu kadar çok olduğunu anlayamıyorum."

Bahar'ı kıskanmıyordum sadece Demir'in ona olan düşkünlüğünün altında yatan asıl nedeni bilmek istiyordum. Çenemi tutarak

beni bir kez daha kendine bakmaya zorladığında gözlerinden aslında çok önemli bir şeyi benimle paylaşacağını anladım.

"Çünkü o kıvır kıvır saçlarıyla anneme çok benziyor."

Dediklerinden hiçbir şey anlamadım. *Meltem Teyze'nin saçları omuzlarında bitiyordu ve düzdü.*

"Öz anneme," diye fısıldadığında işittiklerimden dolayı yutkundum.

Gözlerimin içi yanmaya başlarken alnıma beş parmağımın izini bırakmak istedim. *Nasıl bu kadar aptal olabilirdim ki?* Hiçbir şey bilmeden yarasını deşmiştim çocuğun.

Bahar, Demir'in doğumda ölmüş olan annesine benziyordu ve bu yüzden ona karşı bu kadar korumacıydı.

"Evimde, yatağımın baş ucunda küçük bir çerçevede fotoğrafı var. Evlatlık olduğumu öğrendiğimde annem, yani Meltem annem bir sonraki yaş günümde bana hediye olarak vermişti. Bir gün evimi ziyarete gelirsen sana gösteririm."

Benden habersiz akan gözyaşlarımı Demir başparmağıyla yakalarken kendimden nefret ettim. Bu kadar dengesiz olmamalı ve yeri geldiğinde çenemi kapalı tutmayı öğrenmeliydim.

"Demir... Ben, çok özür dilerim," diye fısıldadığımda burnumu çekmiş, yanaklarımı ellerimin tersiyle silmek istemiştim.

Küçük çocuğun, annesinin fotoğrafına bakan umutlu bakışları; gözlerimin önüne bir film karesi gibi yerleşen bu sahneyi hafızamdan silemiyordum. *Oysa ne kadar çok benziyorduk birbirimize...*

"Neden özür diliyorsun?"

"Yaranı deştim."

"Bilmiyordun ki."

"Olsun."

Yüzündeki hüzünlü gülümsemeyle oturduğu yerden kalkıp kirlenmiş olan pantolonunu silkeledi. Sanırım, bugünkü vaktimiz dolmuş ve gitme zamanı yaklaşmıştı. Elimi tutarak beni de oturduğum yerden kaldırdığında sıkı sıkı avucumdaki karanfile tutundum.

Demir, ağır adımlarla sahilin diğer tarafına doğru yürümeye başladığında ben de eteğimdeki kumları silkeleyerek peşinden gittim. Ansızın içime yayılan itiraf etme dürtüsüyle elinden tutup onu kendime doğru çevirdim. Gözleri merakla ışıldarken gülümseyerek

daha da çok yaklaştım ona. Güneş batmak üzereydi ve turunculuğu Demir'in gözlerinde parlıyordu.

"Şimdi daha iyi anlıyorum, biliyor musun? Neden diğer kızların, Aybüke'nin, Senem'in sana bu kadar kapıldıklarını. Böyle masum masum, bir kedi yavrusu gibi bakıyorsun, yaptırıveriyorsun her dediğini. Çeliyorsun kalpleri."

İtirafım karşısında elinin tersini yanağımda gezdirmeye başladı. Gülüşü yüzünü kaplayıp iki büyük dişi öne çıktığında belimden tutarak beni kendine çekti.

"Aynaya baktın mı hiç? Eğer baksaydın gerçek masumu görebilirdin."

Yüzüm yeniden domates gibi olurken anın sihrinde kaybolmak istedim. Deniz, kumsal, lunapark ve çevredeki tüm canlı varlıklar şahit olabilirdi onun yanındaki mutluluğuma.

"Sen kesinlikle kalbe zararsın, Demir Gürsoy."

Yanaklarımı okşamayı sürdürürken yüzümü avuçlarının içine almış, gözlerini kapatarak bana yaklaşmıştı. Bunun nasıl sonuçlanacağını biliyordum. Dudaklarını hissetmeyi her şeyden çok istesem de bunu yapamazdık. Bu yanlıştı. Şu anda onunla olmam bile yanlıştı. Dudakları neredeyse benimkilere uzanacakken kendimi geri çekmek zorunda kaldım.

"Yapamam, Demir. Böyle olmaz. Şu anda bile Senem'e ihanet ederken bunu yapamam, yapamayız."

Gökçe, bugün için her şeyi aklımdan atmamı söylemişti ama sadece bir yere kadar bunu sürdürebilirdim. Sonrasında zaten her şey yine başa saracaktı.

"Dudaklarındaki nefesi hissetmeyi özledim, Nisa."

İnan bana, bunu ben de çok özledim ama şimdi olmaz.

"Ben artık elini korkmadan, gizlemeden tutmak istiyorum."

Ellerini ellerime kenetlerken bundan daha çok istediğim başka bir şey yoktu belki de.

"Ben de," diye mırıldandığımda itirafım onu hazırlıksız yakalamıştı.

"Öyleyse izin ver, her şeyi hemen bitireyim."

Bunu kolayca yapabileceğini biliyordum ama sadece biraz daha zamana ihtiyacımız vardı.

"Bekleyelim."

"Daha ne kadar bekleyeceğiz? Her şey iyice çıkmaza mı girsin?"

Bunu da elbette istemiyordum ama beklememiz için önemli bir neden söz konusuydu.

"Hayır ama Senem doğum günü için çok heyecanlı ve ben onun bu mutluluğunu bozmak istemiyorum."

"Öyleyse doğum gününden sonra bu saçmalığı sonlandıracağım ve sen de bana karşı çıkmayacaksın."

"Tamam."

"Söz mü peki?"

"Söz."

Verdiğim cevaba karşılık biraz olsun rahatlayarak nefesini bırakırken ona bahsetmem gereken önemli konuyu hatırladım. Eğer sonradan öğrenirse çılgına dönerdi. Üstelik Oğuz'dan bu kadar çok nefret ederken şimdiden önlemimi almam en iyisiydi.

"Sana söylemem gereken bir şey var," diye mırıldandığımda kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Neymiş o?"

"Biliyorsun, Oğuz bugün Gökçe'ye her şeyi anlattı ve bunu aslında benim için yaptı. Hafta sonu onunla sinemaya gideceğim, çünkü söz verdim."

Baklayı ağzımdan çıkardığımda yüzündeki kanın neredeyse çekildiğine şahit oldum. O kadar sinirli bakıyordu ki benden uzaklaşmış ve sıcaklığından mahrum bırakmıştı beni.

"Ve Nisa Altun sözlerini tutar, değil mi?"

"İnan bana gitmek istemiyordum ama şartımı yerine getirince mecbur kaldım."

"Laf lafı açtı madem benim de sana söylemem gereken bir şey var. Bu akşam Senem yemeğe bize geliyor. Beni size çağırdığı zaman kısmen ya da bilerek kendisini zorla davet ettirdi. Ben de karşı koyamadım."

Daha dün Demir bizdeyken, bu akşam Senem'in Gürsoy ailesinin evine gideceğini yeni öğreniyordum. Sarışın arkadaşım yine yapmıştı yapacağını. *Fakat kendini bilerek davet ettirmek de neyin nesiydi?*

"Anlıyorum," dediğimde içimdeki gücenme hissine ket vuramadım.

Teknik olarak Senem hâlâ Demir'in sevgilisiydi ve benim de kıskanmam yersizdi ama yine de kendime engel olamıyordum işte. Demir çenemden tutarak başımı kaldırdığımda küçük çocuklar gibi omuz silktim.

"Bana bak, çok az kaldı. Biliyorsun, değil mi? Sonrasında beraber geçireceğimiz çok vaktimiz olacak."

Başımı sallayarak onu onayladığımda kollarımdan tutarak beni kendine çekti ve sıkıca sarıldı. Elimdeki karanfille parmak uçlarımda yükselip kollarımı boynuna dolarken ona has kokusunu doyasıya içime çektim.

"Her ne kadar seni şu anda hiç bırakmak istemesem de gitmem gereken bir akşam yemeği var."

Ben de onun yanından ayrılmak istemiyordum ama yerine getirmemiz gereken sorumluluklarımız vardı.

"Ayrıca peri anneme söz verdim," diye devam ettiğinde kıkırdadım. Gökçe'nin hakkını hayatta ödeyemezdik.

"Öyleyse gidelim."

Lunaparkın çevresinden ayrıldıktan sonra Impala'yla sahilde biraz daha gezinmiştik. Ardından Demir, Gökçe'nin evine doğru yol almıştı. Yol boyunca ikimizden de ses çıkmazken Demir'in omzuna başımı yaslayarak sessizliğimi korumuştum. Kelimeler tükenmişti sanki. İkimiz de geçirdiğimiz günün boşluğunda kaybolmuş, yaşadıklarımızı kumsala bırakmıştık.

Şehrin diğer ucuna doğru ilerlerken hava da iyice kararmıştı. Gökçe'nin evinin bulunduğu semte girdiğimizde buranın bizim kaldığımız yere bakarak daha canlı olduğunu gördüm. Saat epey geç olmasına rağmen küçük çocuklar hâlâ oyun parkında koşturuyordu. Demir dar bir sokağa girdiğinde arabasını küçük bahçesi olan beyaz bir evin önünde durdurdu.

"Dört numara," diyerek hemen karşımızdaki iki katlı beyaz evi işaret etti.

"Nereden biliyorsun?"

"Zamanında Bahar'ı da otobüsle buraya çok bırakırdım. Hiç ayrılmazlardı."

Bahar'la olan anılarını dile getirirken ben de kemerimi çözerek arka koltuktaki çantamı elime aldım. Yanına yaklaşıp yanağına küçük bir öpücük bıraktıktan sonra ayrılmak için kapı koluna uzandım.

"Her şey için çok teşekkür ederim. Sayende harika bir gün geçirdim."

Önümde birleştirmiş olduğum elime uzanıp üstüne küçük bir buse bırakırken gözlerini benimkilerden ayırmadı.

"Tüm bu saçmalık bitene kadar kendimi bugünün anılarıyla avutacağım."

"Sonra görüşürüz," dediğimde elimi bırakmış ve arabadan inmeme izin vermişti.

Demir'e el salladıktan sonra bahsettiği dört numaralı evin kapısına doğru ilerlemeye başladım. Kapıdan içeri girene dek arabasını çalıştırmamıştı. Bahçeye girip ona bir kez daha el salladıktan sonra bana başıyla selam vermiş, ardından da arabayı çalıştırarak semtten uzaklaşmıştı.

Bahçeyi geçip de ahşap kapıya ulaştığımda daha zili çalmadan kapı hemen aralanmış ve Gökçe ev haliyle karşımda belirmişti. Tepeden yaptığı topuzu, üzerindeki askılı tişörtüyle gözlerime daha farklı görünmüştü.

"Hoş geldin!"

Boynuma atlamasıyla hemen arkasında yer alan annesi, babası ve daha öncesinde tanışmış olduğum abisi Gökhan da görüş alanıma girmişti. *Fakat yine de burada birisi eksik gibi görünüyordu.*

"Bahar yok mu?"

"Annesiyle yapması gereken işler varmış. O yüzden biraz önce Batuhan gelip aldı."

Bahar'ın gittiğini öğrendiğimde biraz üzülmüştüm. Oysa onunla konuşup duygularını öğrenmek istemiştim ama sanırım bugünlük hakkımı doldurmuştum. *Pijama partimiz ise bu gece iki kişilik olacaktı anlaşılan.*

Gökçe'nin ailesi gerçekten cana yakın insanlardı. Onların arasındayken mavişin aslında kime benzediğini görebilmek mümkündü.

Gözlerini babasından almıştı ama kavruk teni ve koyu saçları kesinlikle annesininki gibiydi.

Annesi Seda Teyze, beni hiç görmemesine rağmen masayı en sevdiğim yemeklerle donatmıştı. Yemek masasına oturana dek acıktığımı fark etmemiştim bile. Bir yandan onlarla muhabbet ediyor, diğer yandan ise afiyetle önümüzdekileri yiyorduk. Gökçe'nin ailesinin durumu iyi denebilecek türdendi.

Annesi küçük bir kreşte öğretmenlik yaparken babası Caner Amca ise bir Anadolu lisesinde müdür yardımcısıydı. Babası eğitime saygı gösteren bir adamdı. Ona Gökçe'yi neden görev yaptığı liseye kayıt ettirmediğini sorduğumda çevredeki öğrencilerin Gökçe'nin varlığından rahatsız olabileceğini ve herkesin, onun en küçük başarısına bile torpil gözüyle bakabileceğini dile getirmişti. Kızına kimsenin kin kusmasını istemediğini de açıkça belirtmişti. Aslında çok haklı bir yaklaşımdı Caner Amca'nın tavrı. *Böyle bir durumda ben de olsam müdür yardımcısının kızına pek iyi niyetler beslemezdim.*

Yemek boyunca eğlencemize asıl cümbüş katan kişi ise Gökhan Abi'nin ta kendisi olmuştu. Onunla, Can'ın doğum günü partisinin olduğu akşam tanışmıştık ve pek konuşma fırsatı yakalayamamıştık. Yemek boyunca o kadar çok Gökçe'yle uğraşmış ve onun derslerden nasıl yakındığından bahsetmişti ki masanın eğlencesi olmuştu.

Gökçe her ne kadar susması için sürekli abisinin ağzını kapatmak istediyse de Gökhan Abi onun isteklerine boyun eğmemişti. Gökçe öylesine sıcak bir yuvaya sahipti ki bir anlığına onu kıskanmadan edememiştim. Yeni hayatıma başladığım günden beri en sevdiğim insan tarafından sürekli arka plana atılmıştım ve bu artık canımı acıtıyordu.

Yemek bittiğinde Gökçe'nin annesi Seda Teyze'ye yardım etmiş ve sonra ikinci kata, Gökçe'nin odasına çıkmıştık. Odası benimkine çok benziyordu. Sadeydi ve tek bir renk baz alınarak dizayn edilmişti. O renk ise gözlerinin rengiyle eşdeğer olan açık maviydi.

Bana kendi kıyafetlerinden verdikten sonra bugün okul çıkışında Bahar'la her şeyi konuştuklarını anlatmıştı. Barıştıkları için çok mutluydum ama Gökçe'nin gözleri hâlâ hüzünle bakıyordu.

"Biliyor musun, Nisa? Her şeye rağmen yine de bana Oğuz'u savundu. Onun ayağına kendisinin gittiğini ve aslında bilerek onunla birlikte olduğunu söyledi."

Bundan bir yıl öncesinde Bahar'ın nasıl bir insan olduğunu bilmiyordum ama benim tanıdığım Bahar aklı başında bir kızdı. Eğer öyle yaptığını düşünüyorsa belki de onun için o zaman doğru olan buydu.

"Hâlâ ona karşı bir şeyler beslemesinden çok korkuyorum," diye fısıldadığında Gökçe, saçlarımı tepeden toplayarak hemen yanına, yatağının üstüne oturdum.

"Ben öyle düşünmüyorum. Yaşananlar geçmişte kaldı ve Bahar çok akıllı bir kız. Bence bu meseleyi çoktan rafa kaldırmıştır."

"Umarım öyledir."

Ses tonu kendini belli ederken sırtını destek olmak için sıvazladım. Gökçe ise anında yüzündeki sinsi sırıtışla bana dönüp beni süzmeye başladı.

"Siz ne yaptınız peki bugün?"

Sorusuna karşılık yataktaki yastıklardan birini elime alarak bağdaş kurup oturdum ve keyifle gülümsedikten sonra bülbül gibi şakımaya başladım.

"Her şey o kadar güzeldi ki Gökçe, bir an olsun yanından ayrılmak istemedim."

Her şey dudaklarımdan kendiliğinden dökülürken içimde biriken heyecanla Gökçe'ye gün içerisinde yaptıklarımızı tümünü anlattım. Lunaparka gitmemizden tutun Demir'in benden neden uzak durduğuna kadar her şeyi anlattım. Her zaman olduğu gibi Gökçe, söz konusu ben olduğumda yine yargılamadan anlamaya çalıştı.

"Kızım, sen efsunlu musun? Oğuz, sırf senin için benden sakladığı sırrı söyledi. Demir desen, sırf sen üzülme diye resmen Damla gereksizine boyun eğdi."

Elimdeki yastıkla ona vurduğumda aynı şekilde bana karşılık verdi.

"Yok artık, Gökçe!"

O da bana aynı yastıkla bir tane geçirdikten sonra yüzüne ciddi bir tavır takındı.

"İyi, hoş, güzel vakit geçirmişsiniz ama artık bu gizli işlere bir son verin. Uzatmayın daha fazla. Bunu söyleyeceğim aklıma gelmezdi ama Senem'e de yazık."

Sırf benim için olanlara pozitif yaklaşmaya çalışsa da objektif bakış açısını görmezden gelemiyordu Gökçe. Ona hak vermemek elimde değildi. Demir de ben de birbirimize karşı olan hislerimizin farkındaydık ve bunu bir şekilde itiraf etmeyi de başarmıştık. Geriye kalan tek şey, bunları Senem'e de açıklamaktı ama bunu, onu üzmeden nasıl yapacağımıza dair küçük bir fikrim bile yoktu.

"Senem'in doğum gününden sonra her şeyi açıklayacağız."

"Bence beklemenize hiç gerek yok. Söyleyin gitsin."

Demir gibi düşünmesi şaşırmama neden olsa da bunu yapamazdık. Senem'in doğum günü heyecanını elinden alamazdım.

"Korkuyorum, Gökçe. İçimde kötü bir his var. Söz konusu onca yıllık arkadaşı olunca insan ne yapacağını bilemiyor."

Duygularımı dile getirdiğimde Gökçe yanıma yaklaşarak elimi tuttu. Bana her türlü destek olacağından şüphem yoktu. Mustafa'nın kız versiyonuydu o.

"Korkunun ecele faydası yok, derler. Cesur olmayı ve kalbinde savrulan ateşe sahip çıkmayı dene. Senem bir kızar, iki kızar belki ama eninde sonunda o da gerçeği anlayacaktır."

Söyledikleriyle beni rahatlatmaya çalışırken emin olamıyordum. Bu aralar aklımı karıştıran çok önemli bir detay vardı ve bunu birisiyle, daha çok Gökçe'yle paylaşmak istiyordum.

"Aslında aklımı karıştıran bir şey var."

"Nedir?"

"Okuldaki çoğu kişi, sen, Oğuz, Bahar hatta dans okulundakiler bile her şeyin bu kadar net bir şekilde farkındayken, Senem nasıl oluyor da bunları göremiyor? Anlamıyorum. Aklım darma duman oldu, Gökçe. İşin içinden çıkamıyorum."

İçimdeki asıl kuruntuları Gökçe'ye dökerken nefesini dışarı bıraktı. Dediklerimin elbette o da farkındaydı.

"Senem'in günahını almak istemiyorum ama bana kalırsa aslında her şeyin farkında, Nisa ve sırf bu yüzden bilerek yapıyor."

Kurduğu cümleler aklımın daha da karışmasına neden olurken, Senem'in son zamanlardaki tavırlarını tartmaya çalıştım. Demir'le

okulda samimi bir şekilde etrafta dolaşması, ardından onu akşam yemeğine davet etmesi ve yetmezmiş gibi kendini de zorla akşam yemeğine davet ettirmesi... Bunlar akıl alacak gibi değildi.

İnsanlar biriyle sevgili olduğunda her şeyi başkalarının gözüne sokmak zorunda değildi ki, en azından ben böyle düşünüyordum ama anlaşılan sarışınla kafalarımız bu noktada da ayrılıyordu. Birbirimize kesinlikle ters düşüyorduk. Aklımdaki karmaşayı dile getirmek için dudaklarımı araladığımda, odanın kapısı birdenbire açıldı.

"Kızlar, bizimkileri odalarına gönderdim. Güzel bir film ayarladım. Hadi gelin, beraber izleyelim."

Gökhan Abi'nin keyifli mırıltısı odayı doldururken Gökçe sırıtarak bana döndü. Abisi çoktan yanımızdan ayrıldığında, o da ayağına ev terliklerini geçirerek yataktan zıpladı.

"Gıcıktır falan ama güzel film seçer. Kaçmaz bu fırsat. Hadi, aşağıya inelim."

Gökçe film izlemek için oldukça istekli görünüyordu ama aynı durumun benim için geçerli olduğunu söyleyemezdim. Aklım bu kadar doluyken film izleyebileceğimi düşünmüyordum. Fakat Gökçe'nin ısrarlı maviş gözlerine maruz kaldığımda, pes ederek yataktan indim ve peşine takıldım.

Aklıma takılan onca soru vardı. Hepsinin cevabını öğrenebilmem için ya gerçekleri hemen, şimdi ortaya dökecektim ya da önümdeki koca haftayı beklemek zorundaydım. *Ve ben tercihimi şimdilik beklemekten yana kullanacaktım.*

14. BÖLÜM

Demir Gürsoy'dan

"Gördüğüm günden beri, olmuşum inan deli.
O gün ki gördüm seni, yaktın ah yaktın beni..."

Radyomun değişen frekansıyla birlikte yabancı müziğin etkisinden çıkıp da kulaklarıma bir su mırıltısı gibi narince dokunan müziğin nakaratlarına eşlik etmekten kendimi alamadım. Eski şarkıları ve hissettirdikleri o nostaljik havayı severdim. *Tıpkı Nisa'nın eskiye dair her şeye tutkuyla yaklaştığı gibi...*

Direksiyon hâkimiyetimi kaybetmemeye özen göstererek şarkının biraz daha sesini açmış, arabamın camını da aralamıştım. Bahar sıcaklığına rağmen yüzüme çarpan esinti ruhumun derinliklerini serinletiyordu.

Şarkının nakaratları kulaklarımın pasını silerken hatıralarım ise kalbimin yanmasına neden olan o güne götürdü beni. Saatler boyunca semtte koşturmuş ve nefessiz kalmıştım. Sonrasında ise olan olmuştu zaten.

Devrim Amcaların bahçesinden gelen gülüşme seslerine tanık olurken kendimi kaldırım kenarında park halinde duran Mercedes'in yanında bulmuştum. Uykuya dalmış olan o masum kızı dakikalarca izlemiştim. Onu gördüğüm anda bahçedeki seslerin de bir önemi kalmamıştı. Sadece uykusunda çatmış olduğu kaşlarına ve nefes alışverişlerine odaklanmıştım. Sanki mümkünmüş gibi yanağını okşamak isterken soğuk camın üstünde elimi gezdirmiştim. Uykusunda onu neyin huzursuz ettiğini merak etmiştim. Gerçi içimdeki merak daha sonrasında da kendini epey göstermişti.

---

* *"Fikrimin İnce Gülü" adlı şarkının nakaratlarıdır.*

Kim bilebilirdi ki, sırf Oğuz'a olan sinirimin geçmesi için koşuya gittiğim semtte hayatımın en parlak yıldızıyla karşılaşacağımı... Bir gün tüm bu olanları Nisa'ya anlatmak için can atıyordum.

Her şeyin başladığı o günden bu yana uzun bir zaman geçmişti ve yaşadıklarımız da bizimle birlikte sürüklenmişti.

Nisa... Kutup Yıldızı'm. Ona bu şekilde hitap etmeyi seviyordum çünkü bu iki kelimenin hakkını veriyordu. Kalbini kazanmak için çabaladığım süre boyunca beni sadece onun yönlendirmesine izin vermiştim. Tıpkı karanlıkta kaybolduğumuzda Kutup Yıldızı'na bakarak ondan yardım almak istediğimiz gibi. Fakat bu kez Kutup Yıldızı bana yardımcı olmamış, aksine yolumu kaybetmeme neden olmuştu. Beni karanlığa hapsetmişti, ben de yolumu bulmak için olduğum yerde çaresizce çabalamıştım.

Tüm bu yaptıklarımız büyük bir saçmalıktan ibaretti ama beni bunlara iten kişi de yine Nisa'ydı. Bana olan hislerini her inkâr ettiğinde onu ikna etmek için üstüne gitmiştim ama top yine benim elimde patlamıştı. Öfkemi kontrol etmeyi bırakıp tüm hırsımı Senem'den almak için harekete geçmiştim. Bu bencillikti hatta bir erkeğin yapabileceği en büyük şerefsizlikti ama kendimi dizginleyememiştim işte. Nisa'nın söyledikleri gururumu öyle bir kırmıştı ki gözüm kararmış, hiçbir şeyi görmez olmuştum. Ruhum sadece onun canını yakma isteğiyle dolmuştu, tıpkı onun benim canımı yaktığı gibi. Oysa kuzenim Şevket Abi üstüne basa basa böyle bir şey yapmamam gerektiğini bana söylemişti. Fakat ben yine de burnumun dikine gitmeyi tercih etmiş ve her şeyi berbat bir hale getirmek için ilk adımı atmıştım.

Senem... Onu tanıdığımdan bu yana çoğu zaman eğlenceli olmaya özen gösteren, yüzü hep gülümseyen sevimli bir kızdı. Fakat benim için, sınıf arkadaşı ve arka sokaktaki komşumuzun evlatlık kızı olmaktan ileri gidememişti.

Her ne kadar sarışınlardan pek hazzetmesem de ona karşı her zaman kibar olmak için kendimi zorlamıştım çünkü gerçekten hissettiğim durum tam olarak buydu. Okuldakiler, hatta dans okulundakiler bile onu kız arkadaşım olarak bilirken ben ona hiçbir zaman bu gözle bakamıyordum. Bunun sarışınlardan hoşlanmamamla bir ilgisi yoktu. *Bunun tamamıyla Senem'le ilgisi vardı.*

Ne yaparsa yapsın bir türlü ona çekilemiyordum. Hırsımdan ona çıkma teklif ettiğim gün karşımda küçük dilini yutmuş, çocuklar gibi ellerini çırparak teklifimi kabul etmişti. Fakat o gün buluştuğumuzda ona söylediğim en önemli nokta, bu buluşmanın arkadaşlıktan ileri gidemeyeceğiydi. Her ne kadar Senem bu duruma içerlenmiş olsa da beni onaylamıştı ama ardından Nisa'nın, *"Onu mutlu et,"* yalvarışları dengemi altüst etmişti. Tüm bunların yanına Damla'nın tehditlerini de eklersek bu ilişkinin adını büyük harflerle *"ZORUNLULUK"* koyabilirdim.

Oysa kamp gecesinde Nisa'yla paylaştıklarımızdan sonra bizim için bir umudun doğacağını düşünmüştüm. Damla'nın aniden ortaya çıkması ise tüm umutlarımı bir kâğıt parçasına yazarak küçük bir şişeye yerleştirdikten sonra denize fırlatmama yol açmıştı.

Bana koca bir ömür gibi gelen haftalar boyunca Senem'le birlikteydim. Onunla geçirdiğim her dakikada onu sevmeyi, en azından arkadaşça sevmeyi denerken hissettiklerim işkenceden farksızdı çünkü Senem ilk tanıdığım zamanlardan çok daha farklı davranıyordu. İlişkimizden dolayı mı bilinmez, beni sürekli zorluyor ve bir şeyler yapmaya itiyordu. Davranışları ise onu sevmeme değil, ondan soğumama neden oluyordu.

İlişkimiz boyunca birkaç kez dışarı çıkmıştık ama gittiğimiz yerler sahildeki kafelerle sınırlı kalmıştı. Bu buluşmalarda çoğu zaman ben sessizliğimi korurken Senem ise telefonuyla oynamıştı. Sürekli, yaşadığım evi merak ettiğini söyleyip onu oraya götürmem konusunda ısrar etmiş olsa da bunu yapmamıştım. Onu evime atacak kadar pislik biri değildim. Nisa'yı tanımadan önce dahi evime kimseyi almamışken hatta Aybüke'yi bile kapımdan çevirmişken Senem'e bunu yapacak kadar aciz olamazdım. Birkaç kez aynı tavrı dans okulu konusunda da sergilediğinde bunun önüne geçememiştim. Çünkü ben daha hayır diyemeden çoktan arabadaki yerini almış oluyordu.

Tüm bunların yanı sıra bu aralar beni en zorladığı nokta ise öpüşmekti. Neden bu kadar çok üstüme geliyordu, anlamıyordum ama benden bir şeyler beklediğini yeşil gözlerinden görebiliyordum. Yeşil gözlerinin arkasına gizlenen tek şey sadece beklentileri değildi. Senem gün geçtikçe daha da tuhaflaşıyordu. Bir anda soğuk tavırlar sergilerken saniyeler geçmeden gülümseyebiliyordu.

oldukça karmaşık biriydi ve bu canımı sıkmaya başlıyordu. Fakat her ne olursa olsun yapmayacak, Senem'i öpmeyecektim.

Bunca zaman birçok kızla flört etmiş ya da yatmış olabilirdim ama en başından beri öpüşmek benim için sert bir sınırdı ve Senem de bunu biliyordu. Bunu yaşayabileceğim tek bir insan vardı ve onun dışında da kimseyi istemiyordum.

Okulda Damla faktörü olduğu için mecburen insanların yanında Senem'e ilgiyle yaklaşıyordum ama dışarıda geçirdiğimiz vakitlerde mesafemi koruyordum. Amacım onun benden soğuması ve yine onun ayrılmak istemesiydi ama yine de işe yaramıyordu. Hatta Senem'e daha öncesinde yaptığım çapkınlıkları anlatmış ve neredeyse nefret ettiği Aybüke'nin okulun en seksi kızı olduğunu söylemiştim. Fakat yine de fayda etmemişti. Ben ne kadar kendimi çekmek için uğraşıyorsam, Senem de bir o kadar beni köşeye sıkıştırmak için uğraşıyordu. *Tıpkı kendini bu akşam zorla yemeğe davet ettirdiği gibi...*

Aslında hiç gitmek istemediğim bir yemeğe doğru sürüklenirken bununla bir hafta daha mücadele edecek olmak canımı sıkıyordu. Sırf Nisa için dişimi sıkmak ve beklemek zorundaydım. Bunca zaman sonra onu ikna etmeyi başarmışken her şeyi batırıp mahvetmek istemiyordum. Yüzüp yüzüp kuyruğuna geldikten sonra pes edecek değildim.

Her ne kadar ben, doğum gününü beklemeden Senem'e her şeyi bir çırpıda söyleyip ondan kurtulmak istesem de Nisa'nın ricasını kıramazdım. O da kendi açısından haklı sayılırdı. Hiçbir kız doğum günü partisi öncesinde *sözde* sevgilisinin kendisini bırakmasını istemezdi.

İçinde bulunduğum durumu düşündükçe nefesimi öfkeyle dışarı bırakıp evimin bulunduğu sokağa direksiyonu kırdım. Son zamanlarda sadece Nisa'yı görmek için geldiğim semt, bu akşam başka bir meseleye şahit olacaktı. Senem'i gerçekten anlamıyordum. *Nasıl olur da kendisini akşam yemeğine davet ettirebilmek için zorlardı?* Düşündükçe aklımı kaçıracaktım.

Arabamı kaldırım kenarına park edip arka koltuğa bıraktığım kirli kıyafetlerimin olduğu çantayı elime alarak arabadan indim. Nisa'yı Gökçe'ye bıraktıktan sonra kendi evime uğramıştım. Üstümü değiştirip üzerime rahat bir şeyler geçirdikten sonra hafta

boyunca biriktirdiğim kirli çamaşırları da yanıma alarak yola çıkmıştım. Çamaşır makinesini bir türlü çalıştıramıyor, her defasında başka bir ayarını yanlış yapıyordum. *Koca evde tek başınıza yaşamak oldukça keyifli olsa da söz konusu çamaşırlarınızsa yine de annenize muhtaç kalıyordunuz.*

Elime aldığım çantayla birlikte arabayı kilitleyip bahçeden geçerek eve doğru ilerledim. Kendi anahtarlarımı kullanarak kapıyı açtığımda Aysun Abla'nın yemek masasını sildiğini gördüm. Elimdeki çantayı koridordaki vestiyere bıraktıktan sonra salona doğru yürümeye devam ettim.

Babam eline kumandasını almış, kendi köşesinde haber kanallarını değiştirirken onunla göz göze geldik. Birbirimize başımızla selam verdikten sonra annemin mutfaktan Aysun Abla'yı çağırdığını duydum ve oraya yöneldim. Doktorumun sesi pek bir sinirli çıktığından gidip onunla uğraşmak ve birazcık yatışmasını sağlamak istedim.

Mutfağa girdiğimde annemi hazırlamış olduğu pirinç pilavını karıştırırken yakaladım. Benimle birlikte mutfağa giren Aysun Abla'ya susması için parmağımla işaret ettikten sonra oldukça ağır bir şekilde annemin yanına yaklaşarak yanağına hızlı bir öpücük bıraktım.

"Bakıyorum da yine döktürmüşsünüz, Doktor Hanım."

Hazırlanan yemekleri mutfak tezgâhında görünce midem guruldamıştı. Gün boyu hiçbir şey yemediğim için oldukça açtım. Tüm tencerelerin kapağını sırayla açıp yemekleri koklarken annemin en sevdiğim yemeği yapmış olduğunu gördüm. *Karnıyarık mı? Bayılırım!* Fakat Doktor Hanım'la göz göze geldiğimizde elindeki tahta kaşığı bana doğru sallayarak gözlerini kıstı. *Ne yapmıştım da bana böyle kötü bakıyordu? Oysa sadece koklamıştım yemekleri, hiçbirinin içine parmağımı bile bandırmamıştım.*

"Neredeydin bu saate kadar, Demir?"

Sorusuna cevap olarak, *"Müstakbel gelininle vakit geçiriyordum,"* demek istesem de sırıtmayı bir kenara bırakarak ciddiyetimi korumaya çalıştım.

"İşlerim vardı biraz."

"Peki, bu akşam yemeği nereden çıktı? Senem'le o kadar ciddi miydiniz, siz? Dün sen, bugün o... Neler oluyor?"

Annemden hiçbir şey saklamazdım. İlk zamanlarda Senem'le takıldığımızı ona söylediğimde pek önemsememiş, bana sadece öğüt vermişti. Fakat şu an karşımda duran kadın o günkü kadar sakin görünmüyordu. Bu durumdan rahatsız olduğunu canımı çıkaracakmış gibi bakmasından anlıyordum.

"Ne ciddiyeti anne ya? Yok öyle bir şey."

Konunun uzamasını istemediğim için doğrudan kestirip atmak istedim ama bunu fark eden annem daha da sinirlendi. Elindeki tahta kaşığı sert bir şekilde tezgâha bırakırken Aysun Abla'ya da mutfaktan çıkması için başıyla işaret etti.

"Oğlum, sen manyak mısın? O zaman ne diye kızı yemeğe çağırıyorsun? Daha çok ümitlensin diye mi? *Çıkıyoruz biz,* dedin, sesimi çıkardım. Bu ne o zaman şimdi?"

Annemin düşündüğünün aksine benim kimseyi ümitlendirdiğim yoktu. Senem'in benden soğuması için her şeyi yapıyordum ama sarışın, yakamı bırakmıyordu.

"Ya, benim bir suçum yok! Kendini zorla davet ettirdi. Ne yapsaydım? *'Gelme, annem kızıyor,'* mu deseydim?"

Ben de annem gibi sesimi yükselttiğimde onun, göz ucuyla arkama bakması tartışmanın daha da uzayacağını göstermişti. *Hoş geldin, baba. Bir sen eksiktin.* Kapı eşiğine yaslanıp kollarını birleştirerek sakin bir şekilde bizi izliyordu.

"Seni anlamıyorum, Demir. Seni gerçekten anlamıyorum, oğlum. Hani Nisa'dan hoşlanıyordun sen? Kimden bahsettiğimi hatırlıyorsun, değil mi? Uğruna çekip Büyük Ada'ya gittiğin kızdan bahsediyorum. Bu mu senin hoşlanma şeklin?"

Annem, kurduğu her cümleyle damarıma basarken tüm yaşananları yüzüme vurarak moralimi yerle bir etmişti. En azından onun beni anlamasına ve bir miktarda olsa desteğine ihtiyacım vardı.

"Anne, bu durumlar çok karışık."

"Bir gün kendi karmaşıklığının içinde boğulacaksın, oğlum. Söylemedi deme."

Kimse yanımda değilken hayatta en çok kıymet verdiğim insanın bana sırt çevirmesi zoruma gitmişti. *Bana bunu yapma, anne. Bari sen yapma...*

"Şimdiki gençlerin kanı kaynıyor. Demir de henüz on sekiz yaşında. Bırak, çılgınlık zamanlarını doyasıya yaşasın. Abartmıyor musun, Meltem?"

Dakikalardan sonra babam ilk defa ağzını açmış ve şaşırmama neden olacak şekilde beni savunmuştu. Onun bu tavrına karşılık şaşkınlıktan ağzım açık kalmışken annemin öfkesi daha da alevlenmişti.

"Kanı kaynıyor diye iki kızı aynı anda idare etmek zorunda değil."

Annem tüm siniriyle eline aldığı servis tabaklarıyla mutfaktan çıkıp salona ilerledi. Ben de annemin arkasından dumura uğramış bir şekilde bakmakla yetindim. Kurduğu cümle kulaklarımda yankılanırken onu gerçekten öfkelendirecek bir şey yaptığımı fark ettim. *Nasıl olur da iki kızı idare ettiğimi düşünürdü? Bu fikre nasıl kapılırdı?*

Babam yanıma yaklaşarak omzumu destek olduğunu belirtircesine sıktığında başıyla bana bahçe tarafını işaret etti. Verdiği mesajı anlamamla ellerimi pantolonumun cebine yerleştirerek bahçeye çıktım.

Birkaç dakika boyunca havuz kenarında öylece, sessizce yürüdük. İkimizden de çıt çıkmıyordu. Bunca yıl babamla kedi-köpek gibi didişirken şu anda bulunduğumuz durum ikimize de garip geliyordu.

"Annemin nesi var?" diyerek dayanamayıp sorduğumda ellerini siyah pantolonunun ceplerine tıpkı benim gibi yerleştirerek derin bir nefes aldı.

"Bugün doğumda bir hastasını kaybetmiş. Bu yüzden canı sıkkın."

Babamın söylediklerine karşılık bir müddet sesimi çıkarmadan öylece kalakaldım. Öz annemi aynı şekilde kaybettiğim geldi aklıma. Benim için hayatından vazgeçmişti. Gözlerim gerçekliğin üzerime saldırmasıyla sızlarken babam omzumdan sarsarak beni bulunduğum durumdan kurtardı.

"Eh, işin içine senin dengesizliğin de eklenince işler onun açısından pek iyi gitmemiş bugün."

Babam bu kez ilgimi çekmişti. Annem hastasını kaybetmiş olabilirdi ama bunun benimle alakalı olan bir tarafı yoktu.

"Ben ne yaptım ki?" diyerek konuyu değiştirmek için harekete geçtiğimde babamın yüz kasları gerildi. Anlaşılan bazı şeyler sadece annemi değil, aynı zamanda onu da rahatsız etmişti.

"Devrim bugün annenle konuşmuş."

Benim tanıdığım tek bir Devrim vardı ama eğer düşündüğüm kişiyse işler gerçekten karışıyor demektir.

"Devrim Amca mı?"

Babam başıyla beni onaylarken işte şimdi tam olarak ortalığı sıçıp batırdığımın farkına vardım.

"Evet, Devrim Amca'n. Bazı şeylerin farkında olduğunu ve bundan rahatsızlık duyduğunu keskin bir dille söylemiş annene."

Devrim Amca'yı severdim. Hatta çoğu zaman semtte muhabbet ettiğim tek kişiydi ama bildiğim başka bir şey daha varsa o da ters tarafını asla görmek istemediğimdi.

"Herkes üstüme gelmeyi ne kadar da çok seviyor," diye alayla mırıldanırken babam kaşlarını çatarak tam karşıma geçti. *Annem bittiğine göre şimdi onun nutuk çekme vakti gelmişti.*

"Bak, Demir, biraz önce annene söylediklerimde ciddiydim. Daha çok gençsin. Kanın kaynıyor. Deli zamanların. Her şeyin başındasın ama onlara da hak veriyorum. İçinde ne fırtınalar kopuyor, bilmiyorum ama bir karar vermelisin. Üzerime vazife olmasa da merak ediyorum işte. Sen kiminle olmak istiyorsun?"

Bunca zaman babamla hiçbir şeyi paylaşmamış olabilirdim. Küçük bir anımız, paylaştığımız bir sırrımız bile yoktu ama birçok kişinin bildiği bir gerçeği ondan saklayacak değildim.

"Bunun cevabını biliyorsun," dediğimde tebessüm ederek bir elini omzuma yerleştirdi.

"Öyleyse, tüm bunların içinde Senem nerede yer alıyor?"

"Baba, bu durum gerçekten çok karışık. İsteyerek yaptığım bir şey değildi ve şimdi de nasıl çözeceğimi bilmiyorum."

Nasıl dibe battığımı ve çaresizliğin beni nasıl bir noktaya çektiğini dile getirdiğimde babam, yüzünden eksilmeyen tebessümle kolumu sıvazladı.

"Bir an önce kimsenin kalbini kırmadan çözmeye baksan iyi edersin, evlat."

"Benim de istediğim bu ama nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Çaresizliğimi bir kez daha dile getirirken zilin sesi bahçeye kadar gelmişti. Babam arkasını dönerek eve doğru yürümeye başladığında ben de mecburiyetten onu takip ettim. İçeri girmek için hareket edeceğim sırada aniden dönüp gözlerimin içine derin bir şekilde bakarak mırıldandı.

"Eğer bir kızın kalbini kazanmak istiyorsan, diğer kızın da kalbini kırmak zorundasın, oğlum. Acı ama ne yazık ki gerçek."

Daha ağzımı açıp ona cevap veremeden babam yanımdan uzaklaşmış ve Senem'i karşılayan annemin yanındaki yerini almıştı. *Oysa beni dinlediği için teşekkür etmek istemiştim ona. Belki de fırsatını yakaladığımız bir gün felekten bir gece geçirir, gerçek bir baba-oğul gibi dertleşirdik. Kim bilir?*

Hızlı adımlarla kapıya ulaştığımda Senem bir yandan bana bakarak gülümsüyor, diğer yandan ise almış olduğu orkide çiçeğini anneme uzatıyordu. *Oysa annem yapay görünen canlı çiçeklerden nefret ederdi.*

"Bunlar sizin için, Meltem Teyze," diyerek anneme çiçekleri uzatırken Doktor Hanım'ın memnuniyetsizliği yüzünden okunuyordu.

"Çok naziksin," dedikten sonra eline aldığı çiçeği hemen yanında bulunan Aysun Abla'ya teslim etmişti.

Babam, karşımızda gülmemek için çaba gösterirken bana göz ucuyla bakıp başını hiç de iyi şeylerin olmayacağını haber edercesine salladı. Uzaktan izlemek yerine yanlarına gidip Senem'in yanağına küçük bir öpücük bıraktım.

"Biz de masayı kurmuştuk. Hemen yemeğe geçelim. Eminim, karnın açtır."

Annem üstü kapalı bir şekilde konuşmasını sürdürürken duruma el atmam gerektiğini anladım. Onun derdi benimleydi ve sarışından hırsını çıkarmak zorunda değildi.

Senem başıyla annemi onaylarken babam araya girmiş ve onu da alarak yemek masasına doğru ilerlemişti. Annemin yanına yaklaşıp kulağına doğru, "Senin derdin benimle. Lütfen, ona karşı kibar ol," diye fısıldadım fakat beni duymazdan gelerek cevap bile vermeden önümden yürümeyi tercih etti. *Anlaşılan zorlu bir akşam yemeği olacaktı.*

Yemek boyunca kimse sohbet etmedi, sessizliği bozan tek şey çatal ve kaşıkların tabaklarla buluşup çıkardıkları seslerdi. Senem bir taraftan gözlerimin içine bakıp bana neler olduğunu soruyor, diğer taraftan ise sürekli bir muhabbet etme çabasına giriyordu.

"Tatile Barcelona'ya gidiyormuşsunuz. Çok sevindim," dediğinde annem tabağındaki yemeklerden gözlerini ayırmadan Senem'i cevapladı.

"Evet. Demir, teyzesini çok özlemiş. Tutturdu Barcelona'ya gidelim diye. Değil mi, oğluşum?"

Ağzıma attığım patlıcan parçası neredeyse boğazımda kalıyordu. *Hayda! Bu da nereden çıktı şimdi, Doktor Hanım? Sen beni diri diri mezara mı gömmek istiyorsun?*

Annemin ne yapmaya çalıştığını gerçekten anlamıyordum. Oysa dün akşamki yemekte Senem ve Nisa'ya bu tatil macerasından haberim olmadığını söylemiştim ki gerçekte olan da buydu zaten.

"Öyle mi?" diye mırıldanırken Senem, ses tonundan bozulduğunu anlamıştım. Muhtemelen ona yalan söylediğimi düşünüyordu.

Annem yapmacık bir tavırla onu onayladığında ise konuyu başka bir tarafa çekmeye çalışmış, "Yemekler çok güzel olmuş, Meltem Teyze. Ellerine sağlık," diyerek tatil mevzusunu kapatmak istemişti.

"Afiyet olsun."

Annem yine başını kaldırmadan Senem'i cevaplarken yapmamam gereken bir şeyi yaparak yemek masasının altından hafif bir şekilde ayağını dürttüm. Bir anda gözleri benimle buluştuğunda dudaklarına sinsi bir gülümseme yerleştirip iki elini de çenesinin hemen altında birleştirerek bir bana bir de Senem'e baktı.

"Nisa nasıl, Senem?"

Sorusu karşısında kaşlarım iyice çatılırken anneme oldukça sert bir şekilde baktım. Yemeği bana zehir etmek istiyorsa başka

bir zamanda bunu yapmasına keyifle izin verirdim ama bu akşam olmazdı. Senem'in yüzündeki gülümseme solarken annem ise soğuk tavrını sürdürmeye devam ediyordu.

"İyi. Son sınavlarını verdi, rahatladı biraz. Bu aralar dans okulunda çok vakit geçiriyor."

"Öyle mi? Demir'le sunacakları dans gösterisini çok merak ediyorum."

Senem'in suratı her geçen dakika biraz daha bozulurken annem de ortamdaki gerginliği arttırıyordu. Babam, araya girip de anneme su isteyip istemediğini sorduğunda bile annem, rolünü oynamayı sürdürerek onu kibar bir şekilde reddetmiş ve yapmaya çalıştığı şeye devam etmişti.

"Keşke o da gelseydi. Demir, okul arkadaşlarını eve getirmeyi pek bir sever."

İşte bu, bardağı taşıran son damla olmuştu. Senem'e ben bile bu kadar kötü davranmamıştım. Annemin buna bir son vermesi için elimdeki kaşığı oldukça sert bir şekilde tabağıma bıraktım.

"Okul arkadaşı mı?" diye fısıldayan Senem, göz ucuyla dönüp bana baktığında yüzündeki hayal kırıklığını fark ettim. *Üzgünüm ama sen benim sadece okul arkadaşım olabilirsin, Senem.*

"Bir dahaki sefere artık."

Yine de annemi cevapsız bırakmamak adına konuşmuş ve mesajını da bana iletmişti.

"Yemeğini bitirdiysen bahçeye çıkalım mı?"

Bu gergin ortamda daha fazla durmak istemediğimden oturduğum sandalyeden kalktım. Senem de benimle birlikte kalktığında tabağındakilerin neredeyse yarısına bile dokunmadığını gördüm. Annemin yaptığının haddi hesabı yoktu. Her ne olursa olsun suçsuz birini böyle cezalandırmamalıydı. Bu sorunu benimle halletmeliydi.

Bahçeye doğru ilerlerken Senem, susarak bir müddet benden bir adım önde yürümüştü. Yanına yaklaşamıyordum. Yaklaştığımda ona nasıl davranmam gerektiğini bile kestiremiyordum. Bu akşam yemeği kesinlikle saçma bir fikirdi ama benim bir şekilde bunun önüne geçmem gerekiyordu.

"Annen benden hoşlanmıyor."

Birdenbire durup bana döndüğünde nasıl tepki vermem gerektiğini bilemedim. *Tebrik ederim, anne. Harika bir iş çıkardın.*

"Annem gününde değil bugün. Aldırma sen ona."

Senem karşımda soğukkanlılığını korurken yüzündeki tek bir çizgi bile değişmemişti. İncindiği her halinden okunuyordu.

"Belki de Nisa'nın gelmesi daha faydalı olurdu."

Bu da ne demekti şimdi? Kaşlarım verdiği cevap karşısında çatılırken Senem ise gözlerime uzun uzun bakmayı sürdürdü. Bir şeyler söyleyip durumu kurtarmam gerekiyordu.

"Annem bir hastasını kaybetmiş bugün. O yüzden sinirli. Siniri sana değil ayrıca, inan bana."

Durumu kısa bir şekilde ancak bu kadar özetleyebilirdim ama Senem'in ifadesini değiştirmediği bakışlarından bunun yeterli olmadığını anladım. *Benden gerçekten ne bekliyordu? Ne istiyordu?*

"Neden beni kız arkadaşın olarak tanıtmadın, Demir?"

Annemin yemek masasında verdiği mesaj yüzüme vurulduğunda nefesimi dışarı bırakarak ellerimi belime yerleştirdim. *Şimdi çık bakalım işin içinden çıkabilirsen. Sarışın yine beni zorlamanın bir yolunu bulmuştu.*

"Bilmiyorum. Bu benim için biraz garip bir his. Belki de ondandır."

Lafı ağzımda gevelerken Senem, verdiğim cevaplardan hiç de tatmin olmamışçasına bana bakmayı sürdürdü.

"Daha önce birçok kızla takılıp şimdi kız arkadaşını tanıtmamak sence de utanılacak bir davranış, değil mi?"

Ne yapmaya çalıştığını gerçekten anlamıyordum fakat Senem'in bu halleri beni korkutuyordu. Aramızdaki ilişkiyi abartıyor, gitgide sakız gibi uzatıyordu. Henüz adını koyabileceğimiz bir yakınlaşma bile olmamışken her şeyi bu kadar abartması normal değildi.

"Ne demeye çalışıyorsun, Senem? Aramızdaki ilişkiyi abartan sensin. Sana çıkma teklif ettiğim o gün, bunun arkadaşlıktan ileri gidemeyeceğini söylemiştim."

Bir anda patlama isteğiyle dolmuşken Senem de aramızdaki mesafeyi kapatarak bana yaklaşmayı sürdürdü.

"Ama sonrasında ileri gitmek isteyen kişi sendin, Demir! Bunun sorumlusu şimdi ben miyim?"

Haklıydı. Nisa'nın önüme attığı saçmalıklardan dolayı her şeyi batıran taraf bendim. *Kahretsin!* İşler cidden içinden çıkılması zor bir durum haline geliyordu. Şimdilik sakin kalmalı ve sinirlerime hâkim olmalıydım. Kimsenin kalbini kırmak istemiyordum.

"Bak, seninle konuşmamız gereken önemli mevzular var ama şu an bunun ne yeri ne de zamanı."

Başını sallayarak beni onayladığında biraz olsun rahatlamıştım. *Ne zor bir akşamdı böyle!*

"Bana odanı gösterecek misin?"

Aniden sorduğu soruyla beni afallatırken ne diyeceğimi bilemedim. Pekâlâ, dün akşam onun odasına çıkıp oturmuş olabilirdik ama aynı şeyi ben yapmayacaktım. Kendim bile odama pek girmezken Senem'in girmesini ise hiç istemiyordum.

"Seni eve bırakmam daha iyi olur."

Annemin sergilediği tavırdan sonra onu tekrar içeriye götürmek istemiyordum. Oldukça kibar bir şekilde onu yanıtlarken bana, söylediklerime inanamamış gibi bakıyordu.

"Neden benden sürekli kaçıyorsun, Demir? Senin için yeterli değil miyim?"

Aramızdaki mesafeyi neredeyse kapatmış, doğrudan gözlerimin içine bakmıştı. O kadar hüzünlü bakıyordu ki gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. Bir kızın ağlamasına dayanamıyordum ve Senem karşımda neredeyse ağlayacak gibi duruyordu.

"Böyle düşünmeni gerektirecek ne yaptım?"

"Ne yapmadın ki?"

Cevapları aklımı daha da çok karıştırıyordu.

"Allah aşkına! Seni öpmeme bile izin vermiyorsun. Dahası olabilir mi?"

Gözlerinden yanağına doğru süzülen damla vicdanımın sızlamasına neden olurken kendimi ondan uzaklaştırmak istedim. Bunu hak etmiyordu. *Belki de beklemek saçma bir fikirdi. Şimdi her şeyi söyleyip kurtulmalıydım.*

"Çünkü bundan hoşlanmadığımı defalarca dile getirdim ve sen beni zorlamaktan vazgeçmedin. Beni zorlama Senem, lütfen."

Yine de Nisa'ya olan sözümü tutmak zorundaydım. Senem'in doğum gününe kadar konuşmayacaktım. Ondan uzaklaşmak için geriye doğru bir adım atacağım sırada, tişörtümün yakasından tutarak hızla beni kendine doğru çekti. Ayak uçlarında yükselerek yüzüme doğru yaklaşmaya çalıştığında bunun nereye varacağını tahmin edebiliyordum. Dudaklarını dudaklarıma yaklaştırırken belki de onun kalbini derinden kıracak bir şey yaptım ve başımı çevirdim. Her ne olursa olsun, Senem'i üzeceğini bilsem de bunu yapmayacak, asla başka bir kızla öpüşmeyecektim.

Tişörtümün yakalarını tutan ellerini üzerimden çekerken yüzündeki hayal kırıklığını görmemek mümkün değildi. *Üzgünüm Senem ama ne kendime ne de sana bunu yapamazdım.* Gözlerime dahi bakmadan arkasını dönerek bahçenin dış kapısına doğru yürümeye başladığında ben de onu takip ettim.

"Sanırım, gerçekten beni eve bırakman gerek."

15. BÖLÜM

Demir Gürsoy'dan

Bir insanın kalbini kırmak yapılabilecek en kolay şeydi belki de. Bir bardağı ya da vazoyu yere attığınızda nasıl paramparça edebiliyorsanız, tek bir söz ya da tek bir davranışla da karşınızdaki insanı yerle bir edebiliyordunuz.

Yaptığım davranışın affedilebilir bir yanı yoktu ama daha fazla ileri gidemezdim. Kimseyi umutlandırmak ya da yok yere kimsenin kalbindeki tohumların yeşermesine sebep olmak istemiyordum. Bu yüzden kendimi geri çekmek zorundaydım. Aslında zorunluluk değildi benimkisi. Hiç kimse istemediğim bir şeyi bana zorla yaptıramazdı. *Onun dışında hiç kimse.*

Öpüşmek basit bir dudak hareketinden ibaretti belki. Duygularınızı ortaya katmanıza bile gerek yoktu. Dudaklarınızı hareket ettirmeniz yeterliydi karşınızdaki insan için fakat benim açımdan işler böyle ilerlemiyordu. Bunca zaman birçok kızla birlikte olmuş olabilirdim ama hiçbiri dudaklarımın kenarına bile yaklaşamamıştı. Öpmek için yeltendikleri zaman kendimi hep geri çekmiştim. Bazıları çok yapışkan çıkabiliyordu ama onlarla da bir şekilde baş edebilmiştim. Basit bir hareketten başka bir şey değildi ama yine de özel olmalı ve dudaklarım sadece kalbimde yer edinen birine dokunmalıydı.

Beni öptüğü o berbat gece, içindeki karanlığı yok edip aydınlatacak kadar saf ve temizdi. Bunun içinde kaybolmak istedim. Kimsenin beni saniyeler süren o rüyadan uyandırmasını istemediğim gibi artık asla başka biriyle de nefesimi paylaşamazdım.

Yaşım adını koyamadığım bu duygular için küçük sayılırdı ama hislerimi anlamam için zamana ihtiyacım yoktu. Yeterince büyüdüğümü düşünüyordum.

Annemin değil de babamın ısrarı üzerine Senem bizimle bir süre daha vakit geçirdikten sonra evine gitmeyi istemişti. Yanında getirdiği küçük çantasıyla kapıdan dışarı kendini attığı o zaman diliminde bile annem dönüp de bir hoşça kal dememişti. Bu kadar acımasız bir kadın değildi ama benden alamadığı öfkesini yanlış kişiden çıkarmayı tercih ediyordu.

Senem'i evine bıraktığım dakikalarda her şey düşündüğümden daha ağır ilerlemişti ve Nisa'nın semtte olmamasına ilk kez sevinmiştim. Çünkü Senem, sokağın başına girdiğimiz an bırakmıştı kendini. Bahar'dan sonra başka bir kızın yanımda ağlaması garip hissetmeme neden olmuştu ama yine de elimden hiçbir şey gelmiyordu. Senem'e yaklaşamıyordum. Sarılamıyordum, teselli edecek birkaç kelime bile söyleyemiyordum. Aklım, kalbim durmuştu sanki. Bu kadar ruhsuz bir insan değildim ama elimde de değildi. Hiçbir zaman Senem'e, yaşadığı duyguların daha fazlasını aşılamak maksadıyla çıkmamıştım bu yola.

Evinin önüne geldiğimizde, yanağıma küçük bir öpücük kondurup bu akşam için özür diledikten sonra bahçeye girdi ve görüş alanımdan uzaklaştı. Yine tüm soğukluğumla gidişini izledim. Bir saniyesi, diğer saniyesini tutmuyordu bu kızın.

Eve girmesinin ardından birkaç dakika geçmemişti ki bu kez de mesaj atarak özür dilemiş ve beni sevdiğini yazmıştı. Küçük bir kıpırtı bile olmamıştı kalbimde. Olmuyordu, bunun için daha fazla kendimi zorlayamazdım. Sadece tek bir kişinin yanında kelebeğin kanatlarına dönüşüyordu tırtıl ruhum.

Senem'i bırakıp da tekrar eve döndüğümde ise her şey daha hararetlenmişti. Doktor Hanım tüm kızgınlığını bir kez daha üzerime kusmuş ve bu saçmalığı en yakın zamanda bitirmem için beni köşeye sıkıştırmıştı. Sanki ben bunu istemiyormuşum gibi üzerime gelmesi beni boğuyordu.

Her ne kadar akşam yemeği öncesinde babam yanımda yer almış olsa da yemek sonrasında sessizliğini korumayı tercih edip annemle olan atışmamı uzaktan izlemişti.

Sonuç olarak; küçük çantamı kaptığım gibi kendimi dışarı atmıştım. Annemin ne derdi vardı, bilmiyordum ama sergilediği bu tavırları daha da çok sinirlenmeme neden olmuştu. *Evet, yaptığım saçmalıkların elbette farkındaydım.* Fakat küçük bir çocuğa yapmaması

gerekenler listesini tekrarladığı gibi bana da bunu sürekli tekrarlamak zorunda değildi. Bir şeyleri düzeltmek düşündüğü kadar kolay da değildi ve bir şekilde beni anlamalıydı.

Elime aldığım çantayı arabanın arka koltuğuna atıp bir müddet ellerimi cama yaslayarak temiz havayı soludum. Sakinleşmeye ihtiyacım vardı. Annem bazı anlar beni gerçekten fazlasıyla yoruyordu. Belki de Nisa'yı hiç beklememeli ve her şeyi tam da şu anda noktalamalıydım. Yoksa bu mesele uzadıkça uzayacak gibi görünüyordu. Üstelik arada sadece Senem değil başkaları da vardı. *Oğuz Yalçın faktörünün olduğu gibi...*

"Demir?"

Duyduğum sesle birlikte irkilerek düşüncelerimin arasından sıyrılmaya çalışıp ellerimi yasladığım camdan çektim. Arkamı dönüp gelen kişiye baktığımda ise annemle olan hararetli kavgamın başkahramanı karşımda duruyordu.

"Devrim Amca, iyi akşamlar."

Sinirimi yok sayarak oldukça kibar bir şekilde selam vermeye çalıştım. Koyu gözlerinden bir şeyleri anlamak mümkün değildi ama annemin ve babamın söylediklerine göre bazı şeylerin farkındaydı, Doktor Altun.

"Müsait misin?" diye sorduğunda nasıl cevaplamam gerektiğini bilemedim.

Aslında bir an önce eve gidip uyumak ve tüm şu stresi üzerimden atmak istiyordum. Fakat Devrim Amca'nın bakışları benimle konuşmak için ısrarcı olduğunu söylüyordu. Çoğu zaman babamdan daha çok yardım aldığım bu adamı bekletmeyecektim. Her ne söyleyecekse onu dinlemeyi göze alıyordum.

"Elbette."

"Biraz yürüyüşe çıkalım mı?"

Başımla onu onayladığımda önden yürümem için eliyle yolu işaret etti. *Başa gelen çekilir,* düşüncesiyle ben de ağır bir şekilde yürümeye koyuldum.

Birkaç sokağı sessizce öylece yan yana yürüdüğümüzde artık sıkıldığımı fark ettim. Devrim Amca'nın benimle konuşmak istediğini biliyordum ama bu konuşmayı bir an önce gerçekleştirmesi ikimizin yararına olurdu. Bu sessizlik acayip derecede sıkıcıydı.

İki sokak sonrasında tekrar evlerimizin karşılıklı olduğu sokağa saptığımızda muhabbeti açma faslını gerçekleştirmek için harekete geçtim.

"Havalar da bayağı ısındı, değil mi? Yine burası akşamları serinliyor ama şehrin içi felâket derecede bunaltıcı."

Kabul ediyorum, oldukça vasat bir konudan giriş yapmıştım ama başka çarem kalmamıştı. Devrim Amca ansızın karşıma geçtiğinde ise kurduğum cümlenin saçmalığında boğulmak istedim. Sert tavrını takınarak, dik dik gözlerimin içine bakıyordu.

"Ne yapmaya çalışıyorsun?"

Aslında, *"Muhabbet etmeye çalışıyorum,"* demek istediysem de kelimelerim dudaklarımdan dökülmedi. Oldukça sert çıkan ses tonu gecenin ayazından bile daha soğuktu.

"Anlamadım," diye mırıldandığımda bu konuşmanın nereye varacağını merak ediyordum.

Devrim Amca'nın bakışlarından hiç hoş şeyler düşünmediği anlaşılıyordu.

"Açık konuşmam gerekiyor öyleyse. Doğrudan konuya gireceğim. Dün gece kızımın odasında ne işin vardı, Demir?"

Sorduğu soruya karşılık nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Üstelik Senem'den mi yoksa Nisa'dan mı bahsettiğini bile bilmiyordum. Dün gece düşüncesiz hareket etmiştim. Nisa'nın odasına girdiğimi görmüş olabilirdi. Fakat Senem'den bahsettiğini göz önüne alarak cevabımı o şekilde vermeyi tercih ettim.

"Zaten konuşmaya çıkmıştık, Devrim Amca. Biliyorsun."

"Nisa'nın odasını kastediyorum. Bilmezlikten gelme."

"Ben... Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum."

Yalan söylemektense lafı ağzımda geveleyerek inkâr etmemeyi yeğledim. Devrim Amca kollarını birleştirerek gözlerimin içine daha da sert bakmaya başladı.

"Seni severim, Demir. Bebekliğini, çocukluğunu, ergenliğini ve hatta nasıl çapkın, serseri biri olduğunu da bilirim ama tüm bunlar şu anda yaptıklarını açıklamıyor."

Annemden sonra Devrim Amca'nın da benimle konuşmak istemesine şaşırmıyordum. Söylediklerinde haklı olabilirdi ama hiçbir şeyi bilmeden beni yargılayamazdı.

"Her şey düşündüğünüzden çok daha karışık," diye mırıldandım tıpkı anneme söylediğim gibi.

Kendimi savunmaya geçmedim çünkü hatalı olduğumun farkındaydım. Sadece anneme yapamadığımı yapmaya çalışıp Devrim Amca'nın beni biraz da olsa anlamasını sağlamak istiyordum.

"Bunun gayet farkındayım çocuk ve beni asıl rahatsız eden mesele de bu. Nisa'yı kurtardığını öğrendiğimde düşünmüştüm ki..."

Gözlerim iyice açılarak Devrim Amca'ya odaklandı. *Bir dakika, o bu meselenin başlangıcını biliyor muydu yani?*

"Siz olanları biliyor musunuz?"

Aniden sözünü kesip sorumu yöneltmemle birlikte Devrim Amca'nın gözlerinin önüne bir sis perdesi düştü. *Elbette bunu biliyordu. Kızının başına gelenleri nasıl bilmezdi?* Asıl önemli olan, tüm bunların ne kadarını bildiğiydi.

"Eksik kısımları atlarsak evet, kısmen de olsa kızımın hayatını kurtardığını biliyorum. Bunun için sana minnettarım."

Oldukça imalı bir şekilde beni cevaplarken Nisa'nın önemli detayları atladığını fark ettim ama Devrim Amca çok zeki bir adamdı. Her şeyin farkında olduğu için şu an karşımda dikiliyordu.

"Yapmam gerekeni yaptım," diyerek karşılık verdiğimde sistemli bir şekilde nefesini dışarı bıraktı.

Ellerini kumaş pantolonunun cebine atarak bana bir adım daha yaklaştı. Artık esas konumuza döneceğinin işaretiydi bu.

"Ama asıl mesele bu değil, oğlum. Sana tek bir şey soracağım ve senden istediğim bana karşı dürüst olman."

Bana soracağı her neyse korkuyordum ama korktuğum şey sorusu değil, Devrim Amca'ya dürüst olamamaktı.

"Tabii, Devrim Amca. Ne istersen sor. Dürüst olmak için çabalayacağım," diye mırıldandığımda yanıma geldiğinden bu yana ilk defa sırıttığını gördüm.

"Senem'i seviyor musun?"

Ne diyeceğimi bilemedim. Birkaç dakika boyunca karşısında öylece ağzımı konuşmak için açıp kapattım ama yine de tek kelime edemedim. Tepki dahi veremedim. *Seviyorum*, desem yalanın en büyüğü olacaktı. Nisa'ya olan hislerimden sonra bu kelimeyi Senem için kullanmak bile bana ihanet gibi geliyordu. *Sevmiyorum*,

desem o zaman da neden onunla birlikte olduğumu soracaktı. Çıkmaz bir sokağa düşmüşüm de tutunacak hiçbir yeri olmayan karşımdaki koca duvara çıkış yolu bulmak için tırmanıyormuşum gibi hissediyordum.

"Cevap veremiyorsun," diye mırıldandığında omuz silktim. *Ne diyebilirdim ki?*

"Peki, hiç *Leyla ile Mecnun* dizisini izledin mi?"

Bana tek bir şey soracağını söylemişti ama ikinci soru hakkını kullanıyordu. Sorduğu dizinin adını çoğu kez duymuştum ama televizyona neredeyse hiç bakmadığım için dolayısıyla da izlememiştim.

"Hayır, televizyonla pek aram olduğu söylenemez," diye cevap verdiğimde bir kez daha sırıttı, Devrim Amca. *Bahsettiği dizinin konumuzla ne alakası vardı?*

"Belli oluyor. Eğer izlemiş olsaydın ne demek istediğimi belki de anlardın."

Anlamazdım çünkü bir dizi sadece tek bir bölümden ibaret değildi. Hele de söz konusu hiç izlemediğim bir dizi ise konuşmamızın nereye sürükleneceğini merak ediyordum.

"Orada sevdiğim bir karakter var, İskender Baba. Bir gün alıyor karşısına Mecnun'u soruyor, *'Leyla'yı seviyor musun?'* diye ve o da tıpkı senin gibi sessiz kalıp cevap veremiyor. Lafı ağzında geveliyor ama bir türlü ne seviyorum diyebiliyor ne de sevmiyorum. Bakıyor ki Mecnun işin içinden çıkamıyor, olaya el atmak istiyor İskender. Diyor ki: *'Seviyorsan üzme, sevmiyorsan oynama.'* Şimdi ne demek istediğimi anladın mı?"

Bu kez gülümseyen taraf bendim çünkü Devrim Amca'nın ne demek istediğini anlamıştım. Kimi sevdiğimi biliyordu ve belki açık bir dille söyleyemiyordu ama eğer sevmiyorsam Senem'i bırakmamı istiyordu. Ben de bunu istiyordum ama sadece bir haftalık kısa bir süreye daha ihtiyacım vardı.

"İnan bana seni çok iyi anladım, Devrim Amca."

"Hayır, oğlum, anlamadın. Eğer anlamış olsaydın tüm bu saçmalıkları yapıyor olmazdın."

Arkasını dönüp eve doğru yürümeye başladığında beni suçlamalarıyla baş başa bırakmıştı. Fakat bu durumda hatalı olan

sadece ben değildim. En az benim kadar Nisa da suçluydu. En az benim kadar beni bir türlü bırakmak istemeyen Senem de suçluydu. Bunları tabii ki Devrim Amca'nın suratına söylemeyecektim ama kimse kusursuz değildi. Kusursuz biri olduğumu elbette düşünmüyordum. Birçok hatam vardı. *Fakat her şeyi benim üstüme yıkmak da neyin nesiydi?*

Daha on sekiz yaşındaydım. Birçok hatam, yanlışım olacaktı. Sonuçta hayatımın büyüklerin deyimiyle çılgınlık zamanlarındaydım. Madem dürüst olmamı istemişti, o halde ben de öyle davranacaktım. Sonuçları nelere yol açardı bilmiyorum ama Devrim Amca'ya karşı dürüst olacaktım.

"Evet, anladım, anlıyorum ve ben Mecnun gibi sessiz kalmayacağım. Dürüst olmamı istedin, Devrim Amca. Öyleyse sorunuzun cevabını verebilirim: Senem'i sevmiyorum."

Devrim Amca'nın, söylediğim son cümleleri duyduğuna emindim çünkü evin bahçesine girip gözden kaybolmadan önce tekrar bana dönmüş ve artık bu hikâyenin sonunu getirmem gerektiğini söylemişti. Eğer olaya bir an önce el atmazsam benden önce Devrim Amca el atacakmış gibi görünüyordu. Nisa'nın ya da Senem'in evlatlık olmasının bir önemi yoktu. Esma Teyze de Devrim Amca da bu iki kıza her şeyden daha çok değer veriyor, ölen kızları Gülcan Abla'nın yerine koyuyorlardı. O kızın ölümünü hâlâ merak ediyordum.

Gülcan Abla, çevredeki diğer kızlar gibi değildi. Çoğu zaman dışarı çıkmaz, partileri sevmez, kendi dünyasında yaşardı. Hatta bu semtte onu beğenmeyen birçok kız asosyal olduğunu bile düşünürdü. Oysa ben çok severdim Gülcan Abla'yı. Bana karşı her zaman içten davranırdı.

Beş yaşındayken doğum günümde çok güzel bir uzaktan kumandalı araba hediye etmiş, kulağıma da *"Büyüdüğün zaman seninle evleneceğim,"* diye fısıldamıştı. O zamanlar bu şakasına inanır, onunla asla evlenmeyeceğimi ve sarışın kızları hiç sevmediğimi söylerdim. O ise çenemi kapamamı söyler ve bir gün onunla evleneceğimi yeniden dillendirerek beni sinir ederdi.

Zaman gerçekten çok çabuk geçiyordu. O öldüğünde on altı yaşındaydım. Şubat ayının sonlarıydı. Ölüm haberinin geldiği günü hatırlıyorum da Esma Teyze'nin feryatları tüm sokağı ayağa kaldırmıştı. Annemin ona ilaçlar verip sakinleştirmesi günlerini alırken Devrim Amca da en az birkaç ay hastaneye uğramamıştı bile.

Çoğu kişiye, hatta bizimkilere bile kızlarının ağır bir hastalığa yakalandığını ve bununla baş edemediği için öldüğünü söylemişlerdi. Fakat kimse buna inanmamıştı. Devrim Amca alanındaki en iyi doktorlardan biriydi ve kızını kurtarmak için her şeyi yapardı. Bu yüzden semtteki birçok insan bu ölüme hep şüpheyle yaklaştı. En az diğer insanlar kadar ben de sahnenin perde arkasını merak ediyordum. Devrim Amca'yla iyi anlaşabilmeme rağmen hiçbir zaman ona bunu soracak cesareti kendimde bulamamıştım. *Bir babaya, 'kızını nasıl kurtarmadın?' diye sorabilir miydiniz?* Ben soramazdım, soramadım da.

Şehir merkezine doğru ilerlerken sıcaklık yine baskın bir hale gelmişti. Bu kez camları açmak yerine arabanın üst tavanını indirmeyi tercih ettim. Zaten uzun zamandır bunun için neredeyse gün sayıyordum. Artık havalar da ısındığına göre bunun tadını doyasıya çıkarabilirdim.

Impala'nın üst tavanı açılırken dağınık olan saçlarım rüzgârın etkisiyle daha da çok uçuşuyordu. Temiz havayı içime çektim. Tam, gün içinde Nisa'yla lunaparkta yaşadığımız maceralara dalıp gideceğim sırada hemen yan koltukta titreyen telefonum, beni hayal dünyamdan koparıp aldı. Araba kullanırken telefonu açmayı hiç sevmiyordum ama ekranda gördüğüm isim yakamı bırakmayacaktı. Gün içerisinde on beş kere aramıştı ve artık telefonu açarak onu susturmam gerekiyordu.

"Ne var, Batu?"

Beni arayan kişi elbette Batuhan'dan başkası değildi. Bahar zaten benimle konuşmuyordu. Her ne kadar onu çok özlemiş olsam da yanına yaklaşamıyordum. Emre desen sevgilisini tek bir saniye olsun yalnız bırakmıyordu. Ben de mecburiyetten bu baş belasına katlanmak zorunda kalıyordum.

"Neredesin be, paşam? Çok özledim seni."

Telefonun diğer ucundan gelen müzik seslerine bakılırsa bizim çapkın Karadağ yine soluğu bir mekânda almış olmalıydı. Bundan üç dört ay öncesine kadar sürekli beraber takıldığımız mekânlardan birinde olabilirdi.

Okul dışında bu aralar birbirimizi pek göremiyorduk. Malum, o, Damla'yı nasıl başından atabileceğini düşünüyordu, bense Senem'in doğum günü partisi planlarıyla uğraşıyordum. Okulda ise ikimiz de mecburiyetten yanımızdaki sarışınlarla takılmak zorunda kalıyorduk. Batuhan her ne kadar arkadaşlarımın arasında en rahatı, en umursamazı olsa da bana tıpkı ikizi gibi değer verir ve anlattığım şeyleri saklardı.

Kamp gecesi yaşadıklarımı Damla'nın tehdidi yüzünden ona anlattığımda ilk önce tabiri caizse bir güzel ağzıma sıçmış, ardından ise Damla'yla ilgilenebileceğini söylemişti. Fakat kızla beraber geçirdiği iki günden sonra yanıma gelip *"Elini, ayağını öpeyim! Al şunu başımdan! N'olur, al lan şunu başımdan!"* diyerek yalvarması da bir olmuştu. Ona yardım edememek kendimi kötü hissettirse de Damla'ya karşı çırpınışları da bir o kadar keyiflenmeme neden oluyordu.

"Eve gidiyorum," diyerek onu cevapladığımda ilk önce kıkırdamış, ardından ise lafı toparlamaya çalışmıştı. *Allah biliyor ya yine kiminle flört ediyordu...*

"Sensiz çok sıkılıyorum. Bir uğrasana yanıma."

Söylediklerine karşılık, *"Hadi lan oradan! Eminim sıkılıyorsundur,"* diyerek dalga geçmek istesem de bunu söyleyemeyecek kadar yorgundum.

"Yorgunum, Batu. Gidip yatacağım."

Direksiyonu tam evimin olduğu caddeye kırmak üzereydim ki Batuhan'ın sızlanmaları frenlememe neden oldu. Sesini zar zor duyuyordum ve araba kullanırken telefonla konuşmak beni hep rahatsız ederdi.

"Hadi be oğlum! Uzun zamandır kaçamak yapmıyoruz. Bir beş dakika uğrasan, ölür müsün?"

Batuhan'ın sızlanmaları ben onun yanına gidene kadar bitmezdi. Aslında güzel başlayan günüm stresli bir sonu hiç hak etmiyordu.

Belki biraz içki bana iyi gelebilirdi. Uyumayı bir yarım saat daha erteleyebilirdim.

"Tamam tamam. Neredesin?

"Her zamanki yerimizde, Ercan Abi'nin mekândayım."

Takıldığı yer her zaman uğradığımız mekânlardan biriydi. Çok uzak olmadığı için arabayı geriye doğru sürüp girdiğim caddeden hızla çıktım. Şehir merkezinde yaşamanın avantajlarından biri de dilediğim yere anında gidebiliyordum.

Yaklaşık beş dakika içerisinde Batuhan'ın bahsettiği mekâna gelmiştim. Arabayı bir kaldırım kenarına park ettikten sonra kapıdaki görevlilere kızımı işaret edip ona iyi bakmalarını söyledim. Görevliler beni tanıdıkları için kimlik falan sormadan doğrudan içeri girmeme izin verdiler.

Her ne kadar hafta ortası olsa da mekân tıklım tıklımdı. Bir tarafta sarmaş dolaş yapışmış bir şekilde dans eden çiftler yer alırken diğer tarafta ise kendini alkolün etkisine bırakan dağılmış insanlar yer alıyordu. İnsanları incelemeyi bırakıp dans eden çiftlerin arasından sıyrılmaya çalıştım. Etrafta Batuhan'ı aramaya devam ederken dikkatsizliğimden ötürü bir adama çarptım. Çarpıştığım adamla göz göze geldiğimde ise ikimiz de sırıtmaya başladık.

"Kimleri görüyorum öyle? Nerelerdesin be, *Iron Man*'?"

Ercan Abi, takıldığımız bu mekânın sahibiydi. Orta yaşlarda, oldukça sevecen bir adamdı. Uzun zamandır onunla tanışıyorduk ve çoğu zaman bizi bu mekândan kovalayarak çıkarmak zorunda kalmıştı. Koyu bir Marvel hayranı olduğu için adımın getirdiği yetkiye dayanarak bana hep bu şekilde hitap ediyordu. *Iron Man*. Hatta bu küçük mekânın koca bir duvarı *Marvel* serisinin kahramanlarının posterleriyle doluydu.

"Bazı olaylar oldu be abi," diyerek bağırdığımda içten gülümsemesiyle beni kucakladı. Ardından ise kolumdan tutarak birbirimizi daha iyi duyabileceğimiz bir yere çekti beni.

"Yüzünden belli oluyor. Bir ara gel de alayım boyunun ölçüsünü."

Gülümsemesine aynı şekilde karşılık verirken hâlâ gözlerimle mekânı tarıyor, Batuhan'ı arıyordum. Sonunda onu kuytu bir köşedeki deri koltukta bir kızılla sarmaş dolaş halde gördüğümde

* *Marvel serisinin **Demir Adam** karakteridir.*

gözlerimi devirmeden edemedim. *Bu çocuğun kendinden büyük yaştaki kadınlara olan merakı beni delirtiyordu.*

Batuhan'la çoğu zaman anlaşabiliyorduk ama söz konusu kadınlar olduğunda birbirimize tamamıyla zıt düşüyorduk. Kendimden büyük bir kadınla takılmak bana mide bulandırıcı gelirdi ama bu Batuhan'ın çok hoşuna gidiyordu. Şu an tam da yüzünü yalamak isteyen kadına sırıtarak izin vermesi düşüncelerimi tasdikliyordu. Ercan Abi nereye baktığımı anlamış olacaktı ki omzumdan ittirerek beni oraya doğru yürümeye teşvik etti.

"Hadi git. Bekletme senin Tazmanya Canavarı'nı."

Gördüğüm manzaradan sonra Batuhan'ın yanına gitmek istemesem de buraya onun için gelmiştim.

"Ha bu arada, Ceyhun'a söyle, bu akşam içkilerin benden," diye devam etmişti Ercan Abi yanımdan uzaklaşırken.

"Adamsın, Kaptan Amerika*," diyerek ona dönüp karşılık verdiğimde uzaklaşmam için önümdeki manzarayı işaret etti.

İşaret ettiği yere doğru ilerlerken Batuhan, geldiğimi sonunda görmüş olacaktı ki yanındaki kadını hiç bırakmadan otuz iki dişini gösterip sırıtarak beni selamladı.

"Sonunda be, Gürsoy! Ulan, sahalar resmen seni özlüyor."

Söylediklerine karşılık ona dik dik bakıp hemen yanındaki kadını başımla işaret ettim. Beni hiç de umursamayarak kadının boynuna hızlı bir öpücük bıraktı. *Eh be Batu, bari şimdi biraz olsun rahat durmayı dene.*

"Oğlum, ne bu vaziyetin? Hani bir kızdan hoşlanıyordun sen?"

"Kardeşim, ne yapayım? Kız bana yüz verene kadar diğer çiçeklerden bal almayı tercih ediyorum."

"Şerefsiz," diye mırıldanırken hemen yanındaki tekli deri koltuğa geçip oturdum.

Batuhan bir yandan kadınla flört etmeyi sürdürürken bir yandan da benimle ilgilenmeye çalışıyordu. *Yanıma gel,* diye tuttturmuştu bir zahmet ilgilenirse iyi olurdu.

"Neredeydin tüm gün?"

---

* *Marvel serisinin* ***Kaptan Amerika*** *karakteridir.*

Sorusunu duyar duymaz lunapark anılarının gözümün önüne serpilmesiyle gülümsemeye başladım. *Zamanı birkaç saatliğine geriye almak mümkün olabilir miydi acaba?*

"Nisa'yla birlikteydim."

Verdiğim cevaba karşılık Batuhan'ın tepkisi, ağzına götürdüğü içki yudumunu yüzüme püskürtmek olmuştu. *Teşekkür ederim kardeşim, sayende birayla abdest almış oldum.*

"Hangi dağda kurt öldü de ikna edebildin o inatçı keçiyi?"

Gökçe'nin yardımı olmasaydı belki de hayatta bunu başaramazdım. Sanırım Bahar'la barışmaları bir bakımdan iyi şeylere yol açmıştı.

"Konuşmamız gerekiyordu, biz de konuştuk. Bahar nasıl?"

Batuhan'ın her ne kadar olanları bildiğini göz önünde bulundursam da Nisa hakkında daha fazla konuşmak istemiyordum. Bu yüzden konuyu hemen değiştirmek için harekete geçtim. Ayrıca Bahar'ın, Gökçe'yle olan ateşkesinden sonra gerçekten nasıl olduğunu merak ediyordum.

"Aman, kıvırcık mutlu işte. Biliyorsun, Gökçe'yle barıştılar. En son onu eve bıraktığımda evrene olumlu kız enerjisi yayıyordu."

Bahar ve Batuhan gerçekten iki zıt karakterdi. Bazen onların ikiz olduğundan bile şüpheleniyordum. Batuhan çoğu zaman kimseyi umursamazdı. Hatta benden çok daha beter bir haldeydi. Babasının kaç defa Batuhan'ın kulağını çektiğine, onu kaç defa tehdit ederek uyardığına şahit olmuştum ama Batuhan yine de bana mısın dememişti. Bildiği gibi davranmış, istediğini yapmaya devam etmişti. Bu kadar rahatlık bizim yaşımızdaki gençler için bana kalırsa biraz fazlaydı. Pekâlâ, benimde ondan bir farkım yoktu. Hatta Batuhan'ın aksine kendime ait bir evim bile vardı ama tüm bunlar yaşadığım zorlukları göz önünde bulundurduğum için gerçekleşmişti. Yıllarca benimsediğiniz ailenin aslında gerçek aileniz olmadığını öğrenmek kolayca üstüne basıp geçebileceğiniz bir şey değildi.

Bahar ise çok daha farklıydı. Her şeyi fazla umursar, fazla didiklerdi. Her ne kadar üzüleceğini bilse de kendi istediklerini yapmak için çabalardı. Çoğu zaman çok çabuk kalbi kırılırdı ama toparlanmayı bir şekilde başarırdı. Geçen yıl bunu yaparken epey zorlansa da o tanıdığım en güçlü kızlardan biriydi. Bu aralar onu

ve bana ablalık taslamalarını gerçekten çok özlüyordum ama yanına yaklaşacak cesareti kendimde bulamıyordum. Oysa bugünkü yaşadığım güzel anıları gidip ilk ona anlatmak isterdim. *Biliyordum ki benim için çok mutlu olur, çocuklar gibi sevinirdi.*

"Burası fazla sıcak değil mi?"

İçeri girdiğimden bu yana etraf çok bunaltıcı ve bir o kadar da sıcaktı. Ercan Abi'nin mekânı güzel bir yerdeydi aslında tek olumsuz yanı ise içeride hiç pencere olmadığından resmen havasız kalmasıydı.

"Söndürürüz ateşini be, Gürsoy," diye mırıldanırken Batuhan, sinsi sinsi gülümsemişti.

Başıyla hemen arkamdaki birine göz kırptığında refleks olarak dönmek zorunda kaldım. Uzun koyu saçlara sahip benden birkaç yaş büyük olduğunu düşündüğüm bir kız üstündeki oldukça açık kıyafetleriyle birlikte yanıma doğru yaklaşmaya başladı. Batuhan'ın bunu ben gelmeden önce planladığına kalıbımı basabilirdim malum, her şeyi kendi kafasına göre ayarlıyordu ama bu gece kimseyle uğraşacak değildim. Yanıma yaklaşan kız bacak bacak üstüne atıp deri koltuğun kenarına oturdu. Saçlarımı okşamaya yeltendiğinde hızla kendimi geri çektim.

"Kafamı dağıtmaya geldim, Batu."

Yanımdaki kızın bir an önce gitmesi için sesimi bilerek sert tutmuştum ama kız bu kez de ellerini kullanarak omzuma masaj yapmaya yeltendi.

"Oğlum, eminim aylardır kimseyle birlikte olmamışsındır. Azıcık rahatına bak. Umursama kimseyi. Senem'e ispiyonlamam, merak etme."

Batuhan'ın elbette Senem'e hiçbir şey söylemeyeceğini biliyordum ama konu Senem değildi. Konu artık böyle şeyleri yapmak istemediğimdi. Bundan birkaç ay öncesine kadar bana sunduğu bu teklif belki de cazip gelebilirdi ama onu tanımadan önce hayatıma bir yıldız kaymamıştı ki.

"Konu Senem değil," diyerek gerçeği söylediğimde Batuhan kırkırdayarak kıza başıyla bir kez daha işaret etti ve hemen yanı başımdaki kız bu kez de elini yanağımda gezdirmeye başladı.

"Tamam, Nisa'ya ispiyonlamam o zaman."

Verdiği cevaba karşılık gerçekten tepem atmaya başlamıştı. Yanımdaki kızın elini oldukça sert bir hareketle yüzümden çektikten sonra sinirli bakışlarımla Batuhan'a döndüm.

"Batu!"

Haddini aşmaması gereken noktalar vardı ve bunları ona hatırlatmayı hiç sevmiyordum.

"Sen de gider misin artık? İstemiyorum, anlamıyor musun?"

Oldukça öfkelenmiş bir vaziyette yanımdaki kıza bağırırken sonunda kız bir şeyleri fark etmiş olacaktı ki oturduğu yerden kalkıp hızla arkasını dönerek yanımızdan uzaklaştı. *Çok şükür!*

"Tamam tamam, sakin ol. Bir şey demedik."

Batuhan bir yandan beni dizginlemeye uğraşırken diğer yandan ise yanında oturan kadına başıyla gitmesini işaret etmişti. Kadın ters ters gözlerimin içine baktıktan sonra tıpkı diğer kız gibi oturduğu koltuktan kalkıp dans edenlerin bulunduğu tarafa doğru ilerledi.

"Akşam neredeydin?" diye sorup konuyu değiştirmek istediğinde, bu kez ona karşı çıkmak yerine kendimi serbest bıraktım.

"Senem'le birlikte bizimkilerdeydim."

Tabii gün içerisindeki yaşananlardan Batuhan'ın haberi olmadığı için bir kez daha gözlerimin içine şaşkınlıkla baktı. *Allah'tan bu kez elinde içki bardağı yoktu.*

"Höh be abi! Höh yani! *Yaprak Dökümü*'ndeki Oğuz'u geçtin. Bu ne hız, oğlum?"

Batuhan ya bu gece benim sınırlarımı zorluyordu ya da gerçekten bilerek sinirlenmemi istiyordu. O şerefsizin adını duymak bile tüm sinir hücrelerimin yerlerinden zıplamasına neden oluyordu.

"Anma şu uğursuz ismi," diyerek mırıldanırken oldukça ciddiydim.

Oğuz'dan hoşlanmıyordum ve hiçbir zaman da hoşlanmayacaktım. Hatta ona beslediğim hisler zamanla nefrete dönüşmüş bile olabilirdi. Bahar'a yaptıklarından sonra bir şekilde ondan acısını çıkarmanın yolunu bulmuştum ama bu kez beni belki de herkesten daha çok zorluyordu. Güçlü bir rakipti ve yarışlarda onu yendiğimden beri daha da çok hırs yapmıştı. Bu kez kozlarını iyi oynuyordu. Nisa'ya olan ilgisi, yaklaşımı her an delirmeme neden oluyordu. Elimde olsa Nisa'ya her yaklaştığında aralarına bir

elektrik kablosu yerleştirir ve Oğuz ona her dokunduğunda elektrik çarpmışa dönmesini isterdim ama ne yazık ki hiçbir şey yapamıyordum. Bir de sinema mevzusu ortaya çıktığından beri kendimi resmen köşeye sıkışmış gibi hissediyordum. Bu konuda Nisa'nın üzerine pek gitmemiştim ama her ne olursa olsun onu bu sinema randevusu saçmalığına göndermemek için elimden gelen her şeyi yapmayı planlıyordum. *Nisa, o sinemaya gitmeyecekti.*

"Çok yorgunum Batu ve sen beni bu saçma sapan laflarınla daha da çok yoruyorsun. Gidiyorum ben."

Oturduğum koltuktan hızla kalktığımda Batuhan da keyifle koltuğuna iyice yaslandı. Yüzündeki sinsi sırıtışından yine bir şeyler planladığını görebiliyordum. *Yine ne naneler yedin bakalım, Karadağ?*

"Gidemezsin. Bak, senin için kimi çağırdım?"

Başıyla hemen arkamı işaret ettiğinde bana eliyle selam veren Aybüke'yi gördüm. *Hadi ama! Bunu gerçekten yapmış olamazdı, değil mi? Benimle dalga mı geçiyordu?* Şu an yanımda Bahar'ın olmasını ve gerçekten şu diğer yarısına haddini bildirmesini isterdim.

"Benimle dalga mı geçiyorsun sen?"

Hiç de oralı olmayarak içkisini başına dikti ve sırıtmaya devam etti.

"Damla aptalını talih kuşu niyetine güvercin boku gibi başıma kondurursan olacağı buydu, kardeşim."

Damla mevzusunun hırsını bir şekilde çıkaracağını biliyordum da bu şekilde yapacağını tahmin etmemiştim. Batuhan bu gece gerçekten sınırlarını aşıyordu.

"Şerefsizsin biliyorsun, değil mi?"

"Teveccühün canım."

Oldukça rahatına düşkün bir vaziyette bana sırıtarak öpücük yollarken ona orta parmağımı gösterip çıkış kapısına doğru ilerlemek için hareket geçtim. Bu olanlara daha fazla katlanacak değildim ya da öyle olmamasını umuyordum. Fakat niyetlendiğim hiçbir şey bir türlü gerçekleşmiyordu. Aybüke'nin kolumdan tutmasıyla bir kez daha durmak zorunda kaldım.

"Hey! Nereye gidiyorsun? Daha yeni geldim ben."

Sen gelmiş olabilirsin ama artık benim için eve gidip uyuma vakti.

"Çekil önümden, Aybüke. Seninle uğraşacak vaktim yok."

Beraber geçirdiğimiz onca zamandan sonra ona kaba davranmak istemiyordum ama bu gece için limitim tükenmişti.

"Bu kadar kaba olma be Gürsoy. Bir şeyler içelim, sonra nereye gitmek istiyorsan gidersin."

"Vaktim yok," diyerek tekrar yanından geçip gitmek istediğim sırada bu kez de omuzlarımdan tutarak beni engellemişti.

"Dans edelim."

Ona ciddi olup olmadığını soran bakışlarımla karşılık verdiğimde sırıtmaya başladı. Elbette kimseyle dans etmediğimi biliyordu.

"Kimseyle dans etmem ben. Unuttun mu?"

"Nisa dışında hiç kimseyle tabii," diye mırıldanırken sırıtarak göz kırptı.

Hiçbir şey gözünden kaçmıyordu. Okuldaki çoğu aptalın aksine o gerçekten zeki bir kızdı. Bir kez daha gitmeye yeltendiğimde önüme geçti. *Kedi-köpekler gibi gecenin geri kalan kısmında birbirimizi kovalamaktansa karşısında dikilip amacını sormak daha faydalı bir davranış olurdu.*

"Ne istiyorsun, Aybüke?"

Soruma karşılık yanıma iyice sokularak ellerini tişörtümün yakasında gezdirmeye başladı.

"Sadece, merak ediyorum da o sarışına nasıl katlanıyorsun? Ona karşı gerçekten bir şeyler hissediyor musun?"

"Beni yoruyorsun hem de çok fazla," diyerek kendimi geri çektiğimde gitmeme izin vermemiş, tişörtümden tutarak beni kendine doğru çekmişti.

"Bu bir hayır."

"Nereden anladığını sorabilir miyim acaba?"

Sorum karşısında tişörtümü bırakarak, kendini bir adım geri çekmiş ve kıkırdamaya başlamıştı. Birdenbire neden böyle güldüğünü anlayamamıştım.

*"Ay, takıldım ben birine, sana değil kardeşine. Bir el atsan şu işime, fena olmaz...** Nakaratları tekrarlamamı ister misin?"

Kendi etrafında dans ederek bu anlamsız şarkıyı söylediğinde kahkaha attım. Gerçekten bunu yaptım. Hatta geçirdiğim stresli

* *Mercan'ın seslendirmiş olduğu* ***"Sana Değil Kardeşine"*** *şarkısıdır.*

akşamı geride bırakarak kendimi serbest bıraktım. Bu kız ya deliydi ya da gereğinden fazla çatlak. Zeki olduğunu biliyordum ama bu kadarı beni bile şaşırtmaya yetmişti.

"Pek bir zekiyiz."

Aybüke de tıpkı benim gibi söylediği şarkıya kahkaha atıyor ve gözlerimin içine derin derin bakıyordu. Birbirimize ilk defa farklı bir şekilde yaklaşıyorduk, *daha çok iki yakın arkadaş gibi.*

"Yapma, Demir. Beni hiç öpmediğini kenara bırakırsak, o kadar yakınlaşmamızdan sonra bırak da seni biraz da olsa tanıyayım. Tabii vücudunu tanımak daha çok işime gelir."

Arkadaş mı demiştim? Lafımı kesinlikle geri alıyorum. Bizden hayatta iki arkadaş olmazdı. Aybüke her zaman daha fazlasını isteyecekti. Yeniden yaklaşmaya yeltendiği sırada gözlerinin içine bakarak kaşlarımı gelmemesi için kaldırdım.

"Yaklaşma, Aybüke," diye mırıldandığımda iki elini de havaya kaldırarak teslim oluyormuş gibi yaptı.

Bu da bir başarıydı. Hele de Aybüke gibi zor birinden bahsediyorsak kesinlikle beklemeyeceğim türden bir hareketti.

"Beni şaşırtıyorsun."

"Sense beni hiç şaşırtmıyorsun." Söylediklerim karşısında yanıma yaklaşıp omzuma hafif bir şekilde vurarak, kulağıma doğru mırıldandı.

"O sarışından bir an önce kurtulman dileğiyle, Gürsoy. Onunla uğraşmak çok sıkıcı. Harcadığım zamana acıyorum. Bana güçlü rakipler lazım."

Yanımdan hızla geçip bara doğru ilerlerken bense arkasından sadece sırıtarak baktım. Aybüke bile hislerimin farkında olup bunu kabullenerek benden uzak durmayı tercih etmişti. *İnanılır gibi değildi. Eğer o benim tanıdığım Aybüke ise bu gece yakamı bırakmamak için elinden geleni yapar ve bir şekilde istediğini elde ederdi ama o da artık sınırlarını çizmişti.* Fakat Aybüke'nin tavırları zihnimde yer edinmiş olan bazı soruları gün yüzüne çıkarmış, bir anda beynimdeki ampullerin yanmasını sağlamıştı.

Aybüke bile çoğu şeyin farkındaysa Senem... Hayır, hayır! Bunu düşünmesi bile saçmalıktı. Daha doğrusu korkunçtu. Senem bir şeyleri biliyor olabilir miydi?

Bu akşam yemekte sergilediği tavırlar ve bana söyledikleri de bir tuhaftı. Eh, ondan uzaklaşma çabalarıma rağmen kendini geri de çekmiyordu. *Öyleyse bu kızın amacı neydi?* Eğer düşündüğüm şey başıma geliyorsa bu gerçekten berbat bir durumdu. Nisa'ya nasıl açıklayacağımı, şüphelerimi nasıl dile getireceğimi bilmiyordum ama bir şekilde onunla bunu konuşmam gerekiyordu. Telefonla ya da mesajla anlatamazdım. Yüz yüze konuşmalıydık.

Aklıma takılan yeni sorularla birlikte çıkışa yaklaşıp kapıdan çıkmak üzereyken boyu benden epey kısa olan birine çarptım. Karşımdaki kişiyi gördüğümde ise sırıtmadan edemedim. İşte bu kesinlikle benim için küçük bir piyangoydu. *Eh be Batu! Ben şimdi senden bu gecenin acısını çıkarmaz mıyım ha?*

"Ooo, Demir! N'aber?"

Damla'nın yapmacık selamına karşılık zorla da olsa gülümsemeye çalıştım. Bu sarışından da onun yapmacık tavırlarından da ha bir de okul müdiremiz olacak gıcık halasından da hiç hazzetmiyordum. Üstelik son tehdidinden sonra kesinlikle kara listemdeydi. Ayrıca Senem'le çok yakın olmaları da hiç hoşuma gitmiyordu.

"İyiyim Damla, sen nasılsın?"

Gözleriyle hemen arkamdaki mekânın içini gözetlerken elbette Batuhan'ı aradığını biliyordum. Liseye başladığımızdan bu yana bizim çapkın Karadağ'a platonik bir şekilde âşıktı. Gerçi ben aşkının daha çok Batuhan'a değil de popülerliğe ve ilgi çekmeye yönelik olduğunu düşünüyordum.

"İyiyim, iyiyim. Batuhan içerde mi?"

Hızlı hızlı sorusunu yöneltirken başımla onu onaylayıp geçmesi için yol verdim.

"Evet, içerde. O da seni bekliyordu zaten."

Oldukça yapmacık bir tavırla onu cevapladığımda ellerini çırpıp hızla yanımdan uzaklaşarak iç kısımlara doğru ilerlemeye başladı. *Gazan mübarek olsun, Batu kardeşim.*

Sonunda tüm bu saçmalıklardan biraz olsun uzaklaşabilmiş ve kendimi temiz havaya bırakabilmiştim. İçerideki o yoğun sigara ve alkol kokusundan sonra rahat bir nefes almak bana iyi gelmişti. Üzerime düşen ağır yorgunlukla kapıdaki görevlilere iyi geceler dilediktен sonra arabama doğru ilerledim. Çok şükür ki sonunda

evime gitme fırsatını yakalayabilmiştim. *Ne yoğun bir akşam ne yoğun bir geceydi böyle!*

Motoru çalıştırıp mekânın olduğu dar sokaktan çıktıktan sonra, tüm akşam boyunca ertelediğim o güzel anlara dalma fikrimi şimdi gerçekleştirmek için harekete geçmiş ve yolumu biraz daha uzatarak sahile doğru sürmüştüm arabayı.

Öğleden sonra geçirdiğim zamanı kelimelerle tarif edebilecek olsaydım kesinlikle 'eşsiz' sözcüğünü seçerdim. Uzun zamandan sonra o kadar huzurlu hissetmiştim ki o anın, o dakikaların hiç bitmemesini dilemiştim. Nisa'ya kalsa asla benimle gelmeyecekti ama Gökçe'yle yaptığım planlar onun inadını suya düşürmüştü.

Onu lunaparka götürme fikri ise tamamıyla Emre'den çıkmıştı. Bahar'dan dolayı yanıma yaklaşmıyor, benimle pek konuşmuyordu ama böyle bir durumda ondan başka kimseden yardım dilenemezdim. Batuhan, söz konusu kızlar olduğunda sadece yatakla ilgili kısımları düşünüyordu. Emre ise işin daha çok duygusal tarafına bakıyordu. Bana bir kızı en çok çocuksu şeylerin mutlu edeceğini söylemişti ve öyle de olmuştu. Nisa'yı o küçük lunaparka götürdüğümde verdiği tepki bunun ispatıydı. Gözleri dolmuş ve neredeyse kendini ağlamamak için zor tutmuştu. O ana kadar onun daha önce hiç lunaparka gitmediğini aklıma bile gelmemişti. Verdiği tepkilerden dolayı biraz pişmanlık duymuş olsam da mutluluğunu görmek, yüzündeki gülümsemeye neden olmak içimi ısıtmıştı.

Gondola bindiğimiz o kısa zaman diliminde vücudu tir tir titriyordu. Gerçi Nisa benim yanımda olduğu her an titriyordu. Bunu sürekli fark ediyordum. Özellikle dans ederken kendini daha çok ele veriyordu. Bense onu dizginleyebilmek için şarkının sonuna kadar dayanmak zorunda kalıyordum. Fakat yine de Nisa'nın o çırpınan halleri ona daha da çok çekilmeme neden oluyordu. *Farkında değildi belki ama Nisa benim yanımdayken çıplak ayaklarıyla oradan oraya koşturan küçük afacan kız çocuklarına benziyordu. Yaramaz, inatçı ama bir o kadar da masum...*

Gondoldayken korktuğu öyle belli oluyordu ki bir an iyice bana sokulduğunda karşımdakinin Nisa olduğundan şüphe duymuştum. Yine de o hallerine gülümsemeden edemiyordum. Gondol her yukarı çıktığında o, gözlerini daha da sıkı kapatıyor, resmen saniyeleri sayıyordu. Hatta saniyeleri sayarken aynı zamanda çığlık

atmayı da unutmuyordu. Sonunda onu kendime çekip o karanfil kokusuyla buluştuğumda biraz olsun rahatlamıştı. Kendi korkumu yok sayarak gondol durana dek başını omzumdan çekmemiştim.

Sahilde geçirdiğimiz o küçük zaman diliminde bana söyledikleri aklıma tek tek kazınmıştı. Bunca zaman ondan uzak durmam canını sıkmışa benziyordu. *Bunu dile getirmesine o kadar çok şaşırmıştım ki...* Nisa'yı bir şeyleri yapması konusunda ikna edebilmem için sanırım ondan uzak durmam gerekiyordu. Bunu daha fazla sürdürecek cesareti elbette kendimde bulamamıştım. Hislerini açık bir şekilde söyleyemiyordu belki ama artık inkâr da etmiyordu. Hissettiklerimiz aynıydı ve bunu kabullenişi bile aptalca sırıtmama neden oluyordu. Daha önceden asla yapmadığım bir şeyi yaparak zor da olsa cebimden telefonumu çıkardım. Onun ismini bulduğumda sırıtmayı sürdürerek arama tuşuna bastım. Başkaları aramadığı sürece ben asla araba kullanırken kimseyi aramazdım. Fakat onu aramak, sesini duymak istiyordum. İki kez çaldıktan sonra sonunda telefonu açmıştı.

"Demir?"

Ses tonunun berraklığı gecenin ayazına ayrı bir hava katıyordu. Adımı söyleyişi bile gizemli müzik melodileri gibi geliyordu kulağıma.

"Ne yapıyorsun?" Sorum karşısında birkaç patırtı ve ardından kapı kapanma sesi duydum. *Başka bir odaya geçmiş olmalıydı.*

"Gökçe'nin abisi film açtı, onu izliyorduk. Sen ne yapıyorsun? Araba mı kullanıyorsun?"

Rüzgârın ve motorun sesinden araba kullandığımı fark etmiş olmalıydı.

"Evet. Film güzel mi?"

"Hayır, çok sıkıcı! Birazdan sızabilirim."

Sitemli çıkan sesi beni şaşırtmamıştı. Bu da benim için küçük bir fırsat doğurmuştu.

"Benimle sinema keyfini kaçırırsan olacağı buydu."

Aylar öncesinde onunla çiftlikte geçirdiğimiz o ilk geceyi elbette unutmuyordum. *Elimden kumandayı almak için çırpınışlarını ve sonrasında ilk defa bir kızı öpmek isteyişimi...* O geceye tekrar gidip

annemin yanımıza bir beş dakika daha geç gelmesi için her şeyi yapabilirdim.

"Allah Allah! Elimden kumandayı kapıp güzelim filmi kapatan kimdi acaba?"

Benim gibi o da o geceyi hatırlıyordu.

"O an için seninle uğraşmak çok daha cazip bir fikir gibi gelmişti."

Birkaç saniye boyunca cevap veremedi. Utancından yanaklarının kızardığına emindim. Yanımdayken yanakları sürekli kızarıyor ve gözlerimin içine bakamıyordu, o halleri çok tatlı geliyordu bana.

Nisa konuşmuyordu ama arkasından bir kapı kapanma sesi daha gelmişti. *Odaya birisi mi girmişti?*

"Gökçe kötü kötü bana bakıyor."

Kıkırdayarak tekrar konuştuğunda onunla birlikte ben de kıkırdadım ve küçük bir patırtı sesinden sonra telefonun el değiştirdiğini konuşan kişiden anladım.

"Kıza her ne sapıkça bir şey dediysen yüzü domates gibi oldu, ayıp sana Gürsoy."

Gökçe'nin bana neden sürekli böyle hitap ettiğini bilmiyorum ama bu halleri, birbirimize ters düştüğümüz hallerinden çok daha iyiydi.

"Öp benim yerime onu."

"Dudaktan mı, yanaktan mı?"

Kahkahamı bastırmak yerine serbest bıraktım çünkü hemen yanında duran Nisa'nın o utanç dolu çığlığını duymamak mümkün değildi.

"Gökçe!"

"Sen yanaktan öp. Dudak kısmını ben hallederim."

"Allah Allah! Hiç hayır da demiyor. Emrin olur! Başka bir isteğin var mı acaba?"

Gökçe alaycı tavırlarını sürdürürken ben de evimin olduğu caddeye sonunda girebilmiştim. Bu gecelik sahilde fazla durma hakkımı sonraya saklıyor ve bunu Nisa'yla birlikte yapmayı planlıyordum.

"Hayır, yok başka isteğim."

"Gel, kız buraya! Emir büyük yerden. Kız gel, bir öpeyim!"

Nisa'yla şu an aralarında her ne oluyordu bilmiyorum ama bir kapı kapanma sesine daha şahit olmuştum.

"Seninki utancından yanımdan kaçıp gitti. Hadi kapatıyorum telefonu, Gürsoy. Daha fazla rahatsız etme bizi."

Nisa'nın nasıl kaçtığını az çok tahmin edebiliyordum. Muhtemelen telefonu Gökçe'nin eline bırakmış sonra da pat diye odadan çıkmış olmalıydı. Onların bu kızlar gecesini daha fazla bölmek istemediğimden telefonu Gökçe'nin tehdidi üzerine hızla kapattım.

Yüzümden eksilmeyen sırıtışla arabayı park ettikten sonra evimin olduğu tarafa doğru yöneldim. Tam demir kapılardan geçip dört katlı binanın merdivenlerine doğru adımlarımı atacaktım ki hiç beklemediğim birini basamaklarda otururken yakaladım. *Mustafa? Hani şu Onur Amca'nın oğlu olan Mustafa... Gecenin bu saatinde burada ne işi vardı?*

"Ben de seni bekliyordum," dediğinde kaşlarım merakla havaya kalkmıştı.

Babasıyla, bizim eve akşam yemeğine geldiklerinden bu yana bir daha Mustafa'yı hiç görmemiştim. Babam sürekli onu arayıp muhabbet etmemi söylemiş olsa da ben pek aldırmamıştım. Sonuçta onu tanımıyordum. Sadece babamın avukatlığını yapacak olan adamın oğlu ve Nisa'nın yetimhaneden yakın arkadaşıydı.

"Ne işin var burada?"

Ses tonumun kaba çıkmamasına özen göstererek yanına yaklaştım. Oturduğu merdiven basamaklarından kalkarak, yanıma geldi.

"Biraz konuşuruz diye düşündüm."

Ne hakkında konuşabilirdik ki? Mustafa'yla ortak yönlerimiz sınırlıydı ve onu sadece bir kez görmüştüm.

"Evimi nasıl buldun?"

Benimle konuşmak istediği konu her neyse evimi bir şekilde bulmak istemesine neden olmuştu. İçimdeki merak kendini belli ediyor olsa da kimseyle daha fazla konuşamayacak kadar bitkindim.

"Suat Amca'ya sordum."

Babamın, tüm o arkadaş olun çabalarını göz önünde bulundursak evimin adresini vermesine şaşırmıyordum.

"Aslında çok yorgunum. Başka zaman konuşabilir miyiz?"

"Çok fazla vaktini almam."

Ve teklifime rağmen yine de ısrarcıydı. Fakat gerçekten konuşacak gücü kendimde bulamıyordum.

"Bak, inan ki aklım allak bullak. Başka bir zaman erkek erkeğe muhabbetimizi yaparız ama şimdi olmaz."

Yanından geçerek merdiven basamaklarına doğru tam bir adım atmıştım ki tekrar konuştuğunda olduğum yerde durmak zorunda kaldım.

"Onunla ilgilendiğini düşünmüştüm."

Kimden bahsettiğini çok iyi biliyordum. Can'ın doğum günü partisinin olduğu akşam beni dinlemiş ve asıl gerçekleri söylemişti. Yaptığım dengesiz hareketlerin farkına vararak tekrar Mustafa'ya dönüp karşısında dikilmeye başladım. Bana anlattıkları için minnettardım ama şu anda burada olmasını anlayamıyordum.

"İlgileniyordum da zaten."

Neden buraya geldiğini ve neden benden hesap sorduğunu da çözemiyordum. Bu yüzden de onun başlattığı bu kelime oyununu ters bir şekilde devam ettirecektim.

"O yüzden mi şimdi Senem'le birliktesin?"

Senem'le olduğumu ona söyleyebilecek tek bir kişi vardı. Bu durum gözlerimi devirmeme neden olsa da sakin kalmaya çalışacaktım. Fakat Nisa'ya olan bu ilgisi sinirlerimi bozmaya başlıyordu. Oğuz'a karşı hissettiklerimi ona da hissedeceğim gibi görünüyordu.

"Senem'i mutlu etmemi isteyen oydu."

Kelime oyunumu sürdürüyor ve onun şaşırmasına neden olacak şekilde cevaplarımı önüne sunuyordum.

"Sen de, *'Tabii, olur. Seve seve mutlu ederim,'* dedin yani. Öyle mi?"

Mustafa'nın gözlerinden anladığım kadarıyla o da benim gibi yapıyor ve aramızdaki bu saçma diyalogun nereye gideceğini bilmeden sürdürmeye devam ediyordu.

"Beni istemediğini defalarca net bir şekilde belirtti. Ne yapmamı bekliyordun ki?"

Vereceği cevap benim için kilit nokta olacaktı. Bu sayede Nisa'ya olan duygularını belki de bir nebze olsun anlayabilirdim.

"Pes etmemeni, onu bir şekilde elde etmeni, suratsızın inadını kırmanı... Daha saymamı ister misin?"

Mustafa'yı yakından tanımıyordum ama karşımdaki bu yabancı kişi benim tarafımı tutuyordu. Gülümsememi bir müddet daha bastırarak son kozlarımı ortaya attım.

"Denemedim mi zannediyorsun? Ne zaman ona yaklaşmaya çalışsam, o kalın tuğlalarını bir duvar gibi örüp bana engel oldu."

"Yapacağın tek bir şey var, Demir. Onun üstüne git ve asla vazgeçme."

Bu kez kendimi tutmayı bir kenara bırakarak tüm içtenliğimle gülümsedim.

"Ben de öyle yapacaktım zaten," diye mırıldandığımda Mustafa da aramızdaki kelime oyununu fark etmiş olmalıydı ki benim gibi sırıtmaya başladı.

"Bunu duyduğuma sevindim."

Her türlü Nisa'nın üzerine gidecektim. Ondan bu saatten sonra vazgeçmek gibi bir niyetim yoktu ama tamir etmem gereken bir kalp daha vardı. Gece boyunca karşımdaki bu binaya girmek için epey can çekişmiş olsam da sanırım bugünlük tüm haklarımdan vazgeçmek zorundaydım. Cebimden arabamın anahtarlarını çıkarmış ve yeniden son bir kez daha harekete geçmek için hazırlığımı yapmıştım.

"Yapmam gereken çok önemli bir şey daha var. Seni gideceğin yere kadar bırakmamı ister misin?"

Hızlı bir şekilde konuşarak Mustafa'ya kibarca sorumu yöneltiğimde başını *hayır* dercesine salladı.

"Ben başımın çaresine bakarım. Sen kendi işine bak, *ufaklık*."

Cevap vermeme dahi izin vermeden arkasını dönüp caddenin hemen karşısında yer alan beyaz arabasına binmişti. *Ufaklık mı? Aramızda sadece bir yaş vardı oysaki...*

Mustafa'nın kullandığı o son kelimeye pek takılmayarak ben de hızlı bir şekilde hareket edip doğrudan Impala'mın yanına gidip motoru çalıştırdım. Uyumadan önce ona yetişmem gerekiyordu. Saat gece yarısını birazcık geçmişti belki ama onun uyumadığını biliyordum. *Asla erken uyumayı sevmezdi.*

Evleri şehrin dışında olduğu için arabayı, hız sınırlarını biraz aşarak kullanmak zorunda kaldığımdan oraya varmam neredeyse yarım saatimi almıştı. Arabayı evlerinin hemen önüne park edip

neredeyse koşarak bahçeden ahşap kapılarına ulaştım. Zili birkaç kez hızlı bir şekilde çaldıktan sonra kapı sonunda açılmıştı. Leyla Teyze üzerine geçirmiş olduğu yeşil geceliğiyle karşımda dikiliyordu.

"İyi geceler, Leyla Teyze."

Muhtemelen gecenin bu saatinde kapılarına neden dayandığımı merak ediyordu ki zaten fal taşı gibi açılan gözleri tam da bunun kanıtıydı.

"Demir, oğlum, ne işin var senin bu saatte burada?"

Muhtemelen Batu aptalı hâlâ evin yolunu bulamamıştır ama zaten buraya onun için gelmemiştim.

"Bahar uyudu mu?"

Sorum karşısında bizim ikizlerin annesi Leyla Teyze başını *hayır* dercesine salladı. Bakışları hâlâ neden burada olduğumu sorguluyordu.

"Yok, televizyona bakıyordu. Dur sesleneyim," demesinin hemen ardından, "Bahar, kızım! Misafirin var," diyerek kıvırcığa seslendi.

Aradan birkaç dakika geçmeden pijamalarıyla ahşap kapının eşiğine geldi, Bahar. O kıvır kıvır saçlarını tepeden topuz yapmış ve yüzündeki çilleri ortaya çıkarmıştı. Leyla Teyze yanımızdan uzaklaşırken Bahar tüm şaşkınlığı ve bir o kadar da somurtkanlığıyla gözlerimin içine bakıyordu.

"Ne işin var burada?"

Nasıl cevap vereceğimi, ona ne demem gerektiğini bilmiyordum ama bana yardım edebilecek, beni battığım bu bataklıktan kurtarabilecek tek kişi Bahar'dı.

"Yardımına ihtiyacım var, kıvırcık. Bu kez gerçekten sadece senin yardımına ihtiyacım var."

Onun sadece arkamı toplamasına ihtiyacım yoktu. Aynı zamanda dostluğuna ve desteğine de ihtiyacım vardı. Derin bir nefes alıp verdikten sonra gözlerime bakıp tebessüm etti. Başıyla içeriye girmemi işaret ettiğinde bunun her şeye yeniden başlamak adına küçük bir adım olduğunu biliyordum.

16. BÖLÜM

Gökçe'de geçirdiğim o akşamdan bu yana iki gün geçmişti ve o günlerde de bir hayli yorulduğumdan bitkin düşmüştüm. İki koca gün boyunca hem ders çalışmış hem de Senem'in parti hazırlıklarına koşturmuştum. Bunların yanı sıra dans okulunda da gösteriye çalışarak epey yorulmuştum.

Gökçe'de kaldığım o akşamın ertesi günü mavişle birlikte Senem'e güzel bir doğum günü hediyesi almak için okul çıkışında beraber alışverişe gitmiştik. Uzun zaman sonra sarışına bir hediye almıştım, aldığım hediye ise gerçekten içime sinmişti. İçinde iki fotoğraf bulunan, camdan, küçük bir çerçeve yaptırmıştım onun için. Bir tarafında çocukluğumuza ait bir fotoğraf varken diğer tarafında ise yetimhaneden ayrılmadan önce çektirdiğimiz son fotoğraf yer alıyordu. Aslında benim için oldukça anlamlı bir hediye olmuştu. Senem'in de aynı şekilde bazı şeyleri hatırlamasını umuyordum. *Unuttuğu, geride bıraktığı, yani kısaca eski dostunu, beni hatırlamasını istiyordum.* Belki bu küçük ama anlamlı hediye onun kalbinde bir şeyleri yeniden canlandırabilirdi. Hediyeyi bulmaması için odama değil de saklaması için doğrudan Gökçe'ye vermiştim. Gerçi sarışının odamı karıştırdığını falan düşünmüyordum ama yine de tedbiri elden bırakmamak gerekirdi.

Haftamın geri kalanı elbette sadece hediye seçmekle geçmemişti. Aksine hediye faslı oldukça kısa sürmüştü. O günün bir kısmını nasıl Gökçe'yle geçirdiysem, diğer kısmını da tamamıyla Senem'e adamıştım. Birlikte doğum günü partisi için ayarladığı mekânı gezmeye gitmiştik. Sahile yakın, içi ahşap sandalye ve masalarla döşenmiş oldukça şık bir lokantaydı. Esma Teyze işini biliyordu çünkü mekân gerçekten göz kamaştırıcıydı. Senem doğum günü akşamı için neler istediğini görevlilere anlatırken ben de o kısa sürede etrafı gezmiştim.

Lokanta gerçekten çok güzel bir yerde, sahilin hemen dibindeydi. Etrafı gezdiğim zaman diliminde güneşin batışına renk veren o turunculuğu izlemenin verdiği keyif biraz da olsa içimi ısıtmıştı. En azından Damla gereksizinin hemen yanı başımızda olduğu gerçeğini bana unutturmuştu. *Ah, evet Damla...*

Küçük gezintimizin tek sıkıntılı yanı Damla denen gereksiz sarışının da bizimle birlikte olmasıydı. Yabani ot gibi sürekli Senem'in dibinde bitiyor ve ayrıca beni gördüğü her yerde de her şeyi bildiğini ima eden bakışlarını üzerime salıyordu. Gezinti boyunca birbirimize oldukça soğuk bakışlar atıp durmuştuk. Bir ara küçük çocuklar gibi dil çıkarmamak için kendimi neredeyse zor tutmuştum. Allah'tan Senem, birbirimizden hiç hazzetmediğimizi biliyordu da bizi yakınlaştırmaya ya da muhabbet ettirmeye çalışmıyordu.

Tatile yakın bir zaman kala kendimi neden derslere verdiğime gelince... On bir yıllık okul hayatım boyunca ilk defa teşekkür belgesi alacağım için kalbim biraz buruktu. Sevda Hanım takdiri kaçırdığımı duysa herhalde bir güzel fırçalardı beni. Oysa bilmiyordu ki Senem'in durumu benimkinden de beterdi. Meğerse bizim Sarışın, sınıfı belgesiz bir şekilde geçiyormuş. Üstelik bunu kendisinden değil, Damla denen gereksizin ağzından kaçırmasıyla öğrenmiştim.

Hayatımın geri kalanında ne olurdu, neyi nasıl yaşardım bilmiyorum ama üniversite sınavları için şimdiden hazırlıklara başlamıştım. Çocukluğumdan bu yana en büyük hayalim konservatuvar okumaktı. Küçük bir hevesti belki ama çok isterdim. Hatta ilkokul zamanlarında tiyatro koluna seçilmek için ısrarla hep parmak kaldırırdım ama şansızlığım o zamanlarda bile kendini belli ederdi. Öğretmen nerede bir gereksiz, alakasız kişi var, hep onları seçip yerleştirirdi hayallerimin tam ortasına. *Tabii Sevda Hanım dışında...* En azından o içimdeki sanatçı kişiliği ortaya çıkarmamda bana yardımcı olmuş, beni bildiği dans hareketleriyle ödüllendirmişti.

Derslere başladığımız o günü hayatta unutamazdım. On üç yaşındayken okul çıkışı yetimhane koridorlarında sarışınla birlikte koştururken Sevda Hanım'ın kapısının aralık olduğunu görmüştüm. Senem çoktan odamıza gitmek için apar topar merdivenlere yönelirken bense Sevda Hanım'a selam vermek üzere yönümü değiştirmiştim. Kapıyı hiç tıklatmadan pat diye içeri girdiğimde, Sevda Hanım'ın, oldukça yüksek sesli bir müzik eşliğinde o küçük

odasında kendi etrafında döndüğüne şahit olmuştum. Gözlerini kapatmış, öylece tek başına dans ediyordu. Dakikalar boyunca beni fark edene dek hayranlıkla izlemiştim onu. Sonunda müzik durduğunda ve gözlerini açtığında ilk önce odada olmama şaşırmış ama ardından tüm içtenliğiyle gelip en kocamanından sarılmıştı bana. Konuşmasına bile izin vermeden bana da öğretmesini istemiştim o hareketleri ve o da tereddüt etmeden onaylamıştı beni. *İşte o gün bugündür de hep severim dans etmeyi.* Şimdi fark ediyordum da Sevda Hanım'ın varlığını gerçekten arıyordum. Onun sıcaklığı, anne sevgisi hep kalbimin en değerli köşesinde yer alacaktı. Belki içten içe bağlanmaya başladığım yeni ailemi ikna edebilirsem bu yaz tatili için Mersin'e gitmeden önce bir yetimhane ziyareti yapabilirdik. Bunu gerçekten çok isterdim.

Dans okulunda ise artık koreografinin de tam olarak belirlenmesinden bu yana gösteri için çalışmalara daha da hız vermiştik. Bir yandan her şeyi eksiksiz bir şekilde uygulamaya çalışıyorduk, diğer yandan ise heyecanımız kıpır kıpır alev alıyordu. *Hele de benimkisi almış başını uzak diyarlara doğru gidiyordu.* Sahnede ne yapardım da heyecanımı bastırabilirdim, bilmiyorum. Ceren sakinleştirici haplardan almamı önermişti ama bu fikir pek de aklıma yatmıştı. İçimdeki bu korkudan ötürü sahnede düşüp bayılmazsam benim açımdan en azından iyi bir sonuç elde edilebilirdi. Aslında bu kadar heyecanlanmamın ve korkmamın başka bir nedeni vardı. Demir'in istediği küçük bir koreografi değişikliği söz konusuydu. *Üstelik bundan hiç kimsenin haberi yoktu.*

Demir sahnede sürpriz olmasını istiyordu ama yapacağımız, daha doğrusu yapmak istediğimiz dans figürü öyle zordu ki bundan vazgeçmemiz an meseleydi. Bana kalsa çoktan vazgeçmiştim ama Demir hırs yapmıştı. Israr ediyor, 'yapacağız' diye tutturuyordu. Uzun boylu olduğu için kendi açısından bunun sıkıntı olmayacağını ve bir şekilde halledebileceğini söylüyordu, bense ona bir şey olacak diye korkuyordum çünkü yapmayı istediğimiz hareket gerçekten çok zordu. Beni başının üstüne kaldırmayı planlıyor ve birkaç saniyeliğine de olsa başım yere ters bakacak bir şekilde kendi çevresinde döndürmeyi düşünüyordu. Bu kulağa oldukça havalı bir hareketmiş gibi geliyordu fakat aynı zamanda çok da tehlikeliydi. Çalışmalarımız boyunca sürekli başarısız olmuş ve hatta

Demir'in belini birazcık da olsa incitmiş olabilirdim. Demir'i bundan vazgeçirmek için çok dil dökmüş olsam da o, başının dikine gitmeyi tercih etmişti. Ben de mecbur ona boyun eğmiş ama aynı zamanda yemekten de birazcık kısarak, gösteriye kadar kilo vermek için hazırlıklara kaldığım yerden devam etmiştim.

Lunaparkta geçirdiğimiz o eğlenceli günden sonra ise Demir'le aramızda farklı bir çekim oluşmaya başlamıştı. Her zamankinden çok daha farklı hissetmeme neden oluyordu. Birbirimizle inatlaşmıyor ya da kavga etmiyorduk. Daha çok gözlerden uzak bir şekilde flört eder gibi bir halimiz vardı. Okuldayken birbirimizden olabildiğince uzaklaşıyor fakat göz göze geldiğimiz o küçük saniyelerde ben kendimi ona sırıtırken buluyordum, o ise bana gizliden de olsa göz kırpıyordu.

Dans okulunda ise durum okuldakine kıyasla biraz farklıydı. İnatlaşıyorduk ama bu, çalışmalarımız esnasında benim yapamadığım hareketlerden doğan tatlı inatlaşmalara dönüşüyordu. Geçirdiğimiz her dakikada birbirimizden bir an olsun ayrılmıyorduk. Demir, bir saniye olsun beni yalnız bırakmıyordu. Bu yakınlığımız dans okulundakilerin dikkatini çekmişti. Eren sürekli bizi gözetleyip halimizle dalga geçiyor, Ceren gördüğü her yerde kıkırdıyor, Aydan Hoca ise, *"Uğraşmayın benim mükemmel ikilimle,"* diyerek doğrudan bizimle uğraşan baş kişi oluyordu. Demir'e her ne kadar ağırdan almamız gerektiğini ve rahat durmasını söylesem de beni bu konuda hiç dinlemiyor, kafasına estiği gibi davranıyordu. Söylediği tek şey, *"Bırak da kendi ortamımızda biraz olsun rahat davranalım,"* oluyordu. Ben de dolayısıyla ona karşı koyamıyordum. Günler de sanki sırf bize inatmış gibi hiç adil davranmıyor ve çok yavaş ilerliyordu. Koca bir hafta daha beklemek zorundaydık. Ondan sonrasında olacakları düşünmek bile beni korkutuyordu.

Ve bugün... Tüm haftanın yorgunluğunu evde pinekleyerek geçirmek istesem de verdiğim bir sözü tutmak uğruna aynanın karşısına geçmiş, hazırlanıyordum. Oğuz'la sinemaya gidecektim. Her ne kadar bu akşam hiçbir yere gitmek istemesem de verdiğim sözü tutmak zorundaydım. Oğuz'a en azından bunu borçluydum. O, verdiği sözü tüm riskleri ve koca bir tokadı göze alarak tutmuştu. Üstelik Gökçe ve Bahar'ın barışmasından bu yana hiç yanımıza yaklaşmayarak sözünün arkasında olduğunu da bir nevi göstermişti.

Barışmalarından sonra haftanın geri kalanında Gökçe ve Bahar birbirlerinden hiç ayrılmamış, ben de onlarla birlikte takılmıştım. *Ah, Can ve Emre'yi de unutmamak gerek tabii.* Can çenesi düşmüşçesine sürekli bu iki eski dostla dalga geçerken Emre ise aralarının yeniden düzeldiği için mutlu olduğunu her defasında dile getirmişti. Neredeyse tüm okul bu ikisinin barışmasını şaşkınlıkla izlerken, bense onlara hayranlıkla bakıyordum. Birbirlerini çok özlediklerini gözlerindeki ışıltılardan anlayabiliyordum çünkü aynı özlemi ben de yaşıyordum. Bahar, Can ya da Emre'yle şakalaşırken, Gökçe hep onun kıvırcık saçlarıyla oynuyordu. Gökçe benimle ya da diğerleriyle konuşmaya daldığında ise Bahar gözlerini hiç ayırmadan onu izliyor ve söylediklerini pür dikkat dinliyordu. Sanki hiçbir şey olmamış, sanki araları hiç bozulmamış gibi davranıyorlardı. Bahar'la uzun zamandır aramızda mesafe olduğu için birbirimize alışmamız birkaç teneffüsümüzü almıştı ama sonuç yine tatlıya bağlanmıştı. Fakat ben yine de ağzımı açıp ona Oğuz'la sinemaya gideceğimi söyleyememiştim. *Ne tepki verirdi? Nasıl hissederdi? Bilmiyordum.* Gökçe'nin dediği gibi içinde hâlâ Oğuz'a karşı bir şeyler olup olmadığından emin değildim. Bu yüzden Gökçe'den de rica ederek bunun aramızda kalmasını istemiştim. O da durumu anlayışla kabullenmişti.

Gündüz vakti aldığım duştan sonra saçlarımı düzleştirmiş ve küçük tel tokalarla kenarlarından tutturmuştum. Etek giymeyi pek sevmediğimden altıma dar paça bir kot pantolon, üstüme ise V yakalı kırmızı düz bir tişört geçirmiştim. Son zamanlarda yaşadığım stresten dolayı yüzümde sivilceler çıktığı için hafif bir makyaj da yapmayı ihmal etmemiştim. Tamamıyla hazır sayılırdım.

Çalışma masamdaki saate baktığımda Oğuz'un birazdan burada olacağını tahmin ettim. Gökçe'de kaldığım o emrivaki geceden sonra Devrim Amca ve Esma Teyze ilk başta bu sinema işine pek izin vermek istemediler ama söz verdiğimi duyduklarında mecburen *'tamam, gidebilirsin,'* demek zorunda kaldılar. Derin bir nefes alıp cesaretimi bu gece için toparlayabilmek adına tuttuğum nefesimi hararetli bir şekilde dışarı püskürtürken aynadan Senem'in kapı eşiğinde beni izlediğini fark ettim. Yüzüne yerleştirmiş olduğu sırıtışla yanıma doğru yaklaştı ve boy aynasının hemen yanı

başında dikilmeye, daha doğrusu kollarını göğsünde birleştirerek beni izlemeye başladı.

"Sade ama güzel görünüyorsun."

Onaylayan bakışlarını bana doğru atarken ben de tıpkı onun gibi yaparak baştan aşağı onu inceledim. O da tıpkı benim gibi hazırlanmıştı. *Pekâlâ, sen nereye gidiyorsun bakalım, sarışın?*

"Sen de öyle," diye karşılık verdiğimde sırıtarak sadece omuz silkti.

Ben saçlarımın bozulan yerlerini tekrar düzeltmeye koyulurken Senem de boğazını temizleyerek mırıldanmaya başladı.

"Eh, bu sinema akşamı da artık bir şeyleri kesinleştirir, değil mi?"

Söyledikleri karşısında ne diyeceğimi bilemezken, elime aldığım düzleştiriciyi daha açmadan hızla yerine bıraktım. *Bu da ne demekti şimdi?*

Kaşlarımı merakla kaldırdığımda, "Oğuz ve seni diyorum, Nisa. Artık çıkmaya başlıyorsunuzdur, değil mi?" diye devam etti.

Oğuz'la sinemaya gideceğimi söylediğimden bu yana sürekli aynı muhabbeti yapıyor ve benim canımı sıkıyordu. *Neden ısrarla onunla olmamı istiyordu ki?*

"Yok öyle bir şey, Senem. Bu sadece arkadaşça bir buluşma."

Verdiğim cevaplar karşısında memnuniyetsiz bir tavır sergileyerek geçip yatağıma oturdu.

"Seni gerçekten anlamıyorum. Oğuz gibi bir çocuğu nasıl reddedip elinin tersiyle itebiliyorsun?"

Ben bir yandan odadaki dağılmış eşyalarımı toparlarken Senem de oturmuş olduğu yerden kalkarak peşime takılıp söylenmelerine devam ediyordu.

"Çünkü ona o gözle bakmıyorum."

Birden arkamı dönüp doğrudan gözlerinin içine bakarak söylemiştim bunu. Omuzlarını düşürüp suratını asarak karşılık vermişti bana.

"O zaman kesinlikle aptalsın. Oğuz'dan bahsediyoruz, Nisa. Aylardır peşinde köpek gibi koşan çocuktan. Ben olsam hayatta kaçırmazdım."

İşte söylediği bu son cümle gerçekten aklımın karışmasına neden olmuştu. Kaşlarımı çatarak hızla ona döndüğümde, o da inatçı tavrını üzerinden atmadan gözlerimin içine bakmayı sürdürdü.

"Oğuz'da ilgini bu kadar çok çeken şey ne, Senem? Hayır, anlamıyorum ne var yani Oğuz'da? Neden ısrarla onunla olmamı istiyorsun?"

Ağzımdan çıkan sözcüklere hâkim olamayarak içimdekileri döktüğümde Senem, tebessüm ederek yanıma yaklaşıp kolumu sıvazladı.

"Ben sadece senin iyiliğini düşünüyorum."

Hâlâ ikna olamamıştım. Bu şekilde beni ikna edemezdi.

"Çocuk senden gerçekten hoşlanıyor. Soruna gelince... Bir kere okulun en yakışıklı, en gözde çocuğu. Sen elinin tersiyle itiyor olabilirsin ama son sınıflardaki kızlar bile onun ağzının içine düşüp takılmak için neredeyse can atıyor."

Pekâlâ, Oğuz'un yakışıklılığının yanı sıra şu son sınıf kızlarının muhabbeti doğru olabilirdi. Birkaç kez o kızlardan bazılarının Oğuz'a numaralarını gönderdiğine ve Oğuz'un o numara yazılmış kâğıtları kızların gözlerinin içine baka baka keyifle yırttığına şahit olmuştum.

"Ayrıca havalı, karizmatik. Böyle hafif bir kötü çocuk edası var üzerinde ama o bile yakışıyor Oğuz'a. Arabasını ve şehirdeki popülerliğini saymıyorum bile. Eğer Demir olmasaydı..."

Senem ağzının suyunu akıtarak Oğuz'u övmeye devam ederken pot kırdığını fark edince aniden sustu. Gözlerim şaşkınlıktan açılmış halde onu izlemeye devam ederken o ise omzunu dikleştirmiş ve boğazını temizlemişti.

"Eeee?"

Onun peşini bu kadar çabuk bırakacağımı sanıyorsa yanılıyordu. Senem'in aklından neler geçtiğini gerçekten merak ediyordum.

"Eeesi falan yok. Demir olmasaydı Oğuz'u hayatta kaçırmazdım. Onun kalbine girmek isterdim."

Ne demek istediğini, aklından nelerin geçtiğini anlayamıyordum. Gözlerimin önüne kararsızlıktan ötürü bir sis bulutu düşerken geçip yatağıma oturdum. Senem ise hemen karşımda belirdi.

"Bu ne demek şimdi?"

"Hadi ama Nisa! Zorlama beni şimdi."

Karşı gelmeye başladığında aklım tamamen karışmış bir şekilde onun değişen ruh halini izliyordum. Son günlerde bu çok sık yaşanıyordu. Onu çözemiyor, ayak uyduramıyordum.

"Herkes Oğuz gibi birini isterdi, inan bana."

Herkes mi? Öyleyse ben neden onunla olmak istemiyorum? Madem bu kadar havalı bu çocuk, neden benim ilgimi bir türlü çekemiyordu? Sorun bende miydi?

Üstelik Senem bu laflarıyla Demir'e resmen haksızlık ediyordu. Demir'le son birkaç gündür oldukça yakınlaşmış olabilirdik ama bunun öncesinde de sonrasında da bana rağmen neredeyse günlerinin çoğu Senem'i memnun etmekle geçiyordu. En azından doğum gününe kadar onun canını sıkmamak için elinden geleni yapıyordu. Beynim durmuştu sanki de aklım hiçbir şeyi algılayamıyordu.

"Sevgiline haksızlık etmiyor musun?"

Ağzımdan çıkanları kulaklarım duymaz bir şekilde dilime hâkim olamazken bu kez o kaşlarını çatarak bana bakıyordu.

"İyice saçmaladın," diye mırıldandığında neredeyse kestirip atmıştı.

Senem tavırlarıyla beni gitgide daha da çok şüpheye düşürüyordu. Oysa kestirip atmak yerine üzerine gitmeliydi. Burada aylardır, *'seviyorum'* dediği çocuktan bahsediyordum. Gökçe'nin birkaç gün önce söyledikleri kulaklarımda çınlarken, aklımdan geçenlerin gerçek olmamasını diledim.

"...Senem'in günahını almak istemiyorum ama bence aslında her şeyin farkında, Nisa ve sırf bu yüzden bilerek yapıyor."

"Ya da şöyle sorayım, Demir'e karşı gerçekten ne hissediyorsun, Senem?"

Aklımı karıştıran soruların cevaplarını bulabilmek için daha da çok üzerine gitmek istedim. Soruma hemen cevap vermedi. Birkaç dakika boyunca sadece gözlerime bakarak sessizliğini korudu. Oysa bu kadar düşünmesini gerektirecek kadar zor bir soru sormamıştım. Omuzlarını dikleştirerek yeşil gözlerini bana diktiğinde artık cevap vereceğini anladım.

"Onu seviyorum, Nisa ama bu başkalarından hoşlanmayacağım anlamına gelmez."

"Oğuz'dan hoşlanıyor musun yani?"

"Oğuz'u beğeniyorum, tıpkı diğer kızlar gibi. Altında bir şeyler aramayı keser misin, lütfen? Lafın gelişi söyledim tüm bunları."

Sırtı dönük bir şekilde konuşmuştu. Oysa ben gözlerinin neler söylediğini görmek isterdim. Söylediği şeyleri düşünmemeye çalışarak oturduğum yerden hızla kalkıp yatağımın hemen yanındaki komodinin üstünde duran telefonuma doğru ilerlemiştim ki Senem'in tekrar konuşmasıyla birlikte bu isteğimden vazgeçmek zorunda kaldım.

"Neyse ne yani! Bu arada Demir'le ben de sinemaya geliyoruz."

Anlamadım, ne? Benimle dalga mı geçiyorsun, sarışın? Yoksa kulaklarım yanlış mı işitti?

"Ne?"

"Duydun işte. Bu aralar canım çok sıkkındı. Ben de ona sinemaya gitmeyi teklif ettim. Demir de hiç düşünmeden kabul etti."

Senem'in yeniden konuşması olduğum yerde sıçramama neden olurken o ise hiçbir şey olmamış gibi karşımda kıkırdıyordu. *Hayır, hayır...* Bu şaka falan olmalıydı. *Demir ve Oğuz'la aynı sinema salonunda olmak da neyin nesiydi?* Belki başka filme girerlerdi de beni bu azaptan kurtarırlardı ama Demir'in öyle bir şey yapmayacağını da çok iyi biliyordum. Onun Oğuz'a karşı tutumunu bildiğimden böyle bir teklifi fırsata çevireceğinin farkındaydım. Bu teklif Senem tarafından önüne altın tepside sunulmuş bir piyango bileti gibiydi.

"Bu akşam olması şart mıydı?"

"Ne oldu? Oğuz'la yalnız kalamayacağım diye korkuyorsan, söylerim Demir'e biz başka filme gireriz."

Allah'ım, bu kızın beni yanlış anlamakta üzerine yoktu. Benim korkum Oğuz'la yalnız kalmak falan değildi ki, belki birazcık onun için de korkuyor olabilirdim ama konumuz bu değildi. Asıl sorun o iki genç adamın birbirinden hiç hazzetmediği ve neredeyse nefret ettiğiydi. Kaldı ki tüm akşamı bu iki genç adamla geçireceğimi duymak beni asla izlemeyeceğim bir korku filmine sürüklemek kadar ürkütücüydü.

"Saçmalama lütfen, Senem," diyerek sitemle mırıldanırken o beni hiç dinlemeyip cebinden çıkarmış olduğu telefonla oynamaya başladı.

Telefonuyla birkaç dakika vakit geçirdikten sonra gözlerimin içine bakıp sırıttı.

"Demir aşağıda bekliyormuş. Hadi, ben iniyorum," dedikten sonra kapıya doğru ilerledi fakat aklında kurduğu bazı sahneleri kafasından atması için onunla son kez konuşmam gerekiyordu.

"Senem?" diye seslendiğimde tekrar bana döndü.

"Evet?"

"Oğuz'a şans vermeyeceğim. Bu konuda üstüme gelme artık."

"Biliyor musun, Nisa? En başından beri haklıydın. Bu hayat bizim hayatımız değil. Ama kendini sınırladığın gibi kalbini de sınırlayamazsın."

Kalbimin kimin için attığını bilseydin, belki de bu cümleleri kurmaya cesaret edemezdin, Senem.

Odamdan çıkıp giderken bir müddet arkasından öylece bakakaldım. Yanaklarıma birkaç kez yavaş bir şekilde vurduktan sonra gözlerimi hızla kırptım. İçine düştüğüm bu durumdan nasıl sıyrılabilirim diye kendimle cebelleşirken komodindeki cep telefonumun sesli bir şekilde titremesiyle hapsolduğum durumdan kurtuldum. Hızlı adımlarla yatağımın kenarına yaklaştım, telefonu elime alıp gelen mesajı açtım. Mesaj elbette Oğuz'dandı.

"Güzelim, aşağıdayım. Seni bekliyorum."

Aşağıdaydı. Oğuz, Demir ve Senem, aşağıdaydı ve ben burada öylece dikilip kaderimden kaçmaya çalışıyordum. Yatağımın üzerindeki ince hırkayı ne olur ne olmaz diyerek hızla elime alırken bir yandan da bu akşamın sorunsuz geçmesi için dua ediyordum.

Allah'ım, lütfen... Lütfen şu akşamı sorunsuz atlatalım. Söz veriyorum, Senem'e her şeyi ben anlatacağım.

Sırf düşmemek için korkuluklara tutunarak merdivenlerden inerken aslında asıl amacım o iki aptal adamın baş başa kalıp birbirlerine delici bakışlar atmasını önlemekti. Oturma odasında oturan Devrim Amca ve Esma Teyze'ye çıktığımı haber verdikten sonra nefesimi düzene sokmaya çalışarak kendimi dışarı attım. Bahçedeki taş zeminde ağır ağır yürürken Senem'in büyük kapının önünde Oğuz'la şakalaştığına, Demir'in ise o ikisine oldukça sinirli bir şekilde baktığına şahit oldum. *Bu akşam, kesinlikle çok zor bir akşam olacaktı.*

Yanlarına ulaştığımda tebessüm ederek gülümsemeye çalıştım. Bir anda ortam sessizleşirken kimin tarafına ilk önce gitmem gerektiğini kestiremedim. Bir tarafta Demir, oldukça soğuk bakışlarını üzerime fırlatıyordu, diğer tarafta ise Oğuz, keyifli bir şekilde sırıtıyordu. Fakat bu akşamı kiminle geçireceğim belli olduğundan doğrudan ilk olarak Oğuz'a yaklaştım. Selamlaşmak üzere yanağına küçük bir öpücük bırakacağım sırada beni kendine çekip yanağım yerine saçlarımın arasına busesini kondururken, "Selam, güzelim," diye mırıldandı. *Yapma şunu, Oğuz... Şimdi olmaz. Lütfen, yapma şunu.* Ondan oldukça hızlı bir şekilde uzaklaşırken mecburiyetten de olsa gülümsemeye çalıştım. Yaptığı şeyin ve sırf ne için yaptığının farkındaydı ki zaten bilerek yapıyordu. Başımı Senem'in hemen yanındaki Kedi Yavrusu'na çevirdiğimde neredeyse bir anda kükreyecekmiş gibi gözlerimin içine bakıyordu. *Boşuna, Kükreyen Kedi Yavrusu demiyordum ona.* Yavaş adımlarla yanına yaklaşıp yanağına küçük bir öpücük bırakırken o ise tuttuğu belimi hafif bir şekilde sıkmış, kimsenin bizi duyamayacağı kadar sessiz bir şekilde kulağıma fısıldamıştı.

"Gereğinden fazla yanına yaklaşırsa kendimi tutamayabilirim, haberin olsun. Beş metreden fazla yakınında olmayacak."

Emrin olur, paşam! Söylerim hatta Senem'e, sinema salonunda ortamıza oturturuz onu, sırf senin için rahat etsin diye. Gözlerim şaşkınlıkla açılmış olsa da kendimi ele vermemek için hemen geri çekildim.

"Hadi, gidelim öyleyse."

Oğuz'un, ortamdaki sessizliği bozan konuşmasıyla birlikte hızla başımı sallayarak onu onayladım. Bu akşam ne kadar çabuk biterse benim açımdan o kadar iyi olurdu.

Senem ve Demir karşı kaldırımda yer alan Impala'ya doğru yürürken ben de Oğuz'un arabasının nerede olduğunu görmek için etrafı inceledim. Oğuz'un aniden belime yerleştirdiği eli yüzünden bir an gerilsem de belli etmemeye çalışarak beni yönlendirdiği tarafa doğru ilerlemeye başladım. Biraz ileride bulunan spor arabasına ulaştığımızda kapıyı benim için açtı ve sırıtarak oturmam için eliyle deri koltuğu işaret etti. Tebessüm etmeye çalışarak hemen geçip koltuğa oturdum ve kemerimi bağladım. Oğuz'un bu arabayı nasıl kullanacağını az çok tahmin edebiliyordum. Araba yarışlarından oldukça keyif alan birinden başka bir şey bekleyemezdim.

Direksiyon koltuğunda yerini aldıktan sonra müzik çalardan yabancı bir şeyler açıp motoru çalıştırdı. İçime birden anlamlandıramadığım bir korku yerleşirken gözlerim benden habersiz bir şekilde hemen karşımızda yer alan diğer arabanın direksiyon koltuğunda oturan kişiyle buluştu. Bakışlarını çözemiyordum. Öfkeli desem, öfkeli değildi. Sakin desem, sakin hele hiç değildi. İçimden bir ses patlamaya hazır bir volkan gibi olduğunu söylüyordu. Tek bir dileğim vardı bu akşamdan. *Allah'ım lütfen... Lütfen, gürültüsüz, sorunsuz bir akşam olsun. Lütfen...*

17. BÖLÜM

Şehrin içine doğru yaklaşırken dakikalar boyunca tutmaya çalıştığım mide bulantımın geçmesi için pencereyi açtım. Belki bu sayede biraz olsun kendime gelebilir ve Oğuz'un bu lüks arabasını kusmuk gibi iğrenç bir kokuyla kirletmek zorunda kalmazdım. Sadece bu gecenin nasıl sonuçlanacağını düşünmekten kaynaklanmıyordu bu bulantı. Midem bulanıyordu çünkü Oğuz şehrin içinde arabayı hiç sürmemesi gereken bir hızda kullanıyordu. Üstelik bunu yapmasının en büyük nedeni hemen yanı başımızda duruyordu. En az Oğuz'un arabası kadar hızlı sürülen bir Impala söz konusuydu. Bu iki aptal akıllarını bir yerde yitirmiş olmalıydılar. *Göz göre göre bizi ölüme falan mı sürüklemek istiyorlardı? Eğer öyleyse ben bu işin içinde hiç mi hiç yokum.* Hayatımın en özel yıllarında, gerçek annemi bir kez olsun bile görmeden ölmek istemiyordum. Aslında Demir ve Oğuz'un bu aşırı hırslı halleri bana aylar öncesinde yaşadığım o yarış gecesini hatırlatmıştı. *Her şeyin çıkmaza girdiği ama hâlâ adını koyamadığım o eşsiz geceyi...* Tek fark bu kez Oğuz'un yanında yer alıyordum.

"Yarışlarda değiliz, Oğuz. Şu arabayı lütfen yavaş kullanır mısın?"

Fakat yine de birilerinin bu iki aptaldan birine haddini bildirmesi gerekiyordu ve bu iş de maalesef bana kalmıştı. Şehrin içinde arabayı bu denli hızlı sürmeleri gerçekten çok tehlikeliydi ve birinin onlara tehlikenin ne demek olduğunu artık hatırlatması gerekiyordu. Oğuz sanki beni hiç duymuyormuş gibi davranarak hızını biraz daha artırdı ve görebileceğim bir şekilde yüzünü bana çevirip sırıttı.

"Biz Gürsoy'la hep bir yarış içerisindeyiz, güzelim. Hedefimiz büyük."

Ah, gerçekten mi? Şimdi de hedef tahtanız mı oldum yani? Hanginiz okları bir yerime saplayacaksınız acaba?

"Oğuz, lütfen," diyerek sesimi korktuğumu belli edercesine çıkarmıştım.

Ayrıca Senem, o inatçı Kedi Yavrusu'nun yanında nasıl sakin kalabiliyordu, anlamıyorum. *Ben olsam şimdiye kadar kaç defa bağırmıştım, kim bilir?*

"Tamam tamam, yavaşlıyorum."

Oğuz'un hızını düşürmesiyle biraz da olsa rahatlamaya çalışarak koltuğa iyice yaslandım. Bir müddet daha temiz havayı soluyarak dışarıyı seyredip bu akşamın sakin geçmesini diledim. *Şimdiden böyle hararetli başladıysa kim bilir daha sonrasında ne olurdu?*

Oğuz sinema biletlerini birkaç gün önceden satın almış olduğu için gideceğimiz filmi biliyordum. Seçtiği film romantik komediydi. Aslında ben daha çok dram tercih ederdim ama ne yazık ki vizyonda o türde bir film yer almıyordu. Varsa bile bu küçük şehre henüz gelmemiş olmalıydı.

"Aslında annem bir defileye yardımcı olmak için dün İstanbul'a gitti. Babam da annemi yalnız bırakmamak için ona eşlik ediyor. Diyorum ki... Sinemadan sonra bana gidip bir şeyler yapsak."

Pardon da sizde ne yapacağız acaba bir başımıza?

Oğuz'un aramızdaki yoğun sessizliği bozup tekrar konuşmasıyla birlikte hızla başımı ona çevirdim. *Ciddi miydi yoksa şaka mı yapıyordu?* Öyleyse bu şakadan hiç hoşlanmamıştım. Kaşlarımı çatarak ona baktığımda sırıtarak göz kırptı. *Ah, tabii ki de ciddiydi!* Annesinin moda editörü olduğunu çok önceden biliyordum. Ailesinin yokluğunda beni kibar bir şekilde evine davet ediyor olabilirdi ama o eve ilk ve son gidişimde neler olduğunu unutmuş değildim. Aynı tehlikeyi tekrar ve tekrar yaşayamazdım. Üstelik benden ziyade Demir'in buna tepkisi ne olurdu? Duyduğunda yüzünün alacağı şekli düşünmek bile istemiyordum. Söz konusu Oğuz olduğunda Demir'in, kıskançlığının boyutu mu yoksa öfkesinin boyutu mu daha büyük oluyordu bunu asla kestiremiyordum.

"Eve gitmeyi yeğlerim," diyerek teklifini doğrudan kestirip attığımda suratı düştü ama pek de umursamadım.

Bu sinema akşamından fazlasını benden beklememeliydi.

"Neden? Sana bir şey yapacağımdan mı korkuyorsun?"

Lafı hangi tarafa çekmeye çalışıyordu, bilmiyorum ama cevap mahiyetinde sorduğu soru canımın sıkılmasına neden olmuştu. Bahar'la olan geçmişinden sonra Oğuz'a güvenemiyordum. Üstelik ona gittiğim o ders çalışma gününün akşamında neler olduğunu hatırladıkça tüylerim diken diken oluyordu.

"Yarın işlerim var, Oğuz," diyerek bir kez daha konuyu kapatmak için lafı kısa kestim ama Oğuz'un gerilen yüz ifadesinden hemen pes etmeyeceğini anladım.

"Yarın pazar, Nisa."

"Olabilir. Pazar günü işlerim olamaz mı?"

"Pekâlâ, teklif var, ısrar yok."

Çok şükür! Sonunda pes edip vazgeçtiğinde derin bir nefes aldım. Aksi takdirde beni zorlamayı sürdürseydi arabayı tekrar eve doğru sürmesini isteyecektim ki bu hiç de hoş bir davranış olmazdı.

Oldukça sessiz bir şekilde geçen kısa sürenin ardından sonunda sinemanın olduğu sokağa varmıştık. Demir ve Oğuz arabalarını sinema binasının karşısına park ettikten hemen sonra kendimi doğrudan dışarı attım. Gerçi bu iki aptalın bu güzel arabaları sokak kenarına rastgele park etmeleri yerine bir otoparka park etmelerini tercih ederdim. *Sonuçta bu saatte kimin ne yapabileceğini nereden bilebilirdik, değil mi?* Etraf aklını kaçırmış insanlarla doluydu. Yoğun bir şekilde kokan egzoz dumanına rağmen soluduğum hava kendimi daha iyi hissettirmişti. Hatta içimdeki kötü hissin bir süreliğine de olsa kaybolmasına yetmişti.

Arabadan indiğimiz sırada hemen karşımızda yer alan sinema binasına doğru ilerlerken Oğuz peşimden gelmek yerine, hemen arkamdan Senem'i yanına çağırmış ve kulağına bir şeyler fısıldamıştı. Kaşlarımı çatarak aralarındaki diyaloğu meraklı bir şekilde izlerken Senem sırıtarak bana baktığında konunun benimle ilgili olduğunu hemen anladım. *Siz ikiniz hoşlanmayacağım neler planlıyorsunuz öyle?* Demir de aralarındaki fısıldaşmayı fark ettiğinden doğrudan gözlerini bana dikip kaşlarını çattı. Memnuniyetsizliği yüzünün her bir noktasında buram buram belli oluyordu. *Durduk yere şimdi neden bana kızıyordu ki?* Sonuçta Oğuz'la konuşup sırıtan kendi kız arkadaşıydı. *Benim ne suçum var?*

Hiçbir şeyi gereğinden fazla düşünmemeyi aklıma koyarak kimseyi beklemeden doğrudan sinema binasına ilerleyip içeri girdim. Bekleme salonunda boş bulduğum bir masayı gördüğümde hemen geçip sandalyelerden birine oturdum. Bizimkilerin yanıma yaklaşmalarını beklerken birkaç dakikalığına sinema binasının içini incelemiş ve etrafta o kadar da çok insanın olmadığını fark etmiştim. Hafta sonuna rağmen bu kadar az kişinin olması beni şaşırtmıştı.

Senem, Demir ve Oğuz'un ortasından ayrılarak, hızla yanıma gelip sandalyelerden birine oturduğunda gözlerimin içine bakarak sırıtıyordu. *Çıkar ağzındaki baklayı, sarışın... Yine kim bilir neler geçiriyorsun aklından?* Oğuz patlamış mısır ve içecekleri almak üzere yanımızdan ayrılırken Demir de onu takip etmiş, Senem'le kendisine sinema bileti almak için yanımızdan ayrılmıştı. Onların arkasından kısa bir süre baktıktan sonra Senem sandalyesini yanıma yaklaştırarak keyifle gözlerimin içine baktı.

"Gitsene çocukla sonra," diyerek heyecanlı bir şekilde konuşmaya başladığında, gözlerim bir karış açılarak ona baktım.

Bir an, *sen nereden biliyorsun bunu,* diyerek tepki verecektim ki Oğuz'la yolun kenarındaki fısıldaşmaları geldi aklıma. *Eh be Oğuz! Senem'i kendi planlarının içine dâhil etmesen olmazdı, değil mi?* Fakat hata senin vazgeçtiğini zannedip yelkenleri suya indiren bendeydi. *Oğuz mu vazgeçecekti? Hiç sanmıyorum.*

"Saçmalama istersen, Senem."

Senem'in üstüme gelmemesini umarak, oldukça sert bir şekilde konuşmuş ve beni ikna etme faslından vazgeçmesini dilemiştim.

"Git işte çocukla, hem ev de boşmuş."

Yüzüne yerleştirmiş olduğu alaycı ve bir o kadar sinsi gülüşü sinirlerimi daha da bozmuştu.

"Gidip ne yapayım, Senem, ha? Bir söylesene," diyerek onu düşünmeye teşvik ettiğimde bir müddet düşünüyormuş gibi yapıp ardından kıkırdamaya başlamıştı.

"Artık orasını da sen düşünürsün."

Verdiği cevaba karşılık dirseğimle onun koluna doğru sert bir şekilde vurdum. Beni daha fazla kızdırmasa iyi olurdu, aksi takdirde tüm sinirimi ondan çıkarabilirdim.

"Kapa çeneni, çocuklar geliyor," diye mırıldandığımda sandalyesini yanımdan uzaklaştırmış ama yine de inadından vazgeçmemişti.

"Git diyorum."

Dişlerini sıkarak fısıldamıştı. İsterse tüm kozlarını oynayabilirdi ama hiçbir güç beni Oğuz'un evine itemezdi. O eve gitmeyecektim. *Annesinin, babasının olmadığı bir eve neden gideyim? Bir başıma benim ne işim var orada? Manyak mıyım ben?*

Senem ya çok televizyon izliyor olmalıydı ya da kendini bu ortama çok fazla kaptırmıştı. Gerçi her ikisi de bende hiç de iyi şeyler çağrıştırmıyordu ya neyse.

Demir ve Oğuz'un yeniden yanımıza gelmesiyle Senem o koca çenesini kapatmayı sonunda başarabilmişti. Oğuz hemen yanımdaki sandalyeye geçerken Demir de tam benim karşıma düşecek bir şekilde Senem'in yanındaki yerini almıştı. Ortamda bir anda hiç de hoşlanmayacağım bir sessizlik oluşurken Oğuz'un benim için getirmiş olduğu vişne suyu paketini açıp büyük bir yudum aldım. Bunu yaparken oldukça sert bir şekilde de Oğuz'a bakmayı ihmal etmedim. Senem'i kendi planlarına alet etmenin hesabını bir şekilde ona soracaktım. Benden kaçamazdı.

"Aybüke'nin takıldığı çocuktan haberin var mı?"

Ortamdaki sessizliği bozan kişi Demir'in ta kendisiydi ve sorusunu doğrudan Oğuz'a yöneltmişti. *Aybüke mi? Aybüke de nereden çıktı şimdi?* Kaşlarımı çatarak doğrudan Demir'e baktığım sırada, Senem'in de yüzünün gerildiğini ve sırıtan suratının birden düştüğünü gördüm.

"Haberim var da yakışmamış bence o çocuk ona. Aybüke işte... Yine kendine oynayabilecek oyuncaklar arıyor."

Oğuz imalı bir şekilde Demir'in sorusunu cevaplarken laf sokmayı da ihmal etmemişti. *Ah, elbette bu konunun nereye varacağını az çok tahmin edebiliyordum.*

Demir ve Oğuz'un geçmişi... Demir ve Oğuz'un pürüzlü kavgaları... Demir ve Oğuz'un birbiriyle inatlaşmaları... Demir ve Oğuz'un akıl almaz yarışları... Ve tüm bunların tam ortasında kalan bir adet ben. *Bu muhabbet nereye gidecekti acaba?* Umarım sonunda birbirlerini yumruklamaya başlamazlardı.

"Aybüke bilirsin fazla güzel, fazla seksi ve biraz da seçici ama bu kez seçim şansı pek olmamış."

Öyle mi, Demir Bey? Seni mi seçmesini isterdin acaba? Öyleyse neden bu masada oturuyorsun ki? Kalk, git Aybüke'nin yanına. Belki de eski günleri yâd eder felekten bir gece geçirirsiniz.

Aklımdan geçen düşünceleri dile dökmemek için kendimi tutarken suratım da Senem'inki gibi iyice düşmüştü. *Gerçekten şimdi bu masada Aybüke'yi konuşmak zorunda mıydılar?* Bu oldukça sinir bozucu bir durumdu. Üstelik birbirlerine laf sokmayı da devam ettirecek gibi bir halleri vardı. *Seçiciymiş... Hayır, bize ne yani Aybüke'nin seçiciliğinden.*

"Aybüke konusunu burada konuşmak zorunda mısınız? Lütfen, kesin şunu!"

Senem'in sert çıkan ses tonuna karşılık ikisi de oldukça keyifli bir şekilde kıkırdadı. *Gerçekten mi?* Gözlerime inanamayarak ikisinin karşılıklı gülüşmelerini izledim. Demir, yüzüne yerleştirmiş olduğu o muzır gülüşüyle gözlerimin içine baktığında amacına ulaştığını anladı. *Aferin Demir, aferin. Hem beni hem de kız arkadaşını harika bir şekilde kıskandırmanın yolunu buldun. Koca bir aferin, hatta yıldızlı bir aferin.*

"Kızlar daha fazla gerilmeden kalkalım hadi, Gürsoy. Yoksa birazdan üzerimize atlayacaklar."

Eski kız arkadaşlarınızı ya da platoniklerinizi masaya yatırmasaydınız tepkimiz elbette böyle olmazdı. Hatanın en büyüğü sizdeyken bir de bundan zevk mi alıyorsunuz? Oğuz'a donuk bakışlarımı gönderirken oturduğum yerden kalktım. Senem'in koluna girdim ve birlikte önden yürümeye başladık. O iki aptal adamın arkamızda ne haltlar yiyeceği umurumda bile değildi.

Senem'in asılan suratına rağmen sırtını sıvazlayarak ona destek olmak istedim. Aybüke'nin defalarca onunla uğraştığını, Demir'in eskiden de olsa yattığı kız olduğu gerçeğini bildiğimden onun moralini düzeltmek istedim fakat sarışının asabı da suratı da bir hayli bozulmuştu. Keyfini getirebilecek kişi de ne yazık ki ben değildim, hemen arkamdan gelen şahıstı.

Sinema salonuna girdiğimizde Senem, bu Aybüke mevzusuna o kadar sinirlenmiş olmalıydı ki kolumdan çıkıp Demir'in elinden

hararetle almış olduğu biletleri inceleyerek bulduğu koltuğuna hızla oturdu. Bense arkamdan gelen iki aptala bakarak, *yaptığınız şeyi beğendiniz mi* dercesine başımı hiç de onaylamayan bir şekilde sağa sola salladım. Oğuz, yüzündeki düz ifadeyle önüme geçip sinema salonundaki merdivenlerden yukarı doğru çıkarken, ben de onu takip etmek üzere harekete geçmiştim ki birinin kolumdan tutmasıyla olduğum yerde durmak zorunda kaldım. Etraf karanlık olduğu için şanslıydık.

Demir, iyice yanıma yaklaşarak sokulduğunda ona *ne yapıyorsun* dercesine kaşlarımı çattı. *Gerçekten ne yapıyordu?* Senem şu an elindeki patlamış mısırına odaklanmış olabilirdi ama bu, bizi görmeyeceği anlamına gelmiyordu.

"Kıskandığında aşırı tatlı oluyorsun."

Oysa sen kıskandığında hiç tatlı olmuyor aksine beni korkutuyorsun. Kulağıma sessizce fısıldadıktan hemen sonra göz kırparak doğrudan Senem'in olduğu sıraya doğru adımlarını atmaya başladı. Daha nasıl tepki vereceğimi bile bilmezken, Oğuz'un, "Gelsene Nisa," diye seslenmesiyle kendimi sarsıp doğrudan merdivenlerden yukarıya çıkmaya başladım. Şu filmi bir an önce izleyip eve gitmek istiyordum.

Kaç dakika geçmişti? Bilmiyorum. *Bu salona girdiğimizden bu yana bir saat geçmiş miydi?* Haberim bile yoktu. *Peki, filmi izliyor muydum?* Koca bir hayır. Dakikalar boyunca gözlerim sadece tek bir noktaya odaklanmış, sadece tek bir noktayı izleyip durmuştu. *Senem ve Demir'i...*

Film başladığı zaman biraz dikkatim dağılmış olsa da sonrasından toparlanmış, filmi izlemeye koyulmuştum. Hatta ilk yirmi dakikada gerçekten kahkaha attığım zamanlar bile olmuştu. Fakat bir ara elimi tam da mısırıma daldırdığım sırada gözlerim bakmak istemeyeceğim bir yere kaymıştı ve oradan da bakışlarımı bir daha çekememiştim.

Senem'in parlak sarı saçlarını bu koca karanlık odada bile seçebiliyordum. Her şeyi net bir şekilde bu kadar yakından görmek içimde adını koyamadığım bir acıya neden olmuştu. Hissettiğim

şeyler her geçen saniye dikenli bir sarmaşık gibi vücuduma yayılıyor, kalbime batıyordu. Canımı yakıyor, ruhumu kanatıyordu.

Senem dağılan saçlarını düzeltmiş, sırıtarak Demir'in yanağına küçük bir öpücük kondurmuş ve sonrasında ise başını onun omzuna yaslamıştı. Bizim en arkadaki koltuklarda olmamız, onların ise en önde olmaları benim açımdan büyük bir talihsizlikti. *Belki de olması gereken buydu.* Kendimi boşuna yoruyor, zamanımı beklemekle boşuna kaybediyordum. Bir hafta sonra tam da bugün Demir, gerçekleri söylediğinde belki de her şey berbat bir hal alacaktı ama ikimizin de görmek istemediği başka şeyler vardı. Eğer Demir bir an olsun benden vazgeçip Senem'e şans verseydi onu sevebilirdi. Hatta ona sırılsıklam âşık da olabilirdi. Önündeki tek büyük engel bendim. Bunu ne onun ne de Senem'in elinden almam büyük haksızlıktı. *Vazgeçmeliydim. Bu saçmalıktan da beklemekten de vazgeçmeliydim.*

Unut onu Nisa, unut. Vazgeç. Sen değil, ilk Senem gördü. İlk Senem ona tutulup onu sevdi. Bu sevgi de aşk kırıntıları da asıl onun hakkı. Asıl onun sevilmesi gerekiyor, senin değil. Seçme ya da bekleme gibi bir şansın yok. Vazgeçmek zorundasın.

Vazgeçmek zorundayım. Kardeşim, dostum dediğim, bana böyle bir hayatı veren insana bunu yapamazdım. Eğer o olmasaydı, eğer o beni yanına almasaydı ne bu hayatı tadacak ne de Demir'i tanıyacaktım. Onun kalbini kıramaz, sevdiği adamı elinden öylece alıp kenara çekilemezdim. Bunu yapmaya hakkım yoktu.

Öyleyse neden canım yanıyordu? Neden kalbim sıkışıyor, sanki her an her dakika kalp krizi geçirecekmişim gibi bir sancı düşüyordu sol yanıma? Neden yüreğime koca bir hançer saplanıyormuş gibi hissediyordum?

Böyle hissetmek, kendimi de böyle yıpratmak istemiyordum. Hele ağlamak hiç istemiyordum ama elimde değildi. Kendime hâkim olamıyordum. Yanağıma düşen küçük bir damlayı hızla elimle yok etmeye çalışırken Oğuz'un pür dikkat beni izlediğini ona döndüğümde fark ettim.

"Komedi filminde ağlayanı da ilk defa görüyorum," diye sessizce mırıldandığında gülümsemeye çalışıp gözlerimi ovuşturdum.

"Gözüme bir şey kaçtı. Ağlamıyorum," diye yalan söylediğimde bana hiç de inanmayarak baktı. Oysa gözlerimi ovuştururken rol yapabileceğimi düşünmüştüm.

"Filmi beğenmedin mi?"

Filmi doğru düzgün izlemediğim için sorusuna nasıl cevap vereceğimi bilemedim.

"Hayır, gayet güzel."

"İzlemiyorsun bile," diye mırıldanırken ses tonundaki hayal kırıklığı yüzüne de yansımıştı.

Ona bu akşamı zindan etmeyi hiç istememiştim ama her şey elimde olmadan gerçekleşiyordu.

"İzliyorum," diyerek diretip gözlerimi tekrar filme çevirdiğimde Oğuz da mırıldanmaya devam etti.

"Peki, adam, kıza en son ne söyledi?"

Sorusuna karşılık gözlerimi tekrar ona çevirdiğimde, yalan söylediğim bir kez daha ortaya çıktı. Pes ederek küçük bir çocuk gibi sadece omuz silktim karşısında.

"Çıkalım mı?"

Ben sorduğu soruya anlamsız bakışlar atarken, o ise kucağımdaki mısır kutusunu hızla alıp koltuğun hemen altına yerleştirdi.

"Oğuz, ne yapıyorsun?"

Ben anlam veremeyerek onu izlerken o ise oturduğu koltuktan hızla kalkıp tutmam için elini bana uzattı.

"Hadi gel, çıkalım. Bu sinema fikri başından beri hataydı zaten."

Oturduğumuz koltukların bulunduğu sıradaki diğer insanlar rahatsız olduklarını belli eden bakışlarını bize yöneltmişken, ben hâlâ yerimden kıpırdayamıyordum.

"Filmi bitirelim," diyerek son bir kez daha direttiğimde, Oğuz beni şaşırtarak hızla elimi tutmuş ve oturduğum yerden kaldırmıştı.

Çevredeki diğer insanlar bize şaşkınlıkla bakarken Oğuz ise elimden çekiştirerek beni doğrudan merdivenlerden aşağıya indirmeye başlamıştı. *Ne oluyordu birdenbire? Ve asıl soru, nereye gidecektik?*

Demir ve Senem'in bulunduğu koltukların sırasına geldiğimizde elimi çekmek için harekete geçmiştim ki Oğuz daha da sıkı kavramıştı. Koltuklarda oturan diğer insanları umursamadan Senem

ve Demir'in yanına, o dar yere girmiştik. Bizi gördüklerinde ikisi de çok şaşırmış, Demir'in gözleri ise doğrudan ellerimize kaymıştı. Bana attığı öfkeli bakışlardan bunun hesabını soracağını anlamıştım. Bu sert bakışları biliyordum ve sonrasında olacaklar beni şimdiden korkutmaya yetiyordu.

"Biz çıkıyoruz. Size iyi seyirler," dedikten sonra Oğuz boşta kalan eliyle Demir'in omzuna hafif bir şekilde vurmuştu.

Ağzımı açmama fırsat vermeden yönümü değiştirmiş ve çıkış kapısına doğru hızlı adımlarla beni peşinden sürüklemeye devam etmişti. Sinema binasından çıktıktan hemen sonra hiçbir şey demeden elimi bırakmış ve arabasına doğru yürüyüp direksiyon koltuğuna geçmişti. Bir an arkamı dönüp tekrar binaya girmek istesem de Oğuz'a daha fazla haksızlık etmemek için arabaya binip hemen yanındaki yerimi aldım. Motoru çalıştırdığında hiç duraksamadan doğrudan ana yola çıkmıştı. *Gecenin bu saatinde beni nereye götürüyordu?*

Yaklaşık on beş dakika süren yolculuğumuzdan sonra Oğuz, soluğu sahil kenarında almıştı. Arabasını çocuk parkının kenarına park ettikten sonra yanımdan ayrılmış ve sahilde balık tutan yaşlı adamların yanına gitmişti. Adamlardan biriyle birkaç dakika konuşup gözlerini tekrar bana diktiğinde konuştuğu adamdan sigara aldığını fark etmiştim. Yanıma gelmek yerine bir banka oturup sigarasını içmeye devam ettiğinde onun bu haline sebep olduğum için kalbimde derin bir pişmanlık hissettim. Sonrasında dayanamayıp arabadan indim ve yanına gittim. Sigaradan nefret etmeme rağmen geçip yanına oturduğumda hiçbir tepki vermeden sigarasını içmeye ve denizi izlemeye devam etti. Bu asi halleriyle bana Mustafa'yı anımsatmıştı. Oğuz'un ilgisini hak edecek hiçbir şey yapmama rağmen benim için gerçekten çabalamıştı. *Peki, ben ne yapmıştım?* Yanında başka birisi için ağlayarak, planladığı koca bir sinema akşamını kendi ellerimle çöpe atmıştım. Ne olursa olsun, sırf geçmişinde aptalca hatalar yaptı diye bunu ona yaşatmaya hakkım yoktu.

"Oğuz... Ben çok üzgünüm. Çok özür dilerim. Sen bunları hak etmiyorsun."

Yoğun dalga sesine rağmen sesimi duyurmayı başarabilmiştim. Oğuz ise hafif bir şekilde de olsa gülümseyerek, sigarasından bir fırt daha çekip dumanını gökyüzüne doğru üfledi.

"Hayır, hak ettim. Defalarca hayır demene rağmen ısrarla seni zorladım. Ben bunu hak ettim, Nisa."

Beni defalarca zorlamasının nedeni yine bendim. Kapılarımı ona karşı hiç sert bir şekilde kapatmamıştım ki. Oğuz hep sanki bir aralık varmış da o aralıktan içeri sızabilecekmiş gibi yaklaşmıştı bana. Bense her defasında o aralığı ne kapatmış ne de sonuna kadar açmıştım.

"Deme öyle," diyerek mırıldandığımda elindeki sigarasından son bir kez çekip izmaritini yere atarak ayağıyla söndürdü.

Bu kez gözlerini kaçırmak yerine başını doğrudan bana çevirip gözlerimin içine derin derin bakmaya başladı.

"Bugünü, bu akşamı bambaşka planlamıştım. Filmi izlerken yanına sokulacak, elini tutacaktım. Sonra sen gülerek başını bana çevirdiğinde küçük bir buse kondurup dudaklarının tadını alacaktım. Haddimden fazla şey istemiş olmalıyım ki hiçbirini gerçekleştiremedim."

Oğuz konuştukça kendimi daha da kötü hissediyor, yer yarılsa da yerin dibine girsem diye düşünüyordum. Fakat aslında bildiği ama her defasında bilmezlikten geldiği bazı gerçekler vardı. Bunları canını acıtacak bile olsa yüzüne vurmak zorundaydım. *Aralık olan o kapıyı artık kapatmalıydım.*

"Yine de yapmazdım, Oğuz. Hissettiğim şeylerin farkındayım. Sıcakla soğuk arasında sıkışmışım da ortayı bulamıyor gibi bir halim var. Ne çok yanıp küle dönmek istiyorum ne de bir buz parçasına dönüşmek. Ama onu gördüğüm her an, her saniye bu ikisini birden yaşıyorum. Kalbime söz geçiremiyorum."

"Hiç şansım olmayacak, değil mi?"

"Seni hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum ve bunun için çok üzgünüm ama defalarca bu sorunun cevabını verdim. Üsteleme artık, lütfen."

Verdiğim cevaba karşılık sadece başını sallayarak beni anladığını göstermeye çalıştı.

"Öyleyse kalkalım mı?"

Denizdeki dalgalar içimdeki fırtınaya şahitlik ettiğinden bir süre daha sahil kenarında oturmak istedim. Belki bu sayede de olsa Oğuz'un planladığı bu akşama birazcık saygı göstermiş olurdum.

"Hayır, biraz daha oturup dalga seslerini dinlemek istiyorum. En azından onlar beni anlayabiliyorlar."

Orada öylece konuşmadan, sessiz bir şekilde ne kadar oturduğumuzu bilmiyordum ama kalktığımızda saatin çoktan gece yarısına yaklaşmış olduğunu gördüm. Devrim Amca ve Esma Teyze bu sinema akşamına bile izin vermek istemezken eve oldukça geç bir saatte gittiğimi gördüklerinde eminim çok kızacaklardı.

Oğuz'a bunu bir şekilde izah etmeye çalıştığımda beni oldukça hızlı bir şekilde, kısa bir sürede eve bırakacağını söylemiş ve öyle de yapmıştı. Evin bulunduğu sokağa girdiğimizde kemerimi çözmüş, arka koltukta bulunan hırkamı elime almıştım. Araba tam da kapının önünde durduğunda hızla kendimi dışarıya atmıştım ki Oğuz da benimle birlikte dışarı çıkmıştı.

"Bıraktığın için teşekkür ederim," diye mırıldandıktan sonra yanına yaklaşıp tebessüm ederek yanağına küçük bir öpücük bıraktım.

"İyi geceler," diyerek büyük kapıdan bahçeye girmek üzereydim ki kolumdan tutup beni kendine doğru çevirdi. Merakla gözlerinin içine bakarken Oğuz ilk önce gözlerini benden kaçırdı, ardından ise derin bir nefes alıp verdi.

"Nisa bak, biliyorum. Belki de haddimi aşacağım ama madem bir şeylere başlamayacağız, madem beni ısrarla bu kadar itekleyeceksin..."

Yanıma biraz daha yaklaşarak ilk önce ellerimi tuttu, ardından ise tuttuğu ellerimi bırakıp yüzümü avuçladı.

"Sadece bir kez olsun izin veremez misin?"

Sorduğu soruya karşılık hiçbir tepki veremezken, yüzüm hâlâ Oğuz'un avuçlarının arasındaydı.

"Neye izin veremez miyim?"

Soruma karşılık gözlerini kapatarak bir adım daha attı ve yüzünü benimkine doğru iyice yaklaştırdı. *Ah, hayır... Hayır, hayır!* Buna elbette izin veremezdim. Vermezdim.

"Nisa, lütfen," diyerek sessizce mırıldanıp gözlerini açmadan dudaklarını daha da çok yüzüme yaklaştırdı.

İki seçeneğim vardı. Ya onu kırmamak için sırf bu geceyi düzeltmek adına isteğine boyun eğecektim ya da ayaklarımı da bedenimi de geri çekip yüzümü avuçlarının arasından kurtaracaktım. Ve ben ikinci tercihimi yapmak üzere harekete geçeceğim sırada sessiz gecemi oldukça öfkeli çıkan bir ses tonu delip geçerek çınlattı.

"Eğer aklından geçeni yapıp sınırı geçersen vücudundaki tüm organların yerini zevkle değiştiririm, Yalçın."

Demir'in nereden çıkıp buraya geldiğini bilmiyordum ama gözlerindeki öfkeyi kör olsam bile görebilirdim. Hızla kendimi Oğuz'dan uzaklaştırdığım sırada Oğuz kapalı gözlerini sonuna kadar açmış ve sitemli bir şekilde nefesini dışarı bırakmıştı. Ellerini beline yerleştirerek doğrudan Demir'e baktığında Kedi Yavrusu'nun yanımıza ulaşması birkaç saniyesini almıştı.

"Demir, ne yapıyorsun?" diye sormama gerek kalmadan Oğuz'un suratına yumruğunu geçirmişti bile.

"Demir, ne yapıyorsun sen?" diyerek bu kez bağırdığımda beni kenara çekerek Oğuz'un üzerine yürümeyi sürdürdü.

"Hay ben senin kalıbına, Gürsoy! İlla anı bozup limon sıkmasan olmaz, değil mi? Sen nereden çıktın şimdi ya?"

Aynı sorunun cevabını ben de çok merak ediyordum ki Demir'in Oğuz'a daha da çok yaklaşması işleri zorlaştıracakmış gibi görünüyordu.

"Ben çıktığım yeri çok iyi biliyorum ama seni çıktığın yere tekrar sokmamı istemiyorsan şimdi bas git buradan."

Demir, resmen burnundan soluyup dişlerini sıkarak cevap verirken Oğuz ise hiç de aldırmıyormuş gibi alayla sırıtıyordu.

"Allah Allah! Şuna bak ya, ergen ergen laflar... Kaç yaşındasın sen? On mu yoksa beş mi?"

Demir, Oğuz'un üzerine yürümeye devam ettiği sırada araya girip göğsünden tutarak onu uzaklaştırmaya çalıştım ama o beni tekrar kenara çekerek Oğuz'la laf dalaşına girmeyi tercih etti. *Eh, ben gideyim siz devam edin o zaman!*

"Yaşımı boş ver, asabımı da bozma, Oğuz. Git dediysem, siktir git."

Ortamın daha fazla gerilmesine engel olmak için bir kez daha Demir'le Oğuz'un arasına girip doğrudan Kükreyen Kedi Yavrusu'nun gözlerinin içine baktım.

"Demir, bir sakin olur musun?"

Yanımıza geldiğinden bu yana ilk defa bana baktığında aslında hiç de bakmamış olmasını diledim. Öyle öfkeli görünüyordu ki o karamel rengindeki gözlerinden ateş çıkaracakmış gibi bir hali vardı.

"Sen kapa çeneni," diyerek sertçe konuştuğunda korkudan bir adım gerilemek zorunda kaldım.

"Sakin kalmaya çalışarak bu hale geldim zaten."

Dişlerini sıkarak her konuştuğunda bir adım daha geriliyordum.

"Hiçbir yere gitmiyorum. Ne yapacaksın?"

Bari sen yapma, Oğuz! Bari sen şu aklını kaçırmış olan manyağa ayak uydurma!

"Bir kez daha göstermemi ister misin?"

Demir, Oğuz'un üzerine hızlı adımlarla yürüyüp onu omuzlarından ittiğinde, Oğuz hafif bir şekilde de olsa gerilemiş fakat kendisini toparladığı anda Demir'in tişörtünün yakalarından tutmuştu. *Ama ben biliyordum başıma bir şeyler geleceğini, bu iki aptalın asla rahat durmayacağını.*

"Şu saçmalığa bir son verin artık!"

Kavgaya başlamalarına engel olmak için ikisinin de kollarından tutarak onları ayırmaya çalıştım ama arada kaldığımı görmüş olacaklardı ki birden kendileri birbirlerinden ayrıldılar. Bir Oğuz'a bir de Demir'e baktığımda ikisi de yeniden birbirinin üzerine atlayacakmış gibi birbirlerine bakıyorlardı. Demir, gözlerini Oğuz'dan ayırıp bana çevirdiğinde aniden oldukça sert bir şekilde kolumdan tuttu.

"Benimle geliyorsun," diye soluyarak yönümü değiştirdiğinde sokağın köşesine park ettiği Impala'yı fark ettim.

"Demir, ne yapıyorsun?"

Hızla kendimi geri çekmeye çalıştığım sırada kolumu daha da sıkı, canımı oldukça acıtacak bir şekilde tekrar tuttu.

"Hiçbir yere gitmiyor," diyerek Oğuz da diğer kolumu tuttuğunda iyice şaşkına dönmüştüm artık. Olduğum yerde silkelenirken

ikisinin de beni bırakmasını sağladım. *Yeter artık, buna dayanamayacaktım.*

"Benimle geliyorsun, Nisa. Konu kapandı."

Oğuz'un ellerinin bedenimden uzaklaştığını gören Demir bunu fırsat bilmiş olacaktı ki kolumu tutmaya yeltendi.

"Demir, bir gören olacak. Saçmalamayı keser misin artık?"

Her ne kadar gecenin bu vaktinde semtte yaprak bile kıpırdamazken yine de etrafı incelemekten kendimi alamadım. *Böyle saçma sapan davranmayı sürdürerek nereye varacaktı?*

"Salak salak davranmayı bırak da kız evine gitsin."

Oğuz'a ilk defa teşekkürlerimi belli edercesine bakışlarımı gönderdiğimde, bu Demir'i daha da delirtmişti. Nefesini dışarı hareketli bir şekilde bıraktıktan hemen sonra Oğuz'a gözlerini dikti.

"Sen karışmasana, lan! Sana mı diyorum *gel* diye?"

Oğuz gözlerini devirirken Demir ise tekrar bana dönmüş ve kollarımdan bir kez daha sertçe tutmaya başlamıştı.

"Yürü, Nisa," diye mırıldandığında gitmemek için son kozlarımı oynamak adına kendimi geri çekmiştim, o ise buna aldırmayarak kolumu daha da sıkı kavramıştı.

Ben, "Demir, lütfen," diyerek umutsuzca mırıldanırken, başını *hayır* dercesine salladı. Oğuz tam bize doğru bir adım daha atacaktı ki Demir işaret parmağını ona doğrultarak gelmesini engelledi.

"Ya benimle gelirsin ya da tüm semti inletirim. Anlıyor musun? Yaparım bunu."

O kadar sinirliydi ki gözü dönmüştü ve bunu yapmaktan hiç çekinmeyeceğini çok iyi biliyordum. Başımı sallayarak onu onayladığımda artık başka çaremin olmadığını fark ettim. Her ne olursa olsun onunla gitmek zorundaydım. Kolumu tutmayı bir saniye olsun bırakmadan, birlikte Impala'ya doğru ilerlemeye başladığımızda Oğuz'un arkamdan kızgınlıkla bağırdığını işittim.

"Yapma kendine şunu, Nisa, ya! Yapma! Onun kuklası olmaktan vazgeç artık."

Demir bir an arkasına dönüp Oğuz'a haddini bildirmek için gidecekti ki onu engelleyerek Impala'ya doğru yürümesini işaret ettim. Biz daha arabaya ulaşamadan arkamızdan oldukça gürültülü

bir motor sesi yükselmiş, Oğuz'un arabası son hızla yanımızdan geçip gitmişti.

Demir, direksiyondaki yerini almadan önce sıkı sıkı tuttuğu kolumdan çekiştirerek beni arabaya zorla bindirmişti. Biraz direnmeye çalışsam da çevreyi son bir kez daha kolaçan ettikten sonra koltuktaki yerimi almıştım. Demir, direksiyon koltuğuna geçip motoru çalıştırdığı an araba sokaktan hızla çıkarken nereye gideceğimizi bilmiyordum.

Şehir merkezine gideceğimizi düşünürken Demir beni şaşırtarak arabayı otobana çıkarmıştı. O kadar hızlı kullanıyordu ki bize değil de altımızdaki külüstüre bir şey olacak diye korkuyordum. Güzelim araba Demir'in sinirine maruz kalıyordu sürekli. Hızını gitgide arttırırken bir yandan da dakikalar boyunca yaptığı şeye, söylenmeye, beni suçlamaya devam ediyordu.

"Adamdaki cesarete bak ya! O kim ki? Kim oluyor da sana bu kadar yaklaşabiliyor? Hele sen! Sen nasıl bu kadar aciz davranabilirsin? Karşısında nasıl ağaç gibi öylece dikilebilirsin? Bana gelince papağan gibi ötüyorsun, dilin pabuç kadar oluyor. Her bir haltı yapıp söylüyorsun ama Oğuz'a gelince tık yok. Ne diyeyim şimdi ben sana, Nisa? Söylesene bir, ne diyeyim ben sana?"

Kendimi bile savunmama izin vermeden lafı sürekli ağzıma tıkıyordu. Oysa Oğuz'a asla karşılık vermeyeceğimi düşünmek istemiyor, sahip olduğu zihniyetin ötesine geçemiyordu. Impala'nın hız kadranına baktığımda Demir'in daha ne kadar abartacağını korkuyla merak ettim. Aynı akşam içerisinde aynı şeyi ikinci defa yaşamanın verdiği dejavu etkisiyle onu uyarmak istedim.

"Demir, yavaşlar mısın?"

Kurduğum cümle karşısında dudaklarından sitemkâr bir *"Hah!"* nidası dökülürken, hızını daha da arttırdı.

"Sana o kadar şey söylememe rağmen şu an tek takıldığın nokta lanet olasıca hızım mı yani?"

Hız gitgide artarken koltuğa iyice yaslanmış, destek almak istercesine ellerimle kemeri kavramıştım.

"Demir, lütfen!"

Mırıldanmamı da duymazdan geldi. Dayanamadım, artık bağırmaya başladım.

"Demir, korkuyorum! Lütfen, yavaşla artık. Demir, yalvarırım!"

Araba birden stop ettiğinde kemerim bağlı olmasına rağmen öne doğru savruldum. Ben hızlı bir şekilde nefes alıp verirken Demir, direksiyonu yumruklamaya başladı. *Neden böyle yapıyordu? Neden bana bu kadar kızmıştı? Öpmesine izin vermeyeceğimi söylememe bile fırsat tanımazken bu neyin öfkesiydi?*

Direksiyonu yumruklamayı bırakıp bana döndüğünde yutkunmama engel olamadım. Kemerini çözüp bana yaklaşırken otobanın ortasında bu şekilde durmamızın yanlış olduğunu fark ettim ama umurumda değildi. Ne söyleyeceğini merak ediyordum.

"Ne kadar boktan hissettiğimden haberin var mı? Sırf sen bekleyelim dediğin için çekiyorum tüm bu saçmalığı. Aklımı yitiriyorum. Kalbimi yitiriyorum. Ya, ben sana istediğim gibi sarılamazken herif geliyor, saçlarını koklayıp öpüyor. Ben senin elini bile tutamazken adam gözümün içine baka baka seni elinden tutup yanımdan götürüyor. Ben sana dokunmaya korkarken... Adam seni öpmeye kalkıyor. Anlamıyorsun, Nisa, hiçbir şeyi anlamıyorsun. Nasıl kendimden iğrendiğimden, bu boktan durumdan nasıl nefret ettiğimden haberin bile yok. Deli oluyorum. Çıldırıyorum. Kafayı yiyorum seni onun yanında, yakınında görünce. Manyağa dönüyorum."

Gözlerimden süzülen yaşları bir kenara bırakarak, burnumu çekip tıpkı onun gibi kemerimi çözdüm. Ona yaklaşmaya çalışarak gözlerinin içine baktım.

"Yapmayacaktım. İzin vermeyecektim. Başımı çevirecektim."

Gözlerini kaçırdı. Tek yaptığı şey bu oldu. *Bana inanmıyor muydu?* Benden uzaklaşmaya çalıştığı sırada yüzünü ellerimin arasına aldım. Her ne kadar gözlerime bakmak istemese de onu buna zorladım.

"Bana inanmak zorundasın, Demir. Gözlerimin içine bak."

Hayır dercesine başını salladığında tüm umudumu kaybetmek üzereydim. *Bana inanmalıydı, inanmak zorundaydı. Onu ikna etmeliydim.*

Gözlerindeki, bana güvenmesine engel olan sis perdesini aradan kaldırmalıydım. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum ama aklıma gelen ilk şeyi uygulamak istemedim. Yüzünü tekrar yüzüme doğru çevirdikten hemen sonra, iyice yaklaşarak gözlerimi kapatıp

dudaklarımı onunkilere bastırdım. Beceriksizce dudaklarımı hareket ettirirken Demir tepki dahi vermedi. *Beni böyle cezalandıramazdı.*

Dudaklarımı onunkilerden ayırarak, "Lütfen, Demir... Bana inanmak zorundasın," diyerek son bir kez daha yalvarıp tekrar onu öpmeye başladım. Direnmeyi bir kenara bırakıp bana karşılık verdiğinde, görüp görmeyeceğini bilmeden hafif de olsa sırıttım. Öpücüğümüz derinleşirken bir eliyle belimi sıkıca kavramış, diğer eliyle gözlerimin önüne düşen saçlarımı aradan çekerek kulağımın arkasına yerleştirmişti. Elleri yanağımda usulca gezerken sırıtarak benden uzaklaştı. Alnını alnıma yasladığında, ben de gözlerim kapalı bir şekilde gülümsüyordum. Uzun zaman sonra onun nefesini hissetmenin büyüsüyle anı yaşıyordum.

"Deli gibi kıskanıyorum, Nisa. Köpek gibi kıskanıyorum seni. Kızma bana. Bağır, çağır ama kızma. Sana uzak kalmaya dayanamıyorum artık."

Gözlerimi açtım ve elimin tersiyle yanağını okşadım.

"Neyiz biz, Demir? Söylesene, neyiz biz?"

Sorduğum soruya karşılık önce sırıtmış, ardından da gözlerimin önüne düşen saçları okşamıştı.

"Biz neyiz biliyor musun? Defalarca hata yapan ama yine de birbirinden vazgeçemeyen iki aptalız."

Bu kez ben verdiği cevaba karşılık kıkırdarken iyice benden uzaklaşmış, çözmüş olduğu kemerini tekrar bağlamıştı.

"Arkana yaslanıp kemerini bağla. Seni bir yere götüreceğim."

Arabayı durdurduğundan bu yana hâlâ titrediğimi fark ettim. Bundan yaklaşık yarım saat önce kolumdan sıkı bir şekilde tutup beni arabaya öyle hızlı bir şekilde bindirmişti ki tuttuğu yerdeki o acıyı hâlâ hissedebiliyordum. Belki morarmış bile olabilirdi. Gecenin bu saatinde burada, bu uçurum kenarında ne işimiz vardı, bilmiyorum fakat yanımdaki şahıs en azından artık daha sakin görünüyordu. Malum, yol boyunca kusulacak öfke bırakmamıştı bünyesinde. Sinirliydi, kırgındı ve sürekli bana patlıyordu. Onu bunca zaman sonra ilk defa böyle görüyordum. Kurduğu cümlelerin

haddi hesabı yoktu ama bu noktaya kadar gelmemizin tek bir nedeni vardı. *Ben.*

Sessizliği sinir bozucuydu. Hatta o kadar sinir bozucuydu ki biraz önceki atışmalarımıza geri dönmeyi yeğlerdim. Sesli bir şekilde derin bir nefes alıp verdikten sonra artık konuşması gerektiğini düşündüm. Tüm gece boyunca burada böylece oturup onun sessizliğini dinleyemezdim. Ayrıca evdekilerin beni merak edip etmedikleriyse muammaydı. Fakat o beni hiç de şaşırtmayarak kapıyı açtı ve kendisini dışarıya bıraktı. *Hadi ama! Gerçekten öfkesini benden böyle mi çıkaracaktı? Konuşmayarak?* Buna izin vermeyecektim.

Daha fazla burada böyle sıkılmış bir şekilde oturamayacağımı bildiğim için hızla onun ardından arabadan indim. Hava oldukça soğuktu. Kollarımı birbirine kenetleyerek yanına yaklaştığımda dönüp bana bakmadı bile. *Sinirliydi, çok sinirliydi.* Sesimi çıkarmamaya özen göstererek ben de onun gibi yapıp arabanın kaputuna yaslandım ve karşımdaki manzarayı izlemeye başladım. *Evet, kabul ediyorum.* Sessizliği sinir bozucu olsa da bu manzara karşısında insanın sadece susması gerekiyordu. Bakışlarını benden uzak tutmaya özen göstererek gözlerini doğrudan gökyüzüne diktiğinde ben de onun gibi yaptım. Ay ortalıkta görünmüyordu ama yıldızlar öylesine güzel parlıyorlardı ki ayın varlığına gerek bile yoktu. Şehirden epey uzakta olduğumuzun farkındaydım. Eğer şehre yakın bir yerlerde olsaydık gökyüzünde bu kadar çok yıldız olmazdı. Onların çokluğu bile içimi ısıtmaya yetmişti. Demir'in, karanlıktan fark etmeyeceğini bilsem de gülümsedim. Fakat artık konuşmamız ve bu sessizliği bozmamız gerekiyordu. Bu durumda ilk adımı atmak da bana düşüyordu.

"Hâlâ konuşmayacak mısın?"

Sessizliği bozan sorum karşısında hiç tepki bile vermeden gökyüzüne bakmayı sürdürdü. Bakışlarını bir noktaya doğrultmuştu.

"Seni buraya neden getirdiğimi biliyor musun?"

Sonunda ağzından küçük de olsa bir cümle çıktığında içime su serpilmişti. Sorusuna gelince; sinirliydi, kızgındı, patlamaya hazır bir volkan gibiydi. Beni buraya getirmesi için birçok bahanesi olabilirdi. *Hatta şu uçurumdan aşağıya fırlatsa yeriydi.* Malum bu gece sınırlarımı fazlasıyla aşmış bulunmaktaydım. Karamel rengindeki açık kahverengi gözlerini bir anda beni incelerken buldum.

Gecenin karanlığında bile olsa gözlerindeki o açık ton hiç kaybolmuyordu. Artık cevap vermem gerektiğini anlayarak başımı, *hayır* anlamında salladım çünkü buraya neden geldiğimizi gerçekten bilmiyordum. Başka bir yerde de meselemizi tartışabilirdik. Cevabım karşısında yüzüne küçük bir sırıtış yerleştirerek başını tekrardan gökyüzüne doğrulttu.

"Sana seni göstermek istedim."

Dediklerinden bir şey anlamayarak onun yan profilini inceledim. Yüzü kusursuzdu. Neredeyse küçük bir sivilce izi dahi yoktu. Dudakları kızlarınkini kıskandıracak türdendi. Erkeklerde küpeyi sevmesem de kulağındaki o küçük küpe deliği bile gözüme o kadar da çok batmıyordu. Sanki her şey ona yakışacak türdendi. Ben onu incelemeye dalmış bir vaziyetteyken bir anda tekrar bakışlarını bana doğrultarak hazırlıksız yakalanmama neden oldu.

"Gökyüzüne bak. Ne görüyorsun?"

Sorusu karşısında gözlerimi ondan uzaklaştırarak başımı kaldırıp gökyüzünü daha detaylı incelemeye başladım. Yıldızlar çok fazlaydı. Onun neyi kastettiğini ise anlayamıyordum. Bazen herkesten çok daha karmaşık biri olabiliyordu.

"Tabii ki yıldızları görüyorum," diye cevap verdiğimde yüzündeki sırıtış daha da genişledi.

Gökyüzünden gözlerini ayırarak bakışlarını bana çevirdi. Ardından ise hemen karşıma geçip delici bakışlarını üzerime doğrulttu. Adımlarını bana doğru ağır ağır atmaya başladığında ise vücudumdaki o üşüme hissi titremeye dönüştü. O ne zaman bana yaklaşsa bedenim hep aynı tepkileri veriyordu ve ben hâlâ bundan nasıl kurtulabileceğimi çözememiştim. Midem bulanıyor, başım dönüyordu. Bende yarattığı his bambaşkaydı. Sanki *Alice*'in o küçük delikten *Harikalar Diyarı*'na düşmesi kadar bambaşkaydı hem de. Bana yaklaşmayı sürdürdükçe daha da tuhaf oluyordum. Arabanın kaputuna ellerini yasladığında artık tamamıyla köşeye sıkışmıştım. Gözlerimi çekinerek de olsa ondan uzak tutmaya çalıştıkça nefesini yüzümde hissediyordum.

"*Polaris*"i görüyor musun?"

---

* **Polaris**, *Kutup Yıldızı'nın bilimsel adıdır.*

Sorusu karşısında artık ne hakkında konuştuğumuzu biliyordum. Bu kez yüzüne sırıtış yayılan taraf ben oldum. Oyunu onun kurallarına göre oynayacaktım.

"Evet, *Kutup Yıldızı*'nı görüyorum. Evrendeki en parlak yıldızlardan biridir. Her daim kuzeyi gösterir. Ayrıca *Demirkazık, Şimal Yıldızı* ya da *Kuzey Yıldızı* olarak da bilinir. Coğrafya bilgimi mi tartıyorsun sen?"

Sinirli ama bir o kadar da alaycı tutmaya çalıştığım ses tonum onun sırıtışını kahkahaya çevirdi. Çokbilmişliğim en azından bir kez de olsa işe yaramış görünüyordu.

"Coğrafya değil aptal, gök bilimi. İşte o sensin."

Beraber geçirdiğimiz o yarış gecesinden sonra bana hep aynı şekilde hitap ediyordu ve bir kez daha bunu dile getiriyordu. Yüzündeki gülümseme ciddi bir ifadeye bürünürken gözümün önüne düşen bir tutam saçı kulağımın arkasına yerleştirdi ve yanağımı okşadı.

"Dediklerinden bir şey anlamıyorum."

Sesim kısılırken bu kez de ellerimi tuttu. İtiraz etmiyor ya da onu engellemiyordum. Bu gece yaşadıklarımı düşününce ona izin vermemek elimde değildi. Bakışlarımı tüm olanlara rağmen ondan uzaklaştırmak istediysem de çenemden nazikçe tutarak beni kendisine bakmaya zorladı.

"Tıpkı bir Kutup Yıldızı gibisin, Nisa. Işıl ışıl parlıyorsun. Herkese yön vermek istiyorsun ama aslında kimsenin senin izinden gitmediğini fark edemiyorsun."

Gözlerimin içi nemlenirken bakışlarımı ondan uzaklaştırmayı başararak ellerini bıraktım. Kollarımı birbirine kenetleyerek dediklerini düşündüm. Beni defalarca Kutup Yıldızı'na benzetmesi çok romantik sayılabilirdi ama bilmediği bir şey vardı. Ben ışıl ışıl olamayacak kadar sönüktüm. İnsanlardan uzak durmaya özen gösteren soğuk nevalenin tekiydim. Onun bahsettiği gibi parlak bir yıldız değildim.

"Kimse benim gösterdiğim yönde ilerlemek zorunda değil."

Kollarımı birbirinden ayırarak onun beni sıkıştırdığı çemberden sıyrılmak için harekete geçtiğimde, üzerime gelerek gitmemi engelledi ve arabasına daha da çok yaslanmama neden oldu.

"Zaten hiç kimse senin gösterdiğin yönde ilerlemiyor çü
gerçek yolu bulana kadar o karanlıkta kaybolup çabalamak
yorlar. Benim dışımda hiç kimse sana ayak uyduramıyor. Nec
biliyor musun? Çünkü ben sadece sana bakıyorum, Nisa. Seni
lemek istiyorum. Beni yönlendirmen gerekirken sürekli kalbi
yolunu şaşırmasına neden oluyorsun."

*Böyle konuşarak nereye varacaktı? Beni ikna edeceğini mi düşü
yordu?* Beni kendine çekmek için her şeyi yapıyordu ve ben o
beni hareket ettirmesine mahkûm bir kukla gibi davranıyordu

"Böyle konuşmamalısın."

Fısıltı şeklinde çıkan sesime içimden derin bir küfür savurdu
Onun ise düştüğüm bu durumdan keyif alır gibi bir hali vard

"Neden? Yoksa daha çok mu etkilenirsin benden?"

Sırıtışı tüm yüzüne yayılırken çenemi narin bir şekilde tuta
beni kendine bakmaya zorladı. Daha sonrasında ise yüzüm av
larının içindeydi. Dudakları benimkileri bulmak için daha da
yaklaştığında, içime derin bir nefes çektim. Birbirimize o kadar
kındık ki gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Fakat bu yaptığı
yanlıştı. Aynı şeyi dakikalar öncesinde yaşamış olsak bile yine
yanlış hissettiriyordu. *Diğerlerine haksızlıktı. Senem'e haksızlıktı.*
böyle *"biz"* olamazdık. Arkalarından iş çevirerek bunu yapam
dık. Her ne kadar onu engellemek istemesem de buna mecburdu

"Yapma," diye fısıldayarak kapadığım gözlerimi açtım ve b
öpmemesi için başımı yana doğru çevirdim.

Tavrım karşısında hızla benden uzaklaşarak karşımdan çekil
Tıpkı benim gibi yaparak, tekrar eski yerine geçip arabanın kap
tuna yaslandı. Yeniden gökyüzünü incelemeye başladığında ise b
de nefes alışverişlerimi düzene sokmaya çalışıyordum. Onun g
yapıp bakışlarımı gökyüzüne çevirerek doğrudan *Kutup Yıldızı*
baktım. O sırada Sevda Hanım'ın sözleri kulağımda çınlıyordu

*"Evrendeki en parlak yıldız sadece Kutup Yıldızı değil Nisa. Onu g
çekten görebilmek için hissederek bakmalısın. Ancak o zaman gerçek K
tup Yıldızı'nı keşfeder ve sana kestirme bir yol göstermesini sağlarsın.*

Gökyüzündeki tek parlak yıldız elbette sadece Kutup Yıld
değildi ama onun hangisi olduğunun bilincindeydim. Ben asla
kadar parlak değildim. Hiç de parlak olmayan bir geçmişim, h
zünlü bir çocukluğum vardı. Yaşadığım talihsizlikler sonucu

anda burada, bu vaziyetteydim. Aptallığımın cezasını böyle çekiyordum. Onun beni *Kutup Yıldızı* diye bu kadar sahiplenmesine sesimi çıkaramıyordum belki ama değildim işte. Ben *Kutup Yıldızı* olamayacak kadar basit biriydim. Başımı umutsuzlukla başka bir yöne çevirmek istediğimde, en az Kutup Yıldızı kadar parlak bir yıldızın gökyüzünden kaymasına şahit oldum. Kendi kendime gülümserken aslında benzetilebileceğim şeyin ancak bu olabileceğini düşündüm. *Gökyüzünden sönerek kaybolan basit bir yıldız...*

Düşüncelerimin arasında bir müddet daha sessizce boğulurken Demir, nefesini sesli bir şekilde gecenin ayazına bırakarak gözlerini bana çevirdi. Başıyla arabaya binmemi işaret ettiğinde onu ikiletmeden doğrudan arabaya bindim. Hemen yanımdaki koltuğa geçip Impala'yı çalıştırırken sırıtıyordu. Aklından neler geçiriyordu, bilmiyorum ama bu aniden değişen ruh hali beni biraz şüpheye düşürmüştü.

"Ben biliyorum ne yapacağımı," diye mırıldanırken arabayı uçurum kenarından iyice uzaklaştırmış, otobana doğru yol almaya başlamıştı.

Birkaç dakika boyunca otobanda arabayı sürerken dikkatinin dağılmasına sebep olmamak için çenemi kapalı tutmayı tercih ettim ama sonunda artık dayanamayacağımı anladım. Aklından geçenleri öğrenmek istiyordum.

"Demir, ne oluyor?"

"Bu gece her şey bitecek. Tüm bu saçmalığa artık son verip Senem'e her şeyi anlatacağım."

Onu artık tanıyordum ve eğer aklından böyle bir şey geçiyorsa gerçekten bunu yapabileceğini de biliyordum. Fakat böyle olmazdı. Bu şekilde bitiremezdi. Bir karar almıştık ve ona uymak zorundaydı. Senem'in doğum gününe kadar bekleyecektik.

"Bunu yapamazsın," diye mırıldandığımda başını *hayır* anlamında salladı. *Allah'ım gerçekten bunu yapmayı planlıyordu. Gidip ciddi ciddi Senem'le konuşacaktı.*

"Buna sen karar veremezsin. Beklemeyeceğim, Nisa. Beklemek, aldığımız en saçma, en mantıksız karardı."

"Demir," diyerek tekrar ağzımı açıp onu vazgeçirmek için dil dökecektim ki gözlerini yoldan ayırmadan işaret parmağını bana doğrultarak konuşmamı engelledi.

"Artık Demir falan yok. Bu gece bu saçmalık bitecek."

Cümlelerini tane tane üzerine basarak söylemişti. Gerçekten onu vazgeçiremeyecektim. İnatçıydı. Aslında daha ziyade kararlıydı. Belki de haklıydı. Beklemenin bir önemi yoktu. Ne gelecekse başımıza bir hafta sonrasında da aynısı gelecekti. Bu kez itiraz etmeyi bir kenara bırakmalıydım belki de. Aslında mantıklıydı. Söyleyip tüm bu saçmalığı bir an önce bitirmek herkes için daha iyi olurdu.

"Kalbi kırılacak," diye fısıldadığımda pes ederek ona izin vereceğimi belli ettim.

"Kırılmak zorunda."

"Canı acır."

Senem'in gözlerindeki hayal kırıklığını düşünmek bile gözlerimin dolmasına neden olurken, bana öyle baktığını hayal etmek çok daha beterdi.

"Bir süre sonra unutur."

"Demir..."

"Bu kez vazgeçmeyeceğim, Nisa. Bu saçmalık bitecek. Boşuna uğraşma."

"Onun kalbini kırmamaya çalış. Tamam mı?"

Söylediklerim karşısında birkaç saniyeliğine de olsa gözlerini çevirip bana baktı.

"Denerim."

"Deneme, Demir. Yap."

Semte ulaştığımızda kimselerin beni görmemesi için yine sokağın başında bırakmıştı. Arabadan inmeden önce bana, biraz sonra Senem'i arayıp yanına çağıracağını söylemişti. Hiçbir tepki vermeden hızla Impala'dan uzaklaşıp eve doğru yürümeye başladım. Ne demem gerektiğini bilmiyordum. Sadece korkudan ve yüzleşeceğim şeylerden ötürü titriyordum.

Bahçeye girdiğimde sadece Senem'in odasındaki lambanın açık olduğunu gördüm. Cebimden telefonumu çıkarıp baktığımda ise saatin çoktan gecenin biri olduğunu fark ettim. Esma Teyze ve Devrim Amca uyumuş olabilirlerdi ama yarın bana eminim ki çok kızacaklardı. Kot pantolonumun cebinden çıkarmış olduğum anahtarlarla kapıyı açıp odama çıkmak için oldukça ağır adımlarla merdivenlere yöneldim. Düşündüğüm gibi herkes çoktan uyumuştu.

Senem'in odasının olduğu kata ulaştığımda kapısının kapalı olduğunu gördüm. Bir şey yapmadan, bir süre öylece kapalı kapıyı izledikten sonra açılma ihtimaline karşılık odamın bulunduğu kata çıkmak için hızla merdivenlere yöneldim.

Odama çıktığımda kapıyı gıcırdatmamak için yavaşça kapatıp elimdeki hırkayı yatağımın kenarına attım. Derin bir off çekip yatağımın üzerine kendimi bırakırken bu gecenin henüz bitmediğini hatırladım. Bitmeyen bir gece, bitmeyen bir sinema dramı üzerime hücum etmişti sanki.

Birkaç dakika boyunca hemen karşımda yer alan boy aynasındaki yabancı kıza donuk bakışlarla bakarken kapım tıklamış, korkulu rüyamın ilk sahnesi canlanmaya başlamıştı. Senem başını uzatarak bana sırıtırken tıpkı aynadaki yansımama olduğu gibi ona da donuk bir şekilde bakmayı sürdürdüm.

"Nisa, Demir mesaj attı. Aşağıda bekliyormuş. Bir şey konuşacakmışız. Beni idare edebilir misin? Devrim Amcalar zaten uyuyor."

Hızlı hızlı konuştuğunda kendimi sarsarak hızla başımı salladım.

"Tabii, git sen."

"Geldiğimde bana Oğuz'la nereye gittiğini tüm detaylarıyla anlatacaksın. Tamam mı?"

Eğer geldiğinde hâlâ Oğuz söz konusu olursa elbette anlatırdım, sarışın. Başımı bir kez daha *tamam* der gibi salladığımda kapımı yavaşça kapatarak koridordan uzaklaştı. Senem'in odamdan çıkmasıyla birlikte gözlerimi kapatmış ve bir süre boyunca sadece yüzümü sıvazlamıştım. Hemen ardından da oturduğum yerden kalkarak pencere kenarına gitmiştim. Tıpkı tahmin ettiğim gibi Demir onu arka kapıdan almıştı. Senem Impala'ya biner binmez ise araba hareket etmişti. Yüreğimi kaplayan üşüme hissiyle yatağıma gidip kendimi pikenin altına attım.

Göz kapaklarımı yavaşça araladığımda oda lambasının ışığı doğrudan gözlerime vurmuştu. Pikenin altına girer girmez uykuya yenik düşmüş olmalıydım ki hâlâ değiştirmediğim kıyafetlerim bunun kanıtıydı. Ellerimle yatağımın üstünü taradığımda telefonumu bulup gözlerimin biraz daha kamaşmasını umursamayarak saati kontrol etmek istedim fakat ne yazık ki telefonum kapalıydı.

Açma zahmetine girmeden masamdaki saati kontrol ettiğimde gecenin dördüne geldiğini fark ettim.

Üzerimdeki pikeyi aceleyle atarken Senem'in gelmiş olabileceğini düşünerek yattığım yerde ayaklandım. Hızla odamdan çıkarak merdivenlerden ikinci kata indim. Kapısına yaklaştığımda ağlıyor olabileceği düşüncesiyle bir süre orada öylece bekledim ama korkunun hiçbir şeye faydası yoktu. Birkaç kez tıklattıktan sonra kapıyı araladım. Gördüğüm manzara karşısında ise neredeyse küçük dilimi yutuyordum. Senem ortalıklarda yoktu. Yatağı dağılmış bir şekilde duruyordu ama bu dağınıklık, evden çıkmadan önceye ait olmalıydı. *Neredeyse sabah olmuştu. O zaman, neredeydi bu kız?*

Senem'in odasından hızla çıkıp tekrar kendi odama geldiğimde olduğum yerde dört dönmeye başladım. *Konuşmaları en fazla yarım saatlerini alırdı desek, o zaman bu kız saatlerdir neredeydi? Demir'le ne yapıyordu?*

Aklımı kaçırmak üzereyken kapalı olan telefonumu açmak için harekete geçtim ama şarjının bittiğini belli eden görüntü ekranda belirdiğinde gözlerimi devirmeden edemedim. Telefonu yatağıma bırakarak tekrar odada dönmeye başladım. Korku tüm bedenimi hapsetmişti. Aklımı yitirebilirdim. Tam aşağıya inip Devrim Amca ve Esma Teyze'yi uyandırmak için harekete geçecektim ki bir araba sesiyle olduğum yerde durmak zorunda kaldım. Gidip pencereden bakmak yerine, birkaç dakika boyunca bekledim.

Sonunda evin kapısının örtüldüğüne dair bir tıkırtı duyduğumda tuttuğum nefesimi dışarı bıraktım. *Gelmişti.* Senem sonunda gelmişti. Onun gelmiş olduğunu düşünerek hızla üstümü değiştirmiş, tekrar yatağıma geçmiştim. Yanıma mı gelecekti yoksa doğrudan kendi odasına mı gidecekti, bilmiyordum. Her türlü önlemimi almam gerekiyordu. Yatağımın kenarında yer alan komodindeki kitabı elime alıp okuyormuş gibi yaparken merdivenlerden yükselen ayak seslerini duydum. Kapım tıklatılmadan hafifçe aralandığında ise korkudan titreyen bedenimi yok sayarak hızla gözlerimi açtım.

"Nisa, uyuyor musun?"

Senem'in oldukça normal çıkan ses tonuna karşılık nasıl cevap vereceğimi bilemedim.

"Yoo, uyumuyorum."

Elimdeki kitabı gösterdiğimde, kapıyı kapatarak hızlı adımlarla yanıma gelip bağdaş kurarak yatağıma oturdu. Dudaklarını dişlediğinde bir şeyler olduğunu anladım.

"Sen, iyi misin?"

Sorum karşısında ilk önce tavandaki büyük pencereden gökyüzünü izledi, sonrasında ise hemen gözlerimin içine baktı.

"Aslında nasıl olduğumu bilmiyorum. Daha çok heyecanlı gibiyim."

Söyledikleri karşısında, rol yapmak için kullandığım kitabı kapatıp komodinin üstüne bıraktım ve gözlerimi ona diktim. *Neden heyecanlı olabilirdi ki?*

"Senem, sen gerçekten iyi misin?"

Karşımdaki Senem oldukça keyifli ve bir o kadar da heyecanlı görünüyordu. Onun üzgün olabileceğini düşünürken bu tepkileri aklımın gitgide daha da karışmasına neden oluyordu.

"Nisa, bir şey oldu."

Evet, bir şey olmuş ama ne olduğunu zihnim kavrayamıyordu artık. Demir ne demişti bu kıza da böyle olmuştu?

"Ne oldu?"

"Ya ben bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama çok garip hissediyorum."

Kaşlarım çatılırken, Senem'in heyecanı midemi bulandırabilecek türden korkmama neden oluyordu.

"Senem, artık çıkarır mısın ağzındaki baklayı?"

Söylediklerimden sonra elimi tutarak iyice sırıtmaya başladı.

"Nisa, Demir ve ben şey yaptık..."

Bir dakika? Bu da nereden çıkmıştı? Ne demek, Demir ve ben şey yaptık? Ne yaptınız, Demir'le?

"Ne yaptınız?"

"Ya of! Çok utanıyorum! Doğrudan söyleyip kurtulacağım."

Nedenini bilmediğim bir şekilde Senem'in ellerini aniden bırakırken kalbim sıkışmaya başlamıştı. Senem ise derin bir nefes alıp verdikten sonra hızlı bir şekilde cümlesini noktaladı.

"Birlikte olduk, Nisa."

18. BÖLÜM

Gözlerimi birkaç kez kırpıştırdıktan sonra elimi yastığımın altından çekerek başımı tavandaki pencereye doğrulttum. Sabahın o nahoş serinliği bedenimi gıdıklarken birkaç dakika boyunca bomboş bir şekilde beni selamlayan gökyüzünü izledim. *Ruhumu andırıyordu. Ne bir bulut ne de küçük bir sis... Hiçbir şey yoktu. Sadece bomboştu.*

Vücudumu bir titreme kaplarken bu hissin aslında dün geceden bu yana devam ettiğini tam da o saniye anladım. Malum, dün akşam Sedat Abi'yi çağırmış, havanın ısınmasını bahane ederek tavandaki koca pencereyi açtırmıştım. Eh, boyum da yetmediği için gece üşüdüğümde kapatmak gibi bir seçeneğim olmamıştı. Sonuç ise titreyen bir beden, sancılı bir ruhtan ibaretti. *Karşıla beni bahar ayarlarında gelen nefretlik soğuk algınlığı çünkü yakın bir zamanda kapını çalmayı düşünüyorum.*

Gözyaşlarımın sebep olduğu henüz kurumamış çapakları gözlerimden temizlemekle uğraşırken biraz doğrulmaya çalıştım. Hazırlanmam gerekiyordu. Okula gitmem gerekiyordu. *Kalbimin odacıklarında saklanan o sancılı hastalıkla yüzleşmem gerekiyordu.*

Ayağa kalktığım an başım dönüp gözlerim kararınca bir anda tekrar yatağa oturmak zorunda kaldım. *Ayakta duracak halim bile yokken bu vaziyette nasıl okula gidebilirdim ki?*

Ellerimle yüzümü sıvazladıktan sonra bir kez daha denemiş ve bu kez dengede durmayı başararak yataktan kalkabilmiştim. Fakat yatağa baktığımda vücudumda kol gezen sancının sadece kalp kırıklığımdan ibaret olmadığını anladım. Çarşafa bulaşmış olan küçük kan lekesi yüzümü buruşturmama neden olurken asıl sancı savaşının karnımda meydana geldiğini fark ettim. *Bunu nasıl göz*

ardı edebilirdim? Üstelik tüm bu olanların üstüne şimdi hastalanmanın sırası mıydı? Teşekkürler sevgili regl, tam da zamanında geldin(!).

Masadaki saate baktığımda aslında zamanımın kısıtlı olduğunu fark ettiğimden hızlı bir şekilde hareket etmeye özen gösterdim. Dolabımdan temiz bir çarşaf çıkararak tekrar yatağıma yaklaştım. Bu sabah Zehra Teyze'ye bir iyilik yapmak istiyordum. Her zaman o düzenlerdi yataklarımızı ama bugün ona iş çıkarmak istemiyordum.

Elimdeki temiz çarşafı bir kenara bırakıp da kirli çarşafı yatağımdan çıkardığım sırada hiç ummayacağım bir şey gerçekleşti. *Kaybettiğimi düşündüğüm o eski fotoğraf ayağımın ucuna düştü.*

Elimdeki kirli çarşafı da bir kenara atarak yavaşça eğildim ve ayağımın ucundaki fotoğrafı ellerimin arasına alarak yere çöktüm. Yanıma aldığımı bile unuttuğum o fotoğrafa sızlayan gözlerimle baktım. Kaybettiğimi düşünerek kalbime camlar saplanırken yatağımın altından çıkmıştı. Bunca zamandır odalarımızı Zehra Teyze toparladığından, muhtemelen fotoğrafı gizli yerine bırakmış, bana da hiçbir şey belli etmemişti. *Eh, buraya geldiğimden bu yana o kadar şey yaşamıştım ki ona ait tek kalıntıyı bile nereye sakladığımı unutmuştum.*

"Anne..." diye fısıldarken yanağıma süzülen damlalara engel olamadım. *Neredesin? Neden bu acıyı çekiyorum? Keşke yanımda olsaydın da çektiğim acıları hafifletebilseydin. Keşke sana sığınabilseydim, anne.*

Kucağımdaki fotoğrafla konuşurken ellerimin tersiyle yanaklarımı temizlemiş ve çöktüğüm yerden kalkarak fotoğrafı eski yerine yerleştirmiştim. *Herkesten sakladığım, o insana ait tek fotoğrafın nerede olduğunu artık biliyordum.*

Yatağımı düzelttikten sonra doğrudan banyoya girip ılık suyla bedenimi temizledim. Her ne kadar okulun son zamanları da olsa oyalanmaktan hoşlanmıyordum. Temizlikle işim bittiğinde sandalyenin üzerinden ütülenmiş üniformamı alarak boy aynasının karşısına geçtim. Hüznün kırıntılarını yüzündeki her bir noktaya dağıtmış olan kıza baktım.

Gözlerimin içi iki gece boyunca süren uykusuzluktan ve hıçkırıklarımı yastığa gömüp bastırmaktan kan çanağına dönmüş, göz torbalarım ise iyice şişmişti. *Peki, o geceden sonra ne mi oldu?* Elimde sanki başka hiçbir seçenek yokmuş gibi sadece kaçtım.

Gerçeklerden, yüzleşmek istediğim ama yüzleşemediklerimden, olacaklardan, her şeyden... Kimseyle konuşmak istemedim. *Ne konuşacaktım? En yakın arkadaşımın sözde sevdiği çocuğa karşı derin hisler besliyordum ve arkadaşım karşıma geçip o çocukla yattığını söylüyordu. Bunu mu?*

Cumartesi gecesi Senem'i bambaşka bir şekilde bulmayı hayal etmiştim. Belki de onu öyle beklemem bile hataydı ama yaşadıklarımı düşündükçe mantığım sadece tek bir şey üzerine yoğunlaşıyordu. Üzülecekti, kırılacaktı belki ama ben yanında kalıp ona destek olacaktım. Beni affetmesi için elimden gelen her şeyi yapacak ve gerekirse yalvaracaktım. Fakat o gece odama gelen kız sanki bambaşka biriydi. O gece hiç tanımadığım, yüzünü görmediğim, adını bile duymadığım yabancı birine dönüşmüştü Senem. *Benim o masum sarışınıma ne olmuştu? Neşesiyle etrafa ışık saçan kıza ne olmuştu? Benim bunca yıllık dostum bu kadar kısa bir sürede nasıl böyle birine dönüşmüştü?*

O gece karşıma geçip, *"Biz birlikte olduk, Nisa,"* dediğinde tepki dahi veremedim. Ne demem gerektiğini, nasıl davranabileceğimi kestiremedim. Sadece yüzüne boş bir şekilde bakıp heyecanını dinledim. *Benim hiç beklemediğim ama onun yaşamaktan büyük zevk aldığı heyecanını...*

Anlattığına göre Demir, onu evden aldıktan sonra sahile götürmüş ve doğum günü hediyesini bir hafta önceden vermek istemiş. *Ne doğum günü hediyesi ama...* Sonrasında biraz konuşmuşlar ve ardından da... Düşüncesi bile midemi bulandırmaya yetiyordu.

Sırf Oğuz'la istemediğim bir yakınlığa girdiğim için o gece bana karşı o kadar öfkelenmiş, o kadar sinirlenmişti ki her şeyi söyleyeceğini ve bu konuda gerçekten kararlı olduğunu dile getirmişti. Onca zaman kaçmanın kimseye bir yararının dokunmadığını anladığımda ise ona bunu yapması için izin vermiştim. *Fakat o gece gerçekten ne olmuştu?* Bilmiyordum. Çünkü Senem'in anlatacaklarını dinlemeye daha fazla takatim kalmadığından, o gece çok yorgun olduğumu ve bunu daha sonra konuşabileceğimizi söyleyerek onun, odamdan çıkmasını sağlamıştım. *Verdiği tepki ise kendisinin de çok yorgun olduğuydu.*

Pazar günü ise işler daha da çok karışmıştı. Yapabildiğim tek şey sadece kaçmaktan ibaretken Senem'e karşı evin içinde bunu

gerçekleştirmek beni zorlamıştı. Kahvaltı sonrasında kendimi odama kilitlemiş, saatler boyunca sadece test çözüp kitap okumuştum. Çünkü genelde böyle olurdu. Moralim bozuk, canım sıkkın olduğunda kendimi bir yere kapatır, saatlerce oradan çıkmaz, aklımı dağıtacak her şeyi yapardım. Yetimhanede bile bu böyleydi. Dün de öyle yapmış, saatlerce kendimi kilitlemiş olduğum hapishaneden çıkmayarak elime geçirdiğim kitabı okuyup bitirmiştim. *Okuduğum şeyden bir şey anladım mı peki? Koca bir hayır.*

Senem her kapımı tıklattığında meşgul olduğumu dile getirmiş, onunla yan yana gelmemek için sınırları biraz zorlamıştım. Hatta bahçede Orhan Amca'yla birlikte çiçeklerin saplarını bile temizlemiş ama yine de onun anlatacaklarını dinlemek istememiştim. Hâlâ da istemiyordum. *Duyacaklarım beni nasıl bir raddeye getirecekti, kim bilir?*

Kalbimin sessiz odaları çığlıklarını bastırarak, *"Yapmamıştır. Demir yapmaz,"* diye haykırırken mantığım ise *"En yakın arkadaşım neden yalan söylesin?"* diyordu. Hangi tarafa inanacağımı bilmiyordum. Demir'in neler söyleyeceğini merak ediyor olsam da onu dinleyecek cesareti kendimde bulamıyordum. Hatta o kadar korkuyordum ki dün şarjını doldurmuş olduğum telefonuma bile açıp bakmıyordum. *Ya gerçekten bu yaşandıysa? Ya gerçekten birlikte oldularsa? Bir daha nasıl yüzüne bakabilirdim? Bir daha nasıl gözlerinin içindeki sevginin gerçekliğine inanabilirdim? Peki, ya en yakın arkadaşıma karşı beslediğim suçluluk duygusuyla bu koca evde bir saniye daha nasıl durabilirdim?*

Her ne kadar içten içe bunun koca bir yalandan ibaret olmasını dilesem de mantığım, *"Aybüke'yle inat uğruna yatan birinden Senem'e karşı kibar olmasını bekleme,"* diyerek resmen haykırıyordu.

"Nisa, kuzum! Kahvaltı hazır."

Esma Teyze'nin aşağıdan seslenmesiyle birlikte kendime gelerek elimde dakikalar boyunca tutmuş olduğum üniformamı üzerime geçirdim. Bazı şeyleri artık erteleyemezdim. Her ne olacaksa olacak ama yine de bu saçmalıkla yüzleşecektim.

Üniformamı üzerime geçirdikten sonra saçlarımı dağınık bir şekilde atkuyruğu yaparak topladım. Gözlerimin altındaki morlukları kapatabilmek umuduyla hafif bir pudra sürmüş olsam da pek işe yaramadı. Hâlâ insan görünümlü zombi gibiydim. Umursamadım.

Yatağımın hemen kenarında yerde duran çantamı, içini kontrol etme gereği duymadan elime alıp ruhsuz bir şekilde odadan çıktım.

Merdivenlerden aşağıya oldukça ağır bir şekilde sanki üzerimde koca bir yük varmış gibi inerken bir ara dalgınlıktan dengemi kaybedip neredeyse düşüyordum. Son anda merdiven korkuluklarına tutunmamla dengemi sağlayabilmiştim.

Kahvaltı masasından gelen tatlı sohbeti işittiğimde hiç de oraya ait olmadığımı düşünerek yönümü değiştirmek istedim. Fakat Esma Teyze'nin beni görüp bakışlarıyla masayı işaret etmesiyle çantamı vestiyere bırakıp, geçip Senem'in yanındaki boş sandalyeye oturdum. Zehra Teyze geldiğimi görmüş olacaktı ki hemen oturduğu yerden kalkıp çayımı doldurdu. Ardından da Esma Teyze'yle olan tatlı muhabbetine devam etti. Masada Devrim Amca'yı görememek bir hayli canımı sıkmış olsa da belli etmemeye çalıştım. Birkaç gündür üzerine durduğu önemli bir ameliyatı söz konusuydu.

Senem iştahla kahvaltısını yaparken bense sadece tabağımdakilerle oynayıp zeytinlerin yerini değiştirip durdum. Dün de neredeyse hiçbir şey yemememe rağmen aç değildim. İştahım yoktu. Bu durumda insanda iştah bile kalmıyordu. Senem tabağındakileri silip süpürmeye devam ederken aklıma midemi bulandıracak başka bir soru takıldı. *Acaba korunmuşlar mıydı?*

"Nisa, kara kizum?"

Zehra Teyze'nin bana seslenmesiyle, başımı Senem'den ayırıp ona çevirdim.

"Niye yemeysun?"

Sorusuna karşılık sadece tebessüm etmeye çalışarak omuz silktim. Diyecek bir şeyim de yoktu zaten. Tabağımdaki peynirden küçük de olsa bir parça ağzıma atıp çiğnemeye çalıştım. Faydası yoktu. Gerçekten canım hiçbir şey istemiyordu ve karnım da felâket derecede ağrıyordu.

"Hasta mısın, canımın içi? Yüzün de bir solgun görünüyor."

Esma Teyze'nin endişeli çıkan ses tonuna karşılık başımı hızla *hayır* anlamında salladım. Kimseyi korkutmanın âlemi yoktu.

"Sadece bir halsizlik var üzerimde malum nedenlerden ötürü," diye mırıldandığımda Esma Teyze anladığını belirtircesine başını salladı.

"Sancın falan varsa evde kalabilirsin."

Aslında teklifi inanılmaz derecede cazip gelmiş olsa da bazı şeyleri daha fazla erteleyemezdim.

"Biraz var ama idare ederim," diye mırıldandığımda üstelemek yerine beni serbest bıraktı. Biraz rahatlamış olmanın verdiği hassasiyetle tabağımdakilerle tekrar oynamaya başladım fakat aradan birkaç dakika geçmemişti ki dışarıdan bir korna sesi geldi. Hızla oturduğum yerden kalkıp Yakup Abi'yi bekletmemek için çantamı da alarak doğrudan bahçeye çıktım.

"Neden benden sürekli kaçıyorsun?"

Senem eline almış olduğu çantasıyla peşime takılmış, hızlı davranarak bana yetişmişti.

Kolumdan tutup beni kendine çevirerek, "Sana detayları anlatmamı istemiyor musun?" diye sorduğunda gözlerim öfkeden ateş çıkaracakmış gibiydi. Dilime yine hâkim olamayacaktım.

"Gerçekten merak ediyorum, Senem. Bununla nasıl eğlenebiliyorsun?"

Söylediklerim karşısında tuttuğu kolumu hızla bırakıp tam karşıma geçti. Sinirlendiğimin farkına varmış olacaktı ki şimdi aynı düz ifadeyle o da bana bakıyordu.

"Eğlenmiyorum ama pişman da değilim. Neden olacakmışım?"

Kollarını göğsünde birleştirerek kendinden emin bir şekilde konuşmuştu. *Nasıl pişman olamazdı? Aklını mı yitirmişti? Gencecik bedenine bunu nasıl yapabilirdi?*

"Daha çok küçüksün, Senem," diyerek dişlerimin arasından tıslandığımda gözlerini devirdi.

"Belki de düşündüğün kadar küçük değilimdir, Nisa," diye karşılık verdiğinde ipler iyice kopmak üzereydi.

Nasıl bu kadar aptalca ve mantıksızca düşünebilirdi? Aklım almıyordu. Aklım artık hiçbir şeyi almıyordu. Beni bilerek daha da mı sınamak istiyordu?

"Reşit bile değilsin," diyerek üstüne gittiğimde gözlerini kaçırarak arkasını döndü ama kolundan tutup onu engelledim. Gerçekleri bir şekilde yüzüne vuracak ve bundan kaçmasına izin vermeyecektim.

"Cüzdanını çıkar, Senem," dedim aniden.

İspatlamak istiyordum. Onu bunu yaptığına pişman etmek istiyordum.

"Ne saçmalıyorsun, Nisa?"

"Cüzdanını çıkar ve bana ver, Senem," diyerek direttiğimde tekrar arkasını dönmek üzereydi ki omuzlarından tutarak onu yerine sabitledim.

"Ya bir kez olsun dediğimi yap!"

Bu kez sesimi iyice yükseltmiştim ama umurumda değildi. Bazı gerçekleri yüzüne vurmam için bana bir kanıt gerekiyordu ve o kanıt Senem'in cüzdanının içindeki kimlikteydi. Yaşının tüm bunlar için çok küçük olduğunu onun suratına çarpmalıydım ki en azından biraz olsun pişmanlığı tatmalıydı.

Kendimden taviz vermeyeceğimi anladığında nefesini öfkeyle bırakarak çantasının ön kısmını açtı ve cüzdanını bana doğru uzattı.

"Al! Ne yapacaksan yap!" diyerek o da bana bağırdığında, hızlı davranıp cüzdanı açtım ve ona ait kimliği bulmaya çalıştım.

Bunca zaman boyunca hiç görmediğim kimliği cüzdanın küçük bir gözünde bulup çıkardığımda, gözüne asıl gerçeği sokmak için sabırsızlanıyordum ama elime aldığım kimlikteki durum çok daha başka bir şeyi önüme seriyordu. İyice kafam karışarak bakmıştım kimlikteki tarihe. *Bu nasıl mümkün olabilirdi? Bu gerçek miydi?*

"Senem," diye fısıldadığımda gözlerini yine benden kaçırmayı yeğledi.

Bunca yıl boyunca sanırım hiç bilmediğim bir durum söz konusuydu.

"Bu kimlikte neden on sekiz yaşında görünüyorsun? Neden benden bir yaş büyüksün?"

Sorularımı ardı ardına sıralarken Senem bir adım atarak yanıma yaklaştı ve elimdeki ona ait cüzdanı da kimliği de aldı.

"Çünkü doğru olan bu da ondan," diyerek cevap verdiğinde aklımı iyice kaçırmak üzereydim. *Ne demek istiyordu doğru olan bu diyerek?*

"Nasıl yani?"

"Yanisi şu ki, ben zaten senden bir yaş büyüğüm, Nisa. Bu hep böyleydi. Sadece sen bilmiyordun. Aslında Mustafa ve diğerleri de bilmiyor."

"Ben... Anlamıyorum, Senem. Biz her şeye beraber başladık."

Ya benim kafam basmıyordu ya da gerçekten Senem'in bunca yıl boyunca benden sakladığı büyük bir sırrı vardı ve ben bunu yeni öğreniyordum. Gördüğüm manzara bundan ibaretti. Senem'in kimlikteki yaşı benimkinden bir yaş büyüktü fakat yine de yapbozun parçalarını birleştirip ortaya bir resim çıkaramıyordum. Her şey karmakarışık görünüyordu.

Çocukluğumuzdan beri biz her şeye beraber başlamıştık. Okula aynı zamanda gitmiştik. Doğum günlerimizi hep aynı numaraların mumlarıyla kutlamıştık. *Nasıl olur da karşıma geçip şimdi benden bir yaş büyük olduğunu dile getirebilirdi?*

"Bak, biliyorum. Aklın karıştı ama asıl gerçek bu, Nisa. İşin özünde ben senden bir yaş büyüğüm. Yetimhaneye altı yaşında geldim ve seninle arkadaş olduktan sonra da hiçbir zaman seni yalnız bırakmak istemedim. Her şeyi beraber yapalım, her şeye beraber başlayalım istedim. Bu yüzden de okula bir yıl geç başladım. Gerçi o zaman Sevda Hanım'ı ikna etmek pek kolay olmadı ama arada birkaç ay vardı ve zaten sonrasında o da anlamıştı beni."

Gözlerimden süzülen yaşlarla Senem'i dinlemeye devam ederken aslında benim için yapmış olduğu büyük fedakârlığı yeni öğreniyor ve yüreğimi bir kez daha avucumun içinde eziyordum. *Bunca yıl boyunca benden bunu saklamayı nasıl başarmıştı?* Hâlâ çözemiyordum.

"Yetimhanedeyken kimliklerimiz hep Sevda Hanım'daydı. Yani bunu bilmemen çok normal. Buraya yerleşince de aynı düzeni bozmak istemedim. Devrim Amca ve Esma Teyze'nin haberi vardı ama sırf kendini suçlu hissetme diye sana söylememelerini özellikle istedim. Böyle öğrenmeni hiç istemezdim. Gerçi ben bilmeni de istemiyordum. Yani ha bir yaş büyüğüm, ha bir yaş küçüğüm. Ne fark eder ki? Biliyorsun, hiçbir zaman sana büyüklük taslamadım ama şimdi bunu yapmak zorundayım. Yani senin düşündüğünün aksine ben on yedi değil, on sekiz yaşındayım ve beş gün sonra da aslında on dokuz olacağım."

Duyduklarım bende büyük bir şok etkisi yaratırken öğrendiğim gerçeğin altında bir kez daha ezildim. Senem sadece bana bir hayat vermemiş, aynı zamanda benim için koca bir yılından da vazgeçmişti. Okula geç başlamıştı. Oysa şimdi tıpkı Mustafa gibi üniversiteye hazırlanıyor olabilirdi ya da çoktan hayatını planlamış

olabilirdi. Ben sadece ona ayak bağı oluyordum. Fakat tüm bunların yanı sıra sadece bana değil, çevremizdeki diğer insanlara da yalan söylemişti. Önce kardeş olduğumuzu dile getirmiş, sonrasında da gerçek yaşını gizlemişti.

"Çevremizdeki diğer insanları da kandırdığının farkındasın, değil mi?" diye sorduğumda kırgın çıkan ses tonuma engel olamadım. Senem ise sadece tebessüm etti.

"Farkındayım ama yetimhanedeyken bu şartlara sahip değildik. O yüzden ikinci kez on sekiz olmamı herkes bilmek zorunda değil bence."

Söylediklerinde hiçbir mantık bulamazken Yakup Abi'nin tekrar kornaya basması ikimizi de kendimize getirmişti.

"Dediğim gibi böyle öğrenmeni istemezdim ama öğrendin işte. Yani ben reşit bir insanım ve hiçbir şeyden de pişman değilim. Eğer yaşadıklarımı bilmek istemiyorsan anlatmam olur, biter. Beni yargılamadan dinleyecek birilerini bulabilirim."

Konuşmama izin vermeden arkasını dönüp bahçeden çıkmış ve öğrendiklerimle beni bir başıma bırakmıştı. Benimle daha fazla muhatap olmamak için de ön koltuğa, Yakup Abi'nin yanına oturmuştu. Bir de üstüne dolaylı yollardan da olsa bana yine o Damla cadısını savunması sinir krizi sebebiydi.

Neymiş efendim, kendisini yargılamadan dinleyecek birini bulabilirmiş... Allah Allah!

Öğrendiklerimden ötürü dolan gözlerimi bastırmaya çalışarak arkasından hızlı adımlarla ben de bahçeden çıkıp arabaya gittim ve arka koltuğa yerleştim. Senem karşımda dimdik durup o şeyi yapmış olduğunu bu kadar gözüme sokarken ve benim zannettiğimin aksine aslında reşitken, *Demir'in yapmamış olabileceğine dair kendimi daha nasıl kandırabilirdim ki?*

Okul yolu boyunca Senem, sanki hiçbir şey olmamış gibi ön koltukta Yakup Abi'yle muhabbet etmiş, hatta arada bir radyodaki şarkıya bile neşeyle eşlik etmişti. *Mutlu görünüyordu.* Onun mutluluğu beni paramparça ederken gerçeklerin farkına biraz daha varıyordum. Üzerimdeki yük geçen her saniye daha da artıyordu. *Demir ve Senem birlikte olmuşlardı. Bunu nasıl görmezden gelebilir, daha*

nasıl inkâr edebilirdim? O böylesine mutluyken nasıl hiçbir şey yaşanmamış gibi davranabilirdim?

Her saniye, her dakika boğazım biraz daha düğümlenirken havasız kaldığımı ve nefesimin gitgide sıkıştığını fark ettim. Penceremi açıp biraz hava almak istediysem de başarılı olamadım. Boğazımdaki yanma hissi hâlâ oradaydı ve bütün bedenimi etkiliyordu. Tüm bunların üzerine bir de karnıma saplanan sancı çok daha kötü hissettiriyordu.

Okula ulaştığımızda araba durur durmaz Senem hızla çıkıp beni bekleme gereği duymadan okula doğru ilerlemeye başladı. Onu yargılamadan dinleyecek kişilerle muhabbet edebilmek için neredeyse can atar gibi bir hali vardı. Oldukça ağır bir şekilde hemen ardından inip Yakup Abi'ye de iyi günler diledikten sonra bahçeye doğru yürümeye başladım. Okul binasına doğru ilerlemeye devam ederken etrafta pek fazla kimsenin olmadığını fark ettim. Son sınıflar çoktan gelmemeye başlamışlardı. Onlar için üniversite sınavı her şeyden daha önemli olmalıydı. Aniden gelen bir istekle son sınıf olup bir an önce buradan gitmeyi diledim. Belki o zaman her şey daha kolay olabilirdi.

Merdivenlerden okul binasına doğru çıkarken arkamdan gelen gülüşme sesleriyle olduğum yerde durup etrafa şöyle bir göz attım. Gülüşme sesleri bahçenin diğer ucunda bulunan bir çardağın altından gelmişti. Başımı çevirip oraya baktığımda gözlerimin içi çoktan yanmaya başlamıştı. *İşte oradaydı. Yüzleşmem gereken gerçek oradaydı.*

Bedenime hapsolup her bir hücreme yayılan öfkeyle birlikte omuzlarımı dikleştirdim ve hızlı adımlarla merdivenlerden inip o noktaya doğru yürümeye başladım. Gözlerim kararmıştı. Önümdeki hiçbir şeyi görmüyordum. Çardağa doğru adımlarımı atmayı sürdürürken geldiğimi fark eden Bahar doğrudan beni işaret etti. *Bir dakika, bunlar hangi ara Demir'le barışmıştı?* Şimdi düşünmenin sırası değildi. Benim geldiğimi gören Emre ve Batuhan da diğerleriyle birlikte keyifli bir şekilde sırıtırken Gökçe'nin de yanlarında olduğunu ilk defa o zaman fark ettim. Üstelik Demir'in yanında oturuyordu. *İnanılmaz değil mi?* Zaten gülmekte olan Demir'in ağzı beni görmesiyle iyice kulaklarına varırken, oturduğu yerden hızla kalkıp bana doğru yürümeye başladı.

"Allah'ım çok şükür! Neredesin sen?"

Kollarını açarak beni karşıladığında öfkem daha da alevlendi. *Şimdi de benimle mi dalga geçeceksin, Gürsoy?* Kendime daha fazla engel olmak yerine beş parmağımın mührünü yüzünde görmek istercesine sert tokadımı yanağına geçirdim. Durduramıyordum. Ne içimde kopan fırtınaları ne öfkemi ne de öğrendiğim gerçekler yüzünden hissettiğim kocaman hayal kırıklığını durduramıyordum.

"Nisa, ne yapıyorsun sen?"

Bahar hemen yanımıza gelirken Demir, sağ elini ona doğru kaldırarak durmasını işaret etti. Diğer eliyle ise zaten yanmakta olan yanağını sıvazlıyordu. Doğrudan gözlerimin içine baktığında bakışlarında hiçbir şey anlamadığını gördüm. *Ne tuhaf, asıl o durumda olması gereken kişi bendim.*

"Allah senin belanı versin."

Oldukça zayıf çıkan sesimden sonra gözlerimdeki sızıyı serbest bırakarak, arkamı dönüp okul binasına doğru tekrar yürümeye başladım. Bir yandan burnumu çekiyor, bir yandan gözyaşlarımı elimin tersiyle siliyor, diğer yandan ise karnımdaki sancıyı zapt etmeye çalışıyordum. Aniden birinin kolumdan tutmasıyla neredeyse savrulacakken yine karşı karşıyaydık.

"Nisa, ne oluyor? Ne bu halin? Ne saçmalıyorsun?"

Sorularını ardı ardına sıralarken, elini hızla kolumdan uzaklaştırıp bir adım geriledim.

"Bir de soruyor musun?"

Hâlâ anlamıyordu. Hâlâ donuk gözlerle bana bakıyordu. Boğazımdan kimsenin duymayacağı bir hıçkırık koparken, burnumu bir kez daha çekip konuşabilmek umuduyla dudaklarımı ıslattım. O kadar kurumuşlardı ki çölde susuz kalmış insanlardan farksızdım.

"Ya, ben sana güvenmiştim. Ben sana gerçekten inanmıştım. Nasıl yapabildin?"

Beni gerçeklerle yüzleştirecek olan cümleleri söylemeden önce cesaretimi toplayabilmek adına derin bir nefes aldım. Keşke gözlerim de benimle birlikte aynı cesareti toplayabilseydi.

"Senin kalp kırmadan bir insanı bırakma anlayışın bu mu? Onu altına alıp yatarak mı çözdün her şeyi?"

Boğazındaki yumruya, yutkunuşuna gözlerimle şahit olurken sesini dahi çıkarmadı. İtiraz etmedi ya da inkâr etmedi. Sadece öylece

gözlerimin içine baktı. Demir'in yerine etrafımızdaki dört çift göz tepkisini gösterdi. Hem de koca bir *"Ne?"* nidasıyla.

"Senem sana o gece ne dedi, Nisa?"

Neden inkâr etmek yerine üzerine gidiyordu? *İnkâr et, Demir. Öyle bir inkâr et ki sadece sana inanayım. Lütfen.*

"Onunla yatmışsın, Demir."

Ses tonum daha çok bir fısıltıyı andırıyordu.

"Yatmışsın," diyerek dudaklarımın arasından bir kez daha o iğrendiğim kelimeyi söylerken bunu yaşamaktan nefret ettim.

"Karşıma geçip bana ne dedi biliyor musun? *Nisa, biz birlikte olduk,* dedi."

Keşke yer yarılsaydı da içine girip yok olsaydım. Gözlerimin içine öyle bir baktı ki daha önce hiç böyle baktığını hatırlamıyordum. *Ne vardı o gözlerde? Hayal kırıklığı mı yoksa yaptığı şeyden ötürü yaşadığı pişmanlık mı?* Çözemiyordum.

"Yok artık!"

Batuhan'ın aniden ortamı daha da çok geren konuşmasıyla birlikte başımı kısa bir süreliğine de olsa onun olduğu tarafa çevirip ardından tekrar Demir'in gözlerinin içine baktım. *Bir şey söyle Demir. Öyle bir şey söyle ki içime su serpilsin. Öyle bir şey söyle ki içimde yanan ateş sönsün. Sadece bir şey söyle.*

"Ve sen de buna inandın. Değil mi?"

Bu kadarcık mıydı? Söyleyeceği tek şey bundan ibaret mi olacaktı?

"Sırf intikam için Aybüke'yle yatan biri bunu neden yapmasın?"

Kaşlarını kaldırdı, alayla gülümsedi. Ardından ise başını öylece sağa ve sola doğru ağır bir şekilde salladı. Bir adım atarak yanıma sokuldu ve ardından yine alayla gülümsedi.

"Yine güvenmedin. Yine bana inanmamayı seçtin."

Beni inandırmak için hiçbir şey yapmazken ona inanmamı nasıl bekleyebilirdi?

"Ama ne var biliyor musun? Artık çabalamayacağım. Çünkü ne yaparsam yapayım sen kalemini her defasında bizim için kırmaya, sana duyduğum her bir hissi öldürmeye meyillisin. Yazık, hem de çok yazık."

Bedenimi derin bir titreme kaplarken ne diyeceğimi, ne yapacağımı bilemedim. *Neden, yapmadım demek yerine lafı dolandırıyordu?* Sadece *yapmadım* dese belki inanacaktı küçük kalbim ona.

"Yapmadım demiyorsun," diye mırıldandığımda nefesini sitemle dışarı bıraktı ve hafif de olsa gülümsedi.

"Ne dersem diyeyim altından kalkamayacağım. Sen kararını çoktan vermiş, kime inanmak istediğini çoktan seçmişsin. Yapmadım desem bile hiçbir şey değişmeyecek."

Çevremizdeki dört meraklı baş bizi öylece sessizce izlerken Demir arkasını dönüp okulun çıkış kapısına doğru ilerlemeye başladı. *Nereye gidiyordu?* Beni böyle soru işaretleriyle bırakıp çekip gidemezdi. İzin vermeyecektim. Arkasından koşup kolundan tutarak onu bana bakmaya zorladım. Böyle bitmeyecekti.

"Yapmadım de," diye fısıldadım gözyaşlarımın arasından.

"Demir, lütfen, yapmadım de."

Tuttuğum koluna gözlerini diktiğinde ellerimi istemsizce de olsa geri çekmek zorunda kaldım. O kadar donuk bakmıştı ki kendimi geri çekmek dışında bir şey yapamadım. Cevap dahi vermeden park ettiği arabasının yanına gidip kapıyı açtı.

"Bana inanmamayı seçen sensin. Bunu desem ne değişecek?"

"Demir, nereye gidiyorsun?"

Bahar ve diğerleri de hemen arkamızdan gelirken Bahar'ın sorduğu soruya Demir'in ne cevap vereceğini merak ettim. *Sabahın bu saatinde nereye gidecekti?*

"Boş ver be, kıvırcık. Her ne kadar o aptal sarışına haddini bildirmek istesem de bununla uğraşmayacağım. Kafayı sıyırmak üzereyim artık. Kimseyi daha fazla üzmemek için de uzaklaşmam gerek."

Arabasına binmek üzereyken yine dilime hâkim olamayıp içimden geçenleri söyledim.

"Yine kaçıyorsun. Yine hep yaptığını yapıyorsun."

Bu an bana öyle tanıdık gelmişti ki kelimeler kifayetsiz kalırdı. Daha birkaç ay önce sırf bana kızdığı için Can'ın doğum günü partisinin olduğu gece kalkıp İstanbul'a gitmiş ve koca bir hafta boyunca onu özlememe neden olmuştu. *Yine aynısını mı yapacaktı? Yine benden uzaklaşıp, cevapsız soruların gelip kendisini bulmasını mı bekleyecekti?*

"Beni buna sen mecbur ettin."

Bu kez cevap vermek yerine susmayı tercih ettiğimde arabaya atlayıp motoru çalıştırdı. Okulun otoparkından hızla uzaklaşırken Bahar ve diğerleri iyice bana yaklaşıp karşıma geçti. Sorgu suale başlayacakları o kadar belli oluyordu ki sessizce onların konuşmasını

sıkıldım. Tahminlerim beni yanıltmadı. Demir gider gitmez doğrudan benimle iletişime Bahar geçti.

"Nisa, Senem eve kaçta geldi?"

Sorusu aklımı karıştırmıştı.

"O gece Senem eve kaçta geldi?" Araştırmacı tavrıyla doğrudan o geceye gidip sorusunu bir kez daha sorduğunda hatırlamaya çalıştım.

"Sabaha karşı, üç buçuk dört gibiydi."

Cevabıma karşılık Bahar sadece gülümsedi. Bu işin altında başka bir şey yatıyordu.

"Demir gecenin o saatlerinde bizde uyukluyordu, Nisa. Senem'le konuştuktan sonra doğrudan bize geldi olanları anlatmak için. Hatta o gece seni haberdar etmek için sürekli aradı ama bir türlü ulaşamadı. Mesajlar da bıraktı. Hiçbirini okumadın mı?"

Bahar olan biteni kısa bir şekilde özet geçerken başımı *hayır* dercesine salladım. Telefonumu açmaya korkmuştum, kaldı ki mesajları okuyacaktım. *Peh!* Her ne kadar telefonumu yanıma almış olsam da açmaya cesaret edemiyordum. İşin garip yanı *Demir ve Senem o gece ne konuşmuştu? Belki de Demir sırf arkadaşlarını kaybetmemek için onlara da yalan söylemiştir?* Bu durum daha da karmaşık bir hal alıyordu.

"Nisa, Demir böyle bir şey yapmaz. Yapmadı da."

Emre güven verici sözler mırıldanmış olsa da mantığım yanlış tarafa doğru işliyordu. *Arkadaşını korumak için söylemediği ne malumdu?*

"Bak, bana inanır mısın bilmiyorum ama adamı bara çağırıp önüne taş gibi hatun sunmuş biri olarak söylüyorum ki..."

Batuhan'ın işi cıvıtması moralimi daha da bozacakken benim yerime Gökçe araya girip ona haddini bildirmişti.

"Kapa çeneni, Batu! Şimdi sırası mı?"

"Kızım, bir susar mısın? Daha bitirmedim lafımı."

Batuhan kimseye aldırmadan konuşmaya devam etti.

"Diyorum ki, önüne taş gibi bir hatun getirdim ama adam bana mısın demeyip elinin tersiyle itti. Kaldı ki Senem'in elini bile tutmazken hadi onu da geçtim kızı öpmezken birlikte mi olacaklar? Ben buna kıçımla gülerim, Nisa. Küçük bir çocuk bile bu saçmalığa inanmaz. Demir'im de yapmaz. Ben yaparım da Demir vallahi de billahi de yapmaz. Bak, Allah'ın adını verdim. Bir otur, düşün derim yani."

Bahar artık susması için ikizini kolundan çimdiklerken bense Batuhan'ın söylediklerini aklımda tartmaya başladım. Söyledikleri

bir anlığına benim bile gülümsememe neden olmuştu ama emin olamıyordum.

"Neden inkâr etmedi o zaman?"

Aklımda sürekli tekrarlanan soruyu onlara yönelttiğimde, bu kez hiçbiri sesini çıkarmamıştı. Bahar ise oldukça soğuk bir şekilde gözlerime bakıyordu.

"Çünkü kalbi senin tarafından bir kez daha kırıldı."

Oldukça sert bir şekilde söylemişti bunu, Bahar. Demir'e olan inancı da güveni de o kadar tamdı ki buna ihtimal bile vermiyordu. *Benim yerimde kendisi olsaydı, o zaman ne düşünürdü? Daha bir yıl önce başından buna benzer bir olay geçmemiş miydi?*

"Bu yapmadığı anlamına gelmiyor. Aybüke'yle bile..."

"Aybüke meselesi başka bir davaydı, Nisa. Eğer dinlemek istiyorsan..."

Bu kez de ben onu susturdum. Önüme sunulan iğrençlikle baş edemezken bir de Aybüke meselesinin yeniden ortaya atılmasına katlanamazdım.

"Yeter! Sizi daha fazla dinlemek istemiyorum."

Daha fazla bu saçmalığa tahammül edemeyeceğimi bildiğimden arkamı dönüp hızla okul binasına doğru yürümeye başladım. Fakat Bahar'ın, Demir'i korurcasına söylenmeleri de arkamdan hız kesmeden devam etti.

"Biliyor musun? Demir gerçekten haklı. Çocuk neden sana laf anlatmaya, kendini savunmaya çalışsın ki? Sen zaten tercihini yapmışsın."

Bahar çok yanlış düşünüyordu. Tercihim Senem değildi. Aslında bir tercih bile söz konusu değildi. Sadece çok fazla şey beklemiş ve hiçbirini elde edememiştim. Demir öylece çekip giderken ben burada soru işaretleriyle savaşıyordum.

Gökçe'nin ardımdan seslenişlerine aldırmadan, doğrudan okul binasına girip merdivenlerden sınıfın olduğu kata doğru koşturmaya başlamıştım. Beni kendime getirebilecek tek bir kişi vardı ve onu aramam gerekiyordu. Koridorda etrafıma bakmadan hızlı bir şekilde koştururken Oğuz'la çarpışmış ama bir de onunla oyalanmak istemediğimden arkamı dönmeyerek yoluma devam etmiştim. Kendimi tuvalete attığımda Aybüke ve birkaç arkadaşının da burada olduğunu gördüm. Sinirlerim bir anda Aybüke'yi görmenin

verdiği hararetle hoplarken kendimi kabinlerden birine atıp çantamdaki cep telefonumu çıkardım. Kapalı cep telefonumu açarken ellerim titremeye başlamıştı. Sonunda telefon tam anlamıyla açıldığında birden ekranda beliren arama ve mesajlara birkaç saniye öylece bakmış, ardından hiçbirini açmayarak doğrudan rehbere girmiştim. Arama tuşuna bastıktan hemen sonra bir süre telefonun çalmasını beklemiş, tam kapatmak üzereyken telefon açıldığında konuşmaya karar vermiştim.

"Suratsız, sabah sabah, hayırdır?"

Mustafa'nın sesini duymak bile içimi ferahlatırken, sebepsizce yeniden ağlamaya başladım. Burnumu çektiğim sırada, "Ağlıyor musun sen?" diyerek telefonun diğer ucundan merakla sordu.

"Yanıma gelebilir misin?"

Şu anda tek ihtiyacım olan şey beni dinlemekten ziyade, bana akıl verebilecek birisiydi ve bunu yapabilecek tek bir kişi vardı.

"Bir şey mi oldu?"

Sorusuna karşılık hıçkırığımı tutamadım. Birkaç dakika boyunca telefonun ucunda öylece ağladım.

"Ben çok kötüyüm, Mustafa. N'olur gel."

Ses tonum daha çok bir yalvarış gibiydi. Yanımda olmasına o kadar çok ihtiyacım vardı ki birinin beni bu azaptan kurtarmasını istiyordum.

"Beni korkutuyorsun, suratsız."

Endişesi telefonun diğer ucundan bile belli oluyordu.

"Öğle arasında ordayım. Sen izin almaya bak. Tamam mı?"

Görmeyeceğini bilsem de başımı sallamaktan kendimi alamadım.

"Tamam," dedikten hemen sonra telefonu kapattım. Tuvalet kabininden çıkmadan önce elime aldığım birkaç peçeteyle gözyaşlarımı sildim. Yüzümü ovuşturduktan hemen sonra oturduğum yerden kalkıp kabinden çıktım. Tuvalette kimsecikler yokken karşımda melül melül bakan bir Aybüke bulmayı beklemiyordum. Onu görmek bana sadece acı veriyor, öfkemin tutuşmasına neden oluyordu. Yanından hızla çekip giderken hiçbir şey demedi ya da bu tuhaf halimle dalga geçmedi. Sadece, öylece baktı.

19. BÖLÜM

Geçen dersler boyunca hiçbir şey yapmamış, sesimi çıkarmamıştım. Öylece olanları, olacakları düşünüp durmuştum. Senem'in bunca yıl boyunca benden gizlediği gerçeği kabullenememiştim. Sarışının benden büyük olmasına hâlâ alışamamıştım. Her şey böyle üst üste gelirken arada kalıp bir köşeye sıkışmıştım.

Gökçe sürekli benimle konuşmak istediyse de konuşmamayı tercih etmiştim. Teneffüslerde bile bahçeye çıkmak yerine öylece sınıfta kalıp pencere kenarında tek başıma takılmıştım. Can bir ara yanıma gelip beni güldürmek istediyse de ona kibar bir şekilde yanımdan gitmesini söylemiştim. Kızıl kafa da beni ikiletmeyip çaresiz bir şekilde uzaklaşmıştı yanımdan. Gökçe zaten sürekli Bahar'la olduğundan çoktan ikinci plana atılmıştım. Her ne kadar pek inanmasam da bana sürekli bu saçmalığı bir şekilde çözeceklerini söylüyordu.

Sınıftaki diğer kızlarla pek aram olmadığı için onların yanına da gidemiyordum. Geriye tek seçenek kalmıştı ama onunla da zaten konuşacak yüzüm yoktu. O sinema gecesinde olanlardan sonra Oğuz, değil yanıma yaklaşmak, yüzüme bile bakmıyordu. Bir ara yanıma gelip her şeye rağmen nasıl olduğumu sorsa da cevapsız bırakmam karşısında çok da üzerine durmayıp yanımdan hemen toz olup gitmişti. *Aldırmadım ya da kızmadım.* Tavrını sürdürmekte sonuna kadar haklıydı. Belki de benim için en iyi seçenek Oğuz'un kendisiydi. Bir şans tanısaydım ona belki bazı şeyler değişebilirdi ama bu saatten sonra daha fazla hata yapacak konumda değildim. Sadece bekleyecektim. *Neyi beklediğimi bilmeden bekleyecektim hem de.*

Ders zili çaldığında öğrenciler yavaştan sınıfı doldurmaya başlarken ben yerimden hiç de kalkmadan bir elimi çeneme yaslayarak pencereden bahçeyi izlemeye devam ettim. Karnımdaki sancının birazcık olsun geçmesi umuduyla Aybüke'den ağrı kesici hap

almış olsam da -*ve bana bunu o teklif etmişti*- pek işe yaramamıştı. Zaten o kızın verdiği bir şeyin üzerimde etkili olmasını da beklemiyordum.

"Nisa..."

Gökçe seslendiğinde başımı onun geldiği tarafa çevirdim.

"Bak, Bahar çok emin konuştu. Yani benim bile aklım almıyor. Demir yapmamıştır."

Mesele yine başa sardığında oturduğum pencere kenarından hızla kalkıp sırama geçtim.

"Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum," diye kestirip atarken Gökçe de gelip yanıma oturdu.

Beni zorlayacağını biliyordum. Tüm dersler boyunca yaptığı tek şey zaten bu olmuştu.

"Bundan kaçamazsın. Yapmamıştır. İmkân vermiyorum."

"Lütfen, susar mısın, Gökçe?"

Sadece üstüme gelmesini istemiyordum. O kadar berbat bir haldeydim ki onu bile kırabilirdim şu durumda.

"Ya, şu haline bir bak! Kendine gel artık. Bahar, Demir'i çocukluğundan beri tanıyor ve eğer o bir şey diyorsa mutlaka bir bildiği vardır."

Gökçe, Bahar'la barışalı çok olmamıştı ama şimdiden hem onu hem de sürekli *uyuz* diye hitap ettiği çocuğu bana karşı savunuyordu.

"Öyle mi?" diye mırıldanırken oldukça alaycıydım.

"Daha birkaç gün önce suratına nefretle baktığın insanı mı savunuyorsun bana? Ya da şöyle diyeyim, daha birkaç gün önceye kadar koca bir yıl boyunca uzak durduğun, gururuna yedirememediğin eski dostunu mu koruyorsun? Gerçekten harikasın, Gökçe."

Dilime hâkim olamayıp konuştuğumda Gökçe'nin suratı iyice düştü. Onu kırdığımı çok iyi biliyordum ama bu dönemde kimsenin bana yaklaşmaması gerekiyordu. Sanki alevlerini etrafa saçmak için biriktirmiş bir yanardağ gibi aniden patlıyordum.

"Çok kırıcı konuşuyorsun."

"Çünkü ben de çok kırıldım ve artık bu yükü taşıyamıyorum."

"Yanlış insana patlıyorsun, bil diye söylüyorum."

Gökçe haklı olsa da bir şey demedim ya da diyemedim çünkü kalbini daha fazla kıramazdım. Üstelik hiçbir suçu dahi yokken gereksiz kıskançlığıma maruz kalmıştı. Ağzımı özür dilemek için açacaktım ki tam da o sırada fizik öğretmeni içeri girmişti. Onu görmemle birlikte daha fazla bu okulda, bu sınıfta kalacağımı sanmıyordum. Hele bu durumda fizik dersi çekebileceğimi hiç düşünemiyordum. *Beni affet Sevgili Einstein ama bu kez kendimi fizikten uzak tutacağım.* Öğretmenden izin alabilmek için elimi havaya kaldırdım. Şans benden yana olmalıydı ki hemen görmüştü havadaki elimi.

"Söyle, Nisa," diye mırıldandığında nasıl izin isteyeceğimi bilemedim ama bilindik bahaneleri öne sürebilirdim.

"Hocam, çok kötüyüm. Karnım da sabahtan beri ağrıyor. Eve gidebilir miyim?"

Sorduğum soru karşısında fizik öğretmeni gözlerini devirerek nefesini dışarı bıraktı. Böyle izin durumlarından hoşlanmadığını geçen derslerdeki tepkilerinden biliyordum.

"Zaten okulun son günleri ve şunun şurasında günün bitmesine de az kalmış. Eminim ki biraz daha dişini sıkabilirsin."

Doğrudan reddetmesine karşılık başımı tamam dercesine sallayıp tekrar önüme döndüm. *Sana da kıl oluyorum fizik hocası hatta Damla'dan çok sana ve o koca kibrine kıl oluyorum.*

"Bırakın gitsin hocam. Teneffüste de çok kötüydü."

Bunu söyleyen kişi ne Gökçe ne Can ne de Oğuz'du. *Bunu söyleyen kişi Aybüke'ydi.* Gözlerim yerlerinden çıkacakmış gibi açılarak ona çevrilmişken ne diye beni savunduğunu anlamadım. Başına büyük bir darbe yediğinden bile şüpheleniyordum. Şaşkın bir ifadeyle Aybüke'ye gözlerimi dikmişken, fizik öğretmeni bir anda yumuşamış olacak ki başını *tamam* dercesine salladı.

"Tamam, müdireden bir izin kâğıdı alıp getirin bana."

Ne yani? Benim alamadığım izni Aybüke mi almıştı? Büyük haksızlık! Müdirenin odasına hiç de gitmek istemiyordum ama buna mecburdum. Masadaki eşyalarımı toplarken Gökçe'nin kızgınlığı hemen geçmiş olacaktı ki yanıma yaklaştı.

"Seninle gelmemi ister misin?"

Başımı *gerek yok* dercesine salladığım sırada, benim cevap vermememi fırsat bilen Aybüke doğrudan konuya atlamıştı.

"İzin kâğıdını getirmek için Nisa'yla ben giderim."

Gökçe'yle birbirimize meraklı bakışlar atarken, Aybüke'nin gerçekten kafasına bir darbe yediğinden emin oldum. *Bu kıza birdenbire ne oluyordu böyle? Nereden geliyordu bu ilgi?*

Gözlerimi devirerek çantamı elime alıp Aybüke'nin peşine takıldım ve onunla birlikte sınıftan çıktık. Müdirenin odasına doğru sessiz bir şekilde koridorda yürürken bu kızın neden benim yanımda olduğunu içten içe merak ettim. *Daha birkaç ay öncesinde kavga edip saç başa girmemiş miydim bununla ben? Ne diye şimdi benimle ilgileniyordu ki?*

Ayrıca yanımda bu kadar güzel bir şekilde salınması da büyük bir haksızlıktı. Hayır, yüce Rabbim bunu yaratırken, beni resmen gözden çıkarmış olmalıydı. Okuldaki erkeklere de Oğuz'a da Demir'e de hak vermemek elde değildi.

"Ne diye peşime takıldın ki sen?"

Hararetli bir şekilde sorumu ona yöneltirken merakımı daha fazla içimde tutamamış, aramızdaki o koca sessizliği ortadan kaldırmıştım.

"Tuvalette ağladığını duydum."

Şimdi de beni mi gözetliyordu? Elinde dalga geçecek malzemesi kalmadığı için yeniden bana mı sarmayı düşünüyordu? Öyleyse o düşüncesinden bir an önce vazgeçse iyi olurdu aksi takdirde sevgili ellerimle o güzel yüzünü yeniden pataklayabilirdim.

"Şimdi de beni mi takip ediyorsun? Yeni oyuncağın ben miyim? Benimle mi uğraşacaksın?"

"Hayır, senin için endişelendim."

Ha? Benimle dalga mı geçiyordu? Buna değil inanmak, düşünmek bile hayal ürünü falan olmalıydı.

"Allah Allah! Ne alaka?"

Yüzüne hafif bir gülümseme yayılırken sadece omuz silkti. *Böyle yaparak hiç de sevimli olmuyorsun Aybüke. Lütfen kendi benliğine geri dön.*

"Ben sandığın kadar kötü biri değilim, Nisa."

Sonuçta o, Demir'in eski sevgilisiydi. Sonuçta o, Demir'in eski yattığı kızdı ve ben bunları hatırladıkça onunla ilgili iyiye dair tek bir şey bile düşünemiyordum.

"Öyle mi? Ama sen de Demir'in altına giren kızlardansın," diyerek alayla mırıldandığımda cevap bile vermeden önden yürümeye devam etti.

Peşinden hızla ilerleyip aynı zamanda Mustafa'ya erken çıktığıma dair bir mesaj attım. Bana yirmi dakika içerisinde geleceğini bildirmişti. Mustafa'ya mesaj atarken diğer mesajlarıma ise bakmamayı bir kez daha tercih etmiştim. Demir, açıklama bile yapmadan çekip gidebiliyorsa mesajları da bekleyebilirdi.

Müdirenin odasına ulaştığımızda kapıdan içeri ilk Aybüke girmiş, tatlı bir edayla Damla'nın halasının halini hatırını sormuştu. Aralarında geçen küçük muhabbetten anladığım kadarıyla, müdireyle Aybüke'nin annesi arkadaşmış. Muhabbetin konusu bana çevrildiğinde derin bir nefes alıp verdim. Sonunda benim de odada olduğumu fark edebilmişlerdi. Aybüke sanki muhabbeti sürdürür gibi benim sorunumu anlatırken müdirenin suratı birdenbire düştü. Bu kadın da en az yeğeni kadar suratsız ve gereksizdi. Sırf yetimhaneden geliyoruz diye bize attığı o iğrenç bakışları görmezden gelmek elde değildi.

"Nereden çıktı şimdi bu?"

Sorusuna karşılık gözlerimi devirerek tutmakta olduğum nefesimi hararetle dışarı bıraktım.

"Hastayım hocam," diyerek dişlerimin arasından tıslarken Aybüke olduğu yerde kıkırdamıştı.

Ne gülüyorsun kızım, şimdi durduk yere?

"Ruh hastası da olabilir hocam. O yüzden bırakalım gitsin."

Müdire, Aybüke'nin yapmış olduğu iğrenç espriye keyifle gülümserken bir taraftan da benim izin kâğıdımı halletmişti. Bense o anda Aybüke'ye dil çıkarmamak için neredeyse kendimi zor tutmuştum. *Ruh hastasıymış! Sensin ruh hastası!*

İzin kâğıdını hazırlamış olan Müdire Hanım doğrudan kâğıdı Aybüke'nin eline bırakırken sınıfa tekrar gitmeyeceğim için keyfim biraz da olsa yerine gelmişti. Ağır adımlarla binanın dış kapısına doğru ilerlerken arkamdan gelen ayak sesleri duraksamama neden oldu.

"Sen nereye geliyorsun?"

"Sen gidene kadar burada bekleyeceğim."

Verdiği tepkiye karşılık asabım iyice bozulurken Aybüke'nin üzerine doğru yürümekten kendimi alamadım.

"Başıma bela mısın kızım sen ya? Gitsene. İstemiyorum seni yanımda."

Aybüke söylediklerimi hiç de dinlemeyerek eteğini düzeltip binanın merdivenlerine gelişi güzel bir şekilde oturdu.

"Kardeşin olacak o sarı çıyanın söylediği yalana inanmıyorsun, değil mi?"

Ben kaçmaya çalıştıkça o berbat mevzu gelip beni buluyordu. *Onu geçtim, Aybüke bunu nereden biliyordu?*

"Sen nereden biliyorsun bunu?"

"Eh, senin sarı çıyan ve saz arkadaşı Damla okula virüs gibi yaymışlar. Herkes de zaten bunu konuşuyor."

Bu duruma neden şaşırmamıştım acaba? *Senem kendini dinleyecek anlayışlı kişileri çok iyi seçmişti(!).*

"Bu seni ilgilendirmez," diyerek ben de eteğimi düzeltip hiç istemesem de merdivenlere, yanına oturdum.

Ayakta dikilerek bekleyecek mecalim yoktu.

"Demir yapmamıştır," diye mırıldandığında gülmeden edemedim.

Hatta gülümsemem sinirden kahkahaya dönüşmüştü. *Bunu Aybüke mi söylüyordu?*

"Bunu onunla yatan bir kızın söylemesi de çok tuhaf."

Hâlâ sinirden gülümsemeye devam ederken, Aybüke'nin suratı birdenbire düşmüştü. Gerçekler onun da canını acıtmış olmalıydı.

"Biz sadece yattık, Nisa. Hiçbir duygu olmadan, hiçbir hissi tatmadan. Beden dili gibi düşün. Beni öpmedi bile. Yatağına girmiş olabilirim ama görüyorsun ya kalbine girmeyi beceremedim. Demir'in kalbinin kime ait olduğunu hepimiz çok iyi biliyoruz."

Söylediklerine karşılık sessiz kalarak yutkundum. Aybüke bile bunun olabileceğini düşünmüyor, hatta ihtimal dahi vermiyordu. *Bu olayda yanlış düşünen, yanlış tarafta duran bir tek ben miydim yoksa? İşleri sürekli çıkmaza sokan, ortalığı karıştıran ben miydim?*

Düşüncelerim yine beynimi bulandırmaya başlayacakken, Aybüke'nin gözlerinin bir noktaya doğru daldığını fark ettim

Başımı çevirip baktığı yeri gördüğümde ise hızla oturduğum merdivenlerden kalktım. *Mustafa gelmişti.*

"O kim?"

Tam merdivenlerden inmek üzereyken sorusuna karşılık tekrar ona dönmek zorunda kaldım. *Ne bu ilgi, ne bu merak? O güzel gözlerini en sevdiğim arkadaşımdan çek yoksa oyarım.*

"Sana ne?!" diye çemkirdikten hemen sonra adımlarımı hızlandırıp merdivenlerden inmeye başladım.

Sürekli arkamı dönüp baktıysam da Aybüke bir an olsun uzaklaşmamış, merdivenlerde oturmaya devam etmişti. Mustafa'nın yanına ulaştığımda ise onun da aynı merakla o tarafa doğru baktığını gördüm. *Ne oluyor size yahu?* Mustafa bakışlarını okul binasından çekip bana çevirdiğinde gerçekten merak ettiğini gördüm.

"O kimdi?"

Hayda!

"Sana ne Mustafa?! Kimse kim? Allah Allah ya!"

Birden kendimi frenlemeden patladığımda, Mustafa kaşlarını havaya kaldırarak bana baktı. O da bu halime oldukça şaşırmıştı.

"Yavaş gel, Nisa! Birine sinirlenmişsin, tamam, anladık da ben sinir topu değilim. Bana patlama. Atla arabaya, hadi."

O benim için buralara kadar gelmişken benim yaptığım gerçekten büyük dengesizlikti. Oldukça mahcup bir şekilde arabasının ön koltuğuna geçip oturdum. Mustafa ise direksiyon koltuğuna geçmeden önce bir kez daha okul binasına doğru gözlerini dikti. *Bu gidişle Aybüke'nin değil, onun gözlerini oyacaktım.*

Mustafa, aç olabileceğimi düşünerek beni ilk önce sahil kenarında küçük bir lokantaya getirmişti. Bunun için ona ne kadar minnettar olduğumu anlatamazdım. İki gün boyunca boğazıma lokma koyamamanın verdiği açlığı Mustafa'nın karşısında tıka basa yemek yiyerek gidermiştim. Bir yandan yemeğimi yemiş diğer yandan ise olan biten her şeyi nefes almadan anlatmıştım. Mustafa'nın gözlerini bir sis bulutu kaplarken anlattıklarımı hemen cevaplamamış, yemeğimin bitmesini beklemişti. Sonunda açlığımı gidermediğimde birlikte lokantadan çıkmış, sahil kenarında yürümeye

başlamıştık. Ben hâlâ olan biteni tekrar tekrar anlatırken Mustafa ise sessizliğini korumayı sürdürmüştü. Ne diyeceğini, nasıl hissettiğini gerçekten merak ediyordum. Bir şeyler söylemesini beklerken Mustafa sadece bir süre öylece denizi izledi. Hüznü, yaşadığı hayal kırıklığı yüzünün her bir zerresine dağılmıştı sanki. En yakın arkadaşımın canının yanmasına dayanamıyordum. *Tıpkı bir zamanlar Senem'in üzülmesine dayanamadığım gibi...*

"İşte olan biten her şey bu. Elim kolum bağlı sanki. Karşıma geçmiş, gayet normal bir şeymiş gibi *'Nisa, biz Demirle birlikte olduk,'* diyor. Aklımı kaçıracağım, Mustafa. Bunu nasıl yaptı? Nasıl yapabildi?"

Söylediklerim karşısında Mustafa oturduğu banktan kalkıp karşıma geçti.

"Bunu kimin için soruyorsun? Demir için mi? Yoksa Senem için mi?"

Sorduğu soru aklımı bulandıracak türdendi. Kimin için üzüldüğümü ben bile çözememiştim ki Mustafa olabilecek en zor soruyu bulup sormuştu.

"Her ikisi için de tabii ki! Ne fark eder ki?"

Verdiğim cevaba karşılık Mustafa donuk bir ifadeyle nefesini dışarı bıraktı.

"Senem'i bilmiyorum ama Demir yapmamıştır."

Verdiği cevap karşısında ağzım bir karış açılmıştı. *O da diğerleri gibi Demir'e mi inanıyordu? Üstelik onu tanımıyordu bile. Bu nasıl mümkün olabilirdi?*

"Sen de mi Mustafa?"

"Ne, ben de mi?"

"Neden çevremdeki herkes bana Demir'i savunuyor? Neden yapmamıştır? Ya yaptıysa? Yapmadım bile demedi."

Kendimi savunmaya geçtiğim sırada Mustafa ellerini beline yerleştirerek alayla gülümsedi. Onun benim tarafımda olması gerekirdi.

"Ona inanmamayı tercih edip çocuğun suratına tokadı basmışsın. Ne bekliyordun?"

Bazen her şeyi Mustafa'ya anlatmak konusunda hata edip etmediğimi düşünmüyor değildim. Açıklarımı bir şekilde yüzüme vurmayı başarıyordu ve ben bunu yaptığında ona gerçekten gıcık oluyordum.

"Ne mi bekliyordum? İnandırmasını tabii ki!"

"Daha çok beklersin o zaman."

Teşekkür ederim, hay çokbilmiş arkadaşım.

"Hiçbirinizi anlamıyorum. Hele seni hiç ama hiç anlamıyorum. Senem senin..."

Laflarımı bitirmeme izin vermedi çünkü gözleri bir anda alev alacakmış gibi sinirle bakmaya başladı. *Derinden vurmuştum ona anlaşılan.*

"Senem benim ne, Nisa? Çocukluk aşkım mı? Hayran olduğum kız mı? Çoktan kapandı o defter. Yakıp küllerini savurdum ben toprağa. Senem içimdeki o aşkı çoktan öldürdü. Sen beş ay öncesindeki Senem'i şimdi karşında görebiliyor musun? Çünkü ben göremiyorum. İnsanlar değişir ama Senem var ya... Resmen evrimin dibini geçirdi."

Mustafa'nın yaşadığı hayal kırıklığı diline yansırken duyduklarım karşısında susmayı yeğledim. O ise konuşmaya aralıksız devam etti.

"Daha birkaç hafta önce, *'Mustafa, ben artık böyle hissetmek istemiyorum. Mutlu olmak istiyorum,'* diyen sen değil miydin?"

"Diyordum ama..."

Mustafa elbette konuşmama yine izin vermeyerek haklı taraflarını önüme sundu.

"Ama ne Nisa? Kendine gel artık ve ne istediğine bir karar ver. Çocuk oyuncağı değil bu. Aptalca davranmaktan vazgeç."

Bu durumda suçlu ben miydim yani? Nasıl oluyor da beni suçlu görebiliyordu? Bu kocaman bir haksızlıktı. En yakın arkadaşım dediğim insan da bana bunu yapamazdı.

"Ben mi aptalım? Daha biraz önce kim olduğunu sorguladığın kızla Demir yatmışken, şimdi aptal ben mi oluyorum?"

Oturduğum yerden hızla kalkıp Mustafa'nın karşısına geçtim.

"Neden inanayım ki ona? Altında arabasıyla dilediği gibi yaşayan, kendine ait bir evi olan, umursamaz, kibirli, her istediğini yapan ve istediği kızları dilediği gibi kullanıp çöpe atan birine niye inanayım?"

Artık sessiz kalmak yerine doğrudan bağırmayı tercih etmiştim ama bu durum Mustafa'yı daha da sinirlendirmişti. Bana yönelttiği o sert bakışlara bunca yıldır ilk defa şahit oluyordum.

"O bahsettiğin çocuk senin hayatını kurtardı."

Elbette Mustafa yaşadığım o berbat geceyi de biliyordu. Tıpkı hayatımda attığım her adımı bildiği gibi.

"Onun yerinde kim olsa aynısını yapardı," diyerek savunmaya geçtiğimde daha da öfkelendi.

"Yapmazdı geri zekâlı, yapmazdı! Kendine gel artık."

"Onu savunduğuna inanamıyorum."

"Ağzından çıkanlara dikkat et, Nisa. Çocuğun günahını alıyorsun. Söylemedi deme."

Söyledikleri karşısında içime yayılan hayal kırıklığıyla ona yaklaştım.

"Ya Mustafa, bari sen yapma bana bunu. Bunca yıllık arkadaşınım ben senin. O pisliğe inandığını söyleme bana."

"Laflarına dikkat et, dedim, Nisa."

Demir'i bu kadar korumasının altında başka bir şey vardı. *Karşımdaki kişi benim dostum olamazdı. Mustafa böyle yapmazdı.*

"Ya neden, Mustafa, neden? Neden yanımda olmak yerine onu savunuyorsun?"

Sorum karşısında omuzlarımdan oldukça sert bir şekilde tutup gözlerimin içine baktı. *Başka bir şey vardı. Hiç bilmediğim çok başka bir şey vardı.*

"Bilmek mi istiyorsun?"

Sorusuna karşılık hızla başımı salladım.

"Neden ona güvendiğimi, inandığımı bilmek mi istiyorsun?"

Omuzlarımı öyle sıkı bir şekilde tutup sarstı ki bu beni korkuttu.

"Evet, söyle de bileyim."

Her ne kadar dudaklarından çıkacak cümleler beni korkutsa da cesaretimi toplayıp iki kelime edebilmiştim. Mustafa gözlerimin içine derin derin bakarken bir anda gözlerinin dolduğunu fark ettim.

Bu çocuğa ne oluyordu? Neden böyleydi? Ağlayacak mıydı yoksa? Ama neden?

Derin bir nefes alıp verdikten sonra sonunda dudakları aralandı ve Mustafa'nın ağzından asla duymamam gereken o gerçek döküldü.

"Çünkü Demir, benim kardeşim."

FİNAL

Senem Altun'dan

Aylar Önce...

Bundan birkaç gün öncesinde almış olduğumuz diz üstü bilgisayarda gezinirken *onun* isminin bulunduğu resme tıkladım. İki elimi de yanaklarıma yerleştirip ekrana dalıp giderken derinden bir iç çektim. *Bu kadar çekici olmamalıydı. Bu kadar yakışıklı olmamalıydı. Bu kadar görkemli de olmamalıydı.*

Çocukluğumdan bu yana Sevda Hanım'ın her zaman bana özellikle söylediği bir söz vardı.

"Gözünü asla yükseklerde tutma, Senem. Elindekilerle yetinmeyi bil, kızım."

Çoğu zaman bunun için özellikle çaba sarf etmiştim ama başarılı da olamamıştım. Her zaman daha fazlasını istiyordum. İlkokul zamanlarındayken sınıf başkanı olmak için defalarca parmağımı kaldırdığımı hatırlarım ama Nisa dışında kimse benim başkan olmamı istemezdi. Ya da okul etkinlik kulüplerinde hep ön planda olmaya çalışırdım ama nerede gereksiz bir insan var, gelip istediğim konumu benden alırdı. Lisede de durumlar pek değişmemişti. Sırf kimseye muhtaç kalmamak için zehir gibi çalıştığım zamanları anımsardım ama yine de bilmediğim konularda Nisa'ya sığınırdım.

Bazen kendime kızıyordum gözüm yükseklerde olduğu için ama bazen de duygularıma kilit vuramıyordum. Dilediğim gibi yaşamak istiyordum. Amaçlarıma daha kolay ulaşabilmek için korkmadan hareket etmeliydim. *Ekrandaki kişi ise kurallarımı hiç edecek türden biriydi. Onu nasıl kazanacağımı hiç bilmiyordum.*

Bugün yeni hayatımdaki yeni okulumun ilk günüydü ve ben hiç ummayacağım biriyle karşılaşmıştım. Daha doğrusu uzaktan görmüştüm onu. Ben bu semte yerleştiğim ilk günden beri Demir'e

vurulacağımı düşünürken kalbim beni yanıltmış, okul kapısından giren bir başkası için heyecanla çarpmaya başlamıştı. Gözlerimi bir saniye olsun ondan alamamıştım. Uzun boyluydu, esmerdi ve yanından geçip gittiği kızların ağzını sulandıracak kadar yakışıklıydı. Eski okulumda böylesine biriyle karşılaştığımı hatırlamıyordum. Değişik bir havası, sert bakışları vardı ve oldukça çekiciydi.

Oğuz Yalçın...

Yanındaki arkadaşının saçlarını dağıtarak kapıdan içeri yüzündeki gülümsemeyle girdiği anda tıpkı diğer öğrencileri olduğu gibi Damla onu da anlatmaya, bana tanıtmaya başlamıştı. Gerçi o sırada Nisa yanımızdan hızla çekip gittiğinden yaşadığım şoka şahit olamamıştı. Bugün çok tuhaf davranıyordu. Demir kantine girdiğinde ise tuhaflığı boyut atlamıştı. *Onu tanıyor gibiydi.* Benden gizlediği bir şeyler olmalıydı ama bunları sormak için ekranın başından kalkmam gerekiyordu ve bu şu an için pek de mümkün görünmüyordu.

Damla *onun* ulaşılmaz ve imkânsız biri olduğundan bahsetmişti. Kolay kolay kimsenin ilgisini çekmediğini söylemişti fakat ben ulaşılmazları hedef almayı severdim ve bu kez büyük oynamak istiyordum. Kimsenin ulaşamadığı Oğuz Yalçın'ın hayatına bir şekilde girmeyi planlıyordum. Gerçi bugün bakışlarımı fark etmemesi için ondan uzak tutmuş ve gözlerimi aynı sınıfta bulunduğum Demir'den alamamıştım. Bu da çevreye farklı bir izlenim bırakmış olabilirdi ama umursamadım. *Madem okuldaki yeni kızdım, bir şekilde ilgi çekmeyi başarmalıydım. Hem Demir de okulda Oğuz kadar popülerdi. Yani benim için pek de bir sorun teşkil etmiyordu.*

Ekrandaki sosyal medya profil resmini açıp da büyüterek baktığımda spor arabasının yanında tıpkı podyuma çıkacak mankenler gibi duruyordu. *Arabası da en az onun kadar mükemmeldi.* Böyle birinin bu okulda olması bile mucize gibiydi. Bir elim uzanıp da ekrandaki güzel yüzünü okşamak için harekete geçtiğinde odamın kapısı hafif bir şekilde aralandı.

"Senem? Müsait misin canım?"

Devrim Amca'nın başını uzatmasıyla birlikte çarpı işaretine hızla basarak ekrandaki sayfadan çıkıp ayaklandım. Beni bu şekilde gizlice birilerini takip ederken yakalayacağını düşünmemiştim.

"Tabii, Devrim Amca, müsaitim."

Devrim Amca odaya girip de kapıyı kapattığında ben de karşısına geçerek gülümsemeye çalıştım. Bugün bizi okula bıraktıktan sonra onu görmemiştim. Hastaneye gideceğini, sonrasında ise benim kimlik işlerimle uğraşacağını söylemişti.

"Kimliğini hallettim bugün. Onu vereyim dedim."

Cebinden çıkarmış olduğu yeni kimliğimi bana uzattığında tebessüm ederek aldım elinden. *Kim bilir ne zorluklarla karşılaşmıştı bunu yaptırabilmek için?* Her ne kadar ölen ailemin yakınları beni hiçbir zaman kabullenmek istemeseler de söz konusu soyadım olduğundan Devrim Amca'yı biraz zorlamışlardı. Fakat günün sonunda kazanan biz olmuştuk. *Artık Senem Toygur değil, Senem Altun idim bu saatten sonra ve hakkıyla taşımak istiyordum yeni soyadımı.*

"Teşekkür ederim."

"Akrabaların biraz uğraştırdılar beni ama birkaç evrakla hallettim. Sevda Hanım da sağ olsun yardım etti fakat aklımı karıştıran ve sana sormak istediğim küçük bir durum söz konusu, kızım."

Devrim Amca'nın söyledikleri beni kuşkulandırırken baba tarafımın ona hakkımda bir şeyler söyleyip söylemediğini merak ettim. *Gerçi söyleyebilecekleri ne olabilirdi ki?* Ben bile onlarla irtibat halinde değilken Devrim Amca'nın canını sıkmalarına gönlüm el vermezdi. Gerçi hakkımda bilmesi gereken her şeyi biliyordu ama yüzündeki tedirginlik beni de etkilemişti.

"Nedir, Devrim Amca?" diye merakla sorduğumda yanıma yaklaşarak gülümsedi ve serçe parmağıyla kimlikteki doğum tarihimi işaret etti.

"Yaşın kızım. Yetimhaneden sizleri almak istediğimizde Sevda Hanım, senin Nisa'dan bir yaş büyük olduğunu söyledi."

"Bu doğru."

"Esma da ben de yaşına pek aldırmadık ama yine de aklımı karıştırdı. On sekiz yaşında olamana rağmen hâlâ yetimhanede kalıyordun. Nisa'yla aynı okula, aynı sınıfa gidiyordun."

"Bu da doğru."

"Neden peki?" diye sorduğunda Devrim Amca, yüzümdeki tebessümle yatağıma oturdum.

Altun ailesi benim için geldiğinde Sevda Hanım Nisa'yla aramızdaki bağlılığı onlara keskin bir dille anlatmıştı fakat sanırım bazı kısımlarını atlamıştı. Anlaşılan benim bunca yıl boyunca sakladığım küçük bir gerçeği o da bana saygı duyarak anlatmak istememişti. Fakat bir yere kadardı. Madem bu hayata atılmıştım, en azından manevi ailemin gerçekleri bilmesi gerekiyordu.

"Aslında bu yaptığım, yasalara göre yanlış. Malum, yetimhanedeyken biz devlete bağlıydık ve Sevda Hanım benim yüzümden okula başlayacağım zamanlar biraz zor durumda kaldı."

Konuya giriş yaparken devamını nasıl getireceğimi kestiremedim ama bir şekilde anlatmam gerektiğini biliyordum. Derin bir nefes aldıktan sonra ise kaldığım yerden devam ettim anlatmaya.

"Şöyle ki Devrim Amca, ben o yuvaya gittiğimde hayatıma giren ilk kişi Nisa oldu. Yetimhanedeki tek boş yatak onun odasındaydı. Sonra o odaya girip de onu çığlıklar içinde yorganın altında görünce dayanamadım. Yanına gidip hiç bırakmak istemedim. Sarılmak, acısını almak istedim. Çocuktuk belki ama kim acı çekiyor anlıyorduk işte. Aynı odayı paylaşmaya başladıktan sonra ise ikiz gibi olduk. Bazen aynı tabaktan yedik, bazen aynı bardaktan su içtik ve bazen de aynı yorganın altında ağladık. Kopamadım hiçbir zaman ondan. Her şeye onunla başlamak istedim. Bu yüzden de Sevda Hanım'ı biraz zorlayarak okula bir yıl geç yazıldım."

Gerçekler dudaklarımdan dökülürken Devrim Amca yanıma yaklaşarak yatağıma oturdu. Gerçek bir baba edasıyla saçlarımı okşayıp bana sıkıca sarıldı.

"Bu nasıl güzel, nasıl imrenilecek bir dostluk böyle," diye mırıldandığında kendimi geri çekerek bana gururla bakan Devrim Amca'nın gözlerinin içine baktım.

"Çocukluğumuzdan beri Nisa çok yaralıydı ve ailemi kaybettiğim için ben de öyle. Birbirimize ilaç olduk, yaralarımızı sardık ama bu okul mevzusunu da yaş mevzusunu da hep gizledim ondan. Çünkü biliyorum ki öğrenirse kendini suçlu hisseder o. Nisa böyledir. Kendi dışında herkesi düşünür. Sizden ricam, lütfen siz de söylemeyin ona. Bırakın böyle bilsin. Olur mu?"

Devrim Amca, yatağımdan kalkarken başımın üstüne küçük bir öpücük bıraktı. Odamın kapısına doğru ağır adımlarla ilerlerken arkasını dönüp güven veren gülümsemesiyle bir kez daha konuştu.

"Merak etme, kızım. Sırrın bizde güvende. Seninle de Nisa'yla da gurur duyuyorum. Bize çok doğru bir seçim yaptırdınız. İyi geceler."

"İyi geceler, Devrim Amca."

Odamdan çıkıp gittiğinde ben de bir süre yatağımın üstünde oturarak bundan sonra olacakları düşünmeye başladım. Nisa olmadan da çıkabilirdim o yetimhane koridorlarından ama o zaman bir yanım hep eksik kalırdı. Çocukluğumu, yaşadığım anıları yok sayar ve belki de unuturdum bunca yıl boyunca bana kucak açan o güzel insanı. Asıl o zaman suçlu hissederdim kendimi.

Buradaki hayatımın nasıl sonuçlanacağını bilmiyordum. Bazen yalnız kalmaktan, yaşadıklarımdan dolayı beni dışlamalarından çok korkuyordum ama Nisa yanımda olduğu sürece bunların hiçbirini düşünmeme gerek bile kalmıyordu. Biliyordum ki suratsız hep benim iyiliğimi düşünerek hareket ederdi. Her zaman bir şekilde yanımda olurdu. *Zaten bu yüzden gitmeme izin vermemiş miydi? Benden vazgeçmek istememiş miydi? Fakat bilmiyordu ki onsuz olmazdı.*

Yatağımın kenarında yer alan komodinin üstündeki çocukluk fotoğrafımıza baktığımda bir kez daha doğru karar aldığımı anımsadım. Pişman olmayacaktım. Hatta ben de onun mutlu olmasını sağlayacaktım. Burada asla kendini yabancı gibi hissetmemeliydi. Bana dair ne varsa hepsi ona da aitti. Biz birlikte atılmıştık bu hayata ve öyle de devam etmeliydi.

Komodindeki fotoğrafa son bir kez daha baktıktan sonra oturduğum yataktan kalkarak tekrar çalışma masamın yanına gittim. Devrim Amca'nın gidişini fırsat bilerek sandalyeme oturdum ve kapattığım sekmeyi tekrar açıp bir elimi çeneme yaslayarak ekrandaki manzarayı yeniden izlemeye başladım.

Ve sana gelince Oğuz Yalçın... Bir şekilde yollarımız kesişmeliydi ama nasıl olacağı hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu.

Birkaç Gün Önce Sinema Gecesi...

Ayaklarımı oturduğum salıncağı sallandırmak umuduyla bir ileri bir geri iteklerken elimdeki bira kutusunu da başıma diktim. Gözlerimin içi sanki ışığı yeni görmüşüm gibi sızlıyordu ama ağlayamıyordum. İçimdeki acı bedenimin her yerini kaplıyordu ama yine de dik durmak zorunda hissediyordum. Çok yorgundum ama yenilmemek için de buna mecburdum. *Savaşmalıydım. Kaybetmemek için savaşmalıydım.*

Başımı kaldırıp da bakışlarımı gökyüzüne çevirdiğimde hiçbir şey olmadığını gördüm. Sokak lambaları yüzünden tüm yıldızlar gökyüzünü terk etmişlerdi. Ay bile geceyi düşünmeden çekip gitmişti. Her şey bomboştu, hiçbir şeyde hayat belirtisi yoktu sanki tıpkı kalbimde olduğu gibi. Sanki damarlarım kendi kendine kan akışını sağlıyordu da kalbim öyle boş boş duruyordu. *Hiçbir hissi, duyguyu barındırmadan.*

Elimdeki bira kutusunu sallayarak içinde bir damlanın daha kalmadığını fark ettiğimde kutuyu büyük bir öfkeyle karşımdaki kaydırağın üstüne doğru fırlattım. Gürültülü bir ses çıkararak yerdeki kumun üstüne düştüğünde aldırmadım. Acı ve yalnızlık hissi her yanımdaydı ve ben bununla artık daha fazla baş edemiyordum.

Burnumu çekerken cebimden çıkardığım telefonun ışığını yakarak saati kontrol ettim. Epey geç olmuştu ama umursamadım. Nasıl olsa kimsenin umurunda değildim. Kimsenin önemsediği bir insan da değildim. *Sadece kullanmalarına izin verdiğim basit bir oyuncaktım.*

Demir bile umursamayıp gecenin bu saatinde beni buraya bıraktığına göre gerçekten değersiz biri olmalıydım. Gerçi ondan bunu isteyen de yine bendim ama Demir, üstüme gelmeden, nedenini bile sormadan dediğimi yapmıştı düşüncesiz bir şekilde. Oysa her zaman Nisa'yı düşünerek hareket eden o çocuk, bu gece benim isteklerimi göz önünde bulundurmuştu. Söylediklerinden sonra kendini böyle affettireceğini sanmış olmalıydı.

Telefonumun ekranında yer alan duvar kâğıdına baktığımda bu fotoğrafı birkaç gün önce ona zorla çektirdiğimi hatırladım. Tuş kilidini açıp galeriye girdiğimde diğer fotoğrafları da benim zorlamam sonucunda çekildiğimizi anımsadım. Acınacak haldeydim.

Kendimi sevdirmeye çalışmıştım bunca zaman boyunca. Birini kendi isteklerime göre şekillendirmeye çalışmak ne kadar da zormuş, hele ki buna hiç gönlü yokse.

Parmaklarım galeride ilerlemeyi sürdürürken haftalar öncesinde Nisa'ya da zorla çektirdiğim o fotoğraf belirdi ekranda. Demir'le birbirlerine bu kadar benzerken, birbirlerini bu kadar isterken onların arasında koca bir engel olduğumu tekrar hatırlattı bana. Beraber onca şeyi paylamışken aşkı paylaşamamıştık dostum sandığım insanla.

Neden yalan söylemişti bana? Bunca zaman boyunca neden sürdürmüştü bu oyunu? Neden beni kullanmasına göz yummuştu? Hiç mi anlamamıştı her şeyi bildiğimi? Hiç mi görmemişti asıl duygularımı? Oysa ona her şeyi ben vermişken çevremdeki herkes neden beni değil de onu tercih etmişti? Neden onu daha çok sevmişlerdi? Neden bir kez olsun ilk tercihleri ben olmamıştım?

"Demir'den uzak dur, Aybüke. O çocuk ilk defa birinden hoşlanırken o iğrenç ellerini ondan da bizden de uzak tut."

"Ah! Öyle mi? Kimden hoşlanıyor?"

"Söylememe gerek var mı? Nisa için deli olduğunu hepiniz görüyorsunuz ve kuduruyorsunuz."

Aylar öncesinde Bahar ve Aybüke'nin o sorunlu yarış sonrasında koridorda yaptıkları atışma hâlâ kulaklarımda çınlıyordu. Kimse fark etmemişti belki ama en başından beri her şeyi biliyordum ben. En başından beri bu oyunun bir parçasıydım ama izin vermiştim canımı yakmalarına, kalbimi hiçe saymalarına. Oysa hiçbirinin benim yaptığım fedakârlıklardan haberi yoktu. Onca yıllık arkadaşım bile benden saklamayı tercih etmişti duygularını sırf ben üzülmeyeyim diye ama onu asıl üzenin ben olduğumdan da habersizdi.

Nisa benim çocukluğumdu. Oyun arkadaşımdı, dert ortağımdı. Beraber ağladığım, beraber güldüğüm insandı. Her hareketini, her bakışını ezbere bilirdim onun. Belki o beni hiç tanıyamamıştı ama ben onu bakışından, yüzündeki en ufak duygu değişimine kadar tanımıştım.

Demir okul kapısından içeri girip de yanımdan kaçıp gittiğinde anlamıştım onunla alakalı bir şeyler olduğunu. Ona gözlerini

kaçırarak attığı bakışlarda fark etmiştim sürekli karşı çıktığı o çocuğa bir gün delicesine âşık olacağını. Her ne kadar istemediğini defalarca belirtse de okul partisinde onunla dans ederken kıvrılan dudaklarında görmüştüm bunca zaman boyunca bir başka erkeğe atmadığı o gülümsemeyi. *Zaten her şey o partiden sonra değişmemiş miydi kalbimde? Oğuz uzanıp da onun ellerini tuttuğunda duygularım kasırgaya dönüşmemiş miydi?*

Parmaklarım telefonumun ekranında daha hızlı hareket edip de onun gizlice çektiğim fotoğrafını bulduğunda yanaklarıma süzülmüştü biriken damlalar. Bir de herkesten gizlediğim asıl duygularım vardı. Onun yüzünden değişmiştim bu kadar. Onun yüzünden acımasız bir insan haline dönüşmüştüm.

Her şey o parti gecesinden sonra değişmeye başlamıştı. Tüm gece boyunca ben gizlice Oğuz'u izlerken o, Nisa yere düştüğü anda yanında belirmiş ve ellerini tutarak kaldırmıştı onu. O an neye üzüleceğimi bilememiştim. *Hoşlandığım asıl çocuğun Nisa'ya olan derin bakışlarına mı yoksa arkasında bıraktığı diğer genç adamın yüzünde oluşan hayal kırıklığına mı?* Oysa dans ettikleri andan itibaren yakıştırmıştım onları. Hatta Nisa, Demir'den hoşlandığımı düşünerek kendi duygularını gizlerken ben aralarını yapmayı bile içimden geçirmiştim. Fakat ne zaman Oğuz, Nisa'nın elini tutmuştu, işte o zaman bende de ipler kopmuştu. Her şey tersine dönmüştü.

O geceden sonra sorgulamaya başlamıştım aldığım tüm kararları. Belki de hataydı Nisa'yı yanımda sürükleyerek buralara getirmek. Belki de büyük bir yanlıştı sahip olmak istediğim her şeyi onunla paylaşmayı istemek.

O gece anlamıştım bundan sonra nasıl hareket etmem gerektiğini. Kayışlarım kopmuştu artık. Defalarca herkesin ilk tercihi Nisa olurken bu kez onun istediğini vermeyecektim ona. Maskemi yüzüme takmış ve kaldığım yerden sevmediğim biri için rol yapmaya başlamıştım. Nisa'yı sürekli istemediği Oğuz'a iterken kendi kalp atışlarımdan vazgeçmiştim. Madem o benim için yalan söylemeyi göze alıyordu, ben de onun için aynı şeyi yapacaktım. Madem o benim için Demir'den vazgeçmişti, ben de onun için Oğuz'dan vazgeçecektim ama asıl amacım başkaydı. Gözlerimin önünde Nisa'nın benden daha mutlu yaşamasına izin veremezdim. *Ta ki bu geceye kadar...*

Oğuz'un fotoğraftaki güzel yüzünü başparmağımla okşarken birbirimize ne çok benzediğimizi düşündüm. Nisa nasıl Demir'e benziyorsa, o da bana benziyordu. Hiçbir zaman kimsenin ilk tercihi olmamıştı, hatta Aybüke'nin bile. *Demek ki; kötü çocuk-iyi kız masalları koca bir yalandan ibaretti.*

Beni hiç fark etmemişti çünkü buna izin vermemiştim. Nisa'ya bile defalarca yalan söylemiş, Demir'i sevdiğimi düşünmesini sağlamıştım. Bu gece sevilmediğimi bir kez daha işittiğimde ise zamanımı başkalarıyla boşa harcadığımı anladım. En başından beri Oğuz için savaşsaydım belki de zafer benim olabilirdi. Belki de bir kez olsun ben de kazanabilirdim. Şu anda bile sadece onun sesini duymaya ihtiyacım vardı. Yanındayken rol yapmak kolaydı ama şimdi rol yapmak istemiyordum. Sadece sesini duymak istiyordum.

Ruhumdaki ani duygu değişimiyle rehbere girip onun numarasını buldum. Vazgeçmeyi aklıma bile getirmeden arama kısmına bastım. Bu gece yalnızca onunla konuşmak istiyordum. İki kez çaldıktan sonra nefesini bırakarak açmıştı telefonumu.

"Senem?"

Demek ki numaram onun rehberinde kayıtlıydı. Bunu öğrenmenin sevinciyle dudaklarım kıvrıldı.

"Gökyüzü bomboş. Hiçbir şey yok. Sende durumlar ne âlemde?"

Gökyüzünden gözlerimi ayırmadan mırıldandığımda telefonun diğer ucundan bir kıpırdanma sesi geldi. *Uyuyor muydu? Onu uyandırmış mıydım yoksa?* Oysa Nisa'nın yanından ayrılmasından bu yana o kadar da uzun bir zaman geçmemişti.

"Senem, sen iyi misin? Ne saçmalıyorsun?"

O bile saçmaladığımı düşünüyordu. Gerçi kendini bu kadar saklayan birinin nasıl olması beklenirdi ki?

"Saçmalıyorum, değil mi? Ben hep saçmalarım zaten," diye mırıldandığımda telefonun diğer ucundan daha da gürültülü bir ses geldi.

"Bir dakika... Neredesin sen? Dışarıda mısın?"

Endişeli çıkan ses tonu kalbimin kuşlar gibi kanat çırpmasına neden oldu. *Benim için korkmuş ya da kaygılanmış olabilir miydi?*

"Bir parktayım. Salıncağın üstündeyim ama arkamda beni sallayıp da gökyüzüne çıkarabilecek hiç kimse yok."

"Sarhoş musun sen? Demir nerede?"

Demir'in nerede olduğu kimin umurundaydı? Ben sadece onun sesini duymak istemiştim ama o bile bana Demir'i soruyordu. Acaba gizliden düşmanına âşık olabilir miydi? Ne komik olurdu ama!

"Sadece bir kutu bira içtim. Sarhoş değilim ve Demir'in nerede olduğunu da bilmiyorum," diyerek oldukça yavan bir ses tonuyla sorularını cevaplarken, dudaklarının arasından neredeyse tıslayarak, *"Siktir!"* dediğini işittim. *Küfür etmek bile ona yakışıyordu.*

"Konum at, hemen geliyorum."

Kalbim artık kuşlar gibi çırpınmıyor aksine sincaplar gibi heyecanla oradan oraya zıplıyordu. *Benim için gelecek miydi yani?*

"Gerçekten mi?" diye hayretle sorduğumda, tekrar küfür ettiğini duydum.

"Senem, beni daha fazla çıldırtma. Konum at, geliyorum. Gecenin bu saatinde dışarıda ne işin var senin?"

Daha sorusunu cevaplayamadan telefon suratıma kapanmış, hemen ardından ise bir mesaj bildirimi ekranda belirmişti. Konum atmamı istediğini belirten bir mesaj göndermişti bana. Gecem berbat bir şekilde ilerlerken onu tekrar görecek olmanın mutluluğuyla ellerim hızla tuşların üstünde gezindi; Oğuz artık bulunduğum yeri biliyordu...

Oturduğum deri koltukta arkama yaslanmış, floresan lambanın etrafa yaymış olduğu o beyaz ışığın aydınlattığı evi inceliyordum. Gri ve mavinin en güzel tonu olan turkuazın hâkimiyetinin ön plana çıktığı modern bir şekilde dekore edilmiş evde her şey çok yeni ve temiz görünüyordu. Etrafta ise kimsecikler yoktu. Annesi ve babası şehir dışındaydı.

Oturduğum rahat koltukta daha öncesinde buraya Nisa'yı hangi şartlarda gönderdiğimi hatırladım. İçimde sakladığım duygulara rağmen onun karşısına süslenerek çıkmasını istemiştim. Sırf ona bir şans versin diye defalarca diretmiştim ama yine bildiğini okumuş ve kendi kararlarından dışarıya asla çıkmamıştı. Bu akşam da aynı tutumu bir kez daha sergilemeye çalışmıştım ama yine işe yaramamış, elimde patlamıştı. *Nisa'ya söz geçirmek bazen gerçekten imkânsızdı. Oysa onun yerinde olmak için nelerimi vermezdim.*

Konum attıktan hemen sonra beni pek bekletmemiş ve spor arabasıyla karşımda belirmişti, Oğuz. Gecenin bu saatinde benim için geldiğini gördüğümde ise heyecanım daha da artmıştı. Kalbim hiç atmadığı kadar hızlı atmaya başlamıştı. Arabasına binip de beni evime götürmek istediğini söylediğinde hayal kırıklığına uğramıştım. Hemen ayrılmak istemiyordum yanından ve bu yüzden de reddetmiştim onu. Sadece biraz daha yanında kalmak ve yaşadıklarımı unutmak istiyordum. Kendimi zorla evine davet ettirmiştim. Bu akşam gitmesi için Nisa'ya baskı yaptığım evde şu an ben vardım.

Elindeki büyük su bardağıyla mutfaktan çıkıp da bana doğru gelirken kaşlarını çatmış ve hiç de onaylamayan bakışlarla bardağı elime uzatmıştı.

"İyi misin?"

Onun varlığı bana iyi gelse de bu gece berbat bir vaziyetteydim.

"Bilmiyorum."

"Sana kahve yapmamı ister misin? Belki aklını toparlarsın biraz," diyerek çıkıştığında gözlerimi devirerek uzattığı bardağı elinden aldım.

"Aklım gayet yerinde benim."

Bardaktaki suyu kafama dikerken yanıma oturup aynı çatılmış kaşlarla bana kızmaya devam etti. Elleriyle saçlarını dağıtırken gözlerimi ondan alamadım.

"Belli oluyor. Ne bu halin, Senem? Neden gecenin bu saatinde oradaydın?"

Sorularını sıralarken elimdeki boş bardağı önümdeki cam sehpaya bırakıp deri koltuğa yeniden yaslanarak derin bir nefes aldım. Bu konu hakkında konuşmak istemiyordum ama eğer sessizliğim Oğuz'un yanından hemen ayrılmama neden olacaksa açacaktım ağzımı. Dökecektim bu gece olanları.

"Benden ayrılmak istediğini söyledi," dediğimde başını hızla bana çevirdi.

Dudakları aralanırken koyu kahverengi gözleri ise beni süzmeye devam etti.

"Gürsoy mu?"

"Başka kim olacak, Oğuz? Gecenin bu saatinde beni evden alıp ayrılmak istediğini söyledi işte."

"Şerefsize bak ya! Sen ne tepki verdin peki?"

Yüzüme yerleşen alaylı bir gülümseme eşliğinde bundan neredeyse bir saat öncesinde yaşadığım dakikalar süzüldü zihnime. Bahanem hazırdı. Gerçi buna gerek bile yoktu ama doğum günü partisi öncesinde insanların gözünde sevgilisinden ayrılan bir ezik gibi görünmek istemiyordum.

"Doğum günüme kadar beklemesini söyledim. O da kabul etti."

"Peki, tek başına o parkta ne işin vardı? Üstelik gecenin bu saatinde," diyerek öfkesini sürdürdüğünde benim için gerçekten endişelendiğini görmek gururumu okşadı.

"Ben istedim oraya bırakmasını. Söylediklerinden sonra yanında kalmak da eve gitmek de istemedim," dediğimde yüzündeki öfkeyi yumuşatarak yanıma yaklaştı.

"Üzülmene değecek biri değil. Yıpratma kendini sakın."

Teselli edercesine kolumu sıvazladığında yüzümdeki alaylı ifade tebessüme dönüştü. Başımı çevirerek onun derin bakan gözlerine odaklandım. Bu gece gerçekleri söylemek için buradaydım ve dudaklarım sanki bu anı uzun süredir bekliyormuş gibi hareket geçmişti.

"Üzüldüğümü kim söyledi ki?"

"Anlamadım?"

Kafa karıştırıcı cümleler kurduğumun farkındaydım ama rol yapmaktan o kadar usanmıştım ki onun yanında kendim gibi davranmak istiyor, doğruları söylemek için can çekişiyordum.

"En başından beri beni sevmeyen, sadece amaçları için kullanan birinin ayrılığı beni neden üzsün ki? Üstelik ben de onu sevmiyorum."

Oğuz'un gözleri iyice açılırken dudakları ise şaşkınlığından olsa gerek, aralanmıştı. Kıvrımlı, ince dudakları beni kendine çekerken gözlerimi o noktadan alamıyordum. Bana yaklaşsa, ona hapsolacak gibiydim.

"Demir'i sevmiyor musun?"

Sorduğu soruya kendi bile şaşırırken söylediklerimden dolayı afalladığı yüzünden okunuyordu. Onca zaman sonra birine gerçeği söylemek benim için büyük cesaretti.

"Yoo. Neden seveyim ki? İstediği asıl kişi hep başkasıydı zaten. İlk defa onunla partide dans etmiş, ilk defa onun için yarışlara katılmıştı. Belki de daha neler yapmıştır onun için," dediğimde gözlerimi kaçırmıştım.

Gerçekleri dile getirdiğimde canımın bu kadar yanacağını düşünmemiştim ama kimsenin ilk tercihi olmamak acıtıyordu işte bir tarafımı. Oğuz, yanıma iyice sokularak çenemden tutup beni kendine doğru bakmaya zorladı. Tenim dokunuşuyla karıncalandı. Kalbim ise ruhumdan çıkacakmış gibi alev topuna döndü.

"Senem, sen," diyerek söze başladı ama dudaklarından devamı dökülmedi. Söylemek istediklerini onun yerine ben dile getirdim.

"Sarışın olunca saftır, aptaldır damgasını üzerine yapıştırdıklarından hiçbir şeyi anlamayacağını zannediyor insanlar ama bazen o düşünceler tutmuyor işte. Ben her şeyi görüyordum, biliyordum."

Oğuz'un eli çenemden uzaklaşırken soğukluk ise tüm bedenimi esir aldı. Bundan birkaç yıl öncesine dair yaşadığım bir hayal kırıklığı sahnesi gözlerimin önüne serildi. O günü hiçbir zaman unutamıyordum. Gözyaşlarım yanaklarımdaki yerini alırken Oğuz'un sessizliğini fırsat bilerek o günü çekinmeden, utanmadan anlatmaya başladım.

"Biliyor musun? Lisenin ilk yılında Kaan diye bir çocuğu sevmiştim. Uzun boyluydu, esmerdi, ela gözlüydü. Çok yakışıklıydı. Benim sınıfımdaydı. Onun da benden hoşlandığını düşünürdüm. Hep ilgiyle yaklaşır, uğraşırdı benimle. Sonra bir gün çekti beni kenara, heyecanla sordu, *'Nisa'nın sevgilisi var mı?'* diye. Neye uğradığımı şaşırdım. Oysa Nisa bile benimle ilgilendiğini düşünürdü. Gerçi o aptal beni korumaktan hiçbir zaman çevresindekileri görmezdi. Hatta ilkokuldayken bir çocuk bana laf attı diye gidip burnunu kanattı. Öğretmenden de ceza yedi."

Nisa'yla ilgili güzel anılarım aniden zihnime doluşunca gülümsemeden edemedim ama şuanki yaşadıklarım o tatlı anıların bile üstünü kara bir örtüyle kapatıyordu.

"Her neyse... Sonra o günün üstünden bir yıl geçmedi Kaan taşındı başka bir şehre, başka bir okula. Fakat o zaman anladım, hep

Nisa'nın gölgesinde kalacağımı, her zaman onun ilk tercih olacağını. Yetimhanede bile bu böyleydi. Çocuklar oyun oynamak için hep onun yanında toplaşırlardı ya da bizimle ilgilenen Sevda Hanım hep ona daha farklı davranırdı. Ben hiç sevilmedim, Oğuz. Çok istedim, çok bekledim ama hiç istediğim gibi olmadı. Kimsenin hiçbir zaman ilk tercihi olmadım."

Burnumu çekerek elimin tersiyle gözyaşlarımı silmeye kalktığımda, Oğuz benden önce davranmış ve başparmağıyla yanağıma süzülen damlaları silmişti. Dokunuşu bir kez daha içimi titretmişti. *Keşke onun ilk tercihi ben olsaydım. Keşke Nisa'yı hiç böyle bir durumun içine sokmasaydım. Keşke başından beri sadece onun için savaşsaydım.*

"Sonra bir gün Devrim Amca'yla Esma Teyze geldi yetimhaneye ve beni yanlarına almak istediklerini söylediler. Sevincim ırmak olmuş da taşıyordu sanki. İlk kez birilerinin ilk tercihi ben olduğum için içim kıpır kıpırdı. Gitmeyi, kendime yeni bir hayat kurmayı her şeyden çok istiyordum ama onu arkamda öylece bırakıp gidemezdim. Kardeşimdi o benim. Yoldaşımdı. Sonra gerçekten anladım. Nisa fedakârdı. Kendi dışında herkesi düşünürdü o aptal ama bir kendini düşünmezdi. Çocukluğumuzdan beri öğretemedim ona işlerin böyle yürümediğini. Benim için benden bile vazgeçerdi ama ben ondan vazgeçemezdim. Nisa benim için her şeyi yapardı, yaptı da ama artık her şeyi yapacağı bir başkası daha vardı. *Demir Gürsoy.*"

Tüm bunları Oğuz'a anlatırken Nisa için yaptığım fedakârlıkları anlatmadım. Oysa onun için okulumun ilk yılından, duygularımdan vazgeçmiştim. Fakat o hiçbir zaman bunları bilmeden yaşamaya devam etmişti. *Belki de asıl saf olan oydu.*

Ona ilk defa birinden hoşlandığımı söylediğimde bile o kişinin Demir olduğunu zannetmişti. Gerçi ben de düzeltmeyip sırf duygularını bir gün bana açsın diye düşüncelerine karşı çıkmamıştım ama o bir gün hiç gelmemişti işte. Nisa benden hep gizlemişti hislerini.

"Demir'i semtte ilk kez gördüğümde çok yakışıklı olduğunu düşünmüştüm. Hatta ondan hoşlanmış ve sevgili olabileceğimize dair hayaller kurmuştum. Fakat sonra okulun ilk günü sen kapıdan içeriye Can'a takılarak girdiğin an büyülendiğimi hissettim. Kalbime sihirli bir değnek uzanmıştı sanki. Daha önce kimseye

hissetmediğim duygular ortaya çıkmıştı. Deri, siyah ceketinle o kadar görkemli ve havalı görünüyordun ki sana kapılmamak elimde değildi."

Dudaklarımdan dökülenlere ben bile inanamazken Oğuz'un kaşları çatılarak koltukta geriledi ve benden hızla uzaklaştı. Böyle bir şey beklemediğini gözlerindeki şaşkın ifadeden anlayabiliyordum çünkü kalbimdeki gerçek hisleri ilk defa birine, ona söylüyordum.

"Senem, sen ne dediğini bilmiyorsun," diye söylenirken gözlerimin içine bakmamıştı bile ama ben yutkunduğunu fark etmiştim. Duydukları hoşuna gitmemişti çünkü.

"Bırak da bitireyim," dediğimde başını hızla sallayarak yanımdan kalktı. Duymak istemiyordu ama bu kez susmayacaktım. Dökecektim içimde sakladıklarımı.

"Sonra o okul partisinde her şey daha da oturdu kafama. Nisa benden sürekli kaçıyordu. Sürekli bir şeyler saklıyordu. Onu köşeye sıkıştırmak için hep Demir'in konusunu açıyordum ama o, gözlerini kaçırıyordu. O gece Demir'e neden tokat attığını bile hâlâ bilmiyorum. Fakat sonra sen herkesten önce davranıp da koşarak onu yerden kaldırdığında benim içimde bir şeyler koptu. İçimdeki fırtınalar hortuma dönüşerek beslediğim tüm o sevgiyi kalbimden söküp aldı. İlk defa o gece hissettim, kaybetmenin aslında ne demek olduğunu. Bunca yıldan sonra ilk defa o gece nefret ettim en yakınım dediğim insandan."

"Senem, sen gerçekten ne dediğini bilmiyorsun. O kız senin kardeşin," diyerek bana Nisa'yı savunmaya kalktığında alayla kahkaha attım. *Yine şaşırtmamıştı beni. Her şeye rağmen yine onu savunmuştu.*

Uydurduğum bir başka yalandan dolayı Nisa'yı kardeşim sanmalarına karşı çıkamazdım ama bu saatten sonra ben o kardeşe olan inancımı da yitirmiştim. İçimdeki sevginin yerini kıskançlık hissi kaplamıştı.

"Kardeşim mi? Neye göre kardeşim?"

Sorularımın ve söylediklerimin her geçen saniye Oğuz'un kafasını daha da çok karıştırdığını biliyordum ama umurumda değildi. Bu gece kendim dışında kimseyi düşünmek istemiyordum. Bencil olmak istiyordum.

"Her şeyi biliyordun. Bu yüzden intikam mı almak istedin yani?"

İntikam... Hırs... Öfke... Belki de tüm bu duygulara esir olmuştu parçalanan kalbim ama ben bunları düşünerek yapmamıştım hiçbir şeyi.

"Evet, her şeyi biliyordum. Okuldaki herkes zaten bunu konuşuyordu. Demir ilk defa bir kızla dans ediyordu. Demir ilk defa bir kız için Oğuz'un karşısına çıkıp yarışlara katılıyordu. Bilmemek için aptal olmak gerekirdi. Tahmin ediyordum ama o parti gecesinden sonra her şey daha da oturdu kafamda çünkü sadece bunlar da değildi. Nisa benim çocukluğum, Oğuz. Yıllarca aynı odayı paylaştım ben onunla. Her hareketini ezbere bilirim onun. Neyi sever, neden korkar bilirim, çok iyi tanırım ben onu. Bahar, Aybüke'yi köşeye sıkıştırıp da *'Demir'den uzak dur,'* dediğinde de biliyordum. Ya da Nisa kampta herkesin içinde hiç belli etmeden ona şarkı söylediğinde de farkındaydım. Demir benimle oturuyordu belki ama gözleri hep Nisa'daydı. Teneffüslerde seni gözetliyordu Nisa'nın yanına gidecek misin diye. Sonra bir bakıyordum yumruk yapıyordu elini. Tüm bunları bilip rol kesmek o kadar kolay değildi inan bana. Neden yaptım, neden gizledim, biliyor musun? Çünkü ben sadece sevilmek istedim ama Nisa gibi sevilmek istedim."

Ayağa kalkıp tam karşısına geçtiğimde yine gözlerini kaçırdı benden. Duydukları pek hoşuna gitmemişti. Sevmeyi, sevilmeyi bu kadar umursayacağım onun aklına gelmemişti belki ama gerçek buydu. Herkesten sakladığım asıl gerçek buydu. *İntikam hırsı değildi benimkisi sadece sevgi eksikliğiydi.*

"Demir karşıma geçip de benimle çıkmak istediğini söylediğinde heyecanlanıp kabul ettim hemen. Demek ki istediği Nisa değilmiş diye düşündüm ama sonra bunun arkadaşça olacağını söylediğinde beynimde bir ışık yandı. Amaç belliydi. Nisa'ya yakın olmak için bana gelmişti. Fakat Demir ertesi günü karşıma geçip de aynı soruyu yine sorduğunda bu kez arkadaşça olmayacağını söyledi. Ben ne yaptım peki? Duygularımı yok sayarak yine kabul ettim. Beni oyununa dâhil etmesine izin verdim. Neden biliyor musun? Çünkü çevremdeki herkes Nisa'ya taparken, Nisa'nın istediği tek kişi benim olsun istedim. Hatta bu yüzden çok iğrenç şeyler bile yaptım. O kamp gecesi herkes uyurken onları öpüşürken gördüğümde daha da acımasız olmak istedim."

O kamp gecesi yaşadıklarım zihnime çamurlu bir su gibi yayılırken gözümün ne kadar döndüğünü yeni fark ediyordum. Nisa'nın

un yanındaki huzurlu halleri beni öyle sinirlendirmişti ki katı yüşim daha da sertleşmişti. Belki bir taşa bile dönüşmüş olabilirdi. ı yakın arkadaşımın mutluluğu benim mutsuzluğum olmuştu.

"Bir dakika... Ama Damla bana demişti ki," diye söze başladıında dudaklarımın kıvrılması onun susması için kâfiydi.

"Bendim. Onları gören de Damla'yı gönderen de bendim."

"Ne?"

"Duydun işte. Damla'yı, Demir'i de Nisa'yı da tehdit etmesi için ben gönderdim ama sen yine bir kalkan gibi Nisa'nın önünde durup onu korudun. Nisa, hiçbir zaman sana şans vermeyeceğini söylerdi. Onu o kadar korumana rağmen bunun mümkün olmayacağını ısrarla belirtirdi. Ne kadar aptalmış. Oysa sen bu gece, seni bir kez daha reddetmesine rağmen yine de onu savundun, korudun."

Pencere kenarından gizlice onları izlediğim anlar geldi aklıma. Demir, Oğuz'a yumruğunu geçirip Nisa'yı kollarının arasına çekerken Oğuz ise karşılık bile vermeden Nisa'ya eve gitmesini söylemişti. *Nisa gerçekten aptal olmalıydı. Nasıl oluyor da onun için bu kadar çabalayan birini görmezden gelebiliyordu? Nasıl reddedebiliyordu onu?* Anlamıyordum.

Oğuz sessizliğini korurken ben de bir adım atarak ona yaklaşıp konuşmaya devam ettim. Beni dinlemesine, içimde kopan fırtınaları anlamasına ihtiyacım vardı. *Ona ihtiyacım vardı.*

"Bu gece gördüm sizi. Demir'in sana Nisa için yumruk attığını da gördüm. Sonra aldı Nisa'yı, gitti. Ne konuştular, neye karar verdiler, bilmiyorum ama sonuç tam karşında duruyor. Hem de yıkılmış bir vaziyette," dediğimde Oğuz gözlerini kaçırmadan yüzüme baktı. Acınacak bir halde olduğumun farkındaydı ve bu yüzden susuyordu ama ben susmayacaktım.

"Demir onu çok seviyor. Devrim Amca eve geldiğinde ilk Nisa'yı soruyor. Esma Teyze öncelik olarak hep onun isteklerini göz önünde bulunduruyor. Bahar, Gökçe, Can onunla arkadaş olmak, onunla vakit geçirmek istiyor. Saç baş demeden dövmesine rağmen Aybüke bile ona yakın olmak istiyor. Hatta Zehra Teyze bile yemek masasında ilk Nisa'nın tabağını dolduruyor. Ve tüm bunların yanı sıra bazen sen ona öyle güzel bakıyorsun ki benim içim gidiyor."

Bir elimi uzatıp yanağını okşadığımda gözlerimin içine bakabilmek için zorla da olsa bana çevirdi başını. Yanaklarıma süzülen

gözyaşlarına aldırmadan bir adım daha attım ona doğru, sonra bir adım daha. Duygularımın önüne vurduğum kilit açılmıştı sanki. Kendime daha fazla engel olamıyordum. Çok yakınındaydım ve uzanıp kalbine ulaşmak istiyordum sanki mümkünmüş gibi. Diğer elim de yanağına uzandığında yeni çıkan sakallarını avuçlarımda hissettim. Kalın kaşlarıyla bütünleşen koyu kahverengi gözlerine usulca dalıp giderken gözlerimi kapayarak parmak uçlarımda yükseldim. Benim sadece ona ihtiyacım vardı. *Oğuz'un varlığına, Oğuz'un kalbine...* Ancak bu şekilde iyileşebileceğimi düşünüyordum. Bu kez reddedilmek istemiyordum. Demir defalarca reddetmişti ama onun reddetmesini istemiyordum. Bu acıyı yaşamak istemiyordum. Nisa'nın ona veremediğini ben vermek istiyordum.

Dudaklarım onun dudaklarını arzulayarak aralanırken aniden kendini çekmesiyle ellerim havada, bedenim ise aramıza koyduğu mesafede asılı kaldı. Bir kez daha reddedilmenin verdiği hayal kırıklığıyla tenim ürperirken istemsizce titredim. Soğukluğu iliklerime kadar hissediyordum.

"Senem... Bak, senin aklın çok karışmış. Ne dediğini, ne düşündüğünü bilmiyorsun. Bence güzel bir uykuya, dinlenmeye ihtiyacın var. Yarın sabah seni eve ben bırakırım. Bu gece benim odamda kalırsın. Nisa'yı da arayıp haber veririz."

Ruhsuzluğum her yerimi sarıp sarmalarken Oğuz'un dudaklarından dökülenleri neredeyse anlamamıştım. Aklım hâlâ reddedildiğim kısımda takılı kalmıştı. *O da beni geri çevirmişti, istememişti ve hâlâ Nisa'yı düşünerek hareket ediyordu.* Yavaşça başımı ne için olduğunu bile bilmeden salladığımda, yüzünde oluşan tebessümle yanıma yaklaşıp koluma girdi.

Ayaklarım onun yönlendirmesiyle istemsizce adımlarken birlikte ağır ağır merdivenlerin olduğu tarafa doğru ilerledik. Kolumu bırakmadan basamaklardan çıktığımızda uzun bir koridorda bulduğum kendimi. Sağımdaki ahşap kapıya gözlerimi dikerken Oğuz ise beni solumdaki beyaz kapıya doğru sürüklemeye devam etti. Tam önüne geldiğimizde ise durdu ve kapıyı açtı.

Birlikte içeri girdiğimizde çalışma masasının üstünde bulunan lambanın etrafa yaydığı hafif turuncu ışık karşıladı bizi. Oğuz tavandaki lambayı açıp da çalışma masasındakini kapattığında ise gözlerimle etraftaki tüm detayları incelemeye devam ettim.

Söylediğim onca şeye, tüm ısrarıma rağmen Demir hiçbir zaman beni evine götürmemişti. Bunun gereksiz olduğunu söylemişti. Hatta onlara akşam yemeğine gittiğimde bile odasına çıkmayı reddetmişti. *Fakat şimdi Oğuz'un evinde, Oğuz'un odasındaydım ama yine de ait olduğum yerde hissetmiyordum kendimi. Bir tarafım ekikti çünkü onun kalbi de istememişti beni.*

Bir duvarı koyu griye, diğer kısmı ise açık griye boyanmış odanın ortasında büyük, çift kişilik bir yatak vardı. Duvarlarında okyanus tabloları bulunurken yatağının yanındaki komodinin üstünde ise annesiyle olan bir fotoğrafına rastladım. Komodinin yanına doğru yaklaşarak annesine arkadan sarılmış olduğu fotoğrafı elime aldığımda gözyaşlarım yeniden harekete geçmişti. Benim de babamla böyle bir fotoğrafım vardı ve o fotoğrafı sırf geçmişimi hatırlamamak için yetimhanede bırakmıştım. Keşke alsaydım yanıma. En azından kaybettiğim ailemi unutmamı sağlardı. Acılarımı kaybettiklerimi hatırlayarak içime gömmeye çalışırdım.

Oğuz bana aldırış etmeden giyinme dolabının bulunduğu tarafa giderek birkaç kıyafet çıkardı benim için. Elimdeki fotoğrafı yerine bırakarak tekrar ona döndüğümde, dolaptan aldığı kıyafetleri yanıma yaklaşıp bana doğru uzattı ama ben almadım. Kalbim çok kırıktı ve beni iyileştirebilecek hiçbir şey yoktu. Almayacağımı anladığında bu kez de yatağın üstüne bırakarak odadan çıkmaya yeltendi ama hemen gitmesini istemediğim için sözlerimle durdurdum onu. Merakıma yenik düştüm bir kez daha.

"Eğer Nisa olmasaydı... Sen sever miydin beni? İster miydin benimle olmayı?" diyerek titreyen dişlerimin arasından sorduğumda ayakları hareket etmedi ama bana da dönmedi.

"Senem," diye fısıldarken durmadım. Madem benim canım çok acımıştı, aynı duyguyu tatmasını istiyordum. Aynı acıyı o da çekmeli, benimle birlikte dibe vurmalıydı.

"Ona karşı gerçekten hiç mi öfkeli değilsin? Hiç mi kızmıyorsun Nisa'ya? Bu gece seni değil de yine Demir'i seçti. Yine onunla gitti. Sense beni öpmeye bile korkuyorsun. Buna rağmen hâlâ Nisa için mi çabalayacaksın?"

Hiç çekinmeden acı gerçeklerle onu yüzleştirdiğimde bir elini sıkarak yumruk yaptığını gördüm. Sonrasında ise omuzlarını dikleştirerek bana döndü. Göğüs kafesi hızlı hızlı inip kalkarken iki

büyük adımda yanıma yaklaşıp yüzümü avuçlarının içine aldı. Daha söyleyeceklerimi bitirmeme bile izin vermeden gözlerini kapatarak dudaklarını benim dudaklarıma bastırdı. Öpücüğüyle sarsılarak kaybolduğumu zannettim. Büyük bir düşün içinde kanatlarımı çırparak süzülüyordum sanki. İlk defa bir erkek tarafından öpülüyor ve ilk defa tutkunun ne demek olduğunu hissediyordum. O kişinin Oğuz olması ise heyecanımı daha da arttırıyordu. Dizilerde ya da filmlerde gördüğümden çok daha başka bir şeydi bu. İnsanın aklı başından gidiyor, kalbini ise onun dudaklarındaki sihirde kaybediyordu.

Ellerim uzanıp da onun dağınık saçlarıyla buluştuğunda yumuşacık olduğunu fark ettim. O görmese de dudaklarımın arasından gizlice gülümsedim. Bir elimle uzanıp gömleğini tutarak belini kavradığımda kendimi ona iyice bastırdım, adımlarım ise benden bağımsız hareket etti. Geriye doğru giderek kendimi onun yatağının üstünde bulduğumda, Oğuz sanki çok yanlış bir şey yapmışız gibi hızla benden uzaklaştı. Nefes nefese solurken yüzünü elleriyle sıvazlayarak ona ait odada dört dönmeye başladı.

"Hayır, hayır. Olmaz. Yapamam," diyerek hızla konuşup gözlerini ovaladığında, sersemleyerek oturduğum yatağın üstünden kalkıp ona doğru ilerledim.

"Neden? Güzel değil miyim senin için?"

Karşısında geçip benden kaçırdığı bakışları yakalamak için ellerimi yanaklarına uzattım. Yüzünü avuçladığımda omuzlarını düşürerek baktı bana. *Beni öptüğü için pişman mıydı?* Bilmiyordum...

Sonra birden, alnına düşen dağılmış saçları arkaya doğru atarak dudaklarını kıpırdattı.

"Senem, ben aynı hataya tekrar düşemem."

Kafamı karıştırıyordu. Dediklerinden hiçbir şey anlamıyordum. *Neden bunun bir hata olacağını düşünüyordu ki? Öncesinde ne yaşamıştı?* Bunları da bilmiyordum ama umurumda değildi. Geçmişi beni ilgilendirmezdi. Ben onunla olmak ve onun kalbine dokunmak istiyordum.

"Benim için hata olmayacak," dediğimde yüzüme yerleştirdiğim gülümsemeyle daha da çok sokuldum ona.

Bir elim ağır bir şekilde uzanıp gömleğinin ilk düğmesini açtığında Oğuz beni vazgeçirmek umuduyla elimi tuttu ama vazgeçmedim.

"Yanlış yoldasın, Senem," diye fısıldarken beni ikna etmeye çalıştığını biliyordum ama kulak asmadım.

"Umurumda değil."

Başımı dik bir şekilde kaldırıp koyu kahverenginin en güzel tonundaki gözlerine derin derin bakarak parmak uçlarımda yükselip tekrar uzandım dudaklarına. Hemen karşılık vermedi ama geri de çekilmedi. Bedenini benden uzaklaştırmadı. Cesaretimi toplayarak dudaklarımı hareket ettirdiğimde bir eli belimi sarıp sarmaladı. Oldukça yavaş çalan bir müziğin tınısı gibi karşılık verdi dudakları dudaklarıma. Diğer eli de harekete geçip yanağımı okşamaya başladığında dudaklarını benimkilerden aniden uzaklaştırdı ve başını geriye atarak gözlerimin içine baktı uzun uzun. Yüzünde küçük bir tebessüm belirirken iki yanağım da artık onun avuçlarının içindeydi.

"Gözlerin," diye fısıldadığında cümlesini bitirmesi için cesaret verircesine hiçbir şey demeden güzel güzünü seyrettim.

"Zümrüt yeşiliymiş. Yeni fark ediyorum. Çok güzeller," diye devam ettiğinde yüzüme düşen bir tutam saçı geriye atarak yanağıma küçük bir öpücük bıraktı.

Kararımdan vazgeçemeyeceğimi başımı sallayarak belirttiğimde ise dudaklarıyla bir kez daha dudaklarımı hapsetti.

Bu gecenin nasıl sonuçlanacağını tahmin edebiliyordum artık. Defalarca vazgeçtiğim Oğuz'dan bu gece vazgeçmeyecektim. Her ne kadar o beni engellemeye çalıştıysa da ben onu engellemeyecektim. Belki yarın sabaha binbir pişmanlıkla uyanacaktım. Belki de günler boyunca ağlayacaktım ama bu gece için tüm kurallarımı da yok sayacaktım. Tek bir gecelik de olsa birbirimize ihtiyacımız vardı ve bundan ikimizi de mahrum bırakmayacaktım.

Araba sokağın başında durduğunda kemerimi çözmeden derin derin nefes alarak deri koltukta oturmaya devam ettim. *İkimizden de çıt çıkmıyordu. İkimiz de susuyorduk.* Olanlardan sonra bedenim üşürken elimdeki telefondan şarjının bittiğine dair küçük bir bildirim sesi geldi. Aramızdaki derin sessizlik bu işaretle bozulurken Oğuz dönüp de bana bakmadı bile. Pişman olduğunu görmem için yüzüne bakmama ya da bir şey dememe gerek yoktu. Odasında

benden istediğini aldıktan hemen sonra uzaklaştığında fark etmiştim pişmanlığını. Ona kızmıyordum, kızamıyordum çünkü ben pişman değildim ve onunla olduğu için hiçbir zaman da pişman olmayacaktım ama yanımda böyle durmasına dayanamıyordum.

Bacaklarım yorgunluktan sızlarken kemerimi çözerek uzanıp yüzüne dokunmak istedim, o ise direksiyondaki yumruk yaptığı elini çekmeden başını geriye doğru attı.

"Pislik herifin tekiyim. Değil mi?" diyerek öfkeyle mırıldandığında, o görmese de gülümseyerek başımı olumsuz anlamda salladım.

Bana zarar verdiğini düşünüyordu ama hayatımın en özel anlarını geçirdiğimden habersizdi.

"Hayır, değilsin," derken samimiydim çünkü yanımda bu şekilde durmasına katlanamıyordum. Bitap düşmüş bir haldeydi ve benimle birlikte olduğu için kendini suçluyordu.

"Senem... Ben çok üzgünüm. Gerçekten çok üzgünüm. Kendimi kaybettim. Sana zarar verdim. Bu gecenin böyle sonlanmasına izin vermemeliydim."

Yanına yaklaşarak bu kez direnmesine izin vermeden yüzünü tutup bana bakması için kendime çevirdim başını. Olanları sadece onun omuzlarına yüklemeyecektim. Buradaki tek suçlu o değildi ve anlaması gerekiyordu.

"Bunu tek sen yapmadın Oğuz. Ben de sana izin verdim ve pişman değilim. Lütfen, sen de olma."

"Yaptığım şeyden gurur duymamı sağlamak için mi böyle söylüyorsun? Bil diye söylüyorum hiç işe yaramıyor. Hâlâ berbat hissediyorum. Hâlâ bunu nasıl yapabildim diye kendime kızıyorum. Neden beni durdurmadın? Neden izin verdin?"

Pişmanlığını beni daha da bitiren sözlerle dile getirirken kuruyan göz pınarlarım tekrar acımaya başladı ama yutkunarak bastırdım akmak isteyen damlaları. Ağlasam bile bunun mutluluktan olmasını istiyordum.

"Çünkü seni istedim. En başından beri istediğim kişi sendin, Oğuz. Bu yüzden gerçekleri söylüyorum. İnan bana, pişman değilim. Hayatımın en özel gecesiydi."

"Madem öyle, niye sabahı beklemedin?"

Olanlardan sonra onun yanında daha fazla kalamazdın. Üstelik gözlerimin içine bile bakmaya cesaret edemezken sabah yaşayacağımız pişmanlıklar kat be kat fazlası olacaktı. Belki ben de pişman olacaktım yaşadıklarımızdan ama en azından buna şahit olmasını istemiyordum.

"Evdekiler sabah beni görmezlerse telaşlanırlar," diyerek basit bir yalan uydurduğumda omuzlarını düşürerek başını salladı ve bu kez korkmadan gözlerimin içine baktı.

"Peki, bundan sonra ne olacak? Ne yapacaksın?"

Gözlerinin içindeki asıl korkuyu hissettiğimde elini tuttum çünkü onu hiçbir şekilde ele vermeyeceğimi anlamasını istiyordum. *Nisa onunla birlikte olduğumu bilmeyecekti ve Oğuz onun için çabalamaya devam edecekti. Ben de tüm bunlara göz yumacaktım.* Bu gece olanlar bizim aramızda sırdı. Belki Oğuz için koca bir hayal kırıklığıydı ama benim için özel bir anı olarak gizli kalacaktı.

"Merak etme, kimseye bir şey demeyeceğim. Doğum günüme kadar da bu oyunu küçük bir yalanla sürdürmeye devam edeceğim."

Planlarım ise çoktan hazırdı. Nisa'nın canını yakmak istemesem de elimden bilmeden aldıkları için buna mecburdum. Kazanmak için mecburdum.

"Nasıl yani?"

Aklı karışmış bir şekilde bana merakla sorduğunda omuz silkerek gülümsemeye çalıştım. *Bunu ona bile söyleyemezdim.*

"Sen o kısmını bana bırak ve soru sorma. Olur mu?"

"Senem ama bu yaptığımız," diye konuşmasını devam ettireceği sırada hızlı davranıp aramızdaki mesafeyi kapattım ve dudaklarından son bir kez daha öperek susturdum onu.

"Lütfen, Oğuz."

Fısıldayışım arabanın içinde bir toz bulutu gibi kaybolurken, başını sallayarak geri çekildi ve gözlerini kaçırarak bir kez daha sıkıca tutundu direksiyona.

"Pekâlâ, dikkat et kendine," dediğinde başımı olumlu bir şekilde sallayarak benim tarafımdaki kapının koluna uzandım.

"Ve duş al," diye çekinerek mırıldandığında ise beni düşündüğüne dair içimde yeşeren umutlarla gülümseyerek arabadan indim.

Oğuz'un arabası semtten hızla uzaklaşırken ben de kalbimdeki yükün yorgunluğuyla ağır ağır yaşadığım eve doğru ilerliyordum.

Hayatım boyunca birçok hata yapmıştım. Yetimhanedeyken sırf kıskançlığımdan bazı zamanlar Nisa'nın yanında yalandan da olsa küçük çocuklara onu kötülemiştim. İlk aşkım olan Kaan'ın, kendisine beslediği sevgiden Nisa'nın asla haberi olmamıştı. Söyleyememiştim. Buraya yerleşince ise bir sürü yalanlar söylemiş, oyunlar oynamıştım. En çok canımı acıtan da kendi hatam yüzümden küçücük yaşımda ailemi kaybetmiştim. Fakat bu kez hatalarımdan daha büyük bir sonuç çıkacağını, daha büyük bir kayıp yaşayacağımı şimdiden görebiliyordum ama hissizliğimden ötürü bunu bile önemsemiyordum.

Nisa'nın odasındaki ışık henüz sönmemişti. Büyük bir ihtimal tüm gece uyumayıp beni beklemişti. Biraz sonra o eve girecek ve kaldığım yerden devam edecektim oyunlarımı oynamaya. Bu kez daha acıtacak bir şekilde oynayacaktım üstelik.

Çok üzgünüm, Nisa. Biliyorum, canını yakacağım ama bu kez kaybetmeyi göze alamam. Affet beni ama sana bir hayat vermişken Demir'i de veremem. Lütfen, bir gün affet beni...

Devam edecek...

TEŞEKKÜR

Hayallerime adım adım ilerlediğim bu serüvenin ikinci kısmında en büyük teşekkürüm, bana eşlik ederek *Kutup Yıldızı* serisine canı gönülden bağlanan okurlarıma... Desteğiniz ve yazmış olduğum karakterlere göstermiş olduğunuz ilgi için ne kadar teşekkür etsem azdır. Yıldızlardan bile daha parlak sizlere iyi ki sahibim. Hepinizi ayrı ayrı çok seviyorum.

Bu güzel yolda attığım her adımda yanımda olan, sırtımı kollayan aileme, teyzelerime ve kuzenlerime sonsuz teşekkür ederim. Onların manevi desteği olmasaydı bu kadarını başaramazdım.

Hayatımın belki de en sessiz dönemine tatlı bir gürültüyle giriş yapan ve tüm bu sürecin başından beri hep benimle olan, bazen sabahlara kadar bazen gece yarılarına kadar başının etini yememe izin veren, kalbimdeki en özel dost *Aybala Esra Yanar*'a en kocamanından teşekkür ederim. *Kutup Yıldızı*'nı yazma sürecinde destekleri ve fikirleri bana her zaman ilaç oldu.

Katıldığım fuarlar boyunca bana sadece yoldaş olmayıp aynı zamanda güzel bir arkadaşlık bahşeden, deli dolu anlar yaşatan *MürTap*'ın dünya tatlısı *Mürü*'süne *(M.Rise/Mürvet Kıbrıslıgil)* de ayrıca çok teşekkür ederim. *O olmasaydı inanın yollar bayağı çekilmez olurdu.*

Tüm bunların yanı sıra bu güzel süreçte ablalığını her zaman hissettiren *T.Y. Mazer*'e *(Tuğba Yılmazer)*, Wattpad'in bana kazandırmış olduğu ve sevgisini her zaman hissettiğim canım güzel dostum *Gamze Çelik'e*, tanıştığımız andan itibaren sanki yıllarca dostmuşuz gibi bana kucak açan *Şule Avlamaz*'a, ikinci kitap sürecinde fikirleriyle bana yardımcı olan *Dilara Keskin*'e ve başından beri *Kutup Yıldızı* serisine düşkünlüğüyle adeta canım olan *Sırma Nur Çiçek*'e en kocamanından teşekkürler.

Hayal dünyamı daha çok kişiye ulaştırabilmek için bana Ephesus Yayınları'nın kapısını aralayan değerli *Mustafa Güneş*'e, *Nilüfer Savaşer Nişli*'ye ve basım süreci boyunca onu biraz zorlasam da bana sabırla direnen canım editörüm *Şeyma Göze*'ye de ayrıca çok teşekkür ederim.

Ve son olarak sevgili okurlarıma söyleyeceğim küçük bir şey var:

Maceranın sonuna dek benimle kalmanızı diliyor, Kutup Yıldızı'yla Kedi Yavrusu'nun kat edeceği yolları beraber izlemeyi umut ediyorum. Bu kitap, bu hikâye başında da dediğim gibi sadece karakterleri yan yana getirmiyor. Aynı zamanda beni de dünya tatlısı insanlarla buluşturuyor. Unutmayın, henüz daha hiçbir şey başlamadı. Bir sonraki kitaba dek şimdilik hoşça ve merakla kalın.

Poğaça Surat, Mehtap Fırat

Kutup Yıldızı

MEHTAP FIRAT

AŞK VE ARKADAŞLIK ARASINDA SIKIŞMIŞ OLAN KUTUP YILDIZI'NIN MASALI KALDIĞI YERDEN DEVAM EDİYOR...

Yeni hayatlarında her geçen gün birbirinden daha da uzaklaşan
Nisa ve Senem'i zor günler beklemektedir.
Kalpleri ise bambaşka umutlar için çarpıyordur.

emir'in aniden İstanbul'dan dönmesiyle her geçen gün kalbi ve mantığı
da kalan Nisa için hayat bu kez daha da zorlu bir sınav haline gelir.
eşinin çevresinde alevlenen hislerini dizginleyemediği gibi ansızın
ığı farklı bir olayla yeniden kalbine kilit vurmayı tercih eder.
ndi duygularıyla sınanırken bir de Senem'in varlığı
işleri daha da karıştıracaktır.

Peki, aşk tüm bunların neresinde yer alacak?
Nisa'nın kalbine vurduğu kilit bir gün açılacak mı?
Ya Kükreyen Kedi Yavrusu...
Elini gökyüzüne uzatıp kayan yıldızını yakalayabilecek mi?

epheusyayinlari.com
facebook.com/epheusyayinlari
instagram.com/epheusyayinlari
twitter.com/epheusyayinlar